

Pendragon 5 - Nước Đen

Contents

Pendragon 5 - Nước Đen	2
1. Nước Đen - Chương 1	2
2. Nước Đen - Chương 2	7
3. Nước Đen - Chương 3	12
4. Nước Đen - Chương 4	18
5. Nước Đen - Chương 5	21
6. Nước Đen - Chương 6	27
7. Nước Đen - Chương 7	33
8. Nước Đen - Chương 8	39
9. Nước Đen - Chương 9	42
10. Nước Đen - Chương 10	48
11. Nước Đen - Chương 11	55
12. Nước Đen - Chương 12	60
13. Nước Đen - Chương 13	62
14. Nước Đen - Chương 14	65
15. Nước Đen - Chương 15	73
16. Nước Đen - Chương 16	77
17. Nước Đen - Chương 17	82
18. Nước Đen - Chương 18	88
19. Nước Đen - Chương 19	92
20. Nước Đen - Chương 20	98
21. Nước Đen - Chương 21	104
22. Nước Đen - Chương 22	112
23. Nước Đen - Chương 23	121
24. Nước Đen - Chương 24	126
25. Nước Đen - Chương 25	132
26. Nước Đen - Chương 26	135
27. Nước Đen - Chương 27	139
28. Nước Đen - Chương 28	145
29. Nước Đen - Chương 29	150
30. Nước Đen - Chương 30	158
31. Nước Đen - Chương 31	166
32. Nước Đen - Chương 32	173
33. Chương 33	180
34. Chương 34	186
35. Chương 35	192
36. Chương 36	198
37. Chương 37	204
38. Chương 38 + 39	212
39. Chương 40	219
40. Chương 41	224
41. Chương 42	231

Pendragon 5 - Nước Đen

Giới thiệu

Khi lễ khách Bobby Pendragon mười lăm tuổi vừa tưởng rằng mình đã hiểu được mục đích sứ mệnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pendragon-5-nuoc-den>

1. Nước Đen - Chương 1

Phụ tá

Tất cả là vì vụ đó.

Đó cũng là vì chuyện cứu nhân loại thoát khỏi sự huỷ hoại của một tên ác quỷ xảo quyệt có tên là Saint Dane, nhưng đó cũng là bài toán khó giải cho Mark Dimond và Courtney Chetwynde. Chúng suy tính, cách tốt nhất để có thể cứu toàn thể nhân loại, là phải trở thành những phụ tá. Hai đứa đang ngồi trên cái trường kỷ mốc meo cũ kỹ trong một căn hộ nhỏ của thành phố New York. Chúng tới đây để học hỏi về những bí ẩn của vai trò phụ tá. Những lời hai đứa đang nghe sẽ mãi mãi làm đổi thay cuộc đời chúng.

Tom Dorney, chủ nhân căn hộ, nói:

- Bây giờ hai cháu đã là phụ tá của Trái Đất Thứ Hai. Ông Press mất rồi, ta không còn cần thiết nữa. Có thể đây là một công việc nhẹ nhàng hơn, nếu so sánh với những gì các Lễ khách phải làm. Nhưng hẳn các cháu cũng đồng ý với ta, đây là một nhiệm vụ quan trọng.

Mark và Courtney trấn an ông:

- Chúng cháu hoàn toàn đồng ý, thưa cụ.

Dorney nhúm mày, quay nhìn ra ngoài cửa sổ. Mái tóc bạc cắt ngắn và cử chỉ thật đĩnh đạc. Ông lão từng là một người lính. Thói quen cũ khó phai nhạt trong ông.

Courtney hỏi:

- Có điều gì cụ không định nói với chúng cháu sao?

Dorney thở dài:

- Chỉ là một cảm giác thôi.

- Cụ cảm thấy điều gì ạ?

- Ta không rõ lắm. Nhưng những gì nghe được về Veelox làm ta không yên tâm.

- Dạ, đúng vậy.

- Ta muốn nói là: hãy thận trọng. Sau cùng thì Saint Dane đã có được một chiến thắng. Ai mà biết được chuyện gì tiếp theo đây. Từ quan điểm đó, ta không thể bảo đảm là những qui luật cũ vẫn còn được áp dụng.

Đó là một thông tin đáng sợ trong ngày đầu tiên Mark và Courtney chính thức làm phụ tá. Lời cảnh giác gỡ của ông lão ám ảnh hai đứa suốt từ lúc ra khỏi căn hộ cho đến khi đón tàu trở lại thị trấn Stony Brook, Connecticut. Chỉ trước khi tàu vào ga Stony Brook, Mark mới lên tiếng:

- Mình muốn tới ông dẫn.
- Vì sao?
- Chúng ta sẽ đem mấy bộ quần áo tới đặt tại đó.

Courtney phản đối:

- Có ai cho tụi mình biết là họ cần quần áo đâu?
- Mình biết. Nhưng tính trước vẫn hơn.
- Chỉ là cái cơ để đến đó, phải không?
- Mình nghĩ... chỉ muốn thấy lại ông dẫn, để chứng tỏ đó là sự thật.
- Hiểu rồi. Mình cũng đi với bạn.

Hai đứa xuống tàu tại Connecticut, rồi về nhà thu gom một bó quần áo, mà chúng nghĩ là một lũ khách từ lãnh địa khác cần tới, khi viếng thăm Trái Đất Thứ Hai. Đó là công việc của phụ tá: hỗ trợ các Lữ khách làm nhiệm vụ bảo vệ Halla. Courtney chọn những thứ đơn giản, tiện dụng như quần jean áo thun, áo len, quần ngắn, vớ, ủng và đồ lót. Cô phân vân trước cái áo nịt ngực, song thấy quá mức cần thiết, nên bỏ lại.

Mark gom một bó áo quần hoàn toàn lỗi thời. Vì nó đâu còn chọn lựa nào khác. Mark chỉ có vậy. Mấy áo lạnh ngắn tay với nhãn hiệu vớ vẩn, quần jean không nhãn, giày tạp nham. Thời trang không phải là thứ làm Mark quan tâm. Nó hy vọng các Lữ khách cũng vậy.

Nó đem theo thêm một thứ, nhưng hy vọng là sẽ không phải sử dụng tới: cây sắt nhọn cời lửa của cha mẹ. Để chống lại một con chó quig, vũ khí này chẳng nhằm nhò gì, nhưng nó không tìm thấy được một thứ gì khác nữa.

Mark và Courtney gặp nhau trước cổng nhà Sherwood. Mỗi đứa khoác một ba lô đầy. Hai đứa lẳng lẳng đi vòng qua hông nhà, tới cái cây có thể giúp chúng leo qua bức tường rào cao ngất bao quanh ngôi nhà bỏ hoang. Ngay khi vượt qua tường, tay Mark lăm lăm cây sắt cời lửa, sẵn sàng phòng thủ cho cả hai, chống lại con quig hung bạo. Courtney thấy tay Mark run bần bật như rau câu chưa đông, cô nhẹ nhàng lấy cây sắt từ tay bạn. Nếu một trong hai đứa phải đánh đuổi một con quig tấn công, đó sẽ là Courtney.

Nhưng chúng không gặp một con quái mắt vàng nào. Hai đứa đi xuyên qua nhà, xuống tầng hầm, vào kho lương khô, nơi có ông dẫn chúng mới tìm thấy. Không có rắc rối nào xảy ra. Đổ quần áo ra khỏi ba lô, hai đứa gấp gọn gàng thành một chồng. Courtney nhìn mấy bộ đồ như hề xiếc của Mark, rúc rích cười:

- Hay quá ta, Bobby sẽ trà trộn vào mọi người trong cái áo lạnh cộc tay vàng khè. Lô gô đỏ choẹt với hàng chữ Cool Dude kia. (Cool Dude: anh chàng bánh tẻng)

Mark nhăn nhó:

- Thôi đi. Mình khoái nhất cái áo đó đấy.

Courtney lắc đầu không tin nổi. Xong việc, hai đứa chăm chăm nhìn đường hầm tối dẫn đến những lãnh địa. Cả hai lặng lẽ đứng với ý nghĩ: tương lai sẽ ra sao.

Sau cùng, Mark nói:

- Mình vừa sợ vừa hào hứng.
- Ừ. Thật sự mình rất muốn tham gia vào chuyện này, nhưng điều đáng sợ là không biết chuyện gì sẽ xảy ra,

Bước đến miệng ống dẫn, Mark hỏi:

- Có khi nào bạn tưởng tượng mình là Lữ khách?

- Ồ không đâu, thật mà.

- Mình thì luôn nghĩ đến điều đó. Dễ nể thật, bước vào ống dẫn, nói tên một nơi kỳ lạ mà mình muốn tới...

Courtney đồng ý:

- Kỳ lạ thật.

Quan sát ống dẫn, Mark nói:

- Nhìn xem. Chẳng khác nào một phản lực cơ chiến đấu.

Courtney khúc khích cười:

- Vậy sao?

- Ừa. Bạn biết khả năng của nó, nhưng không biết làm cách nào để cho nó hoạt động được.

- Nếu bạn là một Lữ khách thì sẽ không quá khó như vậy đâu.

Mark cười cười, quay mặt vào hầm tối, la toáng lên:

- Eelong!

Nó lại nhìn Courtney, nói:

- Bạn có tưởng tượng nếu...

Courtney la lớn:

- Mark!

Mark thấy nét khiếp đảm trên mặt Courtney. Cô đang nhìn sâu vào ống dẫn. Cái gì vậy? Mark quay vội lại, và thấy một chuyện không thể nào ngờ nổi.

Ống dẫn đang hoạt động.

Mark nhảy ra khỏi đường hầm, chạy tới Courtney. Hai đứa lùi tới sát chân tường, sợ hãi ôm chặt lấy nhau.

Mark lắp bắp:

- Mình đã... đã làm gì hả?

- Hay là có ai đó đang tới?

Ánh sáng xuất hiện cuối đường hầm. Tiếng nhạc lúc đầu nhỏ rồi mau chóng lớn dần. Những vách đã bắt đầu rạn nứt, rên rỉ. Chúng đã từng thấy cảnh này, nhưng là khi ống dẫn được một Lữ khách khởi động. Chưa bao giờ ống dẫn được vận hành do một kẻ không phải là Lữ khách.

Mark kêu lên:

- Thực sự... mình... mình đâu có muốn đến Eelong.

Courtney ôm chặt Mark, sẵn sàng kéo lại nếu nó bị cuốn vào ống dẫn.

Những vách đá xám tan ra thành pha lê rực rỡ khi ánh sáng chói loà và tiếng nhạc tới cửa hầm. Mark và Courtney nhú mắt. Chúng không dám buông nhau ra để lấy tay che lên mắt.

Rồi chúng nhận ra là không bị kéo vào đường hầm, bởi vì có ai đó đang phóng tới. Qua làn ánh sáng chói loà, chúng thấy một bóng đen cao lớn bước ra khỏi ống dẫn. Kỳ lạ là ánh sáng không tắt. Tiếng nhạc rộn ràng vẫn còn. Tất cả những gì đang xảy ra lúc này đều là chuyện bất bình thường, ít nhất là theo những gì Mark và Courtney được biết về cách ống dẫn vận hành. Nhưng vụ đó chỉ là chuyện nhỏ, người đàn ông đang đứng trước mặt chúng mới là... chuyện lớn.

Saint Dane! Hắn đã tới Trái Đất Thứ Hai.

Chưa bao giờ hai đứa thấy hắn, nhưng không thể nào nhìn lầm con quỷ cao lớn, tóc xám thả dài, đôi mắt xanh lè lạnh buốt và bộ quần áo màu đen.

Saint Dane cười sằng sặc:

- Vậy là mọi sự đã bắt đầu. Các vách đang rạn nứt. Quyền năng ngày nào sẽ không còn nữa. Đây là một trò chơi hoàn toàn mới với những quy luật mới.

Saint Dane rút lên một tràng cười. Ánh sáng từ cuối hang chột bùng lên, tóc hắn bén mỗi lửa. Mái tóc dài màu xám dựng ngược lên trong ánh lửa bập bùng, lửa cháy xuống tận sọ của hắn. Mark và Courtney khiếp đảm nhìn ánh lửa phản chiếu trong đôi mắt ma quái. Trong suốt thời gian đó, Saint Dane ha hả cười như đang hoan hỉ thưởng thức trò này.

Mark và Courtney run tới mức không nhúc nhích nổi.

Ngọn lửa thiêu rụi hết tóc Saint Dane. Đầu hắn sôi lợi với hai vạch đỏ vằn lên trông như hai mạch máu bén lửa chạy từ gáy tới trán. Đôi mắt hắn cũng biến đổi. Màu xanh thép chuyển thành trắng nhạt. Hắn trừng trừng nhìn hai phụ tá mới bằng đôi mắt dữ dội đỏ và mỉm cười.

Ném một túi vải dơ bẩn xuống chân, hắn rít lên nói:

- Quà cho Pendragon. Phải giao tận tay cho nó, nhớ không?

Hắn lùi một bước vào vùng sáng của ống dẫn, thông báo:

- Cái từng gọi là “chuyện phải thế thôi” không còn nữa đâu.

Rồi Saint Dane bắt đầu biến dạng. Thân hình thành chất lỏng, hắn khom xuống, chống tay lên mặt đất. Cùng lúc đó, toàn thân hắn hoá thành một con mèo rừng khổng lồ, lớn như một con sư tử, lông màu nâu nhưng lốm đốm đen. Con mèo to lớn gầm gừ nạt Mark và Courtney, rồi nhảy vào ngọn lửa.

Chỉ một thoáng sau, ánh sáng cuốn hắn lên, biến vào vùng sâu thăm thẳm. Nhạc giảm dần, vách pha lê trở lại là đá xám, và ánh sáng gom lại thành một đốm nhỏ. Nhưng đốm sáng đó không mất hẳn.

Mark và Courtney chưa kịp hoàn hồn, ánh sáng lại toả ra. Nhạc lớn dần. Các vách đá xám chuyển lại thành pha lê.

Mark ú ớ:

- Đầu mình sắp nổ tung ra rồi.

Một giây sau, ánh sáng loà lên trước miệng ống dẫn, đem theo một hành khách khác.

- Bobby!

Mark và Courtney cùng kêu lên, chạy ùa tới bạn. Chúng choàng tay ôm Bobby, vừa sợ vừa bốt hắn căng thẳng. Đường hầm bình thường trở lại, hoàn toàn yên tĩnh.

Nhưng Bobby không tới đây để làm hai đứa khuây khoả, nó hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra?

Mark và Courtney lùi lại. Cả hai đứa đều đang quá kích động. Courtney la lớn:

- Saint Dane! Khiếp lắm. Tóc nó cháy ngùn ngụt.

Mark lắp bắp:

- Nó...nó bảo... qui luật thay... thay đổi rồi. Ý nó là... là sao?

Bobby cũng lùi lại một bước. Mark và Courtney cảm thấy bạn chúng đang trở nên căng thẳng.

Bobby hỏi như quát nạt hai đứa:

- Hai bạn đã làm gì?

Courtney nói ngay:

- Làm gì? Tụi mình chẳng làm gì hết.

Hai đứa chăm chú nhìn Bobby. Quần áo nó tả tơi như mớ giẻ rách, chân trần, tóc bù rối, và toàn thân lem nhem đất cát. Nó cũng bốc mùi không được thơm tho cho lắm.

Mark hỏi:

- Chuyện gì xảy ra với bạn vậy?

Bobby quát tháo vì cũng đang bị khích động như hai bạn:

- Chuyện đó không thành vấn đề. Có phải hai bạn đã vận hành ống dẫn không?

Mark và Courtney nhìn nhau. Mất một lúc hai đứa mới hiểu câu hỏi của Bobby. Mark lúng túng nói:

- Minh... mình chắc vậy. Minh... mình đã nói “Eelong”...

- Không!

Bobby giận dữ la lên. Courtney hỏi:

- Có sao đâu? Tụi mình không là Lữ khách, làm sao vận hành được ống dẫn.

Bobby gào lên:

- Mọi sự đã thay đổi rồi. Quyền năng của Saint Dane đang lớn mạnh dần. Hắn đã chiếm được lãnh địa đầu tiên. Điều đó sẽ không tránh được sự thay đổi của những hiện tượng tự nhiên.

Courtney hỏi:

- Vậy... có nghĩa là tụi mình có thể sử dụng ống dẫn?

- Đừng. Điều đó chỉ làm mọi sự tệ hại hơn.

Lúc đó Mark mới chợt nhớ, nó chạy lại cửa kho, nhặt cái bao ban nãy Saint Dane vứt lại cho hai đứa. Đưa cái bao cho Bobby, Mark nói:

- Hắn bảo trao cho cậu.

Bobby miễn cưỡng cầm, rồi dốc ngược cái bao. Một vật rơi xuống sàn.

Courtney rú lên. Mark thụt lùi một bước, không tin vào mắt nó. Bobby đứng chết lặng, hai hàm nghiến chặt, trừng trừng nhìn xuống sàn.

Nằm dưới chân nó là một bàn tay người. Bàn tay lớn và da màu đen. Hãi hùng hơn nữa, trên một ngón tay là chiếc nhẫn của Lữ khách.

Bobby đau khổ thì thầm:

- Ông Gunny.

Đó là bàn tay đứt lìa của Lữ khách từ Trái Đất Thứ Nhất, ông Vincent “Gunny” VanDyke. Bobby lấy hết can đảm, hít một hơi, cúi nhặt bàn tay, nhét lại vào bao.

Courtney hỏi:

- Bobby, đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Khi nào mình gửi nhật kí các bạn sẽ rõ.

Nói xong, nó ôm cái bao có bàn tay ông Gunny, chạy trở lại miệng ống dẫn, nói lớn:

- Eelong.

Ống dẫn sống động lên. Ánh sáng và âm nhạc trở lại.

Mark gần ứa nước mắt, hỏi:

- Ông Gunny có sao không?

Bobby trả lời:

- Còn sống. Nhưng mình không biết được bao lâu.

Courtney nài nỉ:

- Cho tụi mình biết phải làm gì đi!

- Đừng làm gì hết. Chờ nhật ký của mình. Mà dù làm bất cứ chuyện gì, nhớ đừng vận hành ống dẫn. Đó chính là điều Saint Dane mong muốn. Và đó không là “chuyện phải thể thôi đâu”.

Với tia sáng và nốt nhạc cuối cùng, Bobby bị cuốn vào ống dẫn, để lại hai người bạn mới tập tành bước vào nghiệp phụ tá.

Một sự khởi đầu không được tốt đẹp lắm.

2. Nước Đen - Chương 2

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

(@liz-vbaby type)

Bốn tháng đã trôi qua kể từ cảnh hãi hùng kỳ lạ xảy ra trong hầm nhà Sherwood đó.

Mark và Courtney phải làm theo đúng lời dặn dò của Bobby. Nghĩa là không làm gì cả. Chúng tránh xa ống dẫn và chờ đợi nhật ký mới. Chờ đợi và chờ đợi. Chờ đợi mãi. Mark cứ nhìn lom lom cái nhẫn, mong thấy nhẫn khởi động. Nó mòn mỏi chờ đợi đến tuyệt vọng một dấu hiệu chứng tỏ một phụ tá không chỉ là ngồi lù lù một đồng, giả bộ như tất cả mọi chuyện đều đang rất bình thường. Đã mấy lần nó gọi cho ông cụ Tom Dorney, hỏi xem có nhận được tin tức gì của các phụ tá khác không. Câu trả lời của ông lão luôn luôn là: “Không”. Không chi tiết. Không chuyện trò gì thêm. Chỉ mỗi một tiếng “Không”. Dorney là một ông già hà tiện lời. Với Mark, ông ta là con người chỉ có độc nhất một từ “Không”.

Mark đến Ngân hàng Quốc gia Stony Brook, nơi nhật ký của Bobby được giữ một cách an toàn. Nó ngồi một mình cả ngày, đọc tất cả những nhật ký đã nhận, sống lại cuộc hành trình kỳ lạ mà người bạn thân thiết nhất của nó đã trải qua trong suốt hơn một năm rưỡi. Biết bao thay đổi kể từ cái đêm đông đó, khi Bobby rời khỏi thị trấn cùng cậu Press, để rồi phát hiện ra nó là Lữ khách, và định mệnh của nó là bảo vệ những lãnh địa của Halla.

Cũng ngay trong đêm Bobby ra đi, gia đình nó đã biến mất. Mọi hồ sơ minh chứng cho sự tồn tại của họ cũng biến mất luôn. Quan trọng hơn, bức màn về một sự thật đáng kinh ngạc được hé mở: vũ trụ không vận hành như mọi người vẫn tưởng. Nhật ký của Bobby đã giải thích mỗi thời gian, mỗi nơi chốn, mỗi con người và mỗi sự vật từng tồn tại, vẫn còn đang tồn tại như thế nào. Điều đó được gọi là Halla. Halla được tạo nên bởi mười lãnh địa, được kết nối với nhau bằng những đường hầm được gọi là ống dẫn, và chỉ các Lữ khách mới có thể sử dụng. Nhưng sự thật đáng sợ nhất trong mỗi nhật ký là : một Lữ khách độc ác, tên là Saint Dane, đang tìm mọi cách để huỷ hoại Halla. Saint Dane tới một lãnh địa đang cận kề thời điểm khắc nghiệt nhất trong lịch sử của nơi đó, và cố gắng bằng mọi cách đẩy những sự kiện sâu vào những sai lầm, để đưa lãnh địa đó chìm trong hỗn loạn. Sứ mệnh của Bobby và những Lữ khách khác là ngăn chặn hắn. Họ đã đạt được một số thành công. Denduron, Cloral, Trái Đất Thứ Nhất... tất cả đều chiến thắng Saint Dane và những mưu đồ gian ác của hắn.

Nhưng rồi tới Veelox.

Veelox là một lãnh địa bị huỷ diệt vì người dân thay vì sống trong thực tế, lại chọn cách sống trong Nguồn Sáng Đời Sống - một thế giới thực-tế-ảo tuyệt vời, tạo ra bởi một máy siêu vi tính. Saint Dane đã có được chiến thắng đầu tiên. Mark lo sợ sự lật đổ Veelox cũng có nghĩa là Saint Dane có thêm nhiều quyền lực hơn trước. Nó sợ, mọi qui luật đổi thay, con quỷ đó sẽ càng khó bị đánh bại. Nó sợ cuộc chiến sẽ sớm xảy ra

trên Trái Đất Thứ Hai. Nó sợ điều đó đang bắt đầu cho ngày tàn của Halla. Mark lo sợ nhiều thứ. Nó là chuyên gia lo lắng mà.

Trên tất cả những điều đó, bây giờ Mark và Courtney đã là phụ tá. Trước đây công việc của hai đứa chỉ là đọc nhật ký của Bobby và giữ nhật ký sao cho an toàn. Về cơ bản, hai đứa chỉ là quản thủ thư viện. Nhưng bây giờ chúng đã nhập cuộc. Được làm phụ tá, có nghĩa là chúng sẽ hỗ trợ cho bất cứ Lữ khách nào tới Trái Đất Thứ Hai, giúp họ trà trộn vào nền văn hóa địa phương. Hai đứa sững mê và sẵn sàng với những thách thức khó khăn. Sau cùng, chúng đã có được vai trò tích cực trong việc giúp đỡ Bobby.

Nhưng ngoài tất cả những phần khích và lo sợ đó, chúng vẫn chẳng có gì để làm. Mark cảm thấy nó như một con ngựa đua bồn chồn kẹt sau cửa chuồng đóng kín. Mark lang thang qua những phòng trong trường trung học phổ thông Davis Gregory – nơi nó đang học năm thứ hai – nhìn những học sinh khác và tự nhủ: Họ có biết là tất cả đang chìm trong hiểm nguy không? Họ có tí manh mối nào để biết mình là một trong vài người trong Halla đang cố gắng bảo vệ họ không? Câu trả lời: Tất nhiên là không. Đối với những học sinh khác, Mark Dimond chẳng là gì hơn là một thằng ngớ ngẩn, ăn cả đồng cà rốt, với mái tóc đen bù xù làm biếng gọi. Những kẻ như Mark chẳng khác nào tờ giấy dán tường... luôn có mặt nhưng chẳng được ai nhìn thấy.

Mọi chuyện xảy ra với Courtney cũng chẳng khá gì hơn. Từ khi vào trường Davis Gregory, đời cô đã đổi thay nghiêm trọng. Courtney luôn là cô gái thẳng tiến trong đời. Xinh đẹp với mái tóc nâu thả dài tận lưng và đôi mắt xám thăm thẳm, Courtney có nhiều bạn, toàn là những tay xuất sắc trong các bộ môn thể thao cô vẫn tham gia. Cô là một huyền thoại, bất kể là trong môn thể thao nào: bóng đá, bóng chuyền, bóng mềm, điền kinh... Thậm chí cô còn muốn chơi bóng bầu dục, nhưng qui luật không cho phép. Nhưng từ khi vào trường trung học phổ thông Davis Gregory, mọi chuyện đã thay đổi. Courtney không là nhân vật xuất sắc nhất nữa. Có thể là vì những cô gái khác đã theo kịp cô. Có thể vì cô chưa từng phải phấn đấu hết sức mình. Hoặc vì cô đã làm mất một điều gì đó mơ hồ. Sự sắc bén. Ma lực. Dù gì thì kết quả là Courtney tỏ ra quá sa sút. Trong bóng đá, cô bị chuyển từ đội hạng nhất xuống đội hình hai, và rồi rời khỏi đội. Đó là một chuyện không nhỏ. Vì Courtney chưa bao giờ rời bỏ bất cứ chuyện gì cô đã thay đổi. Chưa hề. Vậy mà cô đã rời bỏ bóng đá. Quay qua bóng chuyền. Một môn cô yêu thích, tình hình chẳng sáng sủa gì hơn, thậm chí cô không được kết nạp vào đội. Courtney bị loại. Loại! Courtney chưa từng bị loại bao giờ. Thật nhục nhã. Lúc đầu, thấy nữ hoàng bị truất ngôi, nhiều kẻ hí hửng, nhưng rồi chúng cảm thấy tội nghiệp cô. Courtney không thích bị tội nghiệp. Đó là điều tệ nhất.

Nếu cần một từ để diễn tả về Courtney Chetwynde, thì đó là “tự tin”. Nhưng sự tự tin đó đang bị lung lay mạnh. Cô bé đang bắt đầu tự vấn mình. Điều đó cũng ảnh hưởng đến cả đời cô. Điểm xếp hạng của cô xuống thê thảm; cô không còn quần quít với những bạn thân nữa; và cô cự cãi cả với cha mẹ. Courtney không chịu nổi ánh mắt lo âu, liên tục theo dõi cô và như lặng lẽ hỏi: “Con đang gặp chuyện gì vậy?”. Sự thật khôn khéo là: Chính cô cũng không biết mình đang gặp phải chuyện gì. Điều đó dần ăn mòn cô.

Nhưng Courtney không hoàn toàn chìm ngập vào nỗi niềm riêng. Cô biết những khó khăn của cô chỉ là chuyện nhỏ so với những mối hiểm nguy đang lớn vồn chung quanh. Pendragon – chàng trai cô “si-mê” từ năm lên bốn – đang bay quanh vũ trụ, để chiến đấu với một tên ác quỷ. Tham vọng duy nhất của gã quỷ sứ này là phá hủy tất cả mọi thứ trên đời. Courtney nhận thấy: theo thang tỷ lệ từ một đến mười, mà mười là phần tệ hại nhất, thì việc bị loại khỏi đội bóng chuyền nằm ở âm bốn mươi. Hiểu như vậy, Courtney cảm thấy có lỗi khi chỉ biết lo lắng những vấn đề nhỏ bé của cá nhân mình. Nhưng cô không thể làm khác được. Điều đó càng làm cô khổ tâm hơn. Chẳng những không làm được gì cho Halla, cô chỉ lo cho mình, mà... cũng không giải quyết ra trò trống gì.

Mark và Courtney là một cặp kỳ cục. Trong hoàn cảnh bình thường, hai đứa sẽ không bao giờ có cùng “tần số”. Những đứa ngơ ngơ cả thẹn không kết với những cô gái mạnh mẽ, táo tợn. Đó là một trong những thực tế trong trường trung học. Nhưng đôi bạn này gắn bó với nhau là do tình bạn của cả hai đối với Bobby. Chúng biết Saint Dane phải được ngăn chặn và sẵn sàng làm bất cứ điều gì để giúp Bobby. Nhưng sau nhiều tháng làm phụ tá, chúng vẫn chẳng có việc gì để làm ngoài cuộc sống cũ kỹ buồn tẻ của thị trấn Stony Brook.

Điều đó làm hai đứa phát điên lên được.

Điều duy nhất làm Mark có thể khuây khoả chính là Câu lạc bộ Khoa học Sci-Clops tại trường. Hè năm

ngoài Mark đã thiết kế một con robot nhân dịp triển lãm khoa học tiểu bang. Nó chiếm giải nhất và nhận được lời mời tham gia vào câu lạc bộ uy tín này. Chưa bao giờ Mark nhận được một giải thưởng tầm cỡ như vậy, nó hoan hỉ nhận lời. Nó nhận ra, câu lạc bộ khoa học toàn là những học sinh thông minh, sẵn lòng chia sẻ với nó những điều kỳ lạ của thế giới chung quanh. Một buổi họp mặt của câu lạc bộ là một cuộc nghỉ hè nho nhỏ, thoát khỏi áp lực xã hội nghiêm khắc của một trường trung học. Buổi họp cũng giúp tâm trí nó thoát khỏi những lo lắng về sự huỷ hoại vũ trụ sắp xảy ra.

Bốn tháng sau ngày hai đứa gặp Bobby và Saint Dane trong ống dẫn, Mark bồn chồn nhìn kim đồng hồ nhích tới giờ tan trường. Vì thầy Pike, thầy chủ nhiệm Câu lạc bộ Khoa học, đã hứa là hôm nay sẽ có một khách đặc biệt nói chuyện trong buổi họp. Nó nóng ruột muốn biết vị khách đó là ai. Chuông vừa reo, Mark đã vội vàng thu xếp sách vở, rồi rảo bước về phía phòng khoa học. Nó hấp tấp băng qua sảnh trung tâm, bước vào dãy khoa học, và đang lên nửa chừng cầu thang, thì bắt đầu đụng chuyện...

Đứng lù lù ngay chiều nghỉ, thằng Andy Mitchell đang phì phèo điều thuốc. Nó khò khở nói:

- Ê, Dimond, hút không?

Từ “ghét” vốn nghe đã nặng, mà còn phải nói dần giọng mới đã. Mark rất ghét thằng Andy Mitchell. Vì từ khi hai đứa còn là hai nhóc tì, nó đã bị thằng Mitchell bắt nạt. Kịch bản cũ xì: thằng ba trợn khôn ngoan ăn hiếp thằng nhay cảm yếu thế. Đáng lẽ Mark nên đi vòng đường khác, tránh đụng độ Mitchell. Lần đụng độ nào nó cũng bị bầm tím cánh tay vì những cú đấm của thằng mắc dịch. Hai đứa càng lớn, những màn đánh đấm càng bạo tàn hơn. Mỗi quan hệ của hai đứa bắt đầu từ khi Mitchell ăn cắp nhật ký Lữ khách của Bobby. Mark và Courtney đã khôn khéo lấy lại và làm thằng Mitchell xem bị ngồi tù. Cú hạ đo ván Mitchell làm Mark có phần hơi tự tin hơn khi đụng đầu với tên cà chớn này. Nhưng Mark vẫn mong không gặp nó thì hơn.

Mark làm ngơ, vượt qua Mitchell, tiếp tục bước lên cầu thang. Nó định ninh thằng Mitchell sẽ túm lấy nó mà làm nhục. Nhưng trái lại, Mitchell giụi tắt điều thuốc, rồi lên theo. Mark ngừng bước, ném cho thằng mắc dịch một cái nhìn:

- Mà muốn gì?

Vuốt ngược mái tóc vàng nhảy khỏi mắt, Mitchell tỉnh bơ nói:

- Muốn gì đâu.

Hơi thở toàn mùi thuốc lá của nó xộc vào mũi Mark. Phất tởm. Mark quay lưng, tiếp tục lên thang. Mitchell lên theo. Mark quay phắt lại:

- Cái gì?

Mitchell tỉnh bơ hỏi lại:

- Cái gì là cái gì? Tao có làm gì đâu?

- Mà đi theo tao làm gì? Xô tao vào trong tủ quần áo, hay... hay xin tiền?

- Tao đến buổi họp của Câu lạc bộ Khoa học.

Trong danh sách hàng triệu câu trả lời của Mitchell, câu này còn xếp dưới xa câu trả lời mà Mark ít ngờ đến nhất. Dưới xa tít tắp, như tận đâu tận đâu. Nó trở mắt sững sờ hỏi:

- Mà tới họp Câu lạc bộ khoa học? Chi vậy? Tụi tao phải đem mà ra để làm thí nghiệm sao?

Nó chờ một cú đấm, nhưng chẳng có cú đấm nào. Mitchell chỉ làu bàu:

- Thế mới ngộ chứ. Thầy Pike yêu cầu tao tới dự đấy.

Nếu Mark không nắm chặt lan can, chắc đã lộn nhào xuống cầu thang rồi. Nó có nghe lầm không? Thằng gớm ghiếc Andy Mitchell, thiếu thông minh thừa ngu dốt, thật sự được mời tham gia câu lạc bộ khoa học ưu tú này sao? Chắc thầy Pike đã lầm thằng Mitchell với ai khác rồi. Câu lạc bộ thành lập cho những đầu óc khoa học, những con người luôn mơ có ngày được vào MIT (MIT: Massachusetts Institute of Technology

- Viện Công nghệ Massachusset (Mỹ)). Còn thằng Andy Mitchell chỉ mơ đủ lớn để có thể mua bia và xăm mình. Mark kết luận: chắc chắn có sự nhầm lẫn.

Nó cố nín cười:

- OK, thì đi lẹ lên, nếu mày không muốn bị trễ buổi họp đầu tiên.

Andy hít mũi rồn rột :

- Họ sẽ chờ tao mà.

Hai đứa cùng leo thang, lên phòng học vật lý. Mark nôn nóng chờ thấy bộ mặt tên tò của Mitchell khi sự lầm lẫn được phát hiện. Mong người khác bị hạ nhục, hoàn toàn chẳng có gì là cao thượng. Nhưng với những trò mà bao nhiêu năm qua thằng Mitchell trút lên đầu đám trẻ ở thị trấn Stony Brook, bây giờ nó rất đáng phải trả giá. Khi hai đứa bước vào lớp của thầy Pike, hầu hết thành viên của câu lạc bộ đã phải ngồi chờ buổi họp bắt đầu. Họ là một nhóm hoàn toàn nghiêm túc, đúng giờ. Vì vẫn còn là một trong những thành viên mới, Mark chọn chỗ ngồi cuối phòng. Không giống như trên xe buýt, nhóm đảng hoàng ngồi phía sau, trong câu lạc bộ khoa học, các thành viên kỳ cựu ngồi phía trước. Đó là một trong nhiều điều làm Mark thích thú câu lạc bộ. Trái lại, thằng Andy Mitchell chễm chệ ngồi ngay hàng ghế đầu tiên, cứ như nó là sếp trong buổi họp này. Mark càng khoái. Nó không phải chờ lâu cái cảnh thầy Pike tống Mitchell ra.

Thầy Pike tiến lên đầu lớp. Thầy là một người vui vẻ - Mark đoán thầy khoảng trên ba mươi - với mái tóc dài chớm bạc. Thầy lên tiếng:

- Các em, hôm nay sẽ là một ngày rất hào hứng đây.

Mark đã hy vọng thầy mở đầu buổi họp bằng việc đá đít thằng Mitchell ra khỏi lớp. Nhưng không sao, nó sẵn lòng chờ. Nó biết chỉ là vấn đề thời gian thôi.

- Chúng ta sắp đề cập tới phát minh một loại vải hỗn hợp mới, rất độc đáo. Vì nó cực kỳ mềm dẻo và có khả năng căng kéo tới tột độ.

Khả năng căng kéo? Cái gì vậy? Mark chỉ biết những sợi trang trí có thể kéo giãn, người ta thường treo trên cây Giáng sinh. Mỗi khi không nắm rõ điều gì trong buổi họp. Mark gật gù giả bộ như đã hiểu. Không sao. Nó muốn được học hỏi những điều mới mẻ. Chỉ việc đừng tỏ ra “tò” quá, và ráng tìm hiểu khi vấn đề tiếp tục được thảo luận.

- Khách mời của chúng ta hôm nay đã từng làm những thí nghiệm mở đầu trong lãnh vực này. Tôi rất vui mừng vì sự hiện diện của anh ta tại đây, để chia sẻ với chúng ta những gì đã khám phá ra. Đi thẳng vào vấn đề nhé: Giới thiệu với tất cả các em : đây là... Andy Mitchell.

Mark ngồi thẳng dậy, bật ra tiếng kêu bất ngờ:

- Hả!

Không ai nghe thấy tiếng kêu của nó, vì tất cả đang hoan hô rần rần. Mark bàng hoàng nhìn: Mitchell đứng trước mặt mọi người thọc tay vào ba lô lục lọi. Không thể chấp nhận được chuyện này, Mark nhìn quanh mong thấy một người com-lê, ca-vát đảng hoàng nhảy ra với cái mi-crô mà la lớn: “Thật bất ngờ! Chương trình truyền hình Candid Camera (Tạm dịch Ông kính chân thực: Một chương trình truyền hình chuyên nghĩ ra những trò đùa nhẹ nhàng nhằm vào những khách qua đường không hề biết trước đó chỉ là trò đùa, rồi quay lại các phản ứng bất ngờ và buồn cười của họ.) xin được bắt đầu!”

Andy Mitchell ho vào bàn tay, rồi chính bàn tay đó vuốt mái tóc dài bóng nhảy sang một bên mặt.

Mark suýt ói.

Andy bắt đầu:

- Tôi rất hân hạnh được nói vài lời. Tôi... chỉ biết những gì tôi biết.

Mark muốn nhảy dựng lên mà gào:

- Nó không biết gì hết đâu. Nó là một thằng đàn!

Nhưng trái lại, các thành viên khác đều kêu lên khích lệ:

- Đừng lo. Cứ bình tĩnh. Ở đây tụi mình đều vui vẻ mà.

Miệng Mark mấp máy chỉ muốn gào lên. Đa số thành viên câu lạc bộ đều là học sinh lớp trên, nên chắc họ không biết về thằng Andy Mitchell. Nhưng rồi họ sẽ sớm biết sự thật thôi. Mark tin chắc trò lố bịch này sẽ kết thúc mau chóng.

Thầy Pike tuyên bố:

- Andy là học sinh năm thứ hai tại trường này, nhưng cậu ấy đã thường xuyên dự những lớp khoa học trong một chương trình đặc biệt của Đại học Connecticut.

Andy nói thêm:

- Các bạn không biết mình đâu, vì ngoài vấn đề khoa học, mình chẳng có gì thông minh cả. Các bạn sẽ chẳng bao giờ thấy mặt mình trong các lớp về báo chí đâu.

Các thành viên cười thông cảm.

Mark tức giận xô đẩy cái bàn. Họ tỏ ra khoái thằng Mitchell. Họ tưởng nó là đứa thông minh. Không thể như thế được. Thằng Andy Mitchell thông minh? Tham dự khoá khoa học của đại học và nghiên cứu những đề tài Mark chưa hề nghe thấy? Thậm chí còn dí dỏm khôi hài với thành viên của câu lạc bộ khoa học? Mark từng nghe có người nói “Cứ như mơ”, nhưng nó tưởng đó chỉ là một câu nói thôi. Chưa bao giờ Mark biết bất kỳ ai có thể thật sự tưởng mình đang mơ. Nhưng ngay lúc này nó đang thật sự tự hỏi: “Có phải mình đang mơ không?”

Andy Mitchell lấy từ ba lô ra một túi nhỏ màu bạc, giống như cái bao mẹ của Mark vẫn cất đồ ăn vào ngăn đá.

- Đây là thứ mình đang nghiên cứu.

Andy vừa nói vừa nắm hai bên bao, kéo dài hết sải tay, giải thích:

- Trông như một cái bao cũ bình thường, đúng không? Nhưng không đâu.

Tất cả như nghẹt thở. Giọng Andy hơi căng thẳng vì ráng sức:

- Thấy vậy thôi nhưng nó thực sự rất mạnh. Mình có thể đặt một cái đàn dương cầm vào giữa, mà nó vẫn không bị đứt đâu.

Chỉ có Mark là sắp bị đứt tung. Đầu óc nó mụ mẫm. Miệng há hốc. Nếu có ai trông thấy tình trạng nó lúc này, chắc phải vội vàng gọi xe cấp cứu ngay. Các thành viên câu lạc bộ hoan hô rầm rầm. Mặt Andy tươi rói. Mark nghĩ là nó không thể nào chịu đựng hơn nổi nữa.

Và... đúng lúc đó nhẫn của nó xoắn vặn.

Lúc đầu nó không phản ứng gì, vì đang quá bàng hoàng. Nhưng một giây sau, khi cái nhẫn bắt đầu nở ra, nó bị kéo về thực tại. Đó là do mặt đá xám loé sáng lên. May là nó ngồi cuối lớp, nên không ai nhìn thấy. Mark vội che tay lên nhẫn.

Từ đầu lớp, Andy gọi xuống:

- Dimond, không sao chứ?

Mọi người quay lại nhìn Mark. Mark cảm thấy như trong một giấc mơ, như thành linh nhận ra mình chỉ mặc có mỗi một cái quần lót.

- À... Ừ... Không sao. Chỉ... chỉ chợt nhớ là... có việc phải làm...

Mark lắp bắp nói rồi đứng dậy. Vướng chân bàn, nó suýt lộn nhào.

Thầy Pike hỏi:

- Em ổn chứ?

Mark cảm thấy cái nhẫn đang nở rộng ra. Chỉ một giây nữa thôi, mọi chuyện sẽ chẳng ổn chút nào.

- Dạ... Ồn. Em chào thầy.

Mark nửa như chạy nửa như nhào ra khỏi phòng. Nó chẳng cần quan tâm trông nó ra sao. Phải ra khỏi chỗ này ngay. Mark thở hổn hển, phóng qua hành lang, băng qua những lớp cửa, trở lại cầu thang. Không kịp tìm một chỗ kín đáo nữa. Nó rút nhẫn, đặt lên sàn, rồi đứng lùi lại. Chiếc nhẫn đã bằng cỡ sợi dây chuyền và vẫn đang tiếp tục nở rộng thêm. Mặt đá xám toả sáng khắp cầu thang như một cơn bão ánh sáng. Cái nhẫn đã lớn bằng một cái đĩa. Mark đã thấy khoảng trống tối đen mà nó biết là cổng vào các lãnh địa. Ánh sáng hiện ra cùng những nốt nhạc quen thuộc rộn ràng lớn dần lên, như đang tiến lại gần. Từ cái hố đó ánh sáng chói loà làm Mark phải bịt hai mắt. Đã từng trải qua chuyện này, nó không cần phải nhìn nữa.

Một giây sau, tất cả đều chấm dứt. Nhạc ngừng, ánh sáng tắt và cái nhẫn trở lại bình thường. Mark nhìn xuống sàn. Nó gần như không thể thở nổi nữa. Trong lúc đó, tất cả những đợi chờ, tức giận, lo âu từ mấy tháng qua đều trôi tuột hết. Thậm chí nó chẳng còn bận tâm việc thằng Andy Mitchell lúc này đang diễn thuyết trong Câu lạc bộ Khoa học yêu quý của nó. Vì... nằm bên cái nhẫn là một cuộn giấy da thuộc, buộc bằng một sợi dây trông như một đoạn dây leo của cây xanh. Mark nhìn một lúc như để biết chắc đó là sự thật. Sau những gì nó vừa trải qua mấy phút trước, Mark không còn tin bất cứ điều gì là sự thật nữa. Rút từ ba lô ra cái điện thoại ba má nó mới cho nhân dịp lễ. Điện thoại này chỉ để sử dụng khi có chuyện khẩn cấp. Đây là chuyện khẩn chứ còn gì nữa. Nó bấm số 1 trên phím, rồi lắng nghe.

Sau vài giây, Mark nói:

- Courtney hả? Hô hây hô, chúng ta đi thôi.

Nó đóng nắp điện thoại, cúi xuống, thận trọng nhặt nhặt ký mới trong thiên anh hùng ca của thằng bạn thân nhất lên.

Là Bobby Pendragon.

Chàng Lữ khách.

3. Nước Đen - Chương 3

NHẬT KÍ # 16

EELONG

(@Joyce89 type)

Hai bạn ơi, mình đang gặp khó khăn.

Biết là mình đã nói thể cả triệu lần rồi. Nhưng tại Eelong này, mình đang phải đối đầu với một điều khác hẳn với những gì mình đã từng gặp. Ngay trong lúc đang viết những dòng này, thật tình mình vẫn chưa biết phải làm gì. Không phải vì sợ hay bối rối về những vấn đề của Lữ Khách, hay chuyện tìm kiếm Saint Dane. Việc truy lùng Saint Dane là điều mình ít lo ngại nhất. Vấn đề của mình là: không giống như Cloral, Denduron, Veelox hay các lãnh địa của Trái Đất, những cá thể thông minh cư trú tại lãnh địa Eelong này không... bình thường. Mình biết hai bạn đang nghĩ gì: Từ khi rời xa quê nhà, mình đã gặp ai là người có thể coi là bình thường đâu? Nhưng tại Eelong, cư dân có thể là đủ thứ, nhưng có một thứ chắc chắn là không phải họ.

Đó là... con người.

Đúng vậy đó. Hai bạn không đọc lầm đâu. Họ không phải là người. Mình phải khám phá ra bước ngoặt tại đây là gì và ngăn chặn Saint Dane như trên các lãnh địa khác, nhưng mình phải làm sao khi không thể giao tiếp được với chính những kẻ mình định giúp đỡ? Điều này thật không thể tin nổi! Ngay từ lúc vừa

đặt chân tới đây, mình đã phải chạy trốn. Liên tục gặp hiểm nguy và điều đáng sợ nhất không phải là mối đe dọa từ Saint Dane... mà là từ những cư dân của Eelong. Thật ngược đời, phải không?

Nhưng còn tệ hơn nữa.

Saint Dane đã bảo hai bạn là qui luật đã đổi thay, đúng không? Ôi, mình không thể nói chắc điều đó có ý nghĩa là gì, nhưng mình nghĩ hẳn có lí. Ngay từ lúc đi khỏi Veelox, mình đã cảm thấy dường như mọi sự dần khang khác. Trên một phương diện nào đó mình đang bắt đầu nhận ra. Cảm giác đó chẳng thú vị gì. Nhưng mình phải cố bình tĩnh, nghỉ ngơi, và viết nhật ký này. Đây có lẽ là cơ hội duy nhất của mình. Không bị thẩm hóa đâu, mình đang sợ, sợ thật sự.

Bắt đầu từ đâu đây? Kể từ khi mình ở trên Veelox với Aja Killian tới lúc này cứ xa lắc như hàng thế kỷ rồi. mình mất hết khái niệm về thời gian. Nhảy từ lãnh địa này qua lãnh địa khác đã tạo nên điều đó. Không phải lúc nào một ngày ở một lãnh địa cũng gồm hai mươi bốn giờ đồng hồ. Bây giờ là năm nào? Tháng nào? Thế kỷ nào? Mình hoàn toàn mù mịt. Mình cần một điểm tựa. Vì vậy để mình trở lại đoạn cuối của nhật ký trước và bắt đầu từ đó. Quá nhiều chuyện đã xảy ra, hy vọng mình có thể nhớ được mọi chi tiết.

Aja Killian và mình cùng đứng trong căn phòng tối thui trong lòng đất, nơi có ống dẫn của lãnh địa Veelox. Hai đứa đều không biết phải nói gì với nhau. Mái tóc vàng luôn gọn ghẽ của cô bù rối. Mình biết điều đó chẳng có vẻ gì là kỳ lạ, nhưng với một người như Aja – tất cả đều phải hoàn hảo – thì đây là cả một vấn đề. Đó là khoảnh khắc cam go: tụi mình đã bị thua. Con Bọ Thực Tế của cô đã thất bại. Không. Còn tồi tệ hơn vậy. Nó suýt giết tới người cuối cùng trên Veelox. Gọi điều đó là thất bại chỉ là một cách nói cho nhẹ nhàng. Cái máy vi tính thực tế ảo được gọi là Nguồn Sáng Đời Sống đã hoạt động lại. Hầu hết người dân Veelox cũng đã trở vào đó, để sống trong thế giới ảo tưởng của riêng họ. Chẳng còn ai ở lại đời sống thực tế để trồng trọt hoa màu, giữ gìn nhà cửa, bảo vệ luật pháp, hay làm cả triệu lẽ một thứ căn bản khác cần thiết cho một đời sống văn minh. Việc sụp đổ của lãnh địa chỉ còn là vấn đề thời gian. Tóm lại, Saint Dane đã có được chiến thắng đầu tiên của hắn trên một lãnh địa. Mình không thể để hắn có thêm một chiến thắng khác nữa, vì vậy ở lại Veelox không là một giải pháp được chọn.

Mình yêu cầu Aja:

- Làm ơn viết hết nhật ký giúp mình. Cho Mark và Courtney biết, mình tới Eelong để tìm ông Gunny.
- Cậu không muốn tự viết hết nhật ký sao?

Đúng. Có lẽ mình quá mệt mỏi. Có lẽ mình đã kiệt sức vì cố gắng giành giật sự chiến thắng. Thậm chí có thể nói là mình phải đi tìm ông Gunny gấp. Tất cả đều đúng. Nhưng nghĩ lại, mình tin lý do thật sự là vì: mình quá ngưỡng ngùng phải thú nhận là đã thất bại. Đặc biệt là với hai bạn. Mình vẫn không hiểu vì sao lại được tuyển làm Lữ Khách, nhưng mình đã từng gặp mọi khó khăn, thời gian đủ để mình nhận ra là, dù muốn hay không, công việc này là của mình. Tại Veelox, mình đã thất bại thảm hại: Mình giận dữ, nản lòng và sợ hãi, vì mình không biết lãnh địa sắp bị mất có ý nghĩa thế nào với Saint Dane. Đầu óc mình cứ rối tung lên.

Sau cùng mình trả lời Aja:

- Không. Mình không muốn viết. Làm ơn viết hết giùm mình đi.

Cô ấy gật đầu, bảo:

- Xin lỗi, Pendragon. Đây là lỗi tại mình.

Aja gần ứa nước mắt. Cô gỡ bỏ cặp kính nhỏ màu vàng, chùi bằng tay áo. Aja ghét phải thú nhận thất bại còn hơn cả mình. Cô là một chuyên gia vi tính xuất sắc, chưa hề thất bại với những gì cô từng cố gắng làm, cho đến khi... xảy ra vụ này. Khổ nỗi, đây lại là một thách thức quan trọng nhất đời cô.

Mình cố làm ra vẻ lạc quan:

- Đừng nghĩ thế. Đây không phải là chuyện thất bại của một cá nhân riêng rẽ trong chúng ta. Mà là thất bại chung.

Đúng là kiểu nói muôn thuở của một huấn luyện viên bóng đá, nhưng mình chẳng nghĩ ra được câu nào khác hơn. Vả lại, đó là sự thật. Mình cũng đáng trách như Aja.

Cô ấy hỏi:

- Bây giờ mình phải làm gì? Có lẽ mình nên đi với cậu.

Thú thật, mình cũng đã nghĩ đến chuyện đưa cô đi cùng. Vì mỗi lần đến một lãnh địa nào lần đầu, mình vẫn thường đi cùng một Lữ Khách. Nhưng đem Aja ra khỏi Veelox là không hợp lý. Không, lần này mình phải bay một mình. Thành linh mình nhớ cậu Press quay quắt.

Mình bảo:

- Không được. Cô còn phải cố giữ cho Nguồn Sáng Đời Sống hoạt động cho đến khi nào còn có thể. Nên nhớ, đây là vận mệnh của toàn thể Halla, chứ không chỉ riêng Veelox. Saint Dane chưa thắng được đâu. Chuyện gì cũng có thể xảy ra.

- Vậy cậu cho rằng Veelox vẫn còn hy vọng?

- Chính xác.

Thật tình, mình không tin chắc điều đó tí ti nào. Nhưng mình phải cho Aja có chút hy vọng. Cô ấy ôm xiết lấy mình. Điều đó làm mình thật sự kinh ngạc, vì Aja không phải là con người thường tỏ ra triu mến. Nhưng vòng tay ôm xiết đó làm mình nhận ra: lời nói mình bảo Veelox còn hy vọng đã như một cái phao cứu sinh, được ném cho người sắp bị chết đuối. Cô ấy cần được nghe điều đó, dù là sự thật hay không. Mình ôm lại cô. Mình rất mến Aja. Mình cảm thấy buồn khi cô ấy đau khổ. Nhưng chính mình cũng đang đau khổ. Được ôm cô, cảm giác thật dễ chịu. Mình nghĩ trong gian khó cần phải có bạn đồng hành chia sẻ.

Vẫn trong vòng tay nhau, Aja nói:

- Hãy đi tìm ông Gunny, nhưng nhớ làm cho mình một việc.

- Việc gì?

Aja rời khỏi mình, lùi lại. Mình nhìn vào đôi mắt xanh thẳm của cô. Đôi mắt lại rực sáng tự tin như lần đầu hai đứa mình gặp nhau. Cô ấy nói như ra lệnh:

- Mình muốn Saint Dane bị đập một trận tơi bời. Hãy cho mình cơ hội đó.

Mình bật cười. Aja không là loại người kéo dài sự tự than thẹn trách phạt. Cô vốn là người gan lì. Mình bảo:

- Để xem mình có thể làm được gì.

Aja nghiêng người, hôn lên má mình. Rồi ép má cô lên má mình đến... một giây và nói:

- Mình tin cậu.

Hai đứa cứ... như vậy một lúc lâu. Thú thật, mình cảm thấy dễ chịu lắm.

Thời gian của mình tại Veelox đã hết. Mình đang có mặt trên không đúng lãnh địa. Lùi khỏi Aja, mình bước vào ống dẫn. Đứng nhìn trừng trừng vào khoảng trống tối tăm vô tận, tư tưởng mình hướng về những gì rất có thể mình sắp gặp. Nhưng sự thật là đầu óc mình trống rỗng. Eelong là một bí ẩn hoàn toàn. Ông Gunny mới tới đó mấy ngày trước để truy lùng Saint Dane. Theo đúng kế hoạch, ông chỉ đến đó quan sát thật nhanh, rồi trở lại Veelox để gặp mình. Nhưng ông ấy vẫn bất tin. Điều đó chỉ có một nghĩa đã có chuyện xảy ra. Vì vậy mình phải bay tới lãnh địa mới đó, một mình, và sẵn sàng đối mặt với bất cứ sự kiện xấu nào đã ngăn cản việc ông Gunny trở lại. Mình bỗng cảm thấy muốn bước ra khỏi ống dẫn và ôm Aja lần nữa. Nhưng điều đó sẽ tan vỡ chút tình cảm tốt đẹp mình vừa bồi đắp được.

- Eelong!

Mình kêu lớn vào ống dẫn. Đường hầm thoát sống động. Vách đá rạn nứt, rên rầm; xa xa hiện lên một đốm sáng và những nốt nhạc rộn ràng. Ánh sáng và âm nhạc đang tới để đem mình đi.

Aja gọi theo:

-Pendragon. Mình sẽ không để cậu thất vọng nữa đâu.

-Vụ vừa qua bạn cũng đâu làm mình thất vọng.

Khi ánh sáng chói lòa và tiếng nhạc lớn hơn, vách hầm trong suốt như pha lê.

Aja nghiêng răng, nói:

- Nhớ nhé, mình muốn có một cơ hội nữa.

- Bạn sẽ có mà.

Mình trả lời, cố ra vẻ tự tin. Nhưng chỉ để Aja yên tâm, điều mình đang nghĩ không thành vấn đề. Sau Veelox, cuộc chiến đã chuyển tới Eelong.

Aja la lớn:

- Chúc may mắn, Pendragon.

Mình nhú mắt trước làn ánh sáng chói chang và cảm thấy sự kéo giạt mạnh, dấu hiệu quen thuộc cho biết cuộc du hành sắp bắt đầu. Một giây sau, mình được nhắc bổng lên và bay qua ống dẫn. Điểm dừng chân sau đó là Eelong.

Mình vẫn chưa biết thật sự ống dẫn là gì, hay vì sao nó có thể đưa Lữ Khách qua không gian và thời gian, nhưng cảm nhận thì đã lắm. Cứ như bồng bềnh qua không gian trên một cái giường bằng ánh sáng. Giống hệt như đang được làm Siêu nhân.

Nhưng lần này có điều khang khác.

Về thể chất thì không khác. Mình cảm thấy như mọi khi. Nhưng những gì mình thấy lại không giống như những chuyến trước. Chung quanh mình vẫn là một biển sao, nhưng có một điều khác nữa. Bên kia vách pha lê, mình thấy những bóng hình trôi nổi. Mình bay vùn vụt qua, những hình bóng đó biến mất phía sau mình. Những hình dạng đó trong suốt, mình có thể thấy những ngôi sao sau lưng chúng. Chúng cứ như những bóng ma sắp trở thành thể rắn. Có những hình dạng bằng cỡ mình, lại có những hình to lớn, phải mất mấy giây mình mới vượt qua hết. Thậm chí mình còn nhận ra vài hình ảnh: một hiệp sĩ Bedoowan của lãnh địa Denduron đang ngồi trên mình ngựa, phóng qua không gian. Mình thấy một đám những tay bơi lội trong bộ đồ bơi màu xanh lục của thành phố Faar dưới nước, đang bơi theo đội hình. Mình thấy một cao ốc, có thể là khách sạn Manhattan Tower và một thủy vụ của Cloral ngồi trên một cỗ máy trượt nước, phóng trên bầu trời.

Những hình ảnh khác mình không biết là ai. Có hai người khổng lồ, giống như một cặp song sinh, đang chạy qua nền trời. trông họ rất mạnh mẽ, nhưng cứng ngắc như người máy. Mình còn thấy cả một biển người ăn mặc rách rưới. Tất cả bọn họ đều vươn hai bàn tay mở rộng lên không, như đang cổ vũ. Mình cũng thấy một con mèo rừng lốm đốm, to lớn phóng qua biển sao.

Vụ này không có gì đáng sợ. Thật ra lại có vẻ hay hay. Cứ như đang vừa đạp chân lướt đi, vừa xem những đoạn phim kỳ cục được chiếu lên không gian. Nhưng càng nhìn, mình càng băn khoăn. Sao điều này lại xảy ra? Chuyện gì đã thay đổi? Những hình ảnh lạ lùng đó có ý nghĩa gì? Mình không thể không nghĩ lại những gì Saint Dane đã cảnh giác. Hắn đã nói: khi lãnh địa thứ nhất sụp đổ, những lãnh địa còn lại sẽ đổ theo như những con cờ đô-mi-nô. Mình không muốn bị hoang tưởng hay gì gì khác, nhưng vì Saint Dane đã lật đổ một lãnh địa, mình e, rất có thể có một sự thay đổi vũ trụ to lớn trong Halla.

Mình không có cơ hội để ngẫm ngợi về chuyện này, vì nhạc đã bắt đầu dồn dập. Mình đã tới cuối cuộc hành trình. Ý nghĩ của mình lại hướng về Eelong. Liệu mình có sẽ bị chìm xuống hồ nước như tại Cloral không? Liệu có những con quái quig đang liếm mép, chờ chực mình, vì đã tới giờ ăn tối của chúng?

Mấy giây sau, ống dẫn nhẹ nhàng đặt mình đứng xuống. Bình thường. Không có gì ấn tượng. Tin tốt. Nhưng tin xấu cũng có: mình bị vướng vào một đồng dây nhợ chẳng chặt. Ít ra thì mình nghĩ đó là những sợi dây. Mặc dù theo những gì mình biết, đó là một lưới nhện khổng lồ và những con quig trên Eelong là những con nhện đói. Nhưng mình không muốn tin vào những gì tệ hại nhất, vì vậy, mình cố lách ra khỏi đám dây nhợ đặc đó. Bước ra ngoài, nhìn quanh một vòng, mình thấy là đang đứng trong một hang động ngầm, rộng lớn với mái trần cao. Ánh sáng xuyên qua những kẽ hở bên trên. Những dây nhợ mình vừa lách qua là tấm màn dày bằng dây leo, phủ từ trần xuống, che kín miệng ống dẫn.

Mình tự nhủ:

- Chỉ là rễ cây.

Rễ cây là tốt. Tốt hơn mạng nhện. Vách đá trong hang phủ đầy những rễ cây xanh lè bền chắc này. Vẫn rất cảnh giác, mình bước mấy bước vào giữa hang. Không găng-xtơ, không quig, không hồ nước, và không có Saint Dane. Đến lúc này mọi chuyện đều ổn. Nhìn lại ống dẫn khuất sau tấm màn rễ cây, mình dùng gót chân vạch một mũi tên trên nền đất, hướng đầu mũi tên về ống dẫn.

Ngay chính giữa hang có một tảng đá phẳng. Thấy những gì đặt trên tảng đá, mình hơi bị kém vui. Đó là một đồng quần áo. Hai bạn biết rồi đó, các phụ tá đặt quần áo tại ống dẫn cho Lữ Khách. Theo qui luật, mình phải mặc lên người mấy bộ đồ này. Không là vấn đề, đúng không? Làm. Có đấy. Đồng quần áo đặt trên tảng đá này chỉ là đồng giẻ rách dơ bẩn. Mình không cường điệu đâu. Thật mà. Lúc đầu mình tưởng là mảnh giẻ, nhưng nhặt lên mình mới biết đó là một cái quần. May vá vụng về và cứng ngắc như vải bố. Nhặt tiếp một mảnh trông giống như cái áo. Không thể tin nổi, nếu không thấy một tay áo và một cái lỗ mà mình nghĩ là để tròng vào cổ, mình không thể bảo đó là cái áo. Toàn thể phần thân áo là một miếng vải te tua. Đùng mơ tưởng những thứ trên quầy cửa hàng Gap. Đã vậy lại còn bốc mùi thum thum nữa chứ.

Mình cũng kiếm được đôi giày vải thảm hại. Mình biết đó là giày, vì chúng có hình dáng của bàn chân và phần đế bên dưới có nhiều lớp vải hơn. Quá tệ. Mình nhìn quanh, hy vọng có được một ít quần áo bớt ghê tởm hơn một ít không, và những gì nhìn thấy làm mình nhảy dựng lên. Dưới đất, kể bên tảng đá, là bộ com-lê đen và cái áo sơ mi trắng xếp gọn gàng bên đôi giày da to đùng.

Mình nói lớn:

-Ông Gunny.

Đây là những gì ông ấy mặc khi chia tay mình tại Veelox. Không thể làm được. mình đã tới đúng địa điểm và đang mặc bộ đồ không thích hợp. Mình phải thay ngay. Đó là qui luật. Miễn cưỡng cởi bộ áo liền quần màu xanh thoải mái của Veelox, mình xếp bên bộ đồ của ông Gunny. Sau đó, mình phải làm điều cực kỳ đáng ghét – còn cách nào nữa đâu – là cởi quần đùi. Trước kia, dù tới lãnh địa nào, mình cũng không bỏ đồ lót. Mình đã nghĩ, nếu tương lai của Halla tùy thuộc vào sự lựa chọn đồ lót của mình, thì quả là vượt quá cả sự tiết kiệm. Nhưng bộ đồ tả tơi của Eelong này có quá nhiều “khoảng trống” phơi bày nội y của mình lộ lộ, làm sao che giấu được. Và như vậy chỉ tổ làm tăng sự nghi ngờ. Mình muốn gào lên. Thật là bất công. Mình phải mặc đồng giẻ rách ngứa ngáy này, mà không có đồ lót che chở bớt. Chúng còn hôi rình rách nữa chứ. Mình nói điều này chưa nhỉ? Mình cảm thấy như đã phải chịu đựng Eelong quá lâu rồi.

Mình cố gắng bằng mọi cách để tròng đồng giẻ rách lên người. Nhưng xoay trở kiểu gì, nó cũng vẫn lỏng thong trên thân thể mình như... giẻ rách. Trên vách đá, mình thấy nhiều sợi dây leo mảnh và dài chừng hơn nửa thước. Mình lấy những dây đó buộc túm những chỗ quần áo rộng thùng thình, và buộc quanh cả hai bàn chân để giữ cho lớp vải giày được chặt. Một lúc sau, mình cảm thấy như một con gà tây trong ngày lễ Phục sinh, được gói ghém đàng hoàng, sẵn sàng đưa vào lò nướng, để sợ thật. So sánh với mấy mảnh giẻ rách hôi thối này, thì những bộ đồ da thú của Denduron giống như bộ áo ngủ mềm mại. Cho dù, mấy miếng da đó cũng bốc mùi.

Bây giờ y phục đã chỉnh tề (hay te tua), bước tiếp theo là tìm cổng ra khỏi hang động này. Mình đoán lối ra chắc ẩn sau lớp màn rễ cây. Bước sang một bên, mình gạt những dây leo, tìm lối ra. Mình phát hiện vách hang không hoàn toàn bằng đá. Nhiều lớp rễ dày ăn vào trong hoặc bao quanh đá. Như vậy chắc bên trên mặt đất phải có cây cối to lớn.

Đi vòng gần quá nửa hang, mình vừa chột lo ngại bị lạc lối thì, bên kia đám rễ dày đặc, mình thấy một chỗ nứt trên vách đá. Chắc đây là lối ra rồi. Mới bước một bước xuyên qua đám rễ thì mình bị vấp, ngã nhào ra trước, va phải vách đá và mặt vùi vào đất. Ui da! Mỡ mắt ra thì... lù lù trước mặt mình là một cái sọ người.

-Aaaa!

Lăn vội ra xa và khi hoàn hồn ngó lại, mình suýt ói. Trên mặt đất, trước kẻ đá nứt là một đồng xương. Xương người. Mình đã xem nhiều phim kinh dị, đủ để nhận ra đây đúng là xương người. Không thể biết đây là xương của bao nhiêu nạn nhân, và mình không có ý định kiểm kê đâu, nhưng mình đoán đây là những

gì còn lại của khoảng sáu linh hồn khốn khổ. Chắc họ đã nằm đây từ lâu, vì thịt da chẳng còn gì. Chỉ còn xương và những bộ quần áo rách rưới như những gì mình đang mặc. Thật ra, quần áo của họ trông có vẻ còn khá hơn của mình. Nhưng mình không định trao đổi đâu. Í ề!

Mình bắt đầu tự hỏi: khe hở này là lối ra, hay là đường dẫn mình tới cái chết khủng khiếp và xác mình sẽ được ném lên đồng xương này? Mình nhìn những bậc thang thô kệch dẫn lên trên. Trông chúng như được đeo từ rễ cây, ngoằn ngoèo qua vách đá. Khá hơn, mình thấy một chút ánh sáng yếu ớt từ trên rơi xuống. Có ánh sáng là tốt rồi, mình phải nắm lấy cơ hội ngay. Rón rén bước qua mấy bộ xương – vì cứ nghĩ đến việc đạp phải cái gì đó và nghe thấy một tiếng “rắc” là mình đủ mất vía rồi. Với một cú nhảy vọt qua, mình đã lách qua kẽ hở trên vách đá.

Những bậc thang vừa dốc vừa hẹp, và cuốn vòng như một cầu thang xoáy ốc. Đã cảm thấy không khí mát mẻ từ trên phả xuống, nên mình tự tin hơn. Thật sự mình mong ra khỏi chỗ này thật mau. Mình bắt đầu cảm giác nơi này giống một hầm mộ hơn là cổng dẫn tới ống dẫn. Sau mấy giây, mình đã lên tới đầu cầu thang và lọt vào một vùng tối om om, không thể nhìn rõ vách hang, còn mái trần thấp tới nỗi mình không đứng thẳng được. Làm gì bây giờ?

Cách xa vài mét, mình thấy một vệt sáng như bạc, mảnh dễ như một sợi dây leo. Chắc là lối ra. Sợ va đầu vào trần hang, mình quì xuống, bò về phía vệt sáng. Cảm giác mát mẻ hơn, hình như không khí trong lành chỉ còn cách chừng một mét. Vặn vẹo thân mình qua khoảng không chật cứng, thoát đầu mình sợ run cả người khi cảm thấy như sẽ bị giam cứng ngắc ở đây luôn, nhưng sự thúc giục phải ra khỏi nơi này mạnh mẽ hơn. Nhích từng chút, mấy giây sau mình đã vén tấm màn dây leo và gặp ánh mặt trời rực rỡ. Thoát rồi! Mình co người, chuẩn bị lách ra khỏi hang động tăm tối và chạm mặt lãnh địa Eelong lần đầu tiên.

Không biết là mình đã mong chờ điều gì, nhưng chắc chắn không phải như thế này.

Eelong đẹp không thể nào tả nổi. Mình đang ở trên bờ vực cao chừng hai mươi mét, nhìn xuống cảnh rừng nhiệt đới xanh ngấn ngát. Chưa bao giờ mình thấy cảnh tượng “đẽ sợ” đến thế. Bước trên mặt đất phủ cỏ mềm tới nỗi giày dép là thừa thãi, mình tiến lại gần mép vực hơn. Phong cảnh trải rộng trước mắt mình toàn là rừng. Tán cây dày đặc đến không nhìn thấy đất. Không nhà cửa, không đường xá, không lâu đài, không một dấu hiệu của nền văn minh. Chỉ có rừng. Một bầy chim, giống như những con bồ nông, xoải cánh bên dưới mình. Thân hình chúng vàng rực với những cái đầu đỏ thắm.

Ấn tượng đến thế, nhưng một cảnh tượng khác làm quang cảnh còn độc đáo hơn. Eelong không có mặt trời. Ít ra là không có mặt trời giống như chúng ta vẫn biết. Bầu trời màu xanh giống như quê nhà chúng ta. Cũng có cả mây nữa. Nhưng thay vì một quả cầu trên nền trời, thì lại là một dải sáng rộng lớn, kéo dài từ chân trời này tới chân trời đối diện, như một dải cầu vồng. Nó ở ngay phía trên đầu. Mình tự hỏi, liệu nó có di chuyển cùng thời gian trong ngày không? Trời nóng và rừng cây cũng nóng. Dải sáng đó cung cấp nhiệt độ giống như một mặt trời nhiệt đới vậy.

Nhìn hai bên, mình thấy đang ở trên một mặt phẳng rộng ít nhất là vài trăm mét, bên trên cánh rừng. Nhưng khó mà đoán nổi, vì mình không nhìn thấy đất dưới tán cây dày đặc. Xa xa, bên trái mình, là một thác nước tuôn ra từ gần đỉnh núi đá và đổ xuống rừng cây bên dưới. Mình cũng không thể thấy dòng thác xuống tới đâu. Cây cối quá rậm rạp.

Và mùi hương. Mùi hương thật ngọt ngào, nhưng không quá nồng như khi chúng ta bước vào một cửa hàng bán hoa đâu. Chẳng biết loài hoa gì mọc trên đất Eelong, nhưng chúng có mùi thơm dịu dịu. Làm mình nhớ đến mùi hương của hoa chanh. Bên trái mình là những bụi cây thấp, phủ đầy những bông hoa màu xanh dương thắm. Tiến gần lại một khóm cây, mình hít mạnh. Ồ, đúng rồi. hương thơm tỏa ra từ loại hoa này.

Ngẩng nhìn Eelong, một từ bật ra ngay trong tâm trí mình: “cảnh bồng lai”.

Cảnh quan làm mình bàng hoàng đến nỗi: quên tuốt việc nhìn lại nơi mình vừa chui ra. Đây là vấn đề quan trọng, vì đường hầm bé tẹo mình vừa chui qua chính là cổng của ống dẫn. Vội nhìn xuống mặt nhẵn để xác định lại, mình thấy mặt đá xám lơ mờ sáng. Mình quay lại để ghi nhớ nơi ẩn chứa cổng vào.

Điều trông thấy làm mình nín thở và biết ngay là không khó khăn gì nếu muốn tìm lại nơi này. Vì trước mặt mình: một cây khổng lồ vươn cao. Chưa bao giờ mình thấy một cây nào lớn đến vậy, to lớn không đủ

nghĩa. Phải nói là đồ sộ. Ngoài sức tưởng tượng. Đường kính của gốc cây chắc phải tới ba mươi mét. Đã bao giờ bạn thấy hình chụp những cây ở California, được người ta mở đường hầm xuyên qua gốc cây để có thể lái xe chưa? Ôi, nếu mở một đường hầm xuyên qua gốc cây này, thì hàng chục xe tải mười tám bánh có thể thoải mái chạy song song, mà vẫn đủ chỗ cho vài chiếc Hummer nữa. Nó như một ngôi nhà chọc trời được bao phủ bằng vỏ cây vậy. Nhìn lên, những cành vươn cao đến năm mươi mét, rồi mới trở thành một mái rộng có thể che mưa nắng cho toàn thể sân vận động Yankee. Không biết vì sao, nhưng đứng kề bên những gì quá đồ sộ như thế này, tay mình vã mồ hôi. Dẽ sợ vậy đó.

Nhìn xuống dưới gốc cây, mình thấy cái hốc nhỏ mình mới bò ra khỏi. So sánh với cái cây khổng lồ này thì lỗ hổng đó quá nhỏ, đến nỗi nếu mình không biết trước là có nó ở đó thì chắc chắn sẽ không nhận ra. Rành rành dấu hiệu ngôi sao khắc trên lỗ hổng để đánh dấu cổng ống dẫn. Thật không thể nào tin nổi. Bây giờ thì mình đã hiểu những sợi dây leo lơ lửng trong hang là gì. Chúng là bộ rễ của cái cây khổng lồ này. Đi dọc gốc cây, rờ tay lên lớp vỏ xù xì, mình tự nhủ: bạn có thể sống trong cây này, với tất cả bạn bè và toàn thể gia đình họ, mà vẫn còn đủ chỗ cho cả xưởng bánh kẹo Keebler. Lùi một bước, mình nhìn lên cười ha hả. Điều không thể đang chứng tỏ là có thể. Mình sẽ còn được thấy những gì nữa đây?

Câu trả lời có ngay, nhưng chẳng hay ho gì.

Cảm thấy có vật gì đập trúng chân, mình nhìn xuống, và ngay lập tức ước gì đừng nhìn xuống, vì trên mặt đất, sát chân mình, là một cánh tay. Một cánh tay người, bẻ bết máu. Vội ngược lên nhìn hướng cánh tay vừa rơi xuống, mình cảm thấy như bị một làn gió quất mạnh. Nếu không nhờ thân cây to lớn chặn sau lưng, chắc mình đã ngã phịch xuống đất rồi.

Đứng cách mình chừng mười mét là một mãnh thú. Không giống bất kỳ con thú nào mình từng thấy. Điều đầu tiên mình nghĩ tới là... khủng long. Nó đứng thẳng trên hai chân, cái đuôi to đùng dài thượt đập tới lui, giập dũ. Nó cao chừng hai mét, với cánh tay mạnh mẽ và bàn tay có ba móng vuốt. Bàn chân cũng vậy. Toàn thân nó màu xanh lá, như thần lùn, với lớp vẩy bao phủ. Thứ làm mình không thể rời mắt chính là cái đầu của nó. Một cái đầu của loài bò sát với cái mũi giống như mõ. Chòm lông xanh lè màu lá phủ từ trán xuống tới lưng. Nhưng ghê tởm nhất là cái mõ. Y chang hàm cá mập, tua tủa những cái răng nhọn hoắt như sẵn sàng nhai xé thịt tươi.

Và... chính xác là nó đang làm chuyện đó. Nghiến chặt trong hàm là một cánh tay người nữa. Máu me nhều nhão, rùng rùng từ mõm con quái xuống tận cằm. Nếu không vì quá sợ, chắc mình đã lộn mửa rồi. Mình và nó trừng trừng nhìn nhau. Rõ ràng con quái này đang đánh giá mình. Mắt nó đỏ ngầu, tức giận. Vẫn trừng trừng nhìn mình, nó khép hàm, nhai cánh tay như nhai một nhánh cây khô. Tiếng rau rầu làm ruột gan mình nhộn nhạo lên. Quái vật thè cái lưỡi xanh lè kéo cánh tay tan nát gọn lỏn vào mõm. Chỉ ực một cái, cánh tay biến hết. Nuốt chửng cả xương lẫn thịt. Tởm thật. Quay lại mình, con quái ngoác cái mõm đầm đìa máu mà... cười.

Mình là món tiếp theo trong thực đơn của nó đây.

Chúc mừng tới Eelong.

4. Nước Đen - Chương 4

NHẬT KÍ # 16

(TIẾP THEO)

EELONG

(@Joyce89 type)

Đó là một con quig.

Chắc chắn là vậy. Lãnh địa nào cũng có một loài quig riêng rành mò gần ống dẫn. Mình vẫn chưa biết bằng cách nào Saint Dane đặt để chúng tại đó. Tại Denduron, chúng giống như những con gấu thời tiền sử. Ở Cloral chúng là những con cá mập sát nhân. Zadaa có rắn. Còn trên Trái Đất Thứ Hai chúng là những con chó hung bạo. Kỳ lạ là không thấy quig tại Veelox, nhưng mình nghĩ, đó là vì khi mình tìm đến Veelox, thì Saint Dane đã “xử lý” xong lãnh địa đó rồi. Bây giờ, có vẻ như con quig của Eelong là loài bò sát trông giống như khủng long đột biến gen. Mình biết trông chúng ra sao, vì một con đang đứng trước mắt mình đây. Cánh tay đầm máu bên chân mình là một bằng chứng. Mình không muốn biết phần thân thể còn lại đang ở đâu.

Hai mắt đỏ lờm của con quái chăm chăm vào mình. Nó nhếch môi, khoe hàng răng nhọn hoắt. mái bờm dài màu xanh dựng ngược lên như một con mèo giận dữ xù lông. Nó rít lên, và xì ra một luồng hơi tồm lồm, như mùi cá thối. Con thú này sắp chồm tới tấn công. Mình thì hoàn toàn tay không. Tệ hơn nữa, sau lưng mình án ngữ một cái cây khổng lồ. Mình bị kẹt vào đường cùng. Mình thử thăm dò, nhích một bước sang phải. Con quái liếc sang trái. Cứ như mình đang chơi bóng rổ và con quái này chơi trong vai trò hộ vệ phòng thủ. Chỉ có điều nó không muốn tranh cướp bóng. Nó muốn cái đầu của mình.

Đúng lúc đó, phía bên trái, mình thấy một thoáng di động. Hết hồn vì tưởng thêm con quig nữa tập hậu, mình vội quay nhìn. Không ngờ đó là cứu tinh của mình. Ló đầu ra khỏi cái hốc dưới gốc cây là một con người! Ít ra, mình nghĩ đó là con người. Râu tóc hăn dài, bù rối. Mình chỉ thoáng thấy, vì hăn thụt đầu lại vào trong hốc cây ngay, như một con rùa chết nhất. Chắc mới ló mũi ra, nhìn thấy quái quig, hăn không dám tiến ra nữa. Giải. Phải chi mình cũng làm giống thế. Nhưng nhìn hăn, nhắc mình chợt nhớ là còn đường tẩu thoát. Vấn đề là phải tới được hốc cây trước khi con quig vỗ được mình.

Mình và nó gườm gườm đối diện nhau như hai tay đấu súng. Hy vọng nó đừng nhận ra mình chẳng có khẩu súng nào. Mình biết, chỉ lùi lại cái hốc một chút, con quái sẽ phóng ngay tới, và... tất cả phần hành của nó chỉ là nhai mình tốp tếp.

Nhưng phải làm sao đây? Một ý tưởng chợt đến với mình. Một ý tưởng gớm ghiếc. nếu không kẹt trong tình trạng quá tuyệt vọng này, mình sẽ chẳng bao giờ sử dụng. Nhưng từ khi trở thành Lữ Khách, mình học được một điều: tự bảo tồn là động cơ mạnh mẽ nhất. Không chút trù trừ, mình từ từ khom gối, tay chạm mặt đất. Mình thấy bờm quái vật dựng cao lên. Nó đang chờ xem mình giở trò gì. Mình thận trọng nhấc cánh tay bết máu dưới chân lên. Nắm chỗ khuỷu tay mà mình cố không nghĩ đó là cái gì. Nhưng vừa chạm phải mình đã muốn ói, vì... cánh tay còn âm ỉ. Dù là của ai thì cánh tay này mới được sử dụng cách đây không lâu. Phải cố gạt ý nghĩ đó khỏi đầu, nếu không, mình sẽ nôn hết mất những gì đã ăn, và mất luôn cả mạng sống. Ngay khi mình nhấc cánh tay lên, mùi tanh tưởi phát ra đầm máu làm nó mê mẩn, như máu trong nước đối với một con cá mập. Tốt. Vậy có nghĩa là mình có cơ hội. Từ từ đứng dậy, mình đưa cái cánh tay đứt rời đó sang một bên. Cặp mắt đỏ ngầu liếc theo như theo dõi miếng mồi ngon. Tuyệt rồi.

Mấy giây sau cực kỳ căng thẳng. Đây là chút thời gian đủ cho mình chạy vào chốn an toàn, hoặc sẽ hoàn toàn thất bại, nếu con quái quyết định “mắm” mình trước, rồi tém gọn cánh tay sau, thì... Tất cả đều tùy thuộc vào con quái ngu đến cỡ nào. Mình đang đưa cánh tay để nhử quái vật. Nó tập trung vào miếng mồi. Mùi hôi ghê tởm từ nó càng bốc ra mạnh hơn. Ôi, ngay chốc rồi, nó đang thềm nhỏ dãi. Mình giựt lùi, quăng cánh tay về bên phải.

Quái vật nhào ngay sang phải. Nó vừa di chuyển, mình lao ngay tới hốc cây như một cầu thủ chớp thời cơ, đưa bóng vào lưới. Chỉ mong sao nó vẫn mê mải theo cánh tay, đừng quan tâm tới mình nữa. Mỗi giây quý như vàng, không hề ngoái lại, mình chạy thực mạng, phóng đầu vào trong hốc. Chạm mặt đất, mình bò trườn vào trong. Vừa tưởng đã thoát, mình nghe tiếng gào rống bên ngoài, và chân mình đau nhói. Quái vật đã trở lại và vỗ trúng mắt cá chân mình. Nó quá to lớn, không lọt được vào trong. Nhưng không có nghĩa là nó không lôi được mình ra ngoài. Mình cố sức quẫy đạp, cảm thấy móng vuốt của nó cào thấu da. Nhưng nhất định không chịu bó tay, mình đạp một cú thật mạnh, rút chân khỏi móng con quái. Mình co chân, cố rút vào trong. Nhưng không thể. Nhìn lại, mình thấy một cái móng của quái vật còn móc vào sợi dây bện đôi buộc chặt bên ngoài giày vải của mình. Mình vẫn còn bị nó khống chế. Liên tục vạy vẹo chân, mình cố rút ra khỏi giày. Mình tự rửa vì đã cầu kỳ bện dây, thắt nút theo đúng kiểu đã học trong Hướng Đạo. Sao mình có thể làm một việc cầu kỳ đến thế chứ? Mình tưởng như sắp bị móng vuốt con quái pháp vào đùi bất cứ lúc nào. Nhưng ý nghĩ đó không làm mình ngừng vùng vẫy để thoát ra. Thình lình mình cảm thấy có gì đó bị rách toạc. Vui mừng nói ngay: không phải chân mình. Chắc con quái đã cào đứt sợi

dây, vì chân mình tuột ra khỏi chiếc giày vải. Minh vội co đầu gối lên tới ngực. Nhìn lại, mình thấy cánh tay đầy vẩy màu xanh của quái vật thò vào hang, quờ quạng để bắt mình. Những móng vuốt nhọn hoắt của nó thò ra thụt vào chụp bắt, nhưng chỉ nắm được mấy sợi dây leo đông đưa và... không khí. Nó điên cuồng tấn công. Mùi cá thối nồng nặc làm mình nôn thốc tháo. Nhưng nó rút tay ra, bỏ cuộc. Chắc con quái trở lại, nhâm nhi cánh tay đầm máu như một phần thưởng an ủi vậy.

Nằm trong tối, mình thở hổn hển, cố ổn định lại đầu óc. Bây giờ đã được an toàn, bản chất thực sự của những gì vừa xảy ra làm mình bàng hoàng. Mình đã nhặt một cánh tay người làm mồi nhử, để mình thoát khỏi bị ăn thịt. Sao mà ghê tởm quá vậy? Nhìn xuống chân, mình thấy ba vết trầy kéo dài từ đầu gối xuống mắt cá. Mình thận trọng rờ thử. Rất may vết thương không sâu. Chắc chỉ ngứa ngáy một ít lâu. Eelong đang hiện nguyên hình là một nơi đáng ghét.

Phải tìm một lối khác để ra khỏi cây này. Không thể ló đầu ra khỏi cửa hốc kia được rồi. Vì, mình biết, con tiểu Godzilla (Quái vật nổi tiếng trong loạt phim giả tưởng do hãng TOHO (Nhật) sản xuất từ năm 1954) đang chờ bên ngoài, nhăm nháp cánh tay làm món ăn chơi, chờ... mình ra. Dù mình rất muốn phóng qua ống dẫn, bay khỏi đây, nhưng không thể. Mình phải tìm cách ra khỏi cây này, tránh xa con quig, và đi tìm ông Gunny. Vì vậy, mình chống tay, bò quanh, xuyên qua những sợi rễ đông đưa, tìm một lối thoát khác. Mình nghĩ, chắc chắn phải có một lối ra. Nếu không, cái gã mới ló đầu ra khỏi gốc cây biến vào đâu? Khi ở trong hang có ống dẫn, mình không hề thấy hắc. Và đó cũng là lý do mình muốn biết hắc là ai?

Ngang qua lỗ hổng xuống ống dẫn, mình tiếp tục bò với một tay đưa ra trước, phòng xa đụng cuối đường. Nhưng cuối đường đó mãi mãi chẳng thấy đâu. Mình cứ bò, bò sâu mãi vào trong cây. Nơi mình tưởng là một khoảng nhỏ, thật ra là một đường hầm đưa mình vào tới tận lõi của cái cây kék xù này. Trong khi bò, mình thấy sáng dần. Tất nhiên là khó hiểu, nhưng có bao giờ những điều kỳ cục dễ hiểu đâu? Mình đã đủ tự tin, không phải đưa tay rờ rẫm trước mặt nữa. Phía trước, mình đã thấy ánh sáng cuối đường hầm. Chính xác cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Không cách nào mình bò một mạch suốt từ bên này qua bên kia cây. Con đường quá dài. Nhưng mình không ngừng lại để thắc mắc sẽ gặp gì. Mình sắp thấy điều đó ngay thôi.

Tới cửa hầm, mình bò ra ngoài, rồi đứng dậy để thấy một cảnh tượng không thể nào tin nổi. cây này rỗng ruột. Hay ít ra là phần này bị rỗng. Mình đang đứng trong một khoảng trống mênh mông, khoét vào lõi của thân cây khổng lồ này. Mình đã nói đùa là có thể sống trong cây cùng một xướng bánh, nhưng khoảng trống này chứng tỏ điều đó là rất khả thi. Vách làm bằng, tất nhiên là, gỗ. Ánh sáng xuyên qua những kẽ hở từ trên xuống dưới và khắp chung quanh, như những mạch máu. Mình không biết rõ, khoảng cây rỗng này được tạo ra bởi thiên nhiên hay bàn tay con người. Nếu là nhân tạo, hẳn phải từ lâu đời lắm rồi, vì tất cả đều có vẻ xưa cũ, rêu xanh phủ khắp nơi. Nhìn thẳng lên, như thể nhìn vào miệng ống dẫn. Khuất chìm trong bóng tối. Không có trần. Với những gì mình biết, thì cây này rỗng suốt tới ngọn. nhiều mặt phẳng và rìa bệ dẫn đến những đường hầm khác, giống như đường hầm mình mới bò ra. Không biết từng bệ này qua từng bệ kia bằng cách nào. Mình đoán, chắc phải leo theo những rễ bám trên tường, nhưng nếu vậy, chỉ người Nhện mới đủ khả năng.

Lúc này đã được an toàn khỏi con quig, Minh mới bắt đầu thắc mắc: dân Eelong là ai? Với hình ảnh gã lông lá ló đầu ra khỏi gốc cây, họ không có vẻ là một giống người tiến bộ về toán học. Minh đoán họ là một xã hội bộ lạc nguyên thủy, sống trong những cái cây kỳ lạ này. Nếu tiến bộ hơn, chắc họ đã không chứng minh điều đó bằng những bộ đồ như nùi giẻ vậy. Ngoài ra, mình chưa hề thấy dấu vết nào của dụng cụ, hay nhà cửa hoặc bất cứ thứ gì khác của một xã hội tiến bộ vượt xa thời đại đồ đá. Minh bắt đầu có ý nghĩ là, sẽ phải giao du với những người hang động. Hay người sống trên cây.

Minh kêu lên:

- Chào. Có ai đó không?

Giọng mình vang vọng. Chỉ có tiếng rì rào của cây cối đáp lại. Nhìn quanh, mình đang cố đoán phải theo đường hầm nào để ra ngoài thì... mình bị xô mạnh từ sau, suýt lộn nhào.

Quay phắt lại, mình đối diện với gã đã ló đầu ra khỏi hốc cây. Hắc thấp người, cao khoảng mét rưỡi; tóc dài bù rôi, râu ria cũng vậy. Thật ra, mình nghĩ, tóc hắc rối nhùi vào râu. Trông phất gớm. Da hắc trắng nhưng dơ kinh khủng. Hắc cũng khoác trên người cả đồng giẻ rách như mình. Hắc khom người, thở hồng hộc. Một dòng nước dãi chảy dài từ miệng xuống tới râu. Trông hắc giống người, nhưng cử chỉ giống một

con thú hoang dã hơn.

- Ch-chào.

Mình nói, cổ trần tỉnh hẳn. Mình đưa tay, giống như khi người ta muốn chứng tỏ cho một con chó biết là không có gì nguy hiểm.

- Tên tôi là...

Chưa nói hết câu, cánh tay mình bị thắt lại, giật mạnh về một bên. Mình kinh ngạc nhìn một dây leo tung ra, cuốn quanh cánh tay như một dây thòng lọng. Nắm đầu dây kia là một gã khác, râu tóc cũng bù xù như gã đầu tiên. Mình vừa mở miệng để nói, một sợi dây thòng lọng nữa quăng tới từ sau, cuốn quanh vai mình. Sợi dây xiết quanh, bó chặt hai cánh tay sát hai bên sườn. Mình nhìn lại thằng cha thứ ba đang giật mạnh sợi dây. Thêm sợi dây nữa quấn chặt lấy mắt cá mình. Gã này kéo mạnh cho đến khi mình đổ xuống đất, hự lên, ngộp thở.

-Khoan...khoan...

Mình há hốc miệng, cổ nuốt chút không khí. Mình muốn sử dụng khả năng dẫn dụ tư tưởng của Lữ Khách, nhưng mọi chuyện xảy ra quá nhanh, không thể nào suy nghĩ sáng suốt nổi. Mình chỉ nói được một câu:

-Tôi là bạn.

Biết câu nói đó không đủ thuyết phục. nhưng có thể nói gì khác nữa? nhưng nói gì cũng vô ích. Vì chỉ một giây sau một gã nhảy lên người mình, tọng một đồng giẻ to bằng nắm đấm vào miệng mình. Làm mình phát ói. Không ổn rồi. mình nghĩ, chắc chắn đám này mù tịt phương pháp hô hấp nhân tạo của bác sĩ Heimlich và đang coi mình như một mối nguy hiểm. Một kẻ xâm nhập. Cần phải chứng tỏ là mình vô hại, vì hình như họ đã sẵn sàng làm mình đau đớn hơn.

Gã nhét giẻ vào miệng mình, vẫn ngồi trên ngực và ngó xuống mình. Mình bị giữ chặt, không thể nhúc nhích. Nhìn lên mắt hấn, mình thấy một thứ làm bao nhiêu hy vọng nói phải trái với những con người này tan biến hết. Không hiểu sao mình đã không nhận ra từ trước. Bây giờ thì quá muộn rồi. Con quái thần lần tấn công mình ngoài kia có thể nguy hiểm. Có thể đã cố ăn thịt mình. Nhưng có một điều nó không có. Mắt nó màu đỏ. Mắt quig không đỏ. Mắt quig màu vàng. Và khi nhìn lên gã đang ngồi trên ngực mình, mình thấy mắt hấn màu vàng. Rất ti tiện. hấn há miệng, nhếch một nụ cười quái đản, khoe hai hàng răng nhọn, lốm đốm máu. Một vệt nước dãi chảy từ môi hấn, rớt xuống má mình.

Ngay lúc đó, sự thật khiếp đảm làm mình giật mình: quig tại Eelong là... người.

5. Nước Đen - Chương 5

NHẬT KÍ # 16

(TIẾP THEO)

EELONG

(@shang type)

Mình bị đè trên mặt đất với con người-quig hôi rình ngồi trên ngực. Hấn cúi sát mũi mình. Làm mình bất buộc phải nhìn vào đôi mắt vàng u ám vô hồn của hấn.

Mình yếu ớt lắp bắp:

- Tôi... tôi không làm gì hại anh đâu.

Mình nghĩ, may ra có thể dùng đòn tâm lý và không để hẳn biết mình đang hoàn toàn tùy thuộc vào lòng nhân từ của hắn. Câu trả lời của hắn là một dòng nước dài chảy xuống má mình. Trò lừa phỉnh của mình không thành công. Không quá ngạc nhiên. Làm lơ bãi nước bọt ghê tởm của hắn, mình hỏi:

- Anh hiểu tôi không?

Con quái vật rít lên mấy tiếng như một con khỉ bị đau. Mình đoán tiếng rít đó có nghĩa là “không”. Có thể lũ quig này là người, nhưng giữa hai cái tai lông lá của chúng, chẳng có chút dấu hiệu nào của đời sống thông minh cả. Đây là những con vật của Saint Dane, và chúng chỉ biết một điều: giết chóc. Đầu óc mình loay hoay tìm đường thoát. Có thể mình sẽ không sao, vì mình cũng là người. Nhưng lập tức một kí ức kém vui về bầy quig ở Denduron chợt trở lại. Một con gục xuống, những con khác nhào vào ăn tươi nuốt sống ngay. Quig là những con thú ăn thịt đồng loại. Điều đó có nghĩa: tại Eelong này, có lẽ người mình cũng sẽ không thoát chết. Thậm chí có thể còn làm sự việc tệ hại hơn.

Hai con quig kia ghì tay mình xuống. Chúng đánh hơi mình như... những con thú. Thật sự mình hy vọng chúng tởm lợm mùi hôi thối bốc ra từ mớ giẻ rách mình đang mặc. Một ý nghĩ hơi bị ngu hử? Nhưng này, mình đang tuyệt vọng quá mà. Mình đạp mạnh hai chân, cố thoát ra, nhưng lúc quig ghì chặt mình, rú lên cười. Ít ra, mình nghĩ đó là tiếng cười của chúng. Âm thanh đó nghe vừa giống tiếng tru của loài linh cẩu, vừa giống tiếng lợn ỉn ỉn. Nó làm mình nổi da gà. Con quig trên ngực mình ngửa mặt, tru lên một tiếng khiếp đảm, rồi nhìn xuống mình. Hai mắt nó loé lên một tia cuồng nộ. Nó đang phẫn khích với việc giết chóc. Mình sợ rằng, cuộc đời kỳ lạ của mình sắp phải kết thúc ngay tại đây, ngay lúc này. Trong khoảnh khắc kinh khủng đó, mình chỉ còn một việc để làm: nhắm tịt hai mắt.

Mình nghe một tiếng rít khác. Nhưng hình như không phát ra từ đám quig. Tiếng rít đó giống tiếng rống của một con vật hơn. Mở mắt, mình vừa kịp thấy con quig trên ngực mình quay đầu nhìn lại phía sau. Hai con quig kia hốt hoảng bỏ chạy. Mình vẫn nằm ngửa trên mặt đất, không dám nhìn lên, vì mình tin chắc, lại một con quái thú ghê sợ khác quyết định ghé vào bữa tiệc. Con quig trên ngực mình cố đứng dậy, nhưng rồi thành linh quay phắt lại, đối diện với mình. Cứ như thể có một nguồn sức mạnh vận ngược nó lại. Cái nhìn khát máu của nó trở thành khiếp đảm. Mình thấy ngay lý do. Xuyên qua ngực nó là bốn vết cứa sâu. Nó mới bị tấn công. Nhưng bốn vết thương chưa làm nó chết. Phóng qua đầu mình, nó co giò chạy. Dù quái vật vừa xông vào bông cây này là giống gì, khả năng đả thương của nó cực kì lợi hại. Đám quig này biết rõ chuyện đó. Nhưng quái vật mới này là gì? Chẳng lẽ có một siêu quig đang trú ngụ trong cây khổng lồ này sao?

Hay một trong những con thần lằn đột biến đã tìm được đường bò vào đây?

Vẫn nằm ngửa, mình ngược nhìn và thấy một con quig đang thoăn thoắt leo lên một sợi dây leo, dễ dàng như đang chạy trên mặt đất. Nó leo tới một gờ đá và biến vào một đường hầm. Con quig khiếp đảm, nhưng không tỏ ra ngạc nhiên. Và, mình thấy vật gì đang đuổi theo nó.

Sau con quig, đang leo lên sợi dây, là một con mèo rừng to lớn. Một con mèo mạnh mẽ, dài khoảng gần hai mét từ đầu tới móng. Lông nó vẫn vện đỏ và đen, giống như lông hổ. Vì nó di chuyển quá nhanh, nên mình không chắc lắm, nhưng gần hết thân hình nó như được bao phủ bằng một lớp vải. Nếu không biết rõ hơn, chắc mình đã bảo là nó mặc quần áo. Nhưng có vẻ vô lý quá. Ê, Mark, bộ áo mèo duy nhất mình từng nhìn thấy, là cái áo lạnh màu hồng mà má bạn mặc cho con miu Dusty xinh xinh của bạn. Nhưng con thú này đâu phải là một con miu xinh xinh, nó là một con thú săn thịt sống, đang ráo riết đuổi theo con mồi. Nó leo lên tấm màn rễ cây, lao theo con quig vào đường hầm. Mình tin, con quig đó sắp vĩnh viễn biến khỏi lãnh địa này rồi.

Chà! Mình thả đầu lại trên mặt đất và cả phút rồi mới hít hơi thở đầu tiên. Mới tới Eelong chừng một tiếng đồng hồ, mình đã được “giao lưu” với một con thần lằn ăn thịt người, một người-quig và một con mèo rừng có khẩu vị là món người-quig. Tóm lại, tất cả những loài tại Eelong đều có khả năng xơi tái mình. Nhưng ai là kẻ chỉ huy ở đây? Dân Eelong ở đâu? Vừa định ngồi dậy, mình bỗng nghe một tiếng gừ gừ trong họng. Ui da! Gì nữa đây? Thêm một tiếng gừ nữa, và mình nhận ra điều tệ hại nhất.

Trong này còn một con mèo nữa.

Từ từ ngóc đầu, mình nhìn giữa hai chân. Bên kia hang, mình đã thấy nó khom thấp lưng, lừ đừ tiến tới. Con này màu nâu nhạt, như sư tử núi. Tất nhiên là to lớn. Lớn hơn con leo rễ cây đuổi theo con quig. Đôi

mắt mèo màu nâu to đùng không rời khỏi mình khi nó lừ đừ bước lại gần. Sách Hướng Dẫn Dã Ngoại của Hướng Đạo bảo phải làm sao trong trường hợp này nhỉ? Nhìn trừng trừng vào nó? Giả chết? Nhảy dựng lên, làm bộ như mình to lớn lắm mà hù nó? Chắc chắn mình nhớ cách thắt nút dây, nhưng khi cần đến những điều hữu ích để cứu mạng thoát khỏi một con quái vật, mình mới cảm thấy chương trình huấn luyện trong Hướng Đạo thiếu sót kinh khủng. Trong lúc tâm trí mình loay hoay với những chọn lựa này, con mèo vẫn rón rén tiến gần hơn. Giờ thì vấn đề không tùy thuộc vào kế hoạch của mình được nữa. Mọi sự tùy thuộc vào kế hoạch của con mèo và chắc chắn mình sẽ không ham gì kế hoạch của nó đâu.

Nó nhe răng gầm gừ. Ôi, có chứ. Trong đám rặng của nó có những cái nanh dài thông. Nó rón rén cho đến khi mũi gần chạm bàn chân mình. Mình cảm thấy cái mũi màu nâu to đùng của nó lần mò đánh hơi. Mình nghĩ, có lẽ nên bung ngay một cú đá vào đầu nó, rồi vùng chạy. Nhưng mình đoán làm vậy chẳng khác nào chọc tức nó. Tức và đói là một sự kết hợp thấm thiết. Ít ra lúc này mình còn chút hy vọng mong manh: nó chê mình hôi thối quá và bỏ đi. Mình nín thở lại. Nằm ngay đơ. Bước thêm mấy bước, con mèo đứng lặng vài giây, rồi... há mồm toang hoác... Tiêu rồi! Mình bắt đầu thực sự mong cho một trong những quái thú Eelong này kết liễu mình đi, chấm dứt ngay sự khốn khổ của mình. Tiếp tục kiểu này, có khi mình chết vì đau tim mất.

Con mèo to lớn nhìn mình, mở miệng rộng hơn và... nói:

- Cậu là Pendragon?

Hả? Mình phải viết lại lần nữa. HẢ! Đầu óc mình bí lù luôn. Cho đến lúc này mọi chuyện đều “quái đản”. Nhưng ít ra còn hiểu nổi. Rễ treo lủng lẳng, rừng rú, dải băng mặt trời, cây khổng lồ, thần lùn gớm ghiếc và người-quig. Tất cả đều dị thường, nhưng vẫn nằm trong khả năng đoán định của mình. Còn phát hiện mới này... bó tay! Mình cố tìm cách giải thích. Có thể khi con thần lùn cào vào chân mình, nó đã nhả ra một nọc ảo giác vào hệ thần kinh mình, làm mình nghĩ gặp một con mèo rừng, không chỉ biết nói mà còn biết cả tên mình. Hay có thể, đây là con mèo giống con mèo Cheshire trong chuyện Alice Lạc Vào Xứ Thần Tiên, nghĩa là nó sẽ cười rồi biến đi, và tất cả chuyện này sẽ chỉ còn là một giấc mơ. Được vậy thì quá tốt. Con mèo lại hỏi:

- Biết nói không? Hay mi chỉ là một thứ gar câm, đần độn?

Như hai bạn đã biết, một trong những đặc quyền kỳ lạ của Lữ khách, là tụi mình có khả năng nghe hiểu được những ngôn ngữ khác nhau trên những lãnh địa khác nhau. Nhưng theo như những gì mình biết, thì khả năng đó không áp dụng được với những loài vật. Nếu áp dụng được, thì sẽ là cả một sự phiền phức như những điều xảy ra với bác sĩ Dolittle (nhân vật chính của sê-ri truyện thiếu nhi của nhà văn Hug Lofting, bác sĩ Dolittle đặc biệt chú tâm đến các loài vật và có thể nói được ngôn ngữ của loài vật) và tụi mình sẽ có thể hiểu hết những lời trò chuyện của tất cả những sinh vật bò, bay, dơi... khi gặp chúng. Nhưng tụi mình không thể. Như vậy có nghĩa, con mèo này thực sự biết nói, chứ không phải mình có khả năng nghe được nó.

Mình nhỏ nhẹ:

- Tôi... tôi là Pendragon

Con mèo reo lên:

- Vậy là đúng rồi. Không thể tin nổi!

Mình tiến thêm một bước vào Mông Muội khi con mèo đứng lên bằng hai chân sau, bước đi như người! Nó cao cỡ mình, thấp hơn mét tám, và cũng mặc bộ quần áo thô lậu như mình. Nhưng bộ đồ vải thô màu nâu bó sát thân hình nó tương tất hơn đồng giẻ rách của mình nhiều. Bộ đồ không khuy nút, dây nịt gì ráo. Trông cứ như được tạo ra vừa khít thân hình.

- Rất tiếc vì đã phải lén lút gặp cậu như thế này. Nhưng vì phải thật sự cảnh giác lũ gar. Nhất là đối với những tên vừa quanh quẩn tại đây. Ý tôi là tụi quig.

Mình chưng hửng. Con mèo biết nói tiếng người này biết cả về lũ quig! Nó đưa chân (có lẽ mình nên gọi là tay) giúp mình đứng dậy. Giữa bàn tay người và bàn chân của con mèo to lớn có một sự pha tạp. Nó cũng có một ngón cái như người nhưng phủ đầy lông, và còn có cả những móng nhọn phát khiếp.

Nó bảo:

- Tên tôi là Boon. Chúc mừng tới Eelong.

Giọng nó nghe như bình thường như giọng mình. Không chút dấu hiệu nào là được phát ra từ một cái miệng... không là người. Mình nhìn lên mặt con mèo và nhận ra, rốt cuộc thì có thể nó không là một con mèo tiêu biểu. Đương nhiên, đầu mặt tai nó y chang một con mèo, nhưng mõm nó không thể bảo là bình thường như mõm mèo. Miệng nó hơi nhỏ. Nhưng toàn thân phủ lông, và cánh tay quá dài so với con người, và đầu gối nó uốn cong khác thường. Hai bạn biết vở nhạc kịch ngớ ngẩn ở Broadway chứ. Mọi người mặc đồ bó chèn, hoá trang thành mèo và chạy nhảy từng từng vừa hát về sự hãnh diện sung sướng được là mèo đó? Quên chuyện ấy đi. Con mèo này không giống như vậy. Gã này đích thực là một con mèo, không phải hoá trang hoá chiếc gì hết, nhưng có những đặc tính của loài người... không chỉ vì biết nói.

Nó trấn an mình:

- Yên tâm đi. Tôi không cần đâu.

Mình miễn cưỡng vươn tay, nắm lấy tay (hay chân?) nó. Cảm giác như nắm một bàn tay đeo lông thú, với miếng lót nhám trong lòng bàn tay. Nó rất mạnh. Những cái móng sắc bén xiết chặt mu bàn tay mình. Ghi nhớ: Đừng gây sự với mèo.

Boon nói:

- Tôi không muốn nhìn lom lom đâu. Nhưng không quen chuyện trò với một gar. Vụ này... kỳ cục quá

Kỳ cục? Kỳ cục là sao? Mình ngập ngừng hỏi:

- Gar là gì?

- Gar hả? Giống như cậu. Hai chân, không lông, không răng, hoàn toàn vô dụng. Seegen bảo cậu là một gar, mình không tin, cho đến khi... gặp cậu. Nhưng chúng ta phải làm gì cho bớt... mùi hôi đi chứ nhỉ.

- Xin lỗi. Mấy cái quần áo này nặng mùi quá.

Boon đánh hơi, nói:

- Không phải quần áo đâu, cậu đó. Tất cả đám gar đều thúi hoặc như nhau. Như mùi trái cây thối. Không chối được.

“Mình sắp hoá khủng rồi”, mình thầm lẩm bẩm, rồi hỏi:

- Sao cậu nói được? Người dạy hả? Ý mình là, có phải các gar đã dạy cậu nói không?

Boon cười sảng sặc. Cười thật sự. Mình chưa bao giờ nghe một con mèo cười. Tiếng cười chói tai, kéo theo cùng với tiếng gừ khào khào.

- Một gar dạy một klee nói? Khôi hài thật đấy. Cậu là một tay rất khôi hài. Tôi đã nghe điều đó về cậu.

Đầu óc mình quay mòng mòng.

- Thôi được. Tôi là gar, cậu là klee. Ai quản lý tại đây? Nghĩa là còn klee nào khác biết nói như cậu không?

Nó lại ha hả cười, vỗ lưng mình bồm bộp như bò bịch cũ. Nó xém làm mình ngã chúi, vì nó vừa mạnh vừa đang có vẻ rất khoái chí. Mình không thể đoán nó bao nhiêu tuổi, nhưng bắt đầu có cảm tưởng nó còn trẻ, cỡ tuổi mình thôi. Ít ra mình đoán hẳn là một anh chàng. Nhưng đâu dám yêu cầu cho mình liếc qua khoảng giữa hai chân nó một tí.

Nó cười nói:

- Mình không thích phải nói với cậu điều này đâu, Pendragon. Nhưng sự việc ở Eelong này hơi khác một chút. Nào, để tôi cho cậu thấy.

Nó đi về cuối phòng trong bóng cây. Mình đứng im. Mình vẫn chưa chấp nhận được sự thật đang nhìn thấy: một con mèo cao hơn mét bảy, mặc quần áo, đi bằng hai chân. Lúc đó mình mới nhận thấy một điều làm

Boon trông giống hệt một con sư tử núi trên Trái Đất Thứ Hai: Nó không có đuôi. Mình nghĩ nó giấu đuôi sau lớp quần áo.

Nhìn lại, thấy mình không đi theo, Boon nói:

- Cậu có vẻ sững sốt. Tôi cũng vậy thôi.

Nó nhìn quanh, nói tiếp:

- Chúng tôi không thường đến cổng ống dẫn này. Chỉ có lũ quig. Lũ gar nhỏ bé, ghê tởm. Tụi tôi có thể điều khiển chúng không khó khăn gì, nhưng chúng mà nhào vào cậu cả đàn thì... coi chừng. Đó là lý do tôi đã rủ thêm một anh bạn cùng tới đây. Tuy nhiên anh ta không hề biết chúng là quig. Hẳn chỉ khoái săn bắt lũ gar hoang dã thôi.

Mình bối rối vì con mèo biết nói này thông thạo quá nhiều về công việc của Lữ khách. Vì vậy mình hỏi nó:

- Cậu là Lữ khách?

- Tôi? Không. Ông Seegen mới là Lữ khách của Eelong. Tôi là phụ tá. Thật ra thì... chưa là một phụ tá chính thức, nhưng cũng sớm thôi. Dù vậy, Seegen vẫn kể cho tôi nghe mọi chuyện. Cậu thích mấy bộ đồ tôi mang đến chứ?

- Thú hoắc.

- Ồ phải, cậu đã nói rồi. À, như tôi nói, chúng tôi không thường đến đây. Từ thành phố tới đây xa lắm, nhưng điều đó lại tốt. Chúng ta không muốn bất kỳ ai phát hiện ra ống dẫn, đúng không?

Nó nói riu rít như đang quá phấn khích. Hay bối rối?

- Ông Seegen bảo tôi trông chừng ống dẫn, phòng khi thủ lãnh Lữ khách tới. Mình không thể tin nổi khi nghe ông ấy nói cậu cũng là một gar. Giống như Lữ khách kia đã tới đây và...

Mình nhảy lên:

- Gunny! Cậu đang nói về ông Gunny hả?

- Phải. Seegen bảo tên hắc là Gunny.

- Đúng rồi! Ông ấy đâu? Ông ấy khỏe chứ?

- Không biết. Seegen không nói với tôi. Nhưng có một điều chắc chắn là: tôi không hề thấy hắc ở Leeandra.

- Leeandra? Leeandra là gì?

- Nhà tôi. Seegen cũng ở đó. Bây giờ chúng ta phải đi gặp ông ấy.

- Nhất trí!

Mình đồng ý ngay. Boon hớn hở reo lên:

- Tốt! Đây sẽ là một chuyến phiêu lưu đầy thích thú.

Với nó thôi, mình thì không.

Boon bảo:

- Đường xa đấy. Cậu cần đôi giày khác không?

Đúng rồi. mình đã mất “giày” vì con quái thần lùn.

Boon đến bên đồng dây rẽ chết, lật ra, để lộ một chồng quần áo rách bươm.

- Tôi để quần áo của gar tại đây. Xuống dưới ống dẫn khiếp lắm.

Mình hiểu nó muốn nói gì. Cả đồng xương dưới đó. Boon lục lọi trong đồng giẻ rách, tìm thấy đôi giày rách. Thật kinh ngạc vì sự khéo tay như người của Boon. Nó ném đôi giày cho mình, nói:

- Ở lãnh địa quê hương cậu, đây là thứ họ xỏ vào chân à?

Đến lượt mình cười sảng sặc:

- Chẳng giống thế này tí nào đâu. Cho đến lúc này, tôi thấy nhiều thứ không hề giống Trái Đất Thứ Hai.

Boon đứng thộn ra:

- Thật hả?

Vừa buộc dây giày, mình vừa bảo:

- Thật quá đi chứ. Cái cậu gọi là klee, chúng tôi gọi là mèo. Có những mèo to lớn và hung dữ, nhưng đa số đều nhỏ, và gar nuôi chúng như vật cưng trong nhà.

Mình thấy Boon nhăn mặt. Chà chà, đáng nhẽ mình không nên nói ra điều đó.

Boon nghi ngờ hỏi:

- Cậu nuôi klee như thú cưng?

Mình vội chữa cháy:

-Ồ không, tôi không nuôi. Có mấy người nuôi. Ít thôi, không nhiều đâu. Thật mà.

Boon tiến lại gần mình, và mình nhận ra nó là một kẻ sẵn mồi nguy hiểm. Mình suýt buột miệng kêu lên: “Ôi, nên nhớ tở là thủ lãnh Lữ khách đây”, nhưng không muốn tỏ ra quá chết nhất. Vì vậy, mình đứng thẳng, cố cư xử như một thủ lãnh Lữ khách.

Nó nói:

- Nhẫn của cậu.

Mình nhìn xuống cái nhẫn. Đây là vật duy nhất được phép đem từ lãnh địa này tới lãnh địa khác. Mình hỏi:

- Nhẫn làm sao?

- Giấu đi. Nếu ai thấy cậu đeo một cái nhẫn, họ sẽ nhận ra có sự khác thường. May mắn nhất là họ sẽ lấy nó.

- Thật sao? Còn tệ nhất thì họ sẽ làm gì?

Boon đáp tỉnh bơ:

- Họ ăn thịt cậu.

Ghê chưa. Mình vội tháo cái nhẫn khỏi tay. Boon hỏi:

- Tôi nhìn chút được không?

Mình miễn cưỡng đưa cho nó. Boon cầm lên, chiêm ngưỡng như một món trang sức vô giá.

- Thật lạ thường. Một ngày kia mình cũng có.

Mình lấy lại cái nhẫn, dùng một sợi dây buộc quanh bộ đồ hôi rình để xỏ nhẫn vào, rồi đeo lên cổ. Với giọng rất có uy, mình bảo:

- Nào, bây giờ cậu hãy đưa mình đi gặp Seegen.

Boon nhìn mình bằng đôi mắt lạnh lùng. Mình có hơi bị quá đà không? Rõ ràng nó không quen bị một gar ra lệnh. Mình và nó nhìn thẳng mắt nhau một lúc, rồi Boon... toác miệng cười:

- Chuyện này sẽ vui hết ý luôn.

Nó reo lên, rồi vội vàng bước đi.

Vui? Mình có thể nghĩ ra cả đồng từ để diễn tả mấy phút đầu tiên trên Eelong, nhưng “vui” không nằm trong số từ đó. Không sao. Mình tới đây là để tìm ông Gunny và... ngăn chặn Saint Dane. Vui không có trong phương trình này. Vậy là mình kéo giày lên, giấu nhẫn vào sau cổ, chạy theo con mèo biết đi biết nói,

đang dẫn mình tới một nơi gọi là Leeandra và Lữ khách của Eelong.

6. Nước Đen - Chương 6

NHẬT KÍ # 16

(TIẾP THEO)

EELONG

(@shang type)

Eelong là một nơi kỳ lạ và tuyệt vời. Kỳ lạ vì sự phát triển theo một đường lối khác hẳn với Trái Đất Thứ Hai... hay với bất kì lãnh địa nào mình từng đến. Không kể lần đầu mình bơi qua thế giới ngầm dưới nước ở Cloral, một nơi có thể bảo là “tiền cảnh”, mình nghĩ lãnh địa này gần giống như vậy. Nhưng Eelong còn là một điều khác nữa: sự nguy hiểm. Kỳ lạ, tuyệt vời và nguy hiểm. Mình có thể khẳng định như vậy.

Boon đưa mình tới tận cuối căn phòng khổng lồ trong bóng cây, chỉ tay lên một cái bệ dẫn tới một lỗ khổng lồ trên vách, trên cao cả 30 mét. Nó bảo:

- Chúng ta phải lên đường hầm đó để ra khỏi đây.
- Cậu đùa à? Phải mất hàng giờ đồng hồ tôi mới leo qua được những dây nhợ đó.

Boon lắc đầu thương hại:

- Thậm chí đến leo trèo cũng không biết, làm sao những gar trên lãnh địa của cậu có thể là những kẻ bề trên của gar được chứ.
- Chúng tôi có một hợp đồng với mèo. Chúng không yêu cầu tụi tôi leo trèo, chúng tôi không yêu cầu chúng làm toán đại số.

Boon không hiểu mình nói gì, nhưng nó nhún vai bảo:

- Thôi được, chúng ta sẽ lên theo lối của gar.

Nó đi dọc vách cho đến khi gặp một đường hầm khác dẫn vào cây, ngang tầm mặt đất.

- Theo tôi.

Nói xong nó đi khuất vào cửa đường hầm. Vừa bước vào theo, thấy tối om, mình vội kêu lên:

- Boon!

Thình lình Boon lộn ngược từ trên, xuất hiện ngay trước mặt mình. Mình kinh ngạc nhảy lùi, và thấy nó đang treo ngược bằng chân sau. Boon chỉ dẫn:

- Leo theo mấy rễ này đi. Dễ ợt à.

Nhìn lên, mình thấy nó đang treo lên đám rễ chằng chịt, đan vào nhau, tạo thành một đường hầm hướng lên trên.

Mình chống chế:

- Sao phải leo? Sao không đi luôn ra ngoài, bước thẳng tới Leeandra?
- Được chứ. Nếu cậu không sợ gặp tang.

Tang? Mình chỉ biết một loại nước uống là “Tang” giả nước cam, mà các phi hành gia rất thích. Mình hỏi:

- Tang là gì?

- Một sinh vật ghê tởm. Một loài thú ăn thịt. Phần nhiều là ăn gar. Nhưng là vì klee chúng tôi đủ khôn ngoan luôn ở trên cây. Tang leo treo còn đỡ hơn cả gar.

- Có phải chúng màu xanh lá, cả đồng răng và bốc mùi hôi thối khi đói bụng không?

- Cậu biết chúng à?

- Có thể bảo là vậy. Mình xem bị một con ăn thịt.

- Vậy là cậu hiểu mình nói gì rồi. Đó là lý do chúng ta phả leo.

Boon đu lên, thoăn thoắt leo theo bộ rễ cây. Mình tính toán: nếu cái giá phải trả là leo cây, để tránh khỏi những con thần lẩn kinh khủng ngoài kia, thì cũng được. Boon có lý. Để ợt. Giống như môn thể dục leo dây trong sân trường Glenville. Mình gọi lên Boon, hỏi:

- Boon, lên tới trên có xảy ra chuyện gì không? Có bị kẹt không?

Mình tính kể chuyện tiếu lâm về mấy chú mèo ngốc, cứ ngồi trên cây mà gào cho đến khi có xe cứu hỏa tới giải thoát. Nhưng chắc Boon không bị kẹt như thế đâu. Nó bảo:

- Tin tôi đi. Sẽ đưa cậu tới nơi cần đến.

Đây là màn trình diễn của nó, vì vậy mà mình không hỏi thêm gì nữa. Nó chưa ăn thịt mình mà, chẳng có lý do gì để nghi ngờ nó sẽ làm hại mình. Trong toàn bộ hoàn cảnh lạ lùng này, mình bắt đầu cảm thấy gặp Boon lại là điều tốt. Nếu nó đưa mình tới gặp ông Gunny thì lại càng tuyệt vời hơn nữa. Tụi mình nhanh nhẹn leo chừng năm phút. Khi tới đỉnh, mình đu người ra khỏi đường hầm dừng đứng, để vào một phòng khác rộng và trống rỗng. Mình vẫn ở trong bóng cây, nhưng đã xa khỏi mặt đất. Căn phòng lớn hơn bằng một phần ba căn phòng bên dưới. Mình cảm thấy hơi bị lắc lư khi cây đong đưa theo chiều gió. Sàn bằng những thanh gỗ đã mọc meo vì thời gian và mưa gió. Dẫn ra ngoài là ba lối đi lớn có mái vòm. Mình cảm thấy một làn gió nhẹ, ấm áp và nhìn thấy bầu trời xanh bên ngoài.

Mình nói:

- Đây là một ngôi nhà cây. Có người, à quên, có klee sống ở đây không?

- Tôi nói rồi. Chẳng ai thường đến nơi này nữa. Cổ lỗ quá rồi. Nhưng chắc đã có một thời có ai đó ở mới dựng nên ngôi nhà này chứ.

- Bây giờ chúng ta làm gì?

Boon bước tới một lối đi có mái vòm. Mình đi theo, nhưng gần tới cửa, mình hơi chùn bước. Mình rất ngán độ cao. Chắc lối đầu ra khỏi mái vòm này, mình sẽ thấy chiều cao thăm thẳm tuốt xuống dưới. Nhưng khi ngập ngừng liếc ra ngoài, mình ngạc nhiên thấy bên ngoài có một bao lan rộng chừng hơn sáu mét. Mình thận trọng bước ra. Bao lan này ôm quanh thân cây và có lan can bảo vệ hàng hoàng. Sàn cũng bằng những thanh gỗ như trong phòng.

Từ từ bước lại gần lan can, mình ngắm lại cảnh rừng đẹp bất ngờ đến thế.

Boon đến bên mình, hỏi:

- Đẹp không?

- Tuyệt vời.

- Chưa là gì đâu. Hãy chờ đến khi cậu thấy Leeandra đã.

Lùi khỏi mình, Boon như định tới một nơi nào đó. Mình hỏi:

- Cậu đi đâu? Chúng mình đang ở trong cây mà. Không quay lại, nó nói:

- Đến Leeandra. Đường xa lắm, đừng phí thời giờ thêm nữa.

Mình đi theo, tưởng làm một vòng quanh thân cây rồi quay lại đường cũ. Nhưng không, được mấy bước, mình thấy một cây cầu dẫn ra khỏi bao lan. Cây cầu rộng chừng ba mét, được nứ giữ bằng những dây leo rắn chắc, giống như một chiếc cầu treo. Boon bước lên cầu, giống như một chuyện bình thường nhất trên

đời. Trái lại, mình không yên tâm. Đứng tại đầu cầu, mình liếc qua lan can, nhìn xuống dưới. Xa ôi là xa. Cây cầu có vẻ an toàn. Nó chỉ hơi rung động khi Boon bước qua. Nhưng mình... vẫn sợ. Mình đã xem quá nhiều phim có cảnh người ta đi trên cầu treo, ván cầu bỗng đập vỡ và...nhìn xuống dưới kia! Nắm một dây treo, mình lắc thử. Boon trấn an:

- An toàn mà, Pendragon. Mình đã bảo, klee sống trên cây. Tụi mình phải biết cách làm cầu chứ.
- Vậy tất cả đều sống trên cây? Cả klee và gar?
- Còn tốt hơn là cứ luôn luôn phải lo chừng lũ tang.

Mình nghiêng răng bước lên cây cầu gỗ. Quả thật nó không gãy và mình không bị lao thẳng xuống, chết thê thảm. Thêm mấy bước e dè nữa, mình và Boon đã trên đường tới Leeandra. Trong chuyến đi, mình mới biết cái cây đồ sộ có ống dẫn chỉ là một trong hàng ngàn cây to lớn. Cây nào ở Eelong cũng to y như thế, nếu không nói là còn to lớn hơn. Những cây cầu như những con đường trên trời, kín đáo luồn lách dưới tàng lá. Mỗi một thân cây đều có một mặt sàn tương tự bao quanh. Một số cây còn có nhiều mặt sàn nối với nhau bằng những cầu thang. Nhớ lại lúc đầu khi bước ra khỏi thân cây, nhìn ra ngoài mình không thấy ngôi nhà nào, bây giờ mới biết là chúng quanh quất ngay dưới những ngọn cây, ngoài tầm mắt. Thật không ngờ nổi. Cả một nền văn minh tồn tại trên cao. Một thế giới của nhà trên cây.

Thế giới này cũng tràn đầy sự sống. Mình thấy một đàn chim ruồi màu cam, nhỏ xíu xiu, bay bồng bênh như một cụm mây nho nhỏ. Mỗi con đều phát ra những tiếng âm thanh ngọt ngào như huyết sáo, chắc hẳn là do tiếng vỗ của những cái cánh bé xíu tạo ra. Tất cả hòa với nhau như một bản nhạc. Ngược lên, mình nhìn thấy một đàn chim ưng trắng muốt đang lượn lờ, trôi dạt trong hơi nóng, như một dải mây uể oải. Ngang tầm hai đứa mình, phía trước mặt, một cái cây đầy nhóc khỉ màu xanh lục. Chúng là những con vật nhỏ nhắn xinh xinh, đang chí chóc rượt đuổi nhau từ cành này sang cành khác.

Nhìn xuống dưới, mình thấy đó là một cánh rừng rậm như rừng mưa nhiệt đới. Thỉnh thoảng mình thoáng bắt gặp một cái đuôi xanh lè biến vào bụi rậm. Đây chỉ có thể là những con “tang” thần lẩn. Nếu còn nhiều gã xấu ầu náu dưới kia, mình rất vui mừng được đi trên cao này, xa khỏi tầm tay của chúng.

Boon đi rất nhanh. Mình phải ráng bước mới theo kịp. Sau năm phút, tụi mình đã qua cả chục cây cầu, mỗi nơi lại phải có những lựa chọn khác nhau, như tiếp theo nên đi qua cầu nào. Mình sẽ cần đến một bản đồ mới có thể tìm đường trở lại ống dẫn được. Kém vui thật.

Đang đi, Boon bỗng lên tiếng:

- Nói cho mình biết về Saint Dane đi. Hẳn là gar, đúng không?
- Chắc vậy. Nhưng hẳn có thể biến hóa thành bất cứ thứ gì hẳn muốn. Mình cá là, nếu muốn, hẳn có thể biến thành một con quái tang.
- Thật vậy sao? Khó tin quá.

Khó tin? Mình đang đi trên một cây cầu lơ lửng giữa trời, nói chuyện với một con mèo. Đừng có nói chuyện khó tin với mình.

Boon lại hỏi:

- Cậu nghĩ hẳn đang ở trên Eelong này?
- Đúng, mình nghĩ thế.
- Sau cùng thì...

Boon reo lên. Nó phần chân nhảy lên trước mặt mình, vừa đi giật lùi vừa huyền thoại nói:

- Tôi chờ đợi mãi để gặp gã này. Seegen bảo sẽ có ngày hẳn tới đây, tôi tưởng sẽ chẳng bao giờ có ngày ấy. Hẳn thực sự xấu xa, phải không? Nghĩa là, hẳn sẽ cố gắng gây nên điều kinh khủng tại Eelong? Cứ để hẳn thử coi. Tôi sẽ xả thây hẳn như con quig trong cây ống dẫn.

Mình thấy con mèo ăn thịt người này chẳng hơn gì một thằng nhóc hung hăng. Nó tưởng cuộc chiến với Saint Dane là một trò chơi đầy hứng thú.

Mình bảo:

- À... chuyện này không giống như trò đấu vật nhà nghề đâu. Đây là thực tế.

Boon chống chế:

- Biết chứ. Nhưng... đấu vật nhà nghề là gì vậy?

Mình không muốn lý sự với Boon. Thành linh mình cảm thấy phải tỏ ra chừng chặc hơn. Ngừng bước, mình nói bằng giọng nghiêm nghị nhất:

- Nghe này Boon, tôi không biết Seegen nói gì với cậu, nhưng đây không phải là chuyện đùa. Saint Dane là một kẻ sát nhân. Tôi từng thấy hắn châm ngòi chiến tranh và phá hủy các thành phố. Hắn sẽ làm bất cứ điều gì để làm cho Eelong xáo trộn từ trong ra ngoài.

Boon gào lên thách thức

- Cứ để hắn thử coi. Tở cóc sợ. Ông Seegan cũng thế.

- Tốt thôi, tôi không muốn làm cậu cụt hứng, nhưng rồi cậu sẽ thấy.

- Sợ gì? Hắn là một gar, phải không nào? Không một gar bẩm sinh nào mà tôi không trị được.

- Boon, hắn không phải là một gar bình thường, hắn là... Khoan, tôi đang làm gì thế này? Nói với một con mèo bất thường! Thật dở hơi quá sức!

Có thể vì những giây phút bàng hoàng trên Eelong đã qua. Có thể vì mình cảm thấy cô đơn quá. Hay là vì, sau cùng thì, tâm trí mình đã không chấp nhận được khả năng mèo biết nói. Nhưng mình không chịu đựng thêm nổi nữa.

- Tôi về.

Mình nói và quay trở lại ống dẫn. Dù không nhớ đường, nhưng mình sẵn sàng cố tìm. Boon chạy vòng ra trước mặt để ngăn mình. Mình cứ tiếp tục bước. Nó rên rĩ:

- Cậu không đi được. Cậu phải ở lại đây.

- Không. Tôi không ở lại. Lãnh địa này là một nơi điên rồ. Nào quig là người, nào mèo biết nói sống trên cây vì sợ những con thần lùn to đùng ăn thịt. Còn tôi phải đi theo một kẻ cho rằng chiến đấu với Saint Dane là một trò đùa sao? Còn lâu.

Boon leo theo mình, ca cẩm:

- Nhưng... nhưng ông Seegen sẽ nổi sùng lên với tôi. Tôi phải đưa cậu tới Leeandra.

- Cho cậu biết nhé. Tôi về nhà. Về Trái Đất Thứ Hai, nơi người là người và mèo thì phải tè vào trong một cái hộp nhỏ. Nếu cái tay Seegen muốn được tôi giúp đỡ, tới đó mà tìm. Để xem “lão” khoái chí cỡ nào với một thế giới mà chỗ ở của lão là... sở thú.

- Nhưng... còn Lữ khách kia, Gunny đó?

Mình đứng phắt lại. Gunny. Mình suýt quên. Những vấn đề mình đang gặp tại Eelong ra sao, ông Gunny cũng đã gặp phải như vậy. Mình không thể bỏ đi mà chưa tìm ra ông.

- Aaaaa!

Bên dưới, một tiếng gào khùng khiếp phát ra từ trong rừng. Boon và mình chạy tới lan can cầu treo, nhìn xuống. Trên mặt đất, một nhóm nhỏ klee chạy từ rừng ra trắng trổng, ngay dưới tụi mình. Chúng chạy trên bốn chân, như... mèo.

Mình hỏi Boon:

- Tôi tưởng klee sống trên cây?

- Đúng. Nhưng có những lúc chúng tôi vẫn cần phải xuống đất. Thực phẩm đâu có mọc trên cây, phải không?

Mình không hòa theo câu nói của Boon. Vì đang chạy sau mấy con mèo là một đám người. Họ mặc đồ rách bươm như mình, nhưng trông không hoang dã như lũ quig. Họ chỉ giống như những con người bé nhỏ, dơ bẩn. Tất cả khoảng một chục người. Đa số là đàn ông, chỉ có vài phụ nữ. Ai nấy đều có vẻ hoảng hốt như đang chạy trốn một điều gì. Và... chỉ một giây sau mình nhìn thấy...

Một vật màu xanh lá phóng ra từ bụi cây và chớp bắt người chạy sau cùng. Đó là một con quái vật tang. Con thần lằn quắp móng quanh chân người vừa ngã sấp. Quái vật kéo lê người đó trên mặt đất về phía bụi cây. Nạn nhân trông giống người, nhưng tiếng rú khiếp đảm nghe giống thú hơn. Một con thú bất hạnh!

Mình kêu lên:

- Chúng ta phải làm gì đi chứ.

- Làm gì? Không sao đâu, Pendragon. Chuyện này vẫn xảy ra mà.

Ghê tởm. Có lẽ Boon đã quen thấy con người bị kéo lê tới cái chết ghê rợn vì một con thần lằn đói, nhưng đây là chuyện quá lạ lẫm với mình. Mình chưa bao giờ thấy bất kỳ cảnh nào tương tự trong chương trình truyền hình Khám Phá Thế Giới.

Mình lại la lên:

- Nhưng anh ta sắp phải chết rồi!

Boon kiên nhẫn nói:

- Qui luật là thế. Kẻ sống sót là kẻ xứng đáng nhất.

Dù đang ở tít trên cao, mình vẫn có thể ngửi thấy mùi chết chóc tởm lợm của con tang đói. Nó sắp được ăn rồi. Gã người kia bấu ngón tay xuống đất, cố kéo ghì lại. Vô ích. Đám người còn lại vẫn chạy trốn chết. Lũ mèo cũng vậy. Bỏ lại gã người. Ruột gan mình quặn lại.

Ngay lúc đó. Mình thấy một bóng đen phóng ngược lại tăng tốc. Một con trong số bầy mèo đã quay lại. Nó chạy bằng bốn chân tới con quái vật tang, rồi đứng dựng lên bằng hai chân sau.

Boon kêu lên:

- Kasha!

- Ai?

- Kasha là bạn tôi. Cô ấy ghét tang lắm.

Con mèo Boon gọi Kasha là đen nhánh. Bộ lông của nó đen đến mức trông như xanh dương, và bóng lộn. Ả mặc bộ đồ màu nâu sẫm như những con mèo khác. Một tay ả cầm một cây gậy dài, tay kia cầm một thứ giống như cuộn dây thừng.

Quái tang ngừng kéo nạn nhân. Nó e dè nhìn Kasha. Nạn nhân bật ra tiếng ú ớ, như năn nỉ Kasha cứu giúp.

- Kasha, bỏ đi.

Bầy mèo đã trở lại. Chúng đứng bằng hai chân sau thành một nhóm, giữ khoảng cách an toàn.

Boon chỉ con mèo lớn màu xám vừa la hét Kasha, nói:

- Đó là Durgen. Trưởng nhóm.

Durgen có vẻ bức bối, la tiếp:

- Xong việc rồi, Kasha. Tôi muốn về nhà.

Một con mèo khác kêu lên:

- Dù sao con quái cũng đã vượt mất miếng mồi ngon lành nhất. Nó buông tha cho cô đó.

Lũ mèo ha hả cười trước lời bình luận. Kasha không thêm quan tâm. Ả rón rén tiến gần thêm, còn cách con thần lằn chừng ba mét mới ngừng lại. Tay trái đưa cao cây gậy như đe dọa, rồi quất vù vù mấy cái để con

tang chú ý. Quái vật chăm chăm nhìn cây gậy, nhưng vẫn không chịu buông tha nạn nhân. Nó không thấy tay phải Kasha cầm sợi dây thòng lọng. Nhìn thấy đầu dây tẻ thành ba nhánh, mỗi nhánh có một quả cầu lớn bằng trái chanh lớn. Kasha xoay người, để con quái không nhìn thấy là ả sắp quăng dây. ả múa cây gậy vù vù. Con tang gầm gừ, một tay giữ chặt chân gã người, một tay vươn lên sẵn sàng gạt phăng cây gậy.

Durgen la lớn:

- Lẹ lên. Trễ bữa ăn rồi.

Kasha múa tít cây gậy lần nữa, và ngay khi con quái đưa tay vào, Kasha phóng mạnh sợi dây. Ba quả cầu xoáy thẳng tới mục tiêu. Khi con tang chưa kịp biết chuyện gì xảy ra, đã bị ba quả cầu cuốn ba sợi dây quanh cổ. Kasha vội buông cây gậy, nắm dây bằng cả hai tay, kéo mạnh. Con quái gầm lên đau đớn, chộp lấy sợi dây. Tất nhiên làm như vậy, con quái phải buông nạn nhân, và anh ta lồm cồm ngồi dậy, cầm đầu chạy. Khi anh ta chạy qua khỏi lỗ mèo, một con kêu theo:

- Ê, không biết nói một lời cảm ơn à? Lịch sự để đâu?

Cả bọn lại ha hả cười.

Nhưng chưa xong, Kasha vẫn nắm chắc con tang. Con thần lằn nhích tới. Cô ả nhảy tránh, và xiết mạnh sợi dây. Con tang rú lên đau đớn. Chừng nào còn nắm sợi dây, Kasha còn điều khiển được con quái. Buông ra, cô mèo sẽ bị nó tấn công ngay. Bế tắc!

Kasha kêu lên với bầy mèo:

- Ê, làm ơn giúp chút coi.

Giọng Kasha đúng là giọng con gái. Nói vậy nghe kỳ kỳ, vì dù sao ả cũng là một... con mèo. Kasha không hề tỏ ra sợ sệt, nhưng rõ ràng cô ả không muốn một mình giải quyết con tang.

Có vẻ chán ngấy tất cả trò này, Durgen bảo lũ mèo:

- Nào, hãy giúp cô ta.. một lần nữa.

Cả bầy mèo đều rút gậy và tiến lại gần. Durgen hỏi Kasha:

- Nếu túi này không có dây thì ai giúp?

- Nhưng cả bầy đều có ở đây thì... khỏi sự đi.

Lũ mèo đâm chọc con tang bằng những cây gậy dài. Kasha buông sợi dây và lùi lại. Con quái tức giận xông tới ả, nhưng bị bầy mèo đâm tới tấp, bắt nó phải thụt lùi.

Durgen nói:

- Dễ thương đi nào, thằng bự. Tiệc tàn rồi. Đi chỗ khác kiếm ăn đi.

Con quái rít lên, giật lùi. Với một tiếng gầm, nó quay đầu, phóng ào vào bụi rậm.

Một con mèo hỏi Kasha:

- Bây giờ thì đi được rồi chứ.

- Được, cảm ơn.

Chúng đi thành nhóm, phòng xa con tang trở lại phản công.

Durgen hỏi:

- Sao cô làm chuyện tào lao đó? Liều mạng vì một con gar?

- Để chọc tức anh.

Kasha bốn cợt trả lời, thân mật xô mạnh anh mèo.

- Tôi nói thật, có ngày cô tự chuốc lấy cái chết.

Kasha khúc khích:

- Lúc đó anh sẽ không phải lo lắng gì cho em nữa.

Tất cả buông gậy, đứng xuống bằng cả bốn chân, chạy vào rừng. Trông lại giống hệt mấy con mèo rừng.

Mình hỏi Boon:

- Cô ta là bạn của cậu à?

- Từ hồi còn nhỏ. Cha cô ta là ông Seegen.

Mình kinh ngạc hỏi:

- Seegen? Lữ khách? Ông ta có con gái sao?

- Phải. Cô ấy chưa biết, nhưng Seegen đã nói với tôi Kasha sẽ là Lữ khách kế tiếp của Eelong. Khi chuyện đó xảy ra, tôi sẽ là phụ tá của cô ấy.

- Anh nói nghiêm túc đó chứ?

Giọng mình có vẻ bất ngờ hơn ý mình. Boon ngạc nhiên hỏi:

- Đúng. Nhưng cậu sao vậy? Có gì lạ sao?

- Ồ, không có gì.

- Đi thôi. Gần tới rồi.

Boon vừa nói vừa bước đi.

Mình bước theo, trong lòng lo lắng. Mỗi lãnh địa chỉ có một Lữ khách. Cậu Press mình đã bị giết, mình mới trở thành Lữ khách của Trái Đất Thứ Hai. Mẹ của Loor và cha của Spader cũng phải chết, để học trở thành Lữ khách của lãnh địa họ. Nếu Kasha được an bài là Lữ khách kế thừa của Eelong, mình rất lo cho sự an toàn của Seegen, Lữ khách hiện nay. Việc gặp Seegen bỗng thành nghiêm trọng hơn nhiều.

7. Nước Đen - Chương 7

NHẬT KÍ # 16

(TIẾP THEO)

EELONG

(@shang type)

Leeandra.

Không biết phải gọi đó là một thành phố, một vườn bách thú, hay là một ngôi làng kì lạ trong rừng cây. Leeandra là tất cả những gì mình vừa nhắc đến. Khi nghe Boon bảo là về nhà nó, mình ngỡ sẽ thấy một cái nhà cây khai rình mùi nước tiểu mèo, với những túm lông đầy các góc nhà. Dù những con mèo rừng này có thể đi hai chân và biết nói, nhưng chúng vẫn là loài thú. Nên mình tưởng Leeandra trông giống sở thú hơn một nơi có thể gọi là thành phố.

Trời ơi, mình đã lầm. Ấn tượng đầu tiên của mình về nơi này là những cây cầu treo và những bao lan. Gần ống dẫn trong cây, chúng thô kệch cũ kỹ, nhưng càng đến gần Leeandra, những cây cầu đó càng tinh xảo, bóng bẩy hơn. Không hề thấy những thanh gỗ mục nát. Những dây treo đều căng chắc, vững vàng. Tay nào xây dựng những cây cầu này quả là một kỹ sư dễ nể. Hơn nữa, càng đi mình càng thấy nhiều kiến trúc phức tạp hơn. Cây cối nâng đỡ những mặt sàn nối kết với nhau bằng cầu treo, cao thấp đủ kiểu. Nhớ lại cả cuộc hành trình, mình có thể diễn tả chuyến đi như từ làng quê ra thành thị.

Mình cũng đã bắt đầu nhìn thấy nhiều mèo hơn. Có lẽ từ đây mình nên gọi chúng là klee, nhưng khó quá, vì... chúng là mèo mà. Klee đủ kích cỡ, màu sắc qua lại trên những cầu treo. Có con đi bằng hai chân sau. Có con chạy bốn chân, hấp tấp như đang vội tới một nơi quan trọng. Mình tưởng sẽ hết hồn, vì bất kỳ con mèo nào cũng có thể hóa kiếp mình thành món Tender Vittle (một nhãn hiệu của một loại thức ăn đóng hộp dành cho mèo, do hãng Nestlé sản xuất) nhưng mình không hề sợ. Vì tất cả đều tỏ ra rất văn minh. Không như trên Trái Đất Thứ Hai, tại đây người và mèo rừng sống bên nhau. Kỳ lạ chưa?

Chưa đâu. Còn nhiều điều lạ lùng hơn nhiều.

Khi sắp tiến qua một cầu treo nữa, Boon bỗng đứng lại. Nó nhìn quanh để biết chắc không bị ai nghe nhìn, rồi lôi từ trong áo ra một sợi dây bện, hai đầu thắt thành hai vòng nhỏ. Nó giải thích:

- Gần tới Leeandra rồi. Pendragon, mình rất ghét phải làm chuyện này, nhưng luật thành phố không như ở trong rừng.

- Luật gì?

Nó cúi đầu ngượng ngùng:

- Luật giới hạn. Nghĩa là phải...xích tay...

- Không sao, hiểu rồi. Tôi sẽ không buộc chặt đâu.

Vừa nói mình vừa cầm sợi dây choàng quanh đôi tay lông lá của Boon. Nó giật vội tay về:

- Không. Sợi dây này là để xích tay cậu lại.

Mất mấy giây mình mới hiểu nó nói gì. Nó muốn xích tay mình!

Lùi lại, mình hét toáng lên:

- Cậu giỡn mặt tôi hả?

- Suyyyt!

Nó nhìn quanh lo lắng:

- Cậu là một gar. Chúng tôi không cho phép gar tự lang thang trong thành phố.

- Sao không? Gar thì có gì xấu xa, ngoài cái mùi mà các cậu đã biết rồi chứ?

Nó nhăn nhó:

- Pendragon, tớ... tớ rất tiếc. Có thể vì cậu không hiểu. Thật sự không biết phải nói sao, nhưng... các gar khác ở đây không giống như cậu.

- Hiểu chứ. Tôi đã thấy tụi quig.

- Không chỉ tụi quig, Pendragon, tại Eelong, gar giống như... thú vật.

Mình lom lom nhìn Boon một lúc lâu, cho những lời nói của nó quay mòng mòng trong đầu ổn định lại, để mình có thể hiểu rõ hơn. Nhưng vô ích.

Nó ngượng ngập nói:

- Mình tưởng cậu biết rồi. Hầu hết các gar đều không nói được, vì vậy mình đã ngạc nhiên khi nghe cậu nói. Có lẽ mình đã không cắt nghĩa rõ ràng.

- Đúng, cậu đã không nói rõ. Ý cậu là: con người ở Eelong không thể nói? Không thể suy nghĩ một cách thông minh? Không thể làm việc, đọc, cười, viết, hoặc... chơi thể thao?

- Có chứ, chúng chơi thể thao. Chúng chơi trò wippen suốt.

Boon trấn an mình, rồi hạ thấp giọng, nói tiếp:

- Nhưng trong trò này, chúng bị giết cả đồng.

Mình kêu lên:

- Ôi thú vị thật đấy. Con người không có khả năng làm bất cứ chuyện gì, ngoài việc bị giết chết trong trò chơi hoặc bị quái vật tang ăn thịt. Bây giờ thì tôi hiểu rõ hơn nhiều rồi.

- Nhưng cậu sẽ không hề hấn gì nếu ở bên tôi, và... đeo cái này vào.

Nó đưa ra sợi dây xích. Minh quát lên:

- Không. Man rợ. Cậu không được xích tôi như... như... một con vật được.

Boon năn nỉ:

- Nhưng... cậu là một con vật mà. Không ai ở đây biết gì về các lãnh địa khác, hoặc các Lữ khách, hay những nơi có gar thông minh. Tin tôi đi, tôi biết chuyện đó, vậy mà còn khó chấp nhận nổi.

- Hừ, thế thì quá tệ. Thây kệ luật pháp xiềng xích của các cậu. Tôi đến đây để giúp những con mèo này. Nếu chúng đối xử với tôi như một con vật nuôi, chúng có thể tìm người khác bảo vệ chúng khỏi bàn tay Saint Dane.

Minh phẫn nộ thật sự. Còn hơn thế, mình choáng váng. Hai bạn có thể tưởng tượng tự dưng bị rơi xuống vài bậc trong hệ sinh vật và bị đối xử như một loài hạ đẳng.

Minh đề nghị:

- Đưa tôi tới Seegen. Nếu ông ta là Lữ khách của Eelong, tôi cần ông ta trợ giúp. Tôi phải tìm Gunny. Càng mất thời gian chơi trò thăng bé trong sở thú, càng thêm thời gian cho Saint Dane tạo nên những rắc rối.

Boon nhìn xuống đất, lặng lẽ nói:

- Pendragon, tôi biết cậu cảm thấy như thế nào. Tôi không trách cậu. Nếu tới Trái Đất Thứ Hai, tôi cũng sẽ cảm thấy như vậy thôi.

- Đúng thế.

- Nhưng chúng ta có một vấn đề: nếu cậu muốn đi lại trong Leeandra cứ như cậu là một klee, cậu sẽ bị bắt và nhốt vào Trại Thú Đi Lạc.

Minh kinh tởm hỏi:

- Cậu định nói, như một con chó hoang?

- Tôi không biết chó là gì.

- Liệu khi cậu cắt nghĩa cho họ biết mình là một gar thông minh, mình có được đối xử đàng hoàng không?

Boon nhìn mình cứ như mình vừa bảo mọc thêm cánh từ hai tai và bay vút lên vậy. Nó bình tĩnh nói:

- Thôi được rồi. Cậu thắng. Tôi sẽ làm những gì cậu muốn, vì cậu là thủ lãnh Lữ khách. Nhưng trước khi cậu quyết định, xin để tôi cho cậu biết mấy điều:

- Là gì?

- Cậu cần hiểu công việc ở đây như thế nào. Ngay trong lúc này có một hội nghị đang tiến hành. Đó là buổi họp do các tổng trấn của Leeandra chủ trì.

- Cậu muốn mình lên tiếng trong hội nghị?

- Không!

Boon vội nói, như thể ý tưởng đó làm nó phát hoảng.

- Tôi chỉ muốn cậu nghe những gì họ bàn thảo. Sau khi cậu nghe những gì họ nói, tôi sẽ làm bất cứ điều gì cậu muốn.

Minh có thể tạm nguôi giận, vì thấy Boon tỏ ra khá thẳng thắn. Có thể hẳn đã ngây thơ chuyện Saint Dane, và hơi quá hăng hái, nhưng hình như nó là một tay khôn ngoan. Minh đồng ý:

- Được, tốt thôi.

Boon như trút được gánh nặng, nhưng vẫn nói thêm:

- Tuy nhiên cho đến khi kết thúc hội nghị đó, cậu có vui lòng để tôi xích tay không? Các klee sẽ nghĩ là cậu đi với tôi, như vậy chúng ta sẽ không gặp rắc rối gì.

Ý nghĩ hai tay bị trói chặt và bị dắt đi như một con chó làm miệng mình khô khốc. Khó diễn tả nỗi cảm giác này. Thật trầm trọng. Cứ như mình đang trao sự sống và trí khôn vào tay kẻ khác.

Nó bảo:

- Hãy tin tưởng tôi. Đó là cách dễ dàng nhất.

Mình trả lời bằng cách đưa hai tay ra. Boon gật đầu cảm ơn, rồi nhẹ nhàng choàng hai vòng thông lưng vào cổ tay mình. Ruột mình quặn thắt.

Boon nói:

- Bây giờ tôi đưa cậu tham quan Leeandra.

Boon bước lên cầu. Mình mừng là nó không mạnh tay kéo sợi dây đi, mà chờ mình bước song hành. Nếu nó để mình đi phía sau, chắc mình không chịu nổi. Ngay lúc đó, mình nhận thấy, dải băng ánh sáng đã xuống thấp nơi chân trời. Mình đã đoán đúng, dải băng đó giống như mặt trời. Phát hiện nho nhỏ này làm mình cảm thấy thoải mái hơn. Ít ra mình đang bắt đầu tìm hiểu Eelong, dù cho không quá sung sướng về hầu hết những gì đang hiểu. Qua cầu treo, mình nhìn thấy một cổng bệ thế trên thân cây đó, như mình và Boon đang đi trên một cây cầu kéo, tới lối vào một lâu đài khổng lồ. Tán lá rậm rạp hai bên cổng che khuất tầm nhìn của mình với những gì ở phía sau.

Boon hỏi:

- Cậu ổn chứ?

- Ổn.

Thật ra mình chẳng ổn tí xú nào. Nhưng làm gì được đây.

Bước qua cổng, mình phát hiện khoảng cây hôm nay là một trạm gác. Hai con mèo to đùng đứng trước một phòng chặn ngang lối đi. Chúng đều cầm một cây gậy dài làm vũ khí và có một cuộn dây nơi thắt lưng. Những thứ vũ khí mình đã thấy ở mèo Kasha sử dụng để chống lại con thần lằn được gọi là tang.

Một trong hai con mèo hơn hở reo lên:

- Boon! Cậu ở đâu ra vậy? Lỡ trận đấu wippen rồi.

- Bạn. Trận đấu thế nào?

Boon trả lời, cố làm ra vẻ tự nhiên. Con thứ hai nói ngay:

- Dở òm. Đám klee to lớn miền cực bắc đấu quá hay.

Con mèo kia cãi lại:

- Hay ho gì hơn tụi mình, chỉ vì họ tập luyện nhiều hơn thôi.

Con thứ hai bảo:

- Boon, tụi mình cần phải có cậu.

- Để lần sau.

Boon hứa rồi gật đầu về cửa phòng. Con mèo thứ nhất mở cửa, hỏi:

- Gar mới à?

Suốt thời gian đó mình phải cúi đầu, sợ hai con mèo to lớn này nhìn vào mắt mình và có thể phát hiện dấu hiệu thông minh mà chúng không quen thấy. Nhưng bây giờ liếc mắt nhìn Boon để biết phản ứng của nó. Boon vội nhìn mình bối rối, trả lời:

- À...ừ... phải.

- Làm ơn tắt nó đi. Hôi quá.

Phải cố gắng hết sức mình mới không bật lên tiếng nói. Sự thật thì mấy con mèo này cũng đâu có thơm tho gì.

- Ồ, để rồi mình sẽ tắt cho nó. Cám ơn nhiều.

Boon nói. Mình nghe giọng nó hơi run run, e ngại.

Nó đưa mình qua cửa. Mình là một gar nhỏ bé ngoan ngoãn, cúi đầu đi theo. Khi ra khỏi phòng, Boon thì thầm:

- Xin lỗi.

Không muốn nó áy náy, mình chỉ hỏi:

- Wippen là gì?

Nhẹ lòng vì được đổi đề tài, Boon trả lời:

- Là trò chơi tôi nói rồi đó. Tất cả chúng tôi đều chơi trò này từ khi còn là trẻ con...

- Khi còn là những con miu.

- Xin lỗi, cậu nói gì?

- Thôi, bỏ đi.

Trước khi kịp hỏi thêm là mình sắp được thấy gì, mình cùng Boon đã bước ra ngoài cổng phía bên kia cây. Và lần đầu mình được ngắm nhìn Leeandra. Ôi trời! Cảnh tượng quá tuyệt vời. Như mình đã viết, đây là một thành phố xây dựng trên không. Những ngôi nhà gỗ đủ kích cỡ điểm tô bên ngoài thân cây. Những cầu treo rộn rịp khắp nơi. Những công trình kiến trúc được xây dựng trên cao, dưới thấp, với những ngôi nhà thấp nhất chỉ cách mặt đất chừng hai mươi mét. Mình đoán, đó là tầm cao đủ tránh khỏi lũ tang. Thành phố bao la. Nhà cửa bốn phía kéo dài mùt mắt. Tất cả đều có vẻ được tạo ra bằng vật liệu thiên nhiên. Gỗ, tre, dây leo đan kết. Mọi thứ đều giống những gì mình đã thấy trên đường Leeandra, nhưng nhân lên gấp mấy trăm lần.

Còn nữa. Song song với nhiều cầu treo là phương tiện giao thông chạy trên một đường ray duy nhất, như xe lửa chỉ có một đường ray. Đó những toa tàu mui trần, mỗi toa chở chừng hai mươi klee. Chúng di chuyển êm ru và ngừng tại mỗi ngã tư, cho klee lên xuống. Mình còn thấy cả thang máy. Đó là những bệ tròn, đưa hành khách lên xuống bên ngoài thân cây. Mình thấy những nguồn nước cao thấp khác nhau, trút xuống những cái máng hình vuông, nơi klee gập bụng và liếm nước uống như... mèo. Như vậy có nghĩa là Leeandra có máy bơm nước. Nhưng có lẽ điều khó tin nhất là đèn đường. Toàn bộ thành phố được che phủ dưới tầng lá dày đặc, ánh sáng từ dải băng mặt trời bên trên không rọi qua được nhiều. Vì vậy, mặc dù là ban ngày, thành phố vẫn khá tối. Nhưng đã có đèn đường. Dọc cầu treo và đường đi, cứ mấy mét lại được gắn một ngọn đèn trên cao, làm bằng một chùm ống nhỏ, thẳng đứng, trông như những cái chuông gió. Ánh sáng tỏa ra rực rỡ, ấm áp làm thành phố trông như được thắp sáng bằng những con đom đóm khổng lồ. Như một thành phố trong truyện thần tiên.

Mình hỏi Boon:

- Các cậu có điện lực hả?

- Cái ấy là gì?

- Là... điện năng... là dòng điện.

Boon nhún vai, lắc đầu. Nó không hiểu mình nói gì. Mình cố cách khác:

- Cái gì làm mấy cái tàu kia chạy được? Ý tôi là, phải chăng có mấy gã bé con ở trong chạy trên guồng quay như trong phim Flintstone ấy. (bộ phim hoạt hình nhiều tập của Mỹ, nói về cuộc sống của một gã tên Fred Flintstone vào thời kỳ Đồ Đá)

- À, ý cậu là năng lượng hả?

- Đúng rồi, năng lượng. Cái làm cho mọi thứ đi được đó.

- Thiết bị thu năng lượng, bên trên tán lá. Chúng tôi dùng pha lê để thu nhận và tích trữ năng lượng phát ra từ ánh sáng trên trời. Quá đơn giản. Thật mà. Nhưng tôi không biết “flintstone” là gì.

Khiếp thật. Con mèo rừng đi bằng hai chân này đang nói với mình rằng cái xã hội loài vật này đã tìm ra cách thu năng lượng mặt trời đủ để cung cấp điện cho thành phố của chúng, trong khi cái gọi là xã hội tiến bộ của chúng ta trên Trái Đất Thứ Hai vẫn chưa đưa được năng lượng mặt trời vào thực tế. Nếu quá đơn giản, sao chúng ta không làm được?

Boon hồn nhiên hỏi:

- Trái Đất Thứ Hai của cậu không lấy năng lượng kiểu này à?

Không muốn thừa nhận sự thật, mình đáp nhanh rồi đổi ngay đề tài

- À... có... đôi khi thôi... Hội nghị ở đâu?

- Tại Hội trường Klee. Lối này.

Tụi mình đi xuyên thành phố, vượt qua thêm nhiều cây cầu treo và hai lần thang máy. Klee hiện diện khắp nơi: trên cầu treo, thang máy, tàu điện, các tầng thành phố... Nhưng mình không thấy nhiều gar. Những gar mình gặp đều bị xích và đi theo một klee như... mình đi theo Boon, hoặc đang làm những công việc của một dây tở, như khuôn vác vật liệu nặng hay lau chùi đường tàu. Tuy gar bị coi như loài vật, nhưng vẫn đủ trí khôn để làm việc. Mình bắt đầu nghĩ: có nhiều hệ thống xã hội tại Eelong hơn những gì Boon đã nói với mình. Gar là những con người nhỏ con. Những tên cao lớn nhất chỉ khoảng hơn mét rưỡi. Tất cả đều ăn mặc rách rưới như mình. Tóc dài bù rối như cả đời chưa một lần chải hay cắt gọt. Chỉ vài gar có râu, không biết vì cạo, hay vì không râu bẩm sinh.

Điều thật sự làm mình hoang mang nhất là ánh mắt của họ. Dường như không một ai tự nhiên thoải mái. Tất cả đều đi đứng lom khom, luôn liếc nhìn klee đi cùng. Mình bắt đầu hiểu ý Boon khi nó bảo mình nổi bật, lộ lộ tại nơi này. Vô tình mình thấy, mình cũng đang hơi hơi khom lưng xuống.

Một ghi chú cuối cùng về gar, ngay trước khi tới Hội Trường Klee, mình thấy một chuyện khác thường. Không hiểu ý nghĩa là gì, nhưng đủ kỳ lạ để mình ghi chép lại. Tụi mình đi qua hai gar bị xích trước một ngôi nhà cây, như mấy con chó đang chờ chủ. Họ ngồi xúm vào nhau, chăm chú nhìn một vật nắm trong tay. Đó là một khối lập phương nhỏ bằng cái hộp đựng nhãn, màu hổ phách, chắc được làm bằng pha lê. Điều lạ lùng là cả hai nâng niu âu yếm vật đó như một sinh vật. Họ phát ra những âm thanh thủ thủ như đang dỗ dành em bé. Tất cả những hành động đó đều hoàn toàn có vẻ lén lút. Quá tập trung vào khối nho nhỏ đó, họ không nghe tiếng chân của mình và Boon, nhưng ngay khi phát hiện tụi mình đang lại gần, gã cầm vật đó vội vàng nắm tay lại, giấu biến đi. Mình có cảm giác đó là một vật rất quý giá, hoặc bất hợp pháp. Mình thoáng nhìn vào mắt hắn và biết chắc là hắn sợ hãi vì mình đã thấy kho báu của họ. Hay có thể họ sợ Boon đã thấy. Dù sao, hắn tỏ ra rất lo lắng. Mình quyết định sẽ không nói gì với Boon, nhưng sau này, khi nào thuận tiện mình sẽ hỏi.

Qua thang máy cuối cùng, tụi mình tới một mặt sàn dẫn tới cửa mái vòm, để vào trong một cây rồng ruột. Vừa ra khỏi thang máy, mình cảm thấy hoạt động trong cây thật tắt bật. Tiếng rì rầm đều đều đã nói lên điều đó. Khi Boon dắt mình vào cửa mái vòm đó, mình thấy nơi đây là một nơi hội họp. Căn phòng rộng với những băng ghế quây quanh một sân khấu tròn tại trung tâm. Phòng chật ních. Phải có đến một trăm klee. Hai bạn gọi một nhóm mèo là gì? Một bầy? Một đàn? Một ổ? Tất cả đều ngồi trên băng ghế, hướng mắt lên sân khấu. Đúng, ngồi hàng hàng. Chúng là mèo và chúng đang ngồi thẳng lưng trên ghế. Tin nổi không?

Đứng trên sân khấu là một con mèo cao lớn, mặc áo chen ngắn màu xanh dương sẫm. Trông giống một con sư tử thật sự, tuy tóc, hay bờm, không dày như của sư tử, mà buông dài xuống tận lưng. Đó là một mèo già. Đứng giữa sân khấu, nó cầm một cây trượng gỗ khắc đầu của một con mèo đang găm gừ. Mình không rõ: mèo già này cầm cây gậy để giữ thẳng băng, hay đó là biểu trưng của quyền lực. Ngồi sau lưng mèo già là sáu mèo mặc áo chen đỏ rực.

Boon thì thầm:

- Hội đồng Klee. Cơ quan điều hành tại Leeandra này.

Nó nhẹ đẩy mình xa sân khấu, nơi vừa có thể dựa vào tường vừa theo dõi được mọi diễn tiến. Một ý tưởng rất tuyệt, vì không klee nào lộ đầu từ phía sau, nghe lén được chuyện tụi mình.

Tụi mình vào đứng giữa cuộc tranh luận. Không quá lộn xộn, nhưng gần như rất ồn ào. Những con mèo đang la hét nhau, tay vung vẩy nhấn mạnh từng câu nói. Tất cả cùng nói, nên mình chẳng nghe được gì. Dù là chuyện gì, cảm xúc thực sự đã tới hồi cao trào.

Mình thì thầm với Boon:

- Ai đứng trên sân khấu vậy?

- Ranjin. Tổng trấn Leeandra.

Tổng trấn? Chắc là sếp. Nhưng sếp không được tôn trọng lắm. Lão đưa tay lên kêu gọi trật tự, nhưng chẳng ai quan tâm. Dù vậy, Ranjin vẫn giữ được bình tĩnh. Lão nhìn lại một con mèo áo đỏ phía sau. Con mèo này vẫn lịch sự ngồi, không tham gia vào cuộc tranh luận. Nó gật đầu, đưa một thứ, giống một tù và bằng gỗ chạm trổ, lên môi và thổi một tiếng trầm dài. Cùng lúc đó, Ranjin đưa cây trượng cao khỏi đầu. Lập tức đám đông im lặng nhìn Ranjin. Khi lão nói, giọng nhẹ nhàng điềm tĩnh, chứng tỏ lão đã từng thông thạo chỉ huy.

- Chính xác điều chúng ta đang kiến nghị là gì? Là thu hồi sắc lệnh Bốn mươi sáu.

Đám mèo nhìn nhau bối rối, như không ai muốn trả lời. Mình ghé sát Boon, thì thầm:

- Sắc lệnh Bốn mươi sáu là gì?

Boon nhìn thẳng ra trước, rõ ràng không định trả lời. Mình gằn giọng:

- Boon! Sắc lệnh Bốn mươi sáu là gì?

Nó thở dài, nói:

- Là luật cấm klee săn bắt và ăn thịt gar.

Chết tươi rồi! Mình hoảng hồn hỏi:

- Họ đang định huỷ bỏ lệnh đó?

- Đúng. Vẫn khoái bị bắt vào Trại Thú Đi Lạc chứ?

Mình bắt đầu thật sự ghét Eelong cay đắng.

8. Nước Đen - Chương 8

NHẬT KÍ # 16

(TIẾP THEO)

EELONG

(@shang type)

Ranjin sôi nổi nói:

- Chúng ta không phải là những kẻ man rợ. Sắc lệnh Bốn mươi sáu là điều phân biệt klee với dã thú trong rừng. Khi nào còn là tổng trấn, ta không cho phép chuyện này xảy ra.

Hoan hô Ranjin. Đúng là một người tốt, à quên, mèo tốt. Sao cũng được.

Từ đám đông, một con mèo la lên:

- Vậy ông đề nghị thế nào? Tình hình đang tồi tệ dần. Chúng ta không còn có thể sản xuất đủ thực phẩm để nuôi con cháu nữa rồi. Thấy kệ tụi gar.

Một mèo khác nhảy lên hét:

- Càng ngày chúng càng đông. Chúng có quan tâm gì đến xã hội của chúng ta đâu, chúng là lũ dã man.

Bây giờ mình hiểu vì sao Boon muốn mình nghe những chuyện này. Trước hết, nó muốn mình nghe là con người không được coi trọng tại đây. Chết tiệt, còn tệ hơn cả cách loài mèo bị đối xử trên Trái Đất Thứ Hai. Ít ra, chúng mình không cần luật cấm ăn thịt mèo. Càng nghe mình càng bất khó chịu vì phải ràng buộc với Boon bằng một sợi dây. Mình bắt đầu cảm thấy sợi dây xích này như một phao an toàn.

Con mèo áo đỏ, đang cùng đứng trên sân khấu với Ranjin, bước lên gần quan tổng trấn. Nó kính cẩn cúi đầu trước mèo già. Ranjin gật đầu như cho phép nó nói với đám đông.

Mình thì thầm:

- Ai đó?

- Tên ông ta là Timber. Một thành viên trong Hội Đồng Klee.

Timber, Ranjin, Boon, Seegen... Lại thêm một lãnh địa với những cái tên cụt ngủn. Hay thật. Biết bao cái tên cho đủ nếu không tên nào có họ.

Boon tiếp:

- Hội Đồng klee cố vấn cho tổng trấn. Nhưng mọi quyết định đều do tổng trấn.

Tốt. Từ những gì mình nghe cho đến lúc này, tổng trấn mèo già không muốn tuyên bố khai mạc mùa săn con người.

Timber bắt đầu lên tiếng:

- Hỡi toàn dân Leeandra! Rõ ràng là chúng ta đang ở trong một thời điểm rất khó khăn.

Con mèo to lớn nói với vẻ đầy tự tin. Lông nó màu nâu sậm với hàng ngàn đốm đen, giống một con báo. Bờm dài, cứ như đã được chải chuốt. Hình ảnh ấy là sao? Một con mèo rừng to lớn với mái tóc o bẻ mượt rượt? Thật lạ lùng.

- Không một ai trong chúng ta có mặt tại đây hôm nay muốn đi ngược lại thời gian, trở lại đường lối cổ lỗ của tổ tiên chúng ta. Chuyện săn bắt gar đã được đặt ra ngoài vòng pháp luật từ mấy thế hệ rồi. Gar trở thành sinh vật giá trị trong đời sống hiện nay của chúng ta. Không chỉ tại Leeandra này, mà trên khắp Eelong. Ngoài cung cấp lao động chân tay, chúng còn giúp bảo vệ khi chúng ta phải đi trên mặt đất trong rừng. Có những gar trở thành vật cưng, là thành viên của gia đình.

Con mèo đốm cứ làm như là những cún con nhõng nhẽo vậy. Những gì mình thấy cho đến lúc này, lại chẳng giống thế tí ti nào. Nhưng nếu bài diễn văn của con mèo này là để ngăn cản mèo săn bắt con người, chính là điều mình quan tâm, thì cứ để cho hần huyền thuyên bằng thích.

Timber tiếp:

- Tuy nhiên, có những thời điểm mà mục đích cao cả phải nhường chỗ cho thực tế khắc nghiệt. Sản phẩm của các trang trại không còn có thể tiếp tục nuôi nổi dân số của cả klee và gar. Với mức độ này, chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ thiếu hụt lương thực trầm trọng. Chúng ta vẫn đang nỗ lực tìm những phương thức mới trong tăng gia sản xuất, nhưng thậm chí với những tiến bộ to lớn mà chúng ta đạt được, cũng vẫn không thể bắt kịp sự bùng nổ dân số của gar. Với những lý do đã trình bày, tôi đành phải nói lên sự thật: chúng ta sắp cạn kiệt lương thực.

Ui da! Bài nói chuyện của hần đang chuyển sang hướng xấu.

- Một trong những điều đẹp đẽ của xã hội chúng ta là: chúng ta hoan nghênh tự do và tranh luận công khai. Chúng ta được khuyến khích phản kháng các cấp lãnh đạo trong tinh thần xây dựng. Đó là điều đã tạo

Leeandra thành một thành phố vững mạnh nhất của Eelong. Tôi tin chắc tất cả chúng ta đều mong muốn điều đó tồn tại. Đó là lý do vì sao tôi phản kháng ý kiến của quan tổng trấn tôn kính của chúng ta.

Giọng hắn sôi nổi dần, lời cuốn cử toạ nhiệt tình hăng hái theo. Mình không còn cảm tình với con mèo Timber này nữa.

Hắn lại tiếp tục:

- Dù việc để mắt đến những lý tưởng cao thượng hơn của chúng ta đến đâu, thì mục đích cao quý không thể được coi trọng hơn sự sống còn của chính chúng ta được.

Đám đông ồ lên hoan hô. Timber đang rút hết nghị lực của họ. Tình hình có vẻ rất đáng lo. Mình vã mồ hôi.

- Tôi không thể ngồi trơ trơ, nhìn con cháu chúng ta đói khổ, để cho những con vật hèn kém ních căng bụng được.

Tiếng hoan hô rầm rầm. Dư luận quần chúng đã ngã về Timber. Là một gar độc nhất trong phòng, mình cảm thấy bất an. Mình liếc nhìn Boon, nó không nhìn lại mình. Mình nhìn tổng trấn Ranjin. Quan mèo già đứng như trời trồng. Hình như lão không có vẻ tức giận. Nhưng thật tình mình hoàn toàn không thể biết một con mèo giận trông như thế nào. Rút lên? Hai tai cúp ra sau?

- Đây là lý do hôm nay tôi cam kết với tất cả: tôi sẽ dùng mọi ảnh hưởng hèn mọn của mình có được trong Hội Đồng Klee, để thu hồi Sắc lệnh bốn mươi sáu, cho đến khi chúng ta nghĩ được cách tăng nguồn thực phẩm. Hỡi dân chúng Leeandra, tôi tin, đây là một sự chọn lựa đơn giản. Nếu vì sự sống của dòng giống chúng ta, tôi tuyên bố: Hãy cho phép ăn thịt gar thoải mái!

Ui da. Đám đông nhảy cẫng lên, vỗ tay tán thưởng như hoá rồ. Y hết một hội nghị chính trị trên màn ảnh truyền hình. Mình tưởng sắp thấy bong bóng tá lả bay từ trên trần xuống. Ruột gan mình nhộn nhạo lên. Trong mấy phút ngắn ngủi, mình đi từ bị làm nhục vì phải xích tay, đến hiểu biết là klee coi gar không bằng con chuột chù, rồi đến nỗi sợ gar bị săn bắt... mà, dù muốn hay không, mình là một gar. Mình nhìn lên sân khấu để xem phản ứng của Ranjin đối với bài phát biểu của Timber ra sao. Những gì nhìn thấy làm máu mình đóng băng luôn.

Tất cả klee trong hội trường đứng dậy, vừa giậm chân vừa vỗ tay. Trên sân khấu, hội đồng áo đỏ cũng đứng dậy hết, diềm tĩnh bàn bạc với Ranjin. Họ không tỏ ra bức bối hay can dự vào sự phấn khích lúc này. Nhưng đó không phải là điều làm mình chú ý. Mắt mình hướng vào con mèo to lớn tên Timber. Mình tưởng sẽ thấy hắn đứng sát sân khấu, vung vẩy hai tay, thúc giục đám đông. Nhưng không. Con mèo này đứng tách biệt một mình. Không hướng về phía Hội Đồng Klee, không hướng về đám đông.

Nó đang nhìn thẳng vào mình.

Ánh mắt nó quyết liệt, lạnh lùng, như một con thú đã xác định đúng con mồi.

Mình bảo Boon:

- Chúng ta phải ra khỏi đây thôi.

- Chờ cho mọi thứ lắng dịu xuống đã

Mình la lên:

- Không. Phải đi ngay!

Mình giật mạnh dây xích, kéo Boon về phía cửa. Boon vội nhảy lên phía trước mình. Chắc nó không muốn ai nhìn thấy bị một gar dắt đi. Không thành vấn đề. Điều quan trọng là phải ra khỏi nơi này gấp. Qua được nửa đường căn phòng rộng, một đám klee ào đến trước mặt tụi mình, vui vẻ cười đùa.

Một con mèo – đúng là con đã rượt đuổi con quái quig trong cái cây có ống dẫn- kêu lên:

- Boon! Cậu trở lại đúng lúc đó.

- Bây giờ không chuyện trò gì được đâu.

Boon nói rồi cố kéo mình qua đám đông

- Nhưng đây là lịch sử.

Con mèo kia vừa nói vừa nắm Boon, kéo vào đám đông. Boon cố thoát ra, nhưng mấy con mèo không để nó đi. Boon phân trần:

- Tôi phải đưa gar của tôi...

- Quên nó đi.

Một con mèo bảo. Rồi giật sợi xích khỏi tay Boon, nó buộc vào một chấn song bên vách. Xong xuôi nó cười lớn, nói với Boon:

- Nó sẽ vẫn còn ở đây khi cậu trở lại nếu... nó may mắn.

Đám mèo kéo Boon vào đám đông. Boon liếc lại mình, bất lực. Nó bị cuốn vào một đám đông ồn ào, lộn xộn toàn lông và râu mèo. Còn lại một mình, mình kẹt trong căn phòng đầy những con mèo đang mê mẩn vì được ăn thịt người. Tình hình chưa đủ xấu, một chuyện làm mình lo ngại hơn.

Mình nghe tiếng trước khi thấy hắn:

- Chúc mừng tới Eelong, Pendragon. Ta tin là mi đã thưởng thức màn trình diễn của ta.

9. Nước Đen - Chương 9

NHẬT KÍ # 16

(TIẾP THEO)

EELONG

(@Phượng Xò type)

Không cần nhìn, mình cũng biết kẻ đó là ai. Nó có thể đội lốt con mèo tên Timber, nhưng mình biết sự thật.

- Chào, Saint Dane.

Cổ tổ vẽ không hề bất ngờ hay sợ - vì... mình đang vừa sợ vừa bất ngờ - mình nói:

- Chắc mi sẽ thật sự thất vọng đấy.

Quay lại, mình thấy con mèo Timber đang đứng cách mình gần một mét. Nó đứng bằng hai chân, nhìn xuống, như mình là con bọ hèn kém. Đúng là hắn Saint Dane.

Hắn hỏi:

- Vì sao mi nói vậy?

- Ta không thể biến thành klee như mi. Mi đã ghi điểm một cách không đáng hoàng. Nhưng có lẽ, chỉ bằng cách đó mi mới hạ được ta.

Saint Dane cười khùng khục:

- Ôi, thái độ quá trơ trẽn đối với một Lữ khách còn quá trẻ, một kẻ đã thất bại tại Veelox.

Phải vận dụng tất cả ý chí mình mới không gào vào mặt gã ghê tởm này. Không muốn để hắn biết là hắn đang thắng thế, mình hỏi:

- Mi đã làm gì tại đây?

- Chưa đủ rõ ràng sao? Cần một từ báo động đằng hoàng, đúng không?

- Từ gì?

Thật tình mình không chắc muốn nghe câu trả lời của hấn.

Saint Dane nói gọn lỏn:

- Diệt chủng.

- Diệt chủng? Mi muốn tiêu diệt hết gar? Vì sao? Tại đây, không phải gar cũng giống như loài vật sao? Tiêu diệt họ sẽ là một điều khủng khiếp, nhưng không chính xác là bước ngoặt của lãnh địa.

- Ôi, mi lầm rồi. Gar cần thiết cho đời sống tại Eelong nhiều hơn tụi klee tưởng. Không có gar, loài tang sẽ không có mồi. Chỉ trong một thời gian ngắn thôi, những con thằn lằn xấu xa kia sẽ liều mạng nổi dậy, chống lại klee. Có thể klee là loài thượng đẳng tại Eelong, nhưng chúng không thể là đối thủ của tang. Vì vậy, khi ta nói đến diệt chủng, gar chỉ đơn giản là bước đầu trong chu kỳ huỷ diệt này.

Thật là một ý tưởng rùng rợn. Saint Dane dùng hệ sinh vật kiểu sinh vật lớp trên ăn sinh vật lớp dưới làm quĩ kế. Nếu hấn thành công, kẻ đi săn sẽ thành kẻ bị săn, và Eelong sẽ chỉ còn lại loài khủng long ăn thịt và vô tri... hấn sẽ có được lãnh địa thứ hai.

Mình nói:

- Trước đây mi chưa hề báo trước kế hoạch của mi cho ta biết. Sao bây giờ lại nói?

Saint Dane – hay Timber như hấn tự gọi – nhìn thẳng mắt mình:

- Mọi sự đã đổi thay rồi, Pendragon. Như ta đã nói, một khi lãnh địa thứ nhất tan rã, các lãnh địa còn lại sẽ sụp đổ như những quân cờ đổ mi nô. Nhờ sự thất bại của mi, Veelox là con đường dẫn tới sự huỷ diệt đó. Quyền lực của ta đang lớn dần. Chẳng còn gì như trước nữa đâu. Trật tự qui luật từng thống trị các lãnh địa đang rã rời từng mảnh. Halla cũng thế.

Hấn giật lùi, nói thêm:

- Điều đó làm ta chợt nhớ là đã đến giờ tới thăm các bạn của mi trên Trái Đất Thứ Hai rồi. Tên chúng là gì nhỉ? A, phải rồi, Mark và Courtney.

Nghe vậy, mình không còn bình tĩnh nổi nữa. Mình kêu lên:

- Để họ yên. Họ không là Lữ khách, không liên quan gì tới vụ này.

- Pendragon, ai cũng có một vai trong vở kịch nho nhỏ này của chúng ta. Bây giờ là phần trình diễn của chúng. Nhưng đừng trách ta. Chính mi đã chọn chúng. Ta thắc mắc muốn biết, chúng sẽ sử dụng quyền lực mới như thế nào đây.

- Quyền lực? Quyền lực nào? Chuyện gì đã xảy ra?

Saint Dane lùi tới cửa:

- Như ta đã nói, các bức tường đang sụp đổ. Ta sẽ gửi lời thăm hỏi của mi tới chúng.

Đưa cái túi vải rách bươm lên, hấn nói tiếp:

- Kèm theo là chứng cứ nhỏ của Gunny bạn chúng ta.

Hấn quay người, bước nhanh tới cửa.

Mình gào lên:

- Saint Dane!

Vô ích. Con mèo to lớn phóng bằng cả bốn chân, nhảy ra khỏi cửa.

Hấn tiến thẳng tới ống dẫn. Tới Trái Đất Thứ Hai. Tới hai bạn.

Mình biết không ngăn được hắn, nhưng hai bạn phải cảnh giác. Mình giật mạnh sợi dây, cố để thoát ra để đuổi theo con quỷ dữ. Nhưng càng kéo, mình chỉ làm sợi dây thắt chặt hơn. Ngu ơi là ngu. Rất may là ngay lúc đó Boon trở lại.

Nó lo lắng hỏi:

- Tất cả đang nhìn cậu kìa. Làm gì vậy?

Mình điên cuồng nói:

- Nó là Saint Dane. Timber là Saint Dane.

Boon ngơ ngẩn hỏi:

- Cái gì? Timber ở trong Hội Đồng Klee từ... À... từ xưa xưa rồi mà.

Mình nói ngay:

- Vậy là Saint Dane đã ở đây từ xưa xưa luôn. Hoặc là hắn đã giết Timber thật, rồi chiếm chỗ của Timber. Tôi đã nói rồi, hắn muốn biến hoá thành thứ gì cũng được, và hắn muốn vào trong Hội đồng klee. Hắn là vậy đó. Hắn hoà nhập vào một lãnh địa, rồi điều khiển dân chúng, và... bây giờ hắn đang theo dõi các bạn tôi trên Trái Đất Thứ Hai. Chúng ta phải trở lại ống dẫn ngay.

- Có lẽ, trước hết, chúng ta nên đi tìm ông Seegen rồi...

- Không. Không còn đủ thời gian.

Chắc Boon đã thấy vẻ tuyệt vọng trên mặt mình. Với một hành động chớp nhoáng, mấy cái vuốt sắc bén của nó cắt đứt ngay sợi dây.

- Đi thôi.

Vừa nói Boon vừa cầm một đầu dây, làm bộ như vừa vẫn đang dắt mình. Hai đứa mình chạy ra khỏi Hội Trường Klee. Mình bảo:

- Tôi phải đuổi theo nó tới ống dẫn.

- Nếu nó chạy, cậu không bắt kịp đâu.

- Boon, cậu phải đưa mình tới đó.

Mình nói, chẳng còn quan tâm tới những con mèo khác đang tò mò nhìn. Ý nghĩ chợt đến là, mình có thể cưỡi trên lưng Boon, phóng tới ống dẫn. Nhưng Boon lại có ý tưởng khác. Nó đưa mình tới thang máy, và trong sự kinh ngạc của mình, hai đứa tiến xuống... mặt đất trong rừng.

- Oa! Nguy hiểm không đây?

- Cậu muốn tới đó gấp mà. Chỉ có cách này thôi.

Xuống tới đất, Boon chạy băng băng dưới những tán cây. Nó chạy hai chân nên mình có thể theo kịp. Tuy nhiên nó vẫn lẹ hơn mình. Đã vậy, mình còn phải luôn nhìn quanh, nơm nớp lo bị một con tang nhảy ra từ bụi cây và... đớp ngay mông.

Không giảm tốc độ, Boon bảo:

- Đừng lo. Trong Leeandra này khá an toàn. Có bảo vệ khắp nơi, chỉ khi nào ra khỏi thành phố mới thật sự nguy hiểm.

Tốt. Không có gì phải lo lắng... trong lúc này. Boon đưa mình tới một hàng rào tre cao chừng ba mét. Boon tiến tới một trong hai bảo vệ cổng ra, hỗn hển nói:

- Mình cần một zenzen.

Một mèo bảo vệ hỏi:

- Làm gì mà quính lên thế? Cuộc thi đấu wippen kết thúc rồi mà.

Nghĩ thật nhanh, Boon nói:

- Ồ, đám miền bắc chơi chúng mình xiềng liềng. Tớ muốn tập luyện thêm.

Bước tránh sang một bên, mèo bảo vệ bảo:

- Đúng. Họ đâu hay hơn ta, nhờ tập nhiều hơn thôi.

- Chính xác. Trông chừng giùm gar tớ nhé, được không?

Ý nó nói về mình đó. Boon chạy vào trong cổng, bỏ mình trở ra đó trước hai con mèo bảo vệ. Cảm giác hoàn toàn yếu thế. Mình suýt buộc miệng huyết sáo, làm ra vẻ ngẫu nhiên, nhưng nghĩ làm vậy chỉ tổ gây nghi ngờ. Nhìn xuống đất mà mình vẫn như thấy mắt chúng theo dõi mình. Cầu xin hai con mèo này đừng... đang đói bụng.

Con này hỏi con kia, giọng ghê tởm:

- Mùi gì vậy?

- Mùi gar. Con vật dơ bẩn. Chúng không bao giờ tắm sao?

Một con tiến gần mình. Mình cảm thấy hơi thở của nó, nhưng không dám nhìn lên. Nó nói:

- Giày tốt nhỉ. Con gar sẵn của tao dùng đôi này được đây.

- Thì kiếm cho nó một đôi giống thế.

- Tao không bảo, nó có thể dùng một đôi giống thế. Tao bảo nó có thể dùng được đôi này.

Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, nó nắm cổ mình xiết mạnh, rồi ra lệnh cho con kia:

- Lấy đi.

Con kia lột phăng đôi giày của mình. Mình không chống lại. Còn nhiều vấn đề lớn hơn là chuyện mất đôi giày thổ tả này. Hơn nữa, mình không muốn bị chúng nó... cắn.

Sau mấy giây dài dằng dặc, mình nghe có tiếng móng guốc. Hai klee bảo vệ buông mình ra, mình thở hồng hộc. Mình thấy Boon ngồi trên một con ngựa trông kỳ dị đến không ngờ. Bây giờ mình mới nhận ra, thật sự hàng rào tre là bãi nhốt gia súc. Con vật Boon gọi là “zenzen” màu cam đậm, trông tương tự một con ngựa trên Trái Đất Thứ Hai, trừ bốn cẳng chân dài dễ sợ. Đó là bởi mỗi chân có thêm một khớp nối. Mình nói thật đó. Hãy tưởng tượng cái chân ngựa, rồi cộng thêm một phần dài chừng sáu mươi phân nữa, cũng với khớp nối, hai bạn sẽ có được một con vật mà klee gọi là zenzen. Kiểu đi của nó cũng kỳ lạ, như một con nhện. Nhưng thật sự nó là... một con ngựa.

Boon gọi mình như gọi một con chó:

- Lẹ lên, gar. Đi thôi, ngoan nào.

Nhục thật, nhưng vẫn phải diễn cho trọn. Mình tiến tới con zenzen, ngược nhìn Boon. Lên một con ngựa bình thường đã khó, con vật này còn cao cả mét.

Boon vói tay xuống, ra lệnh:

- Nào, cưng, nắm lấy.

Mình hằm hằm nhìn nó và đưa tay ra. Boon nắm lấy, kéo mình như kéo một con búp bê. Trời đất, nó mạnh khiếp thật. Nó quăng mình lên sau yên.

Một mèo bảo vệ bảo Boon:

- Được đấy, cậu huấn luyện nó khá tốt.

Con đã trấn lột mình nói:

- Nhưng nhớ tắm cho nó. Hôi quá.

Rồi nói cười khả ố, tiếp:

- Và... kiểm cho nó đôi giày.

Mình thì thăm với Boon:

- Màn chê bai hôi thối này xưa rồi.

- Xin lỗi.

Boon thì thăm lại, rồi vừa giật dây cương nó vừa bật lên tiếng kêu:

- Yaaaah!

Mình nắm chặt lưng áo Boon. Zenzen lao tới trước. Mình nghĩ bất kỳ con ngựa nào cũng không thể nhanh hơn nó. Chắc hẳn bốn chân dài quá khổ của nó hoạt động như một động cơ bán phản lực, bởi trong phút chốc tụi mình phóng như bay qua rừng, dưới những ngôi nhà của thành phố Leeandra. Chẳng bao lâu tụi mình đã tới một bức tường tre, giống hàng rào bao quanh chuồng thú, nhưng vươn cao tới gần hai mươi mét. Bây giờ mình mới biết, Leeandra được xây dựng như một pháo đài, với tường rào bao quanh để ngăn chặn lũ quái tang.

Boon kêu lên về phía trước:

- Cổng!

Nhìn qua vai nó, mình thấy klee bảo vệ tiến lên đẩy cánh cửa quay đồ sộ. Boon không giảm tốc độ. Chắc đám bảo vệ đã nhận thấy Boon không có ý ngừng lại, vì vậy chúng xúm xít mở cổng. Cánh cổng mở rộng đúng lúc Boon và mình phóng khỏi nơi an toàn, vào miền đất dữ.

Boon là một kỵ mã tài năng. Tụi mình vượt qua những đường mòn chật hẹp trong rừng như đang phóng ngựa trên đồng trống. Nhanh phát khiếp, nhưng rất tốt. Vì tụi mình không chỉ phải bắt kịp Saint Dane tại ống dẫn, mà theo mình thì với tốc độ như bay thế này, mấy con thần lẫn tang khó có thể tấn công nổi. Tuy nhiên, Boon chưa có dịp trở tài. Gần bên yên là một vũ khí bằng gỗ. Vừa ra khỏi thành phố, một tay Boon cầm cương, một tay nắm vũ khí hướng tới trước, sẵn sàng chờ đợi một con tang đối chận đường.

Trên đường đi, mình lại nghĩ đến những gì sẽ phải làm khi bắt kịp Saint Dane. Mình rất lo lắng cho hai bạn. Mình không hiểu câu nói của Saint Dane về khả năng mới của hai bạn, và đã đến lượt hai bạn tham gia. Nhưng mình biết chắc đó là chuyện chẳng lành. Saint Dane sẽ không thành linh xuất hiện để chỉ chào hỏi suông hai bạn. Hẳn còn nhắc tới cả ông Gunny. Mình cảm thấy chắc chắn là Gunny còn sống. Nhưng ông đang ở đâu? Mình không muốn đi khỏi Eelong mà chưa tìm được Gunny, nhưng biết Saint Dane đang theo dõi hai bạn là chuyện quan trọng hơn. Mình phải tới với hai bạn trước.

Cuộc phóng ngựa như điên qua rừng không có sự kiện gì quan trọng. Không con tang nào xuất hiện. Sau mấy phút, mình thấy cái nhần bắt đầu chiếu sáng. Tụi mình đang tới gần cổng ống dẫn. Boon phóng ngựa thẳng tới cái cây ẩn chứa ống dẫn, rồi ngừng trước lối vào nhỏ mà mình đã chui qua lần đầu. Không biết có bắt kịp Saint Dane tại đó hay không.

Vừa xuống khỏi zenzen mình vừa bảo Boon:

- Đi tìm Seegen đi. Chắc ông ta biết Gunny đang ở đâu.

Boon phản đối:

- Không. Tôi đi cùng cậu.

- Không được. Chỉ Lữ khách mới có thể sử dụng ống dẫn.

- Còn phụ tá thì sao?

- Cậu chưa là phụ tá. Nhưng phụ tá chính thức cũng không thể sử dụng được ống dẫn. Nó sẽ không hoạt động theo cách đó.

Mấy lời nói của chính mình “ống dẫn không hoạt động theo cách đó” vang vang trong tai. Saint Dane đã nói qui luật đang thay đổi, những bức tường giữa các lãnh địa đang sụp đổ. Có phải đó là “quyền lực mới” mà hẳn nhắc tới không? Có phải bây giờ các phụ tá đã có được khả năng vận hành ống dẫn?

Boon hỏi:

- Nghĩ ngợi gì vậy, Pendragon?

- Đi tìm Seegen đi. Mình sẽ trở lại ngay khi có thể.

Mình vừa tiến tới cổng ống dẫn, Boon gọi theo:

- Pendragon.

Mình nhìn lại. Nó ném cho mình vũ khí gỗ, nói gọn lỏn:

- Quig.

Mình đón bắt cây gậy nặng, ước thử. Nó giống một gậy đánh bóng chày. Không biết phải dùng cây gậy này kiểu gì để chống lại bọn người-quig, nhưng có còn hơn không. Mình gật đầu với Boon, rồi phóng xuống hốc cây. Đã biết đường, nên mình bò qua đường hầm hẹp, chẳng chịt dây leo, tới cái hố trên sàn dẫn tới hang có ống dẫn. Cầm cây gậy, chĩa ra trước, mình đi xuống cầu thang bằng rễ cây, bước qua đồng xương của gar, và thấy đang đứng trong hang động rộng lớn. Liếc nhìn xuống mặt đất, mình thấy ngay mũi tên mình đã rạch. Cho tới lúc này mọi sự đều ổn.

Không biết mình có chặn đầu kịp Saint Dane, hay hẳn đã tới Trái Đất Thứ Hai rồi. Dù sao cũng không để phí thời gian, vì vậy mình mặc nguyên bộ đồ rách nát của Eelong, bỏ cây gậy lên tầng đá, kể bên bộ áo liền quần của Veelox, rồi nhào qua tấm màn rễ cây che phủ ống dẫn.

Tới đường hầm, mình thật bất ngờ. Xa xa toả ra một đốm sáng. Cứ như mình đã lên tiếng vận hành ống dẫn rồi. Nhưng nguồn sáng đó không toả tới gần mình, cũng không biến đi. Nó cứ lửng lơ từ xa. Mình không biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng không còn thời gian để tìm hiểu, mình kêu lớn vào đường hầm:

- Trái Đất Thứ Hai.

Nguồn sáng tiến lại. Một lúc sau mình được kéo vào trong và lên đường về nhà. Nhưng không giống những chuyến trở về Trái Đất Thứ Hai trước đây. Trước đây, mỗi khi trở về nhà, mình luôn có cảm giác đang tới một nơi an toàn và sáng suốt. Lần này, mình lo sợ những gì sắp gặp và... mình đã không phải chờ lâu.

Hành trình qua ống dẫn lần này cũng kỳ quái như chuyến đi từ Veelox tới Eelong. Một lần nữa mình lại thấy những hình dạng trong suốt trôi nổi trong không gian. Mình thấy những hình ảnh như những quân cờ khổng lồ. Những khối pha lê xanh trong tuyệt đẹp xoay tròn, trông giống như minh thạch, loại đá quý của Denduron. Dường như trong biển sao quần tụ hỗn ma từ tất cả các lãnh địa khác nhau. Mình tự hỏi: chuyện này có liên quan gì tới việc Saint Dane nói về các bức tường ngăn cách những lãnh địa đang tan rã không?

Các bạn đã biết chuyện gì đã xảy ra trong chuyến trở lại Trái Đất Thứ Hai của mình rồi. Khi gặp hai bạn tại miệng ống dẫn, mình biết ngay là đã quá trễ. Hai bạn thật sự khiếp đảm, chứng tỏ Saint Dane đã tới đó trước mình. Mình yên tâm vì hai bạn không sao, nhưng vẫn lo lắng vì ý nghĩa của tất cả chuyện này. Xin lỗi nếu đã tỏ ra cục cằn với hai bạn, nhưng lúc đó đầu óc mình rối bởi suy nghĩ và lo sợ, không kể là còn thấy bàn tay của ông Gunny trong cái bao đó. Saint Dane đúng là một con quái vật. Ngay khi hai bạn cho biết, Saint Dane đã trở lại Eelong, mình biết là cũng phải trở lại đó. Một lần nữa mình xin lỗi vì đã tỏ ra thô lỗ như thế.

Dự định của mình là trở lại Eelong, rồi leo lên cây, thử tìm đường trở lại thành phố Leeandra. Mình cần tìm Lữ khách Seegen. Và nhất là ông Gunny. Sau đó mình sẽ cố tìm cách ngăn chặn Saint Dane và âm mưu tiêu diệt gar của hắn. Trên đường về mình đã trân trọng đem theo cái túi có bàn tay này, nhưng dù làm gì, chuyện đó sẽ phải xảy ra trên Eelong.

Nhưng khi ống dẫn thả mình xuống hang động ở Eelong, các kế hoạch của mình đã bất ngờ thay đổi. Lách qua những rễ cây buông phũ, mình bước vào cái hang ngầm rộng lớn dưới lòng đất, và đối diện ngay với...

Một con mèo rừng đen bóng. Con mèo to lớn đứng trên bốn chân lù lù ngay trước mặt mình. Đôi mắt màu hổ phách của nó như nhìn xuyên qua mình. Nếu con mèo này đã được luật săn bắn gar thông qua, thì nó vừa vớ được một món ăn chơi bất ngờ. Là... mình!

Mình và nó nhìn nhau lâu như cả thế kỷ. Mình thấy cây vũ khí bằng gỗ vẫn còn trên tảng đá, nhưng... quá tầm tay mình. Dù sao mình cũng không biết cách sử dụng cây gậy đó. Hành động tiếp theo là của con mèo. Mình khom chân, sẵn sàng nhảy tránh, nếu nó tấn công.

Nhưng không. Trái lại, giọng con mèo to lớn thật trầm tĩnh:

- Thì ra là cậu Pendragon.

Lập tức, mình nhận ra nó. Mình đã thấy nó một lần, và biết là không còn nguy hiểm nữa.

Con mèo nói tiếp:

- Tên tôi là Kasha. Cha tôi là Seegen, Lữ khách của Eelong.

Ả mèo đứng lên bằng hai chân sau, khoanh tay trước ngực, nói thêm:

- Ông ấy mất tích rồi.

Hai bạn, mình chấm dứt nhật ký này tại đây. Mình đang viết từ thành phố Leeandra, nơi mình đang sống trong ngôi nhà cây của Kasha, con gái của Seegen. Nhưng Seegen không có tại đây. Vấn đề là: ông ta đang ở đâu?

Lý do chính làm mình tạm ngừng viết, là vì mình muốn gửi tới hai bạn một lời cảnh giác. Bất cứ chuyện gì xảy ra, vì Veelox bị mất, cũng đã làm thay đổi bản chất tự nhiên của Halla. Mình thật sự không chắc điều đó có ý nghĩa gì, nhưng hình như điều đó có lợi cho Saint Dane. Chỉ có thể là chuyện xấu. Bây giờ hai bạn đã là phụ tá. Mình hân diện vì hai bạn, và biết rằng hai bạn sẽ hỗ trợ cho mình và các Lữ khách khác, khi tụi mình tới Trái Đất Thứ Hai. Nhưng mình nghĩ, chuyện đó còn có ý nghĩa khác nữa. Không chắc lắm, nhưng mình nghĩ, bây giờ hai bạn đã có khả năng vận hành ống dẫn.

Đừng làm điều đó.

Cậu Press đã dạy mình: các lãnh địa không được xáo trộn vào nhau. Nhớ những gì đã xảy ra tại Denduron không? Suýt là một thảm họa. Thậm chí mình không thể tưởng tượng, chuyện gì sẽ xảy ra khi các phụ tá bắt đầu du hành qua các lãnh địa. Có thể mình lầm, nhưng bản năng mình mách bảo chuyện đó sẽ gây ra nhiều khó khăn hơn trước đây. Vì vậy, xin hai bạn hãy chờ nhật ký tiếp theo của mình. Hy vọng trong thời gian đó, mình sẽ có thêm thông tin để gửi về cho hai bạn. Hai bạn thật tuyệt vời. Mình không biết sẽ phải làm gì, nếu không có hai bạn giúp đỡ. Một lần nữa, mình xin lỗi vì đã quá cộc cằn khi gặp hai bạn. Nhưng mình biết hai bạn sẽ thông cảm.

Hy vọng, nhật ký sau hai bạn sẽ có tin về ông Gunny. Trong khi chờ đợi, hãy nhớ tới mình nhé, và xin hai bạn hãy cẩn trọng.

CHẤM DỨT NHẬT KÝ # 16

10. Nước Đen - Chương 10

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

(@Phượng Xò type)

“... hãy nhớ tới mình nhé và xin hai bạn hãy cẩn trọng”.

Courtney Cherwynde đọc to những chữ cuối cùng trong nhật ký của Bobby, rồi buông những trang giấy nâu nhàu nát lên mặt bàn, trước cái trường kỷ Mark đang ngồi. Hai đứa đang ở dưới tầng hầm nhà Courtney, trong cái xưởng đầy bụi của cha cô bé. Đây là nơi duy nhất chúng có thể đọc nhật ký của Bobby mà không sợ ai quấy rầy. Cha của Courtney chẳng bao giờ dùng tới xưởng này. Hai đứa gọi đây là “bảo tàng đồng nát”.

Courtney bực bội nói:

- Cà chớn.

Mark hỏi:

- Là sao?

- Nghĩ coi, sau cùng thì chúng ta đã có được cơ hội được thực sự giúp đỡ Bobby, vậy mà cậu ấy không cho tụi mình làm.

Mark ngồi thẳng lên. Nó không ngờ tới phản ứng đó của Courtney:

- Chà chà, bạn chính là người không nhiệt tình lắm về chuyện làm một phụ tá. Bây giờ bực mình vì không được nhảy vào ống dẫn sao?

Courtney quơ cây búa trên bàn mộc, nện vào lòng bàn tay kia. Một hành động bảo Mark biết là cô đang rất rối trí. Courtney không nói gì và Mark không ép. Mark biết dù là chuyện gì, cô bé cũng sẽ nói ra. Cuối cùng, sau những cú đập liên tiếp khiến Mark tin cô bạn bị gãy xương đến nơi. Courtney mới nói:

- Chúng ta khốn khổ rồi. Tất cả chúng ta. Tôi, bạn, gia đình chúng ta, Stony Brook, Trái Đất Thứ Hai, Halla... tất cả mọi người! Cho đến bây giờ, tất cả như một giấc mơ kỳ quái. Nhưng chuyện thấy Saint Dane bằng xương bằng thịt, thì trời ơi, làm giấc mơ đó thành sự thật rồi.

Courtney ném cái búa lại lên bàn mộc. Tiếng loảng xoảng vang khắp căn hầm. Mark chưa từng thấy Courtney như vậy. Cô tập trung, như những khi chơi thể thao. Nhưng còn hơn thế nữa, còn điều gì đó khang khác. Mark chỉ nghĩ ra một điều. Hình như trông Courtney có vẻ... già hơn. Nó cảm thấy một cảm xúc pha tạp lạ lùng: mãnh liệt, giận dữ và sợ hãi.

Courtney nói tiếp:

- Cũng như Bobby, chúng ta biết chuyện gì đang xảy ra. Sao chúng ta phải ngồi đây, không làm gì, mà chỉ chờ thư gửi tới?

- Vì đó là những gì Bobby yêu cầu chúng ta làm.

Mark hiền lành nói, hy vọng Courtney đừng hướng lại sự giận dữ của cô vào nó.

Courtney gào lên:

- Tào lao! Bobby chỉ đoán mò. Cậu ấy không chắc, nếu chúng ta sử dụng ống dẫn có hại gì không. Tôi cho bạn biết điều này nữa: đã bao giờ Saint Dane nói thật chưa? Mọi sự chẳng bao giờ xảy ra như lần đầu, đó là cách hấn điều khiển mọi người. Hấn cho bạn đủ thông tin, để bạn tưởng là biết chuyện gì đang xảy ra, đến khi bạn nhảy vào và mắc mồi của hấn, hấn đảo ngược lại tất cả. Biết mình nghĩ gì không? Rất có thể Saint Dane lại đang làm Bobby điên đầu lần nữa. Có thể chính Saint Dane lo sợ chúng ta vào cuộc. Hả? Bạn nghĩ sao về chuyện đó? Có thể hấn không muốn có thêm kẻ thù theo đuổi. Có nghĩ đến điều này không, Mark?

Mark ngẫm nghĩ giả thuyết này. Đây là vấn đề quan trọng. Rồi nó bình tĩnh nói:

- OK, mình không chắc là bạn đúng, nhưng giả dụ bạn đúng, bạn nghĩ chúng mình phải làm gì?

Courtney xẹp ngòi như buồm mất gió. Mark thấy rõ. Cô ngòi phịch xuống trường kỷ, bụi bay mù mịt làm Mark ho sặc sụa.

Courtney chống chế:

- Chỉ là một giả thiết thôi. Mình đâu bảo là có lời giải đáp.

Mark thở phào. Nó đã sợ là Courtney sẽ đề nghị hai đứa tới Eelong ngay. Không chỉ là vì đó chính là điều Bobby yêu cầu chúng đừng làm, mà ý nghĩ đụng đầu với một con thần lẩn tang làm nó chẳng hứng thú gì. Ấy là chưa kể nào người-quig... còn klee - những con mèo sắp được hợp pháp hoá chuyện giết người làm thực phẩm. Không. Mark nghĩ, chuyện đến Eelong là một ý tưởng hiếu chiến, liều lĩnh.

Courtney ngồi lặng lẽ, hàm nhai trèo trẹo. Mark bắt đầu có cảm tưởng, cơn giận của cô phần lớn là vì những rắc rối tại trường và trong các cuộc đấu thể thao. Courtney không quen bị thất bại, mà lúc này là thời gian cô đang gặp những thất bại lớn. Với Mark, việc Courtney bỗng nhiệt tình khao khát bước vào cuộc chiến với Saint Dane, có lẽ cũng là cách để cô tự chứng tỏ mình. Nhưng nó không định chia sẻ lý thuyết đó với cô. Không đời nào. Nó không muốn cô bé cầm lại cây búa và... khỏ lên đầu nó.

Mark nhỏ nhẹ nói:

- Mình muốn giúp, nhưng chúng ta phải thận trọng.
- Biết rồi. Có lần bạn bảo là bạn hy vọng cuộc chiến Saint Dane sẽ tới Trái Đất Thứ Hai, để chúng mình có thể tham gia. Nhớ không?
- Nhớ chứ.
- A, bạn có được điều mong ước rồi đó. Saint Dane đã xuất hiện. Hẳn biết chúng ta là ai. Cảm thấy sao về chuyện đó?

Ngẫm nghĩ một lúc, Mark nói:

- Sợ.

Courtney thú thật:

- Ủa... mình cũng sợ. Mình có ngu tí độ đâu.
- Vấn đề là, chúng ta không thể làm được gì. Chúng ta sẽ không đến Eelong, vì vừa tới nơi, chúng ta bị ăn thịt ngay. Bobby chỉ đủ khả năng lo cho thân bạn ấy. Bobby không cần thêm chúng ta để thêm lo lắng.

Courtney gật. Mark tiếp:

- Nhưng chúng ta cũng không thể bám lấy lý do Bobby nghĩ chúng ta không nên sử dụng ống dẫn. Có thể bạn ấy lầm, mà chúng ta không biết.
- Vậy, bạn nghĩ là chúng mình phải làm gì?
- Thật tình mình... chẳng biết phải làm gì. Phải đợi đến khi có chuyện khác xảy ra, làm mọi chuyện rõ ràng hơn một chút.

Courtney nghiêng rằng, nói:

- Thế là tra tấn. Bạn có biết, đi học, làm bài tập ở nhà, thi học kỳ, cư xử với cha mẹ trong khi cả vũ trụ sắp sụp đổ, khó khăn đến thế nào không?
- Biết. Mình... mình... biết chứ.

Courtney cười ngượng ngùng:

- Mark, mình biết bạn hiểu.

Mark cầm mấy trang nhật ký, cuộn tròn lại, nói:

- Mình phải về nhà. Sáng mai mình sẽ đem nhật ký tới ngân hàng. Có lẽ chúng ta sẽ gặp lại sau khi tan trường, rồi bàn tiếp về những gì có thể...

Nó bỗng ngừng nói. Mặt đỏ ra. Courtney hỏi ngay:

- Chuyện gì vậy?

Mark buông cuộn nhật ký, đưa bàn tay lên. Cái nhẫn của nó đang hoạt động lại. Courtney hỏi:

- Nhật ký nữa hả?
- K... không.

Hai đứa cùng thấy mặt đá xám không thay đổi. Thay vào đó, một trong những ký hiệu quanh mặt đá đang sáng lên. Mười ký hiệu này là biểu tượng cho mười lãnh địa của Halla. Ký hiệu đang sáng trông như ba làn sóng.

Mark bàng hoàng:

- Chúng ta đang nhận tin từ một phụ tá.

Khi cho biết chúng đã trở thành phụ tá, ông lão Tom Dorney đã cắt nghĩa, phụ tá có khả năng liên lạc được với nhau, thông qua những chiếc nhẫn của họ. Mark và Courtney đã thấy nhẫn hoạt động ra sao khi nhận một thông tin từ bà Evangeline, một phụ tá tại Veelox.

Mark rút nhẫn, đặt lên bàn. Lập tức, nhẫn nổi rộng thành một con đường nối các lãnh địa. Nhạc và ánh sáng nổi lên. Sự kiện kỳ lạ vậy, nhưng hai đứa đã quen. Chúng che mắt vì ánh sáng chói lòa. Mấy giây sau, mọi sự kết thúc. Chiếc nhẫn trở lại bình thường. Nhiệm vụ chuyển giao đã xong. Kế bên nhẫn là một cuộn giấy da nữa.

Courtney nhận xét:

- Giống nhật ký của Bobby, nhưng ngắn hơn.

Mark nhặt lên, mở ra và thấy đó là một tờ giấy lẻ. Courtney nôn nao hỏi:

- Sao?

Mark nghiêm trang nói:

- Mình nghĩ, chúng ta có việc đầu tiên của phụ tá rồi đây.

Nó trao tờ giấy cho Courtney. Cô đọc: “Hãy tới ông dẫn ngay.”

- Là sao? Ai gửi tin này?

Mark lấy lại tờ giấy, cuộn tròn, bảo:

- Không biết. Không manh mối gì. Sẵn sàng chưa?

Courtney ngạc nhiên:

- Đi ngay bây giờ sao? Gần tới bữa ăn rồi.

Mark ném cho Courtney một cái nhìn như bảo: “Bạn đùa à?”

Courtney cười cười, cảm thấy vị trí ưu tiên của cô hơi lung lay, vội nói:

- Quên lời nói của mình đi. Mình sẽ nói với ba má là tới thư viện. Gọi ba má bạn và cũng bảo như vậy.

- OK.

Hai đứa ngồi cả giây, để thấm thía sự thật vừa xảy ra. Sau cùng Mark nói:

- Mình... ừ... à... mình hơi ớn. Nếu Saint Dane lại xuất hiện thì sao?

Courtney nhảy lên:

- Thì đánh. Chúng ta vẫn muốn thế mà, đúng không?

Mười lăm phút sau, Mark và Courtney đã có mặt tại tầng hầm trong ngôi nhà bỏ hoang của gia đình Sherwood. Chúng đã nêu lý do thích đáng với cha mẹ, vì sao phải tới thư viện, và hứa sẽ mua đồ ăn nhanh tại cửa hàng McDonal. Không đứa nào muốn nói dối, nhưng chúng thấy đây là hành động chính đáng. Hai đứa đang góp sức cứu toàn vũ trụ.

Đang đi qua tầng hầm trống trơn, tối thui, Courtney hỏi:

- Sao không có con quig nào ở đây?

- Không biết. Nhưng theo lời Bobby thì chúng chỉ xuất hiện khi có Saint Dane loang quanh ở gần.

- Tốt. Không quig. Không Saint Dane. Cho đến lúc này, mình thích nhiệm vụ này.

Hai đứa tiến tới cánh cửa có dấu hiệu ngôi sao cho biết đây là cổng vào ống dẫn. Ban đêm, nên trong hầm rất tối, nhưng mắt chúng đã đủ quen để có thể thấy đường. Mark bỏ ba lô bên ngoài cửa. Nhìn vội nhau, rồi hai đứa cùng bước vào kho lương khô, nơi có đường hầm dẫn tới vô tận. Tới miệng ống dẫn to lớn, hai đứa ngừng chân, lom lom nhìn vào khoảng không thăm thẳm.

Courtney hỏi đùa:

- Hấp dẫn quá hả?

Mark gật. Nó liếc xéo qua Courtney, nơm nớp lo cô bạn hứng chí nhảy vào ống dẫn.

Courtney hỏi:

- Dù là ai, nhưng sao họ có thể biết chúng ta đã đến đây?

- Mình nghĩ họ không cần phải biết. Ống dẫn đưa Lữ khách tới đúng nơi chốn, thời gian họ cần tới. Vì vậy, nếu có ai cần gặp tội mình, việc họ bước vào ống dẫn khi nào không quan trọng, họ sẽ có mặt khi chúng ta có mặt.

Courtney lắc đầu:

- Hiểu chết liền.

- Đồng ý. Nhưng cho đến bây giờ ống dẫn hoạt động như vậy đó, đúng không?

Courtney chưa kịp trả lời, một làn ánh sáng xuất hiện từ sau trong lòng ống dẫn. Cô bé bảo:

- Mình nghĩ bạn nói đúng rồi đó. Nào, sẵn sàng.

Hai đứa giật lùi tới đa, nhưng buồng kho này không rộng lắm. Chúng ôm lấy nhau để hỗ trợ. Cả hai cùng chung một ý nghĩ: Lần trước chuyện này xảy ra, Saint Dane đã xuất hiện. Ná thở luôn. Ánh sáng trong ống dẫn tới gần hơn, rọi sáng buồng kho ẩm ướt. Tiếng nhạc lớn hơn và những bức tường đá xám trong đường hầm chuyển thành pha lê rực rỡ.

Mark thì thầm, giọng tự tin lạ thường:

- Không sao đâu. Mình nghĩ đây là... chuyện phải thế thôi.

Một thoáng sau, ánh sáng loé lên rồi tan biến nhanh lẹ như khi xuất hiện, đem theo cả tiếng nhạc. Khi mắt Mark và Courtney quen lại với bóng tối trong kho, chúng nhìn vào ống dẫn, để xem ai đã tới. Hai đứa kinh ngạc đến nghẹn thở. Không phải Saint Dane. Không phải Bobby. Cũng không là bất kỳ Lữ khách nào chúng đã biết hay đã đọc về họ.

Mà là một con mèo khổng lồ.

Mark và Courtney không dám rời nhau. Dù đã đọc về klee ở Eelong là những sinh vật thông minh, nhưng đứng trước một klee chỉ cách chưa đầy một mét, bao nhiêu cam đảm của hai đứa tiêu tan hết. Đây là con vật có thể xé xác chúng làm hai mảnh, rồi nhai ngon lành. Con mèo to đùng đứng bằng hai chân, trừng trừng nhìn lại hai đứa. Lớp ngoài của nó lốm đốm hai màu xám và trắng, giống da báo. Điều duy nhất làm Mark và Courtney loé chút hy vọng không bị ăn tươi nuốt sống: con mèo mặt một áo chên, giống như những con mèo Bobby đã tả.

Con mèo to lớn nói bằng giọng nam mạnh mẽ:

- Hai người là phụ tá của Trái Đất Thứ Hai?

Cả Mark và Courtney đều không nói nổi. Hai đứa đứng ngẩn người, miệng há hốc.

Con mèo lặp lại, mạnh mẽ hơn:

- Ta hỏi, hai người có phải là phụ tá không?

Mark và Courtney gật. Con mèo tiếp:

- Tốt. Tên ta là Seegen. Ta là Lữ khách của lãnh địa Eelong.

Courtney nhìn Mark kinh ngạc. Mark lí nhí nói:

- Chúng... chúng tôi nhận được thư, bảo phải tới đây.

- Đúng. Phụ tá của ta đã gửi thư đó.

Courtney ngạc nhiên hỏi:

- Phụ tá của ông biết chúng tôi?

- Các phụ tá biết nhiều thứ.

- Thật vậy sao? Hai chúng tôi là phụ tá mà không biết gì ráo.

- Ta cần gặp Pendragon, thủ lãnh Lữ khách. Có tin tối quan trọng báo cho anh ta. Pendragon cần phải đến Eelong gấp.

- A, như vậy thì tôi nghĩ, phụ tá của ông không biết hết mọi chuyện đâu. Vì Pendragon đã tới đó rồi.

Nếu mèo có khả năng tỏ ra ngạc nhiên, thì Seegen đang rất ngạc nhiên. Mèo già lắc lư đầu như bị chóng mặt, rồi ngồi xồm xuống.

Courtney hỏi:

- Ông không sao chứ?

Mark bảo:

- Trông ông không được khỏe.

Seegen yếu ớt nói:

- Pendragon không hề biết đang gặp chuyện gì. Ta phải tìm gặp Pendragon.

Courtney bảo:

- Cho chúng tôi biết đi.

- Ta tin là đã khám phá ra âm mưu huỷ diệt Eelong của Saint Dane là gì. Nó đang đầu độc lãnh địa.

Mark kêu lên:

- Đầu độc? Toàn thể lãnh địa?

- Ta đã thấy những biểu hiện rồi. Tang chết hàng trăm. Ta tin là chúng đã ăn hoa màu nhiễm độc được. Pendragon cần biết chuyện này.

Courtney hỏi:

- Sao ông biết tang bị Saint Dane đầu độc?

- Vì chuyện này chưa từng xảy ra trước đây. Chết hàng loạt. Thật bất thường. Đây chỉ có thể là tác phẩm của Saint Dane. Không ai khác ngoài Pendragon mới hiểu được chuyện này. Ta cần gặp cậu ấy trước khi...

Seegen không nói hết câu. Bất động. Con mèo lớn ngồi đó, như đóng băng, mắt nhìn xa xăm. Courtney hỏi:

- Trước khi làm sao?

Không tiếng trả lời.

Mark hỏi:

- Đây, ông... không sao chứ?

Courtney cũng kêu lên:

- Đây, Seegen! Oa... Oa... Ông Seegen!

Mèo già vẫn không trả lời. Courtney tiến lên một bước. Mark theo sát bạn. Courtney lo lắng bảo Seegen:

- Có lẽ ông nên trở lại Eelong. Bobby đang tìm ông lại đó. Ông nên cho bạn ấy biết về vụ thuốc độc.

Seegen vẫn lặng im. Courtney vừa định đưa tay sờ thử, Mark liền nín lại, la lên:

- Đừng!

- Chuyện gì vậy?

- Nhìn này.

Nó chỉ vào miệng Seegen. Một dòng nước xanh lè trào ra, nhỏ giọt trên lớp lông con mèo. Mark thận trọng xòe bàn tay trước mũi Seegen nghe ngóng một lúc, rồi nói:

- Hết thở rồi.

Courtney giật lùi, kinh ngạc:

- Hả? Vô lý!

Mark phe phẩy tay trước đôi mắt vô hồn của con mèo. Hai mắt trơ trơ, bất động.

Courtney hoảng hốt la lên:

- Không thể chết được. Mới một giây trước còn khoẻ mà. Làm sao có thể... tắt thở cấp kỳ như vậy chứ?

Quả vậy, trông Seegen không khác gì lúc sống. Không một chút thay đổi, ngoại trừ... sự sống đã rời thể xác. Mark quay đi, nhìn xuống đất, chìm trong suy nghĩ.

Courtney gọi:

- Mark! Làm gì bây giờ? Chuyện này... chuyện này... xui xẻo quá!

- Còn tệ hơn vậy nữa kia.

- Là sao?

- Mình thuộc tất cả những gì trong nhật ký của Bobby. Đọc đi đọc lại hàng mấy chục lần, mình thuộc lòng từng sự kiện, từng chi tiết.

- Ủa... rồi sao?

- Chúng ta đã đọc về vụ này. Nghĩ coi: Seegen chết thình lình, dòng nước xanh trào ra từ miệng, và...

Courtney ngắt lời, cô hiểu Mark đang định nói gì:

- Và... một chất độc chết người đang có tại Eelong. Một chất họ chưa từng biết đến bao giờ. Chất đó nhiễm vào hoa màu và làm họ bị ngộ độc. Bạn không nghĩ là...

Mark nghiêm nghị:

- Có đấy. Mình nghĩ đến lời Saint Dane đã nói: những bức tường ngăn cách giữa các lãnh địa đang tan vỡ.

- Cloral.

- Đúng, Cloral. Mình không biết vì sao và bằng cách nào loại độc được Saint Dane đã định huỷ diệt Cloral vẫn còn tác dụng và tìm đường tới Eelong.

- Và một Lữ khách đã bị chết vì chất độc đó. Chẳng may chỉ mình ông ta biết sự thật về chất độc đó thì sao?

- Không chỉ mình Seegen đâu. Chúng ta cũng biết.

11. Nước Đen - Chương 11

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

(TIẾP THEO)

(@Phượng Xò type)

Courtney nắm cánh tay Mark, kéo ra khỏi buồng kho, trở lại tầng hầm rộng lớn của nhà Sherwood. Vừa tới bên ngoài, Mark giật tay ra, hỏi:

- Bạn sao vậy?
- Mình không thể ở lại trong đó với một xác chết, xác chết của một...
- Klee. Ông ta được gọi là klee và là một Lữ khách của Eelong.
- Là gì thì cũng... ghê lắm.
- Ghê sợ là chuyện nhỏ nhất trong các vấn đề của chúng ta.
- Mark, bây giờ phải làm gì? Saint Dane đã đưa chất độc đó từ Cloral tới Eelong, mà chúng ta là những người duy nhất biết vụ này.

Courtney dồn dập hỏi. Về ngoài bình tĩnh thường ngày của cô đang có dấu hiệu rạn nứt. Mark đi tới đi lui, nghĩ tới đủ thứ khả năng có thể xảy ra. Không khả năng nào tốt đẹp. Nó lo lắng lắm lắm:

- Sai lầm! hắn không được phép xáo trộn, đưa những thứ ở lãnh địa này tới lãnh địa khác.
- Saint Dane không được phép làm nhiều thứ, nhưng điều đó có ngăn cản hắn được đâu. Bobby phải hiểu như vậy chứ.

Bỗng Mark reo lên:

- Mình biết cách báo cho cậu ấy rồi. Có thể gửi thư cho Boon, phụ tá của Eelong. Cụ Dorney đã hướng dẫn tụi mình cách làm.
- Hay quá, nhưng... dở ẹc.
- Cái gì?
- Boon chưa là phụ tá. Tưởng bạn nhớ từng chi tiết chứ.
- Vậy thì... ai đã gửi thư cho tụi mình?
- Phụ tá của Seegen. Không phải Boon.
- Nhưng... cứ thử coi.

Mark nhặt ba lô bên ngoài cánh cửa gỗ, lấy ra cuộn sổ tay và cây bút bi. Nó lật qua cả chục trang đầy những ghi chép trong lớp (Mark rất thích ghi chép), cho đến khi tìm thấy một trang trắng. Vừa đọc lớn nó vừa viết:

“Đây là thư gửi Pendragon, thủ lĩnh Lữ khách. Saint Dane đã đưa thuốc độc đột biến gen từ Cloral tới Eelong. Seegen đã chết vì thuốc độc. Xác còn trên Trái Đất Thứ Hai. Chúng tôi phải làm gì. Mark và Courtney?”

Mark hỏi:

- Có nghĩ ra điều gì khác nữa không?

Courtney lắc đầu. Mark xé lá thư khỏi sổ tay, gấp làm hai. Rút chiếc nhãn, nó đặt xuống sàn.

Mark hỏn hển nói:

- Cụ Dorney đã bảo, tụi mình chỉ việc nói tên phụ tá nào mình muốn gửi thư tới.

Cầm lá thư trên cái nhãn, nó tăng hắng, kêu lên:

- Boon.

Không có gì xảy ra.

Mark la lớn hơn:

- Boon ở Eelong.

Hai đứa lom lom nhìn. Cái nhẫn vẫn nằm ì tại chỗ.

Mark la toáng lên:

- Gửi thư này tới Boon! Phụ tá của Eelong!

Êm ru.

Thoáng thất vọng, Mark hỏi:

- Mình có quên gì không hả?

- Có đấy. Boon chưa là phụ tá. Mình nói rồi mà.

Mark chán nản, đeo nhẫn lại vào tay:

- Vậy thì tớ cóc biết làm gì nữa.

Mark lấy lá thư từ tay Mark, đọc lại nhiều lần. Chợt nghĩ ra, cô nhẹ nhàng bảo bạn:

- Mark, hãy nghĩ kỹ trước khi bảo mình đúng hay sai. OK?

Mark gật. Courtney nói:

- Saint Dane đã nói: khi một lãnh địa sụp đổ, các lãnh địa còn lại sẽ đổ theo như những quân cờ domino, đúng không?

- Đúng, và mình đang phát bệnh vì chuyện đó.

- Từ những gì mình thấy và những gì Bobby viết, thì những dự đoán của Saint Dane đang trở thành sự thật. Veelox đã thất thủ và bây giờ những chuyện kỳ quái đang xảy ra. Chẳng hạn như những hình ảnh Bobby nhìn thấy khi bay qua ống dẫn, và cái cách tóc của Saint Dane bùng cháy. Mình nghĩ, hắn đang mạnh hơn lên, và nếu hắn chiếm thêm được một lãnh địa nữa, không thể biết chuyện gì sẽ xảy ra.

- Mình đồng ý với những gì bạn vừa nói.

- Eelong đang gặp rắc rối lớn. Có vẻ như Saint Dane đã làm cho klee sẵn sàng giết sạch loài gar.

Mark ngắt lời Courtney:

- Khoan đã. Mình nghĩ Saint Dane lầm rồi. Đúng. Nếu tất cả gar bị giết sạch, Eelong sẽ hoàn toàn rối loạn. Nhưng thực tế thì, cho dù khi săn bắt gar là hợp pháp, cũng không thể nào tiêu diệt toàn bộ một giống loài.

- Chính xác. Trừ khi có một vũ khí quá mạnh, có thể tiêu diệt hàng ngàn ngàn gar một lúc, trước khi họ nhận biết điều gì đang xảy ra.

Sức mạnh của những lời Courtney nói làm Mark chới với. Sự thật khủng khiếp trở nên thật rõ ràng.

Mark kêu lên:

- Thuốc độc từ Cloral! Saint Dane đem thuốc độc tới Eelong để tiêu diệt gar!

- Tệ hơn nữa, thử nghĩ, klee sẽ làm gì sau khi giết gar?

Lời giải đáp có ngay khi một cú đâm mạnh vào bụng Mark. Nó khiếp đảm, rên lên:

- Ôi trời ôi! Chúng sẽ ăn thịt họ. Nếu klee không biết mà ăn thịt gar bị chết vì...

Courtney la lên:

- Đúng! Klee cũng sẽ bị đầu độc. Rồi thì toàn bộ hệ sinh vật sẽ bị rơi vào thảm họa, và... Mark, với thứ thuốc độc này, Saint Dane thật sự có cơ hội hạ gục Eelong.

- Thật không thể nào tin nổi.

- Mình chưa nói hết.

- Còn nữa sao?

- Còn.

Courtney nói, rồi hít mạnh một hơi, cô bé tiếp tục:

- Bạn sẽ không thích khi nghe điều này đâu.

- Mình chẳng thích điều gì trong vụ này hết. Chuyện gì nữa?

- Mark, chúng ta phải du hành.

Mark lặng người. Nó không ngờ đến câu nói này.

Courtney bảo:

- Nói gì đi chứ.

- Không thể. Đó chính là điều Bobby cấm dặn chúng ta đừng làm.

- Có thể Bobby lầm. Bóng đã chuyển sang phần sân của chúng ta. Bobby biết Saint Dane muốn tiêu diệt gar, nhưng chỉ chúng ta biết hắn sử dụng phương pháp nào. Hội Đồng Klee có thể đã huỷ bỏ luận cấm giết gar rồi...

- Sắc luật Bốn mươi sáu.

- Bốn mươi sáu cũng được. Vấn đề là chúng ta biết sự thật. Bạn cảm thấy gì, khi đọc trong nhật ký tiếp theo của Bobby: hàng ngàn gar bị chết một cách bí ẩn? Mình không muốn là kẻ sẽ bảo với Bobby: tội mình biết chuyện sắp xảy ra, nhưng chẳng làm gì để ngăn chặn hết.

Mark đi sâu vào căn hầm rộng. Không còn nghe gì ngoài bước chân của nó trên mặt sàn đầy sạn sỏi. Rắc rối là, nó đồng ý với tất cả những gì Courtney nói, nhưng khó tưởng tượng nó có thể làm gì ngược lại chỉ thị trực tiếp của Bobby. Căng hơn nữa là ý nghĩ phóng qua ống dẫn. Đúng, nó từng mê mẩn chuyện này. Nhưng khi kề cận mơ ước đó, nó cảm thấy không đủ “điều kiện” tham gia. Có thể Courtney hội đủ. Nó thì không. Mark sợ nó quá là... Mark.

Courtney nhẹ nhàng nói:

- Nếu bạn không muốn đi cũng được. Không sao. Nhưng mình sẽ đi.

Mark quay phắt lại. Courtney rần rỏ đứng thẳng. Ngay lúc đó Mark nhận thấy Courtney đã quyết định. Thời gian bàn bạc đã chấm dứt. Cô sắp nhảy vào ống dẫn.

Mark cố tỉnh táo lại, nói:

- Chờ... chờ... chút. Thí dụ mình đồng ý. Thí dụ thôi đó. Không biết bạn thì sao, nhưng mình thì... chưa bao giờ phải đánh nhau với một con quig, hay tang, hay bất cứ sinh vật quỷ quái nào lẫn lút trong rừng Eelong. Hic, con mèo của má cũng làm mình sợ. Vết quào của nó là bằng chứng. Bạn nói đúng, Bobby cần phải biết những gì đang xảy ra, nhưng tới Eelong... hai đứa mình sẽ bị giết trước khi gặp được cậu ấy.

Courtney nhìn Mark, lấu lỉnh cười:

- Ai bảo là chúng mình sẽ tới Eelong?

Mark trở mặt nhìn. Chính Courtney vừa thuyết phục một cách rất hợp lý: điều quan trọng là phải bỏ qua lời cấm dặn của Bobby, phóng ngay qua ống dẫn để giải cứu Eelong. Giờ thì cô ta lại bảo không phải cô ta đưa ra đề nghị đó.

Nó nói:

- Bây giờ thì bạn làm tôi chẳng hiểu gì cả.

Courtney lấy sổ tay và bút của Mark, viết một thư khác. Vừa viết cô vừa đọc:

“Thư này của Courtney Chetwynde và Mark Dimond, phụ tá của Bobby Pendragon trên Trái Đất Thứ Hai. Chúng tôi tin rằng Saint Dane đã lấy thứ thuốc độc từng đe dọa Cloral, để đưa tới lãnh địa Eelong. Bây giờ các phụ tá đã có thể du hành qua ống dẫn. Chúng tôi đang tới để có được sự giúp đỡ của các bạn, tìm cách ngăn chặn chuyện này.”

Courtney xé tờ giấy khỏi sổ tay, gấp đôi.

Mark ngơ ngác hỏi:

- Gửi cho ai?

- Một phụ tá. Mình nghĩ tên chị ta là... Wu Yenza.

- Wu Yenza? Nhưng chị ta ở...

- Chính xác. Ở Cloral.

Mark thộn mặt, ngó Courtney lom khom. Cô xoè tay bảo:

- Đưa nhãn của bạn cho mình.

Mark thần thờ làm theo. Courtney nhẹ nhàng đặt nhãn xuống sàn. Cô giờ tờ giấy trên cái nhãn, rành mạch nói:

- Wu Yenza.

Một trong mười ký hiệu lập tức sáng lên. Đó là một vạch lằn tần như dợn sóng. Cái nhãn run rẩy trên mặt sàn, rồi nói rộng, để lộ một đường hầm tới các lãnh địa. Ánh sáng chói loà như đèn pha của một đoàn tàu chở hàng đang tiến tới. Tiếng nhạc quen thuộc lớn dần. Courtney nháy mắt với Mark, rồi ném lá thư vào nhãn. Tờ giấy biến mất và cái nhãn trở lại bình thường. Courtney nhặt nhãn lên trao lại cho Mark. Cô mỉm cười, bảo:

- Đúng là chuyển phát đặc biệt.

Mark đeo lại nhãn vào tay. Courtney nói:

- Bạn nói đúng về Eelong. Chưa chắc chúng ta ra thoát khỏi cái cây có ống dẫn. Hơn nữa, thậm chí nếu chúng ta may mắn gặp được Bobby, cách duy nhất để ngăn chặn vụ đầu độc đó là thuốc giải, thì lại... ở Cloral.

- Bạn định đem thuốc giải độc từ Cloral tới Eelong?

- Đúng thế.

Miệng Mark khô khốc. Đề nghị của Courtney đi ngược với tất cả những gì nó biết về hoạt động của các lãnh địa.

Gần như thì thầm, nó bảo:

- Nhưng... nhưng... không được phép chuyển vận bất cứ thứ gì từ lãnh địa này qua lãnh địa khác.

- Saint Dane nói: mọi qui luật đã thay đổi. Và rõ ràng hẳn chuyển đủ thứ đi khắp mọi nơi rồi đó. Mình nghĩ, không còn đường nào khác nữa đâu. Nếu chúng ta không làm gì, hẳn sẽ lại chiếm được thêm lãnh địa nữa.

Mark cảm thấy chóng mặt. Nó phải giang rộng hai chân để giữ thăng bằng. Nhìn xuống đất, nó cầu xin tỉnh dậy vì đây chỉ là một cơn ác mộng thôi.

Courtney nói:

- Mình mong bạn cùng đi, nếu bạn không đi mình vẫn thông cảm.

Mark cà lăm:

- Court... Courtney, mình... bối... bối rồi quá. Mọi chuyện quá... dồn dập, quá kỳ quặc... Bạn có biết thằng Andy Mitchell làm thí nghiệm khoa học cấp đại học không?

Vẻ ngạc nhiên trên mặt Courtney hài không chịu nổi. Nếu không vì quá rối trí, Mark đã hô hố cười:

- Mitchell? Thằng cả thộn hả?

- Chẳng còn gì là có lý trên thế giới này nữa.

Courtney rầu rĩ gật đầu:

- Mình hiểu bạn. Mọi sự đều cũng chẳng giống như mình nghĩ chút nào, ở mọi cấp độ. Vấn đề này, có thể mình hoàn toàn mù tịt, nhưng chuyện lớn như việc tới Cloral, có thể ít ra là điều chúng ta có toàn quyền quyết định. Mình sẽ đi. Bạn đi cùng mình chứ?

Mark nhìn vào đôi mắt xám của Courtney và thấy vẻ mãnh liệt và tự tin mà gần đây cô đã mất. Cô Courtney ngày xưa đã trở lại và sẵn sàng tiến tới.

Mark nói, giọng vẫn còn run:

- Mình hỏi bạn một câu, được không?

- Tất nhiên.

- Tụi mình sẽ... sẽ nói với ba má thế... thế nào?

Courtney cười lớn:

- Chúng ta sắp phóng qua một ống dẫn, tới một thời gian và lãnh địa khác, ở bên kia Halla, để cố gắng cứu vớt nhân loại khỏi hoàn toàn sụp đổ. Không biết ba má bạn thì sao, nhưng nếu nói với ba má mình, ông bà sẽ khoá mình dưới tầng hầm cho tới khi một đoàn chuyên gia tâm lý tới mà lục tung đầu óc mình lên, hoặc cho tới khi mình sẽ lên cơn sốt tới bốn mươi độ.

Mark cười ngượng nghịu:

- Ủa, má mình cũng ít khi cho mình tới thư viện ban đêm.

Hai đứa cười - những tiếng cười căng thẳng. Courtney bảo:

- Thôi, chùng nào về hãy tính.

Mark gật. Nó không biết điều nào đáng sợ hơn: nhảy vào ống dẫn hay việc cắt nghĩa với cha mẹ lý do nó biến mất. Tiến vào vụ này, có thể sẽ không còn đường về. Khi trở lại Trái Đất Thứ Hai, nếu hai đứa có thể trở về, chúng sẽ phải khai ra ráo tội. Từ chuyện Bobby và cậu Press, phải thú tội với cảnh sát là đã che giấu sự thật về vụ biến mất của gia đình Pendragon, vì sợ bị nhốt vào bệnh viện tâm thần. Tất nhiên, theo Mark, sau khi khai hết những gì đã xảy ra, chúng vẫn cứ bị tống vào nhà thương điên. Đó là lý do đáng sợ nhất. Nhưng càng nghĩ, Mark càng thấy Courtney có lý. Không còn chọn lựa gì nữa. Hai đứa phải lên đường.

Tiến tới cánh cửa gỗ của kho chứa lương khô, Courtney nhìn lên ngôi sao chấy xem trên mặt gỗ, đánh dấu cổng vào ống dẫn. Cô với tay chạm vào ngôi sao, hỏi:

- Sẵn sàng chưa?

Mark hít sâu một hơi, tiến tới cửa, nói:

- Cơ hội cuối cùng để bảo mình rút lui đây.

Courtney mỉm cười, mở cửa, nói:

- Nào, cùng tới Cloral.

12. Nước Đen - Chương 12

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

(TIẾP THEO)

(@Phượng Xò type)

Thi thể Seegen ngồi bất động trong miệng ống dẫn, hai mắt vô hồn trừng trừng nhìn thẳng. Mark và Courtney bước vào buồng kho, đứng trước nạn nhân mới nhất trong cuộc chiến chống Saint Dane. Đó là một sự nhắc nhở tàn nhẫn: đây không phải là một trò chơi. Rất khắc nghiệt và đã có người chết.

Courtney phá tan sự yên lặng:

- Mình chưa bao giờ thấy người chết.
- Ủ... ông ta là một con mèo. Có được tính là người không?
- Cũng gần giống như một người chết. Chúng ta nên làm gì?
- Nên gửi về Eelong. Seegen thuộc về nơi đó.
- Làm được không?

Mark nhún vai:

- Thử xem. Nhưng chúng ta nên nói mấy lời tỏ lòng tôn trọng đã.

Courtney gật, rồi cúi đầu. Mark làm theo, cung kính nói:

- Chúng tôi biết quá ít về Seegen. Ông tới từ lãnh địa Eelong, có một con gái tên là Kasha. Ông là một Lữ khách và đã chết trong trận chiến bảo vệ Halla khỏi bàn tay Saint Dane. Vì lý do đó, ông là một anh hùng. Chúng tôi không biết nói gì hơn một điều: chúng tôi sẽ cố hết sức mình để đảm bảo là ông đã không chết một cách vô nghĩa.

Hai đứa đứng cúi đầu thêm một lúc, rồi Courtney nói:

- Tốt rồi.

Mark gật đầu bảo:

- Chờ đây.

Nó chạy ra ngoài, rồi trở lại ngay với một bao nhựa nhỏ đựng đầy ca rốt, lấy từ ba lô. Courtney ngạc nhiên:

- Lúc này mà bạn còn muốn ăn vật sao?
- Khoan.

Mark vừa trả lời vừa lấy lá thư đã viết cho phụ tá của Eelong, rồi quì xuống bên Seegen, thận trọng đưa tờ giấy lên gần miệng xác mèo già.

Courtney bối rối hỏi:

- Làm gì vậy?

Mark dùng tờ giấy nhỏ mấy cọng lông quanh miệng Seegen, nói:

- Chúng ta phải biết chắc. Trên lông có mấy vệt thuốc độc. Dem tới Cloral để họ có thể xét nghiệm xem có đúng là cùng một thứ thuốc độc không.

Nó đứng dậy, gấp kỹ tờ giấy nhiều lần để lông không rớt ra. Đổ đồng cà rốt ra, nó bỏ gói giấy vào trong bao, cột thật chặt.

Courtney nhìn bạn:

- Hơi bị thông minh.

Nhét gói giấy vào túi, Mark cười cười:

- Mình thông minh thật chứ bộ. Một gã thông minh và nhút nhát. Bây giờ làm gì?

Courtney nhún vai:

- Bây giờ thử xem ông dẫn có hoạt động không.

Nhìn vào đường hầm, cô bé hít một hơi thật sâu, la lớn:

- Eelong!

Ông dẫn chợt sống động.

Mark khiếp đảm kêu lên:

- Trời đất! Lẽ nó đưa luôn cả tụi mình tới đó thì sao?

Courtney kéo Mark tránh sang một bên. Hai đứa ôm ghì nhau trong khi ánh sáng chan hoà bùng kho cùng tiếng nhạc dìu dặt trỗi lên. Ông dẫn nhẹ rung mình. Hai đứa cảm thấy mặt đất hơi chuyển động, như một cơn địa chấn nhỏ. Chúng vội nhìn nhau, nhưng quên khuấy ngay vụ đó, mà chỉ lo bị kéo vào ông dẫn. Nhưng không. Ánh sáng giảm bớt, nhạc nhỏ dần, và hai đứa... vẫn còn trên Trái Đất Thứ Hai. Courtney buông Mark ra, liếc quanh miệng ông dẫn vừa lúc ánh sáng chìm khuất vào vùng xa thẳm. Xác Seegen đã biến mất.

Mark nói:

- Vĩnh biệt, Seegen.

Hai đứa lom lom nhìn vào ông dẫn trống trơn. Suốt thời gian dài không đứa nào thốt một lời. Sau cùng Mark nói nhỏ:

- Courtney, mình... thật sợ.

- Ờ, mình cũng thế.

Không đứa nào nhúc nhích.

Mark mơ màng:

- Dường như quá lâu, lại có lúc như mới vừa hôm qua.

- Là chuyện gì?

- Cái đêm bà Osa tới phòng ngủ của mình, đưa cho mình cái nhẫn. Nhiều khi mình nghĩ lại chuyện đó. Nhớ lại ngày Bobby chưa ra đi. Nhớ lại ngày hai đứa mình chưa biết gì về Lữ khách, các lãnh địa, và Saint Dane.

Courtney thú thật:

- Mình cũng thế. Mình luôn nghĩ tới cái đêm trước khi Bobby ra đi. Cứ như một cuộc đời khác hẳn.

- Ờ, một đời sống hoàn toàn khác.

Im lặng một lúc, Mark hỏi:

- Bạn tin chúng mình đang làm đúng không?

- Mình không biết, Mark ạ. Nếu bảo mình hoàn toàn tin chắc, là nói dối. Nhưng với tất cả những gì hai đứa mình biết, mình nghĩ: đâu còn chọn lựa nào khác được nữa.

Mark trầm ngâm gật đầu:

- Bạn biết mình đang nghĩ gì không?

- Nghĩ gì?

Mark đứng thẳng, nhìn vào mắt Courtney, nói với tất cả sự tự tin nó có được:

- Mình nghĩ, chúng ta đang có mặt không đúng lãnh địa.

Courtney nhoen cười:

- Vậy thì nói tên đúng lãnh địa muốn tới đi.

Mark Dimond đã sẵn sàng cho một chuyến phiêu lưu. Chuyến phiêu lưu đó đã cận kề. Sau thời gian quá lâu chỉ đứng bên lề an toàn theo dõi Bobby, nó vào Courtney sắp bước vào sân chơi thực sự. Mark nhìn vào ống dẫn, hít một hơi, rần rỏ nói:

- Cloral!

Ống dẫn bùng tỉnh. Vách hầm rạn nứt, rên rầm. Mark và Courtney cảm nhận rõ ràng mặt đất dưới chân chuyển động, vụn vụn như một con rắn ngái ngủ.

Mark lo lắng nói:

- Trước đây chưa bao giờ mình thấy nó chuyển động như thế này.

- Mình cũng nghĩ thế.

Ánh sáng xuất hiện từ xa, đang trên đường tiến tới để cuốn hai đứa lên, đưa chúng vào chuyển đi. Tiếng nhạc lúc đầu nghe nhẹ nhàng, rồi mạnh dần khi tiến lại gần. Mark nắm tay Courtney. Cả hai cố chống trả với bản năng muốn thụt lùi. Trước kia chúng đã có thể chạy xa ống dẫn. Hôm nay thì không. Hôm nay, công việc của hai đứa là phải đứng chờ để được ống dẫn cuốn đi. Chúng thấy vách đá xám nhào ra, chuyển thành pha lê. Không bao lâu nữa, toàn thể đường hầm sẽ trong suốt và chúng sẽ lên đường.

Rầm!

Mark và Courtney vội nhảy lùi lại. Một khối đá lớn bằng quả bóng rổ, nứt khỏi đường hầm trên đầu, nặng nề rơi xuống, suýt trúng hai đứa.

Courtney kêu lên:

- Không hay rồi.

Mark lo lắng:

- Có gì đó không ổn.

Rắc!

Thêm một khối đá nứt khỏi vách, lăn qua hai đứa.

Courtney đề nghị:

- Hay là chúng ta nên hoãn lại.

Quá muộn. Cả hai đều cảm thấy bị lôi kéo đi. Sức mạnh của ống dẫn nhẹ nhàng cuốn chúng vào trong. Dù có muốn, hai đứa cũng không thể rút lui được nữa. Ánh sáng chan hoà trên mặt và tiếng nhạc ngọt ngào bập bùng chung quanh Mark và Courtney, vách hầm hoàn toàn chuyển thành pha lê...

Courtney kêu lên:

- Lên đường nào!

- HUUUUUU!

Một lát sau, hai đứa được nâng lên tấm đệm ánh sáng, phóng vào đường hầm.

13. Nước Đen - Chương 13

CLORAL

(@Phượng Xò type)

Chuyến đi y hệt những gì hai đứa hằng mơ ước, chỉ có một điều là... tuyệt vời hơn. Tất cả những gì Bobby đã mô tả trong nhật ký, bây giờ chúng thật sự được trải qua. Cảm giác bồng bênh trên làn không khí ẩm áp, những cú xoay người, những đường rẽ ngoặt không hề phải sợ va mình vào vách pha lê, biển sao mênh mông bên ngoài, tiếng nhạc thoang thoảng lướt qua... tất cả đều chính xác như Bobby đã tả. Mark và Courtney nắm tay nhau bay bổng. Lúc đầu nắm chặt vì sợ, nhưng chỉ một lúc sau, chúng cảm thấy hoàn toàn thoải mái thưởng thức chuyến đi.

Mark kêu lên:

- Tuyệt... tuyệt cú mèo!

Nó nhìn Courtney đang bồng bênh kế bên. Mắt cô bạn nó mở lớn, ghi nhận từng chi tiết. Cô chỉ tay ra biển sao, nói:

- Nhìn kìa!

Bên ngoài vỏ pha lê của ống dẫn, một vật giống con cá khổng lồ đang bơi song song cùng hai đứa. Hình dạng đó lớn cỡ một ngôi nhà, lớp da gần như trong suốt làm hai đứa có thể nhìn thấy những ngôi sao ở phía bên kia.

Mark reo lên:

- Một trong những hình ảnh mà Bobby đã viết đó.

Con cá khổng lồ phóng vọt về những ngôi sao.

Mark chỉ tay về hướng khác, hỏi:

- Cái gì kia?

Một vật thể to lớn, hình kim tự tháp quay vòng vòng qua không gian. Vật thể này cũng gần như trong suốt đến có thể nhìn thấy tới những ngôi sao.

Courtney đoán:

- Có lẽ là kim tự tháp Nguồn Sáng Đời Sống.

- Là sao?

Courtney cười lớn:

- Đừng đùa chứ. Sao trắng gì nữa. Cái đó còn có thể là gì nào?

Buông tay Mark, Courtney biểu diễn một cú nhào lộn như phi hành gia trong tình trạng không trọng lượng. Cô kêu lên:

- Làm giống vậy đi nào.

Mark cười sảng sặc, thử lộn vòng theo. Nhưng nó chỉ lộn được nửa vòng, và... hai đứa kết thúc màn bay bổng với... cái đầu Courtney ngửa lên, đầu Mark chúc xuống. Hai đứa nhìn nhau phá lên cười. Một lúc sau, cả hai đều nghe âm thanh là lạ phát ra từ phía trước. Những nốt nhạc rộn ràng hơn, hoà cùng một âm thanh mới, nghe như...

- Nước!

Mark vừa kêu vừa cố vùng vẫy cho đầu ngoi thẳng lên một...

Chưa nói hết câu, nó bị bắn vọt ra khỏi ống dẫn, trên độ cao mười mét. Trọng lực trở lại, cả hai rơi ùm xuống một hồ nước. Vì đầu Courtney ngửa lên, nên cô có thể kẹp hai chân và bịt chặt mũi. Còn Mark bị phóng ra, đầu chúc xuống. Nó vùng vẫy hai tay, cố xoay người cho đứng tư thế, nhưng quá muộn. Courtney bổ xuống nước, gần như theo chiều thẳng đứng. Mark xoay mòng mòng, gót chân lên tới đầu, bụng nện xuống nước, nghe như tiếng đại bác.

Courtney ngoi lên trước, ngơ ngác tìm bạn:

- Mark! Mark đâu?

Một lát sau Mark mới ngoi khỏi mặt nước. Mái tóc đen dài phủ kín mắt. Nó bồng bênh cả giấy, làm Courtney cứ lo bạn bị thương. Thế rồi Mark bật ra một câu gọn lỏn:

- Ui da!

Hai đứa phì cười. Thành công rồi. Chúng bơi vào bờ, đu mình lên rìa đá, ngồi nhìn quanh. Đúng y như những gì Bobby đã tả. Hai đứa đang ở trong một động đá, trên vách phủ đầy cây leo với những đoá hoa đủ màu.

Mark kêu lên:

- Thật không thể tin nổi chúng mình đang ở đây.

Nó nghiêng mình, hái một quả màu xanh lục thẫm trông như dưa chuột trên một dây leo:

- Cứ như Bobby nói thì loại quả này ngon lắm đây.

Nó bẻ làm hai, bên trong quả có màu đỏ tươi như ruột dưa hấu. Mark cắn một miếng to, nước quả chảy cả xuống cằm.

Courtney hỏi:

- Sao?

Mark cười:

- Ngọt lịm, giòn tan, tuyệt cú mèo. Bobby tả chưa tới bên.

Mark đưa cho Courtney nửa kia. Hai đứa lẳng lặng thưởng thức thứ trái cây kỳ lạ, chỉ có thể tìm thấy trên lãnh địa này. Vừa ăn, hai đứa vừa quan sát khắp hang động, kinh ngạc. Courtney nói:

- Cloral. Không thể tin nổi.

- Cứ như chúng mình bước vào một quyển sách.

Hai đứa đang đưa chân trong nước hồ ầm ập. Courtney bảo:

- Hy vọng Wu Yenza đã nhận được thư rồi. Nếu không, chúng mình chỉ đi xa được tới đây thôi.

Hai đứa đều biết, để ra khỏi hang động này, chúng cần phải có quả cầu dưỡng khí và thắt lưng bơi, vì chúng đang ở tuốt bên dưới mặt nước của Cloral. Không thể nhịn thở đủ lâu để bơi ra khỏi nơi này. Thậm chí, nếu có thể, chúng sẽ bơ vơ giữa đại dương, với những con quig cá mập lượn lờ. Courtney nói đúng, nếu Wu Yenza không nhận được thư, thì nhiệm vụ Cloral của hai đứa sẽ không đi xa khỏi cổng này.

Courtney bảo:

- Mình nghĩ, chị ta đã nhận được thư.

- Sao bạn biết?

Courtney thận trọng đi vòng bờ hồ, tới một ụ dây leo. Cô giật mạnh, để lộ ra...

Mark reo lên:

- Quần áo! Quần áo Cloral!

Courtney nhặt lên một cái áo màu xanh dương sáng, trông như được làm bằng chất liệu cao su nhẹ. Cô bảo:

- Họ đang mong hai đứa mình.

- Dễ sợ thật! Mình cứ tưởng phải chờ dài cổ và...

Nó bỗng ngừng bật. Courtney hỏi:

- Sao vậy?

Mark đưa tay lên. Mặt nhẵn đang bắt đầu toả sáng. Nó bảo:

- Có thư.

Mark rút nhẫn, đặt lên nền đá. Courtney vội đi vòng bờ hồ, trở lại bên Mark. Ánh sáng từ mặt nhẫn thấp sáng những đóa hoa trong hang động, làm cho hai đứa như đang đứng bên trong một cây Giáng Sinh khổng lồ. Như mọi khi, toàn bộ sự hiện diện chỉ hiện ra trong vài giây. Khi tất cả kết thúc, Mark và Courtney nhìn chiếc nhẫn trở lại bình thường với nhật ký của Bobby nằm bên.

Quá chú tâm vào nhẫn, chúng không thấy một bóng đen dưới nước đang bơi lại. Bóng đen di chuyển tới giữa hồ, lặn lẽ ngoi khỏi mặt nước, ngay phía sau hai đứa.

Mark cầm cuộn giấy da thuộc lên, nói:

- Ít ra chúng ta cũng có việc làm, trong khi chờ đợi có ai đến đón hay không.

Đúng lúc đó bóng đen lên tiếng:

- Không còn phải chờ đâu.

Mark và Courtney nhảy lên kinh ngạc. Chúng vội quay lại hướng phát ra tiếng nói...

Đang đứng nước giữa hồ là một người đội một quả cầu dưỡng khí trong suốt, vừa khít với đầu. Hắn kéo quả cầu khỏi đầu, lập tức quả cầu trở lại hình tròn bình thường. Lúc này, Mark và Courtney nhìn rõ đó là một anh chàng tóc đen thả dài gần chấm vai, hai mắt hình trái hạnh, nụ cười rạng rỡ làm sáng cả lòng hang.

Anh chàng vui vẻ nói:

- Chắc hai bạn là Mark và Courtney. Có vẻ như hai bạn đã tự phát hiện một chút nhện tương luôn rồi phải không?

Mark cà lăm:

- Anh... anh... là... là...

Anh ta cười ha hả:

- Còn ai khác nữa?

Courtney nói ngay:

- Spader?

Chàng Lữ khách kêu lên:

- Hô hây hô! Chào mừng hai bạn tới Cloral.

14. Nước Đen - Chương 14

CLORAL

(TIẾP THEO)

(@ Hai type)

Mark và Courtney cảm thấy như vừa bước vào một giấc mơ.

Chúng đã biết những điều kỳ diệu của Cloral qua nhật ký của Bobby, nhưng bây giờ chính mắt chúng được chứng kiến. Trực tiếp. Thực tế. Tất cả những gì chúng hằng tưởng tượng.

Vừa đu khỏi mặt nước trong hang, Spader vừa nói:

- Mình rất hãnh diện được gặp bạn.

Đặt quả cầu dưỡng khí lên bờ hồ, Vo Spader vươn tấm thân gần hai mét đứng thẳng dậy. Mark và Courtney thấy anh ta mặc đồ đồng phục thủy vụ không tay đen bóng. Đưa tay cho Mark, Spader nói:

- Hai bạn giống hệt như Pendradon đã tả.

Mark bắt tay anh ta mà mồm cứ há hốc như đang được chiêm ngưỡng một danh nhân. Spader nháy mắt với nó, rồi bắt tay Courtney:

- Courtney - cái nắm tay này thật mạnh mẽ - Pendragon bảo, bạn là một kẻ bất trị đấy.

Courtney nhìn thẳng mắt anh ta, nói với nụ cười đầy tự tin:

- Bạn ấy không nói dối đâu.

Spader toác miệng cười lại:

- Mình sẽ nhớ điều đó.

Mark hỏi:

- Wu...Wu Yenza đã nhận thư tụi này chưa?

- Nhận rồi. Lá thư làm mình không vui.

Mark nói ngay:

- Rắc rối to rồi, Spader. Bằng cách nào đó, Saint Dane đã nắm được thuốc độc của Cloral và...

Chàng Lữ khách bảo:

- Từ từ, Mark. Hãy về nhà đọc qua nhật ký mới đó đã.

Mark ngẩn người hỏi:

- Nhà? Thật hả? Anh muốn nói là Grallion?

- Sao? Có vấn đề gì vậy?

Mark kêu lên:

- Không đâu. Tuyệt vời! Tụi mình có thể uống chút snigger không?

Courtney gắt:

- Mark! Bạn khoái làm trò dở hơi lắm à?

Spader cười thân mật:

- Đừng ngại. Giỡn nước loanh quanh một lãnh địa mà các bạn mới chỉ được biết qua đọc nhật ký, chắc sẽ rất lạ lùng.

Courtney nói thêm:

- Đúng, rất kỳ thú.

- Mình sẽ cố làm chuyến đi thật thoải mái. Đồng ý?

Spader nói với một cái nháy mắt. Mark nói ngay:

- Đồng ý.

Việc đầu tiên là Mark và Courtney phải thay quần áo. Từ chồng quần áo Cloral, mỗi đứa chọn một bộ đồ bơi hai mảnh bằng da màu xanh dương nhạt và một đôi giày bơi mềm.

Vừa cởi bộ đồ ướt sũng của Trái Đất Thứ Hai, Courtney vừa đùa bảo Spader:

- Cấm nhìn trộm.

Spader trêu lại:

- Không dám mơ tới vụ đó đâu.

Trong khi Mark và Courtney thay quần áo, Spader lấy nhật ký của Bobby, bỏ vào túi nhỏ không thấm nước, đeo bên thắt lưng. Thấy vậy Mark nói:

- Bỏ cái này vào luôn.

Nó đưa bao nhựa có mấy sợi lông mèo cho Spader. Không hỏi gì, Spader lẳng lặng bỏ vào túi dán kín. Sau đó, anh ta nhét hai quả cầu dưỡng khí bên trong quần áo Cloral lên. Hai quả cầu trong suốt, tròn cỡ quả bóng rổ, có thiết bị trông giống khẩu cầm bằng bạc trên đỉnh, để chuyển nước thành dưỡng khí.

Spader hỏi:

- Pendragon có cắt nghĩa cho hai bạn biết công dụng của những thứ này chưa?

Mark bảo:

- Rõ rồi. Chúng ôm khít đầu, làm chúng ta có thể thở và nói được dưới nước.

- Chính xác.

Courtney hỏi:

- Hai đứa mình cũng cần có giấy nịt nữa, phải không? Để tụi mình có thể nổi thẳng bằng trên nước.

- Đúng luôn. Hai bạn biết rõ phải làm gì quá rồi.

Courtney bảo:

- Để thử coi.

Mark liếc vội Courtney. Nó thấy cô bé đang đang đưa với Spader. Anh chàng này cũng lúng liếng lại. Nó mong vụ này đừng đi quá đà.

Chỉ một thiết bị đang bập bênh trên mặt hồ, Spader nói:

- Tôi chỉ có một máy phóng nước.

Đó là một thiết bị có hình dáng như quả bóng bầu dục, màu đỏ tía, có tay nắm. Qua nhật ký của Bobby, Mark và Courtney biết Spader dùng thiết bị này để lướt đi dưới mặt nước.

Mark thật sự thất vọng. Nó chỉ muốn được sử dụng riêng một cái:

- Chỉ có một thôi sao?

Spader nói ngay:

- Đừng lo. Nó đủ sức kéo cả ba chúng ta mà.

Courtney hỏi:

- Còn cá mập quig thì sao?

- Từ sau vụ Saint Dane, không thấy con nào. Hình như chúng bỏ đi hết từ lâu rồi.

Mark và Courtney đã sẵn sàng. Bộ đồ tắm da cá, tay áo dài và quần dài, vừa khít. Mark ngẩng Courtney. Trông cô thật tuyệt trong bộ đồ Cloral ôm sát. Nó tự hỏi, chẳng biết Spader có nhận ra điều đó không.

Spader hỏi:

- Có bạn nào gặp khó khăn khi xuống nước không?

Courtney trả lời ngay:

- Không có tôi.

Mark nói dối:

- Tôi cũng vậy.

Sự thật thì Mark bơi dở òm. Nhưng nó đặt niềm tin vào quả cầu dưỡng khí. “Dễ ợt” như Bobby đã tả. Nó quyết không để những chuyện ngớ ngẩn, chẳng hạn như sợ bị chết đuối, ngăn cản nó được nhìn ngắm Cloral.

Spader tuyên bố:

- Tốt. Sẵn sàng.

Mark và Courtney chụp quả cầu tròn lên đầu như đội mũ sắt. Lập tức, quả cầu trong suốt nhẹ nhàng co rút cho đến khi vừa khít với đầu. Dù Mark biết chuyện gì đang xảy ra, nó vẫn không khỏi kinh ngạc trước cảm giác nó đang có. Giật lùi một bước, Mark trượt chân, ngã phịch xuống đất.

Spader kéo Mark đứng dậy:

- Bình tĩnh nào, anh bạn. Không sao chứ?

Mark ngượng nghịu:

- Không sao. Mọi thứ đều... choáng quá.

Courtney tròn mắt khi nghe Mark nói từ “choáng”. Đó là từ hai đứa biết Spader luôn sử dụng.

Spader nói:

- Chúng ta sẽ bắt đầu như thế này. Xuống dưới nước một chút để các bạn làm quen. Khi các bạn đã thoải mái, nắm chặt thắt lưng mình. Mình sẽ đưa hai bạn lên lại mặt nước. Rõ?

Mark tí tởn:

- Hô hây hô!

Courtney ráng không tròn mắt lần nữa.

Spader cười chân thật:

- Hô hây hô. Lên đường.

Spader nhảy xuống nước đầu tiên. Theo sau là Courtney, Mark chậm chạp nhất. Ngay khi xuống nước, cả Mark và Courtney đều cảm thấy thắt lưng bơi thắt chặt quanh bụng giữ thân hình chúng lơ lửng nổi. Chúng không phải đạp chân và cử động tay để không bị chìm.

Spader hướng dẫn:

- Xuống dưới.

Với một cái vung tay, anh ta chìm xuống nước.

Mark gọi:

- Courtney.

- Hả?

- Bạn tin nổi chuyện này không?

- Không tin cho lắm.

- Mình ngại phải nói ra, nhưng... mình hoảng quá.

- Có gì mà ngại. Mình cũng hoảng. Còn khối thời gian dành cho những chuyện... không hoảng.

- Ủa, hy vọng thế.

- Hô hây hô, đồ dở hơi.

Nghe Courtney chọc quê. Mark phì cười. Hai đứa buông mình xuống khỏi mặt nước. Spader đang chờ trên nền cát, cách mặt nước chừng năm mét. Mark và Courtney quì gối dưới đáy hồ. Spader hỏi:

- Choáng không?

Cả Mark và Courtney đều ngạc nhiên vì có thể nghe tiếng Spader thật rõ ràng dưới nước. Bobby đã tả trong nhật ký, nhưng được nghe thực tế vẫn thấy lạ lùng. Mark đưa ngón tay cái lên ra dấu. Spader bảo:

- Bạn có thể nói mà, Mark.

- Ồ, đúng rồi. Dễ chịu quá.

Sự thật là nó quá căng thẳng vì gặp rắc rối khi cố hít hơi đầy buồng phổi.

Spader hỏi:

- Còn Courtney?

- Khiếp quá.

Cô bé cũng đang thở hồng hộc.

Spader bình tĩnh bảo:

- Thư giãn đi. Thở bình thường. Mình hứa là các bạn sẽ quen thôi.

Hai đứa quì trên cát trong mấy phút, làm quen với cảm giác không trọng lượng trong làn nước ấm và thở qua quả cầu. Spader nói đúng. Chỉ một lúc sau, hai đứa trấn tĩnh lại. Spader bảo chúng nắm chặt dây nịt của anh, rồi giữ máy phóng nước bằng cả hai tay, đưa ra phía trước và khởi động máy. Với một tiếng rì rầm nho nhỏ, máy phóng nước lao đi, kéo theo cả ba người. Mark và Courtney vẫn như không thể nào tin nổi là chúng đang trên đường tiến tới Grallion. Sau nhiều phút phóng ào ào dưới mái trần thấp, Spader thông báo:

- Sắp ra tới ngoài rồi.

Nhìn phía trước, hai đứa thấy một vệt sáng ngay cuối trần đá. Chỉ một lát sau, cả ba đã ra tới khoảng nước trống, Mark và Courtney bàng hoàng nhìn quanh dải san hô rực rỡ ngay bên ngoài hang đá ngầm dưới nước. Những đàn cá đủ màu sắc thông dong bơi lội, một cánh rừng tảo biển đỏ tươi đong đưa theo làn sóng, và những khối san hô tuyệt đẹp làm nơi đây như một vườn điêu khắc dưới lòng nước.

Mark nhìn Courtney. Courtney nhìn Mark. Hai đứa cùng hí hửng cười.

Spader kéo Mark và Courtney lên khỏi mặt nước. Vừa ngoi đầu lên, nhìn thấy một thứ, Mark cười vang:

- Ha ha. Thuyền trượt nước.

Bập bênh trên vòng nước êm đềm là chiếc thuyền trượt nước của Spader. Mark thấy giống như một xe trượt tuyết màu trắng, với những móc chèo công-tông để giữ thăng bằng. Sàn thuyền phẳng, hai bên sườn thấp để dễ lên xuống.

Spader ra lệnh:

- Lột quả cầu ra.

Anh mở cửa một không bên dưới thuyền, cất mấy quả cầu cùng túi đựng nhật ký của Bobby vào trong, rồi hỏi:

- Còn choáng không?

Mark hớn hờ:

- Hơn cả choáng! Chới với luôn.

Courtney hỏi:

- Tôi lái được không?

Mark không ngờ Courtney gan dữ vậy. Nhưng... thế mới là Courtney.

Spader trả lời cô:

- Được quá đi chứ. Mời lên.

Để điều khiển thuyền trượt nước, người lái đứng sau cần lái giống như một ghi đông xe mô tô. Courtney nắm cần lái với vẻ tự tin của một thủy vụ giàu kinh nghiệm. Spader đứng sau hướng dẫn cô vào ga và cách lái. Anh hỏi:

- Đơn giản hả?

Courtney tỉnh bơ:

- Đơn giản. Đừng nói gì nữa. Đi thôi.

Mark nắm chặt thành thuyền cho chắc ăn. Nó tin tưởng vào tay lái của Spader hơn. Spader vặn nhẹ một cái núm và con thuyền khởi động. Nhưng công-tông từ từ chìm xuống nước. Spader bảo Courtney:

- Cô nàng hoàn toàn đặt dưới quyền cô rồi đó.

Courtney không cần nghe nói tới lần thứ hai.

-Yeahhh!

Cô kêu lên, nhấn ga. Chiếc thuyền lao vút đi. Mark đổ nhào sang một bên, dù vẫn đang nắm chắc mạn thuyền. Spader chỉ hướng có Courtney, rồi con thuyền như bay trên mặt nước. Courtney phớn chí reo vang:

- Tự do như gió.

Hầu hết chuyến đi, Spader ngồi bên Mark, thì thoảng anh mới đứng lên, hưởng ứng với Courtney. Mark không được thoải mái như anh. Nó vẫn phòng xa, nắm chặt mạn thuyền. Cả hai nhìn Courtney đứng sau bánh lái. Mái tóc nâu dài của cô bay theo làn gió, nụ cười rạng rỡ trên môi. Mark nghĩ, lâu lắm rồi mới thấy cô bạn của nó hạnh phúc như thế. Biết rằng nhiệm vụ của hai đứa không là vui chơi, nhưng lúc này Mark rất thông cảm với Courtney.

Chẳng bao lâu thuyền đã tới một sà lan đồ sộ – khu nông trại của Grallion. Đó là nơi Spader cùng làm việc với một đội thủy vụ, những người giữ cho hoạt động của thành phố nổi luôn thông suốt. Spader neo thuyền, hai đứa hai đứa qua bến thủy vụ, lên cầu thang, rồi bước ra ngoài mặt bằng của thành phố rộng lớn trên sà lan. Lên tới đỉnh, Mark và Courtney ngây ngất vì những mẫu đất nông trang rực rỡ. Chúng ta biết, trừ thành phố Faar, toàn bộ Cloral bao trùm trong nước. Tất cả thực phẩm của họ, hoặc được trồng trên những sà lan như Grallion, hoặc trồng dưới nước tại các nông trại trên khắp lãnh địa. Đó là những nông trại đã bị nhiễm loại chất độc do Saint Dane tiếp tay gieo rắc. Nhìn nông trại này, và biết nơi đây suýt thành thảm họa như thế nào, đã đưa Mark và Courtney trở lại thực tế. Chúng có mặt tại đây, là vì Saint Dane đã đem thứ thuốc độc khủng khiếp đó tới Eelong.

Ngay sau đó, cả ba tới căn hộ nhỏ của Spader bên rìa thành phố, hướng ra biển.

Spader vui vẻ nói:

- Thoải mái đi, hai bạn.

Bàn ghế đều làm bằng một loại vật liệu đúc khuôn. Không có đệm, nhưng cũng rất dễ chịu.

Spader bảo:

- Chắc hai bạn đói rồi, nhân dịp này mình làm mấy con cá cooger.

Mark hỏi:

- Có snigger không?

Spader cười khà khà:

- Có snigger luôn.

Courtney bảo:

- Mình đói lắm rồi.

Từ khi rời Trái Đất Thứ Hai, không đứa nào nghĩ đến ăn uống, nhưng lúc này được thoải mái, bữa ăn nghe có vẻ rất tuyệt. Spader đem ra mấy đĩa đầy ụ ụ thịt cá trắng. Ăn lạnh, hơi ớn, nhưng rất ngon. Spader mời

Mark một ly cao snigger đỏ bầm. Mark uống một ngụm lớn thứ rượu bia lạnh ngắt, và cảm nhận vị chua khỉnh khỉnh như Bobby đã báo trước. Nó suýt sặc, mắt trợn trừng.

Spader cười ha hả:

- Ráng chút đi.

Mark ngậm chất lỏng gớm ghiếc sủi bọt trong mồm và một giây sau, nó được thưởng một mùi vị thơm ngọt tuyệt vời. Thậm chí nuốt lâu rồi, miệng vẫn còn hương vị.

Mark ngoác miệng cười:

- Đã thật.

Cả ba cười đùa vui vẻ vì châu rượu của Mark cho đến hết bữa ăn. Chuyến đi này là một giấc mơ thành hiện thực đối với Mark và Courtney, nhưng vẫn lẫn khuất đâu đó trong tâm trí chúng: lý do thật sự làm hai đứa có mặt tại đây. Không phải là để đua thuyền trượt nước hay nốc snigger.

Trở lại công việc, Spader lên tiếng:

- Có một điều phải nói. Hai bạn đã đọc nhật ký của Bobby, hẳn cũng biết cậu ấy nghĩ gì về mình rồi.

Courtney hỏi:

- Anh nói vậy là sao? Bạn ấy bảo, anh là một trong số những người bạn thân nhất.

Mark vội xen vào:

- Điều đó nói lên rất nhiều. Tôi biết mà. Vì tôi là bạn của Bobby từ khi còn là hai đứa nhóc.

Nó muốn thiết lập ngay thứ bậc bạn bè thân thiết.

Spader nói:

- Tôi coi Pendragon như anh em ruột. Nhưng e rằng sau những gì xảy ra trên Trái Đất Thứ Nhất, cậu ấy đã mất niềm tin vào tôi.

Mark và Courtney biết Spader định nói gì. Saint Dane đã giết cha của Spader và Spader muốn báo thù. Khổ hơn nữa: Lòng căm thù của anh ta đối với Lữ khách ma quỷ đó quá mãnh liệt, điều đó thường làm anh không kiểm soát nổi cảm xúc của mình. Trên Trái Đất Thứ Nhất, quá mù quáng vì hận thù, Spader đã không nghe theo Bobby và ông Gunny, nên suýt gây ra một thảm họa có thể dẫn tới sự tan hoang của cả ba lãnh địa Trái Đất. Sau vụ đó, Bobby yêu cầu Spader trở lại Cloral cho đến khi nào anh ta học được cách kiểm soát được cơn giận tốt hơn.

Courtney nói:

- Hối thật nhé: Bobby có đúng không? Ý tôi là, việc Bobby yêu cầu anh trở về nhà đó.

Mark liếc vội Courtney. Đó là một câu hỏi quá đường đột với một người mới quen. Spader suy nghĩ mấy giây, sau cùng anh ta nói:

- Đúng. Tôi suýt làm hỏng mọi chuyện. Nhưng về nhà và làm như mọi chuyện vẫn bình thường là điều không dễ. Tôi đã suy nghĩ kỹ như Pendragon yêu cầu. Hy vọng đã chứng chạc phần nào. Nhưng là một Lữ khách, nếu bảo rằng không mong có ngày được nhảy lại vào ống dẫn, để cùng tham gia chiến đấu, là tôi nói dối.

Courtney nói:

- Tôi nghĩ, ngày đó chính là ngày hôm nay.

Spader không thể ngăn được nụ cười tươi tỉnh:

- Tôi vẫn chờ đợi được nghe câu nói đó. Dù Pendragon cản gì, tôi sẵn sàng.

Mark và Courtney bối rối nhìn nhau. Courtney bảo:

- A... không chính xác là thế đâu. Bạn ấy không biết hai đứa tôi có mặt tại đây.

Spader chớp mắt một lần... thêm lần nữa, như chưa hiểu Courtney nói gì.

- Tôi không nghe kịp. Sao? Pendragon không gửi hai bạn tới đây?

Mark nói:

- Còn tệ hơn thế nữa. Nếu biết hai đứa tôi đến đây, Bobby sẽ giận điên lên. Bạn ấy cho rằng, phụ tá du hành qua các lãnh địa là một sai lầm. Bạn ấy bảo, có thể điều đó chỉ làm lợi cho Saint Dane.

Courtney vội nói thêm:

- Nhưng tại tôi không chắc bạn ấy đúng. Biết đâu, chính Saint Dane đã cấy ý nghĩ đó vào đầu Bobby.

Mark giải thích:

- Chúng tôi phải đến đây, vì Eelong đang nguy khốn, và chỉ hai chúng tôi biết nguyên nhân thực sự vì sao.

Courtney nói:

- Chúng tôi đã nói chuyện với Lữ khách của Eelong. Tên ông ta là Seegen. Ông ta đã chết, nhưng đã kịp cho chúng tôi một số thông tin.

Spader hết nhìn Courtney lại nhìn Mark, cố tìm hiểu mọi chuyện. Sau cùng, không chịu nổi nữa, anh ta nhảy lên hét:

- Thôi đi! Mọi chuyện dồn dập quá. Tôi hiểu thế này, đúng không: Pendragon bảo hai người không được sử dụng ống dẫn, nhưng hai người vẫn phóng đi, vì được một Lữ khách khác cho biết một số tin tức?

Courtney bảo:

- Đúng. Nhưng còn nữa. Lữ khách đó chết ngay trước mặt hai đứa tôi. Chính thuốc độc của Cloral đã giết ông ta.

Mark thêm:

- Chúng tôi biết là không được phép đưa đồ vật từ lãnh địa này tới lãnh địa khác, nhưng có vẻ như Saint Dane đã làm chính điều đó. Bằng cách nào đó, hắn đã đem thứ chất độc suýt quét sạch Cloral tới Eelong.

Spader nện bước tới lui, rồi lo lắng nói:

- Hai bạn, chuyện này không ổn rồi. Giữ sự tách biệt giữa các lãnh địa cũng quan trọng không kém gì việc ngăn chặn Saint Dane. Các lãnh địa là những thế giới khác nhau trong những thời gian khác nhau. Nếu bị xáo trộn vào nhau sẽ là một tai họa nhận nhất chưa từng có. Ít ra là tôi đã từng được nghe như vậy.

Courtney lý luận:

- Nhưng Saint Dane đang chơi không đúng luật.

- Cô tin chắc chứ?

Mark chộp cái túi không thấm nước có nhật ký mới nhất của Bobby, lấy bao nhựa đựng mấy sợi lông của Seegen ra, nói:

- Đây là mẫu lông lấy từ miệng của Seegen. Hãy đưa cho những nhà nông học của anh xét nghiệm, xem có đúng là cùng một loại độc được không.

Spader bối rối nhìn cái bao, hỏi:

- Quanh miệng Seegen có lông sao?

Courtney trả lời:

- Sinh vật trên Eelong là những con vật to lớn. Là mèo. Hay có lẽ trên Cloral của anh không có mèo.

Spader lom lom nhìn Courtney, cố hiểu cô bé nói gì, rồi ngập ngừng:

- Xin lỗi, chuyện này làm tôi thấy... phức tạp quá. Tôi đã là một cộng sự tồi của Pend, nếu giúp hai bạn, chắc cậu ấy sẽ chẳng bao giờ còn tin tôi nữa. Sao không để tôi đưa hai bạn trở lại ông dẫn, hai bạn có thể về nhà trước khi Pend khám phá ra là hai bạn đã...

- Không!

Courtney nhảy dựng lên, thét . Cô ghé sát mặt Spader, nói:

- Seegen chết trước khi có thể nói với Bobby về thuốc độc. Nhưng ông ta đã nói với chúng tôi. Chúng tôi là người duy nhất biết chuyện gì đang xảy ra. Nếu chúng tôi không làm gì, Eelong sẽ bị hủy diệt. Anh sợ mất lòng tin của Bobby? Nhưng anh nghĩ, cậu ấy sẽ cảm thấy gì khi Saint Dane bóp nát một lãnh địa nữa và khám phá ra là đáng lẽ anh đã có thể ngăn chặn được hắn?

Spader và Courtney mặt đối mặt. Không ai chớp mắt. Mark nhìn hết người này tới người kia, không biết phải nói gì.

Sau cùng Spader nói:

- Pendragon nói đúng. Cô là một kẻ bất trị.

Courtney nổ ngay:

- Tôi mới chỉ bắt đầu thôi đó. Nào, anh giúp chúng tôi hay không?

Spader không vừa, vẫn trừng trừng nhìn Courtney, bảo Mark:

- Mark, chúng ta hãy liếc qua nhật ký. Tôi muốn biết về cái thế giới mèo, gọi là Eelong này.

15. Nước Đen - Chương 15

NHẬT KÍ # 17

EELONG

(@ Hai type)

Mình mất hết khái niệm về thời gian. Mình tới Eelong được bao lâu rồi? Nhiều ngày? Nhiều tuần? Có thể là nhiều tháng rồi. Mình không biết chắc. Mình có sinh nhật không? Mình mười sáu? Làm sao biết được? Thời gian chẳng có ý nghĩa gì với mình nữa. Xin lỗi, nếu mình đã tỏ ra quá sâu thẳm. Nhưng từ khi mình viết nhật ký trước, mọi chuyện đang làm mình nản lòng. Thậm trí, có những chuyện xảy ra cho mình tệ đến nỗi, mình cầu mong cho những kẻ thù xấu xa nhất đừng gặp phải. OK, có lẽ mình sẽ cầu xin những chuyện đó trút lên đầu Saint Dane.

Lúc này mình vừa ăn xong và nghỉ ngơi được một chút, nên cảm thấy lại là người. Mặc dù tại Eelong người chẳng là cái đinh gì. Ngày mai chúng mình sẽ có một chuyến đi, hy vọng chuyến đi này sẽ giải đáp được vài thắc mắc và tìm được cách chặn đứng kế hoạch điên rồ hủy diệt gar của Saint Dane. Nếu chuyến đi thành công, rất có khả năng mình sẽ tìm thấy ông Gunny. Mình chỉ còn có thể hy vọng là ông vẫn sống. Sáng mai chúng mình lên đường, vì vậy mình có chút ít thời gian để viết nhật ký này. Để mình kể lại tất cả những gì xảy ra sau lần viết trước. Ngay bây giờ, hay sẽ không bao giờ nữa.

* * *

Lần trước mình đã ngừng lại đúng đoạn mình trở lại Eelong sau khi gặp hai bạn trên Trái Đất Thứ Hai. Đúng ngay cửa ông dẫn mình nhìn lom lom ả mèo đen bóng to đùng, tên là Kasha.

Đánh giá mình từ đầu tới chân, ả mèo trịch thượng nói:

- Cậu không giống như những gì tôi trông đợi.

Mong ả đừng thắc mắc thịt mình có ngon không. Làm ra vẻ lơ là, mình hỏi:

- Thật sao? Cô đã mong đợi điều gì?

- Không biết. Có thể là... một điều gì đó... thú vị hơn.

Chảnh dễ sợ. Mình muốn trả đũa ngay, nhưng vẫn phải thận trọng. Kasha có thể chỉ là con gái một Lữ khách, nhưng mình đã thấy cô ả hành xử thế nào với con tang trong rừng. ả gan lì, chẳng biết sợ là gì, và... ả là loài ăn thịt. Thôi, bỏ qua, không thêm chấp.

Kasha hỏi:

- Cha tôi đâu?

- Đáng lẽ cô phải cho tôi biết chứ. Tôi chưa gặp ông ấy mà.

- Cậu không phải thủ lãnh của cái gọi là... Lữ khách sao?

Ả gừ gừ, mạnh mẽ tiến một bước gần mình, nói tiếp:

- Không biết gì những chuyện này à?

Không dừng được, mình thụt lùi một bước vào ống dẫn. Mình không quen bị một con mèo ăn thịt người lừ lừ tiến sát.

Kasha nghiêng đầu, tò mò hỏi:

- Tôi làm cậu sợ à?

Mình không muốn tỏ ra yếu và sợ. Nhưng sự thật thì mình yếu và sợ thật. Cố không để giọng run, mình bảo:

- Tại Eelong này tôi là một gar, nhưng tới lãnh địa quê tôi, tình hình sẽ khác.

Nói thật, chẳng khác gì đâu. Gặp ả trên Trái Đất Thứ Hai kiểu này, mình cũng sẽ sợ như ở đây. Nhưng phải giữ tí sĩ diện thể thôi.

Kasha tiến thêm bước nữa. Lần này mình không lùi, nhưng gườm ả, mình chết khiếp. ả dí sát mũi vào mặt mình, gườm gườm nhìn. Mình cố không chớp mắt.

- Nếu có chuyện gì xảy ra cho cha ta vì trò chơi ngớ ngẩn này của mấy người...

Ả tức giận sùi bọt mép, nói tiếp:

- Thì chính tay ta sẽ xé người ra từng mảnh.

Ghe chưa!

Mình bảo:

- Đây không phải là một trò chơi. Nói thế là cô đã xúc phạm cha cô rồi đó.

Mất ả long sòng sọc. Mình e là đã phạm sai lầm và sắp bị ả xé xác. Nhưng không thể làm khác được. ả đã xúc phạm tất cả những gì các Lữ khách đang làm để bảo vệ những người như ả. ả quên, lũ mèo như ả.

Mình tiếp:

- Cô nghĩ đây là một trò chơi? Nhìn cái này đi.

Mình đưa lên cái túi dơ bẩn mang về từ Trái Đất Thứ Hai, chứa món quà ghê sợ của Saint Dane.

Bỗng một giọng nói quen thuộc vui vẻ cất lên:

- Ê, có gì trong túi vậy?

Đó là Boon. Con mèo nâu nhảy lóc chóc tới sau Kasha, hỏi mình:

- Cậu bắt kịp Saint Dane rồi hả?

- Không hẳn vậy. Nhưng hẳn đưa cái túi này cho hai phụ tá của tôi. Một mình chúng nhỏ cho khả năng của hẳn.

Mình đưa cái túi cho Boon. Nó đón lấy, thọc tay vào trong, và kéo ra bàn tay của ông Gunny. Mình ngỡ cả hai sẽ giật mình kinh tởm, nhưng chúng thản nhiên nhìn cánh tay như... chuyện nhỏ. Chắc tại Eelong này, chúng đã quá quen thấy những mảnh cơ thể bị cắt rời. Còn mình? Mình phải quay mặt đi. Nhìn bàn tay của ông Gunny, mình muốn khóc quá.

Boon chỉ nói:

- Bàn tay có một cái nhẫn Lữ khách.
- Làm ơn rút ra giùm tôi.

Mình bảo Boon. Nó tháo nhẫn, đưa cho mình. Mình vội vàng xâu vào sợi dây trên cổ cùng với cái nhẫn của mình.

Boon hỏi:

- Đó là tay của gar đen, cao lớn mà cậu gọi là Gunny, phải không?
- Phải.

Rồi quay sang Kasha, mình hỏi:

- Còn nghĩ là trò chơi nữa không?

Ả không trả lời. Nhìn bàn tay bị cắt rời không làm ả có một thoáng bối rối. Oái oăm chưa.

Mình hỏi Boon:

- Chôn giùm mình được không?
- Phải đốt thôi. Ở đây chúng tôi phải làm thế, không để tang đào lên và...

Nó không nói hết câu, nhưng mình đã hiểu. Boon trân trọng bỏ lại bàn tay ông Gunny vào túi.

Kasha đề nghị:

- Quảng đi. Chỉ là một gar thôi.

Boon cãi:

- Nhưng là một Lữ khách. Đáng được cư xử đàng hoàng hơn chứ.

Cảm thấy bắt đầu có cảm tình với anh chàng mèo này, mình nói:

- Cảm ơn Boon.

Ánh mắt Kasha nhìn mình hăm dọa. Mình không chớp mắt.

Ả cộc cằn nói:

- Bây giờ thì theo tôi. Ngày mai cậu sẽ giúp tìm cha tôi.
- Tốt. Đó chính là điều tôi đang muốn làm.

Kasha khó chịu quay đi. Ả không thích đứng gần một gar.

Mình hỏi Boon:

- Sao cậu không cho tôi biết là Seegen bị mất tích?
- Tôi đâu biết. Lần cuối tôi còn thấy ông ấy rời khỏi Leeandra với Yorn mà.
- Yorn? Yorn là ai?
- Là phụ tá của Seegen. Cậu nghĩ họ không sao chứ?
- Làm sao tôi biết được? Tôi mới tới đây mà.
- Đúng vậy. Xin lỗi.

Trước khi đi khỏi ống dẫn, mình nhặt đôi giày rách khác trong đồng quần áo, thủng thủng cột dây, mặc cho Kasha và Boon chờ đợi. Trông Kasha bực bội ra mặt, mình càng khoái. Ầ, hơi bị nhỏ nhen hử, nhưng đó là cơ hội độc nhất mình có được chút quyền kiểm soát.

Khi cả ba ra ngoài, mình thấy con ngựa zenzen đã bỏ đi từ lâu. Vậy là phải leo lên cây và bước qua những cái cầu treo, để trở lại Leeandra. Mình biết là không đáng, nhưng mình đang lúng túng mà.

Đi trên cầu, mình hỏi Kasha:

- Lần cuối cô gặp cha cô là bao giờ?

Ầ lạnh lùng trả lời:

- Ba hôm trước.

- Điều gì làm cô nghĩ là ông ấy mất tích?

- Vì cha con tôi phải gặp nhau sáng nay, sau khi tôi đi hái lượm về. Ông không đến. Cha tôi không bao giờ như vậy.

Kiểu trả lời lau lấu một mạch của Kasha làm mình cảm thấy cô ta không muốn bị vặn hỏi. Căng thật. Nhưng đây là chuyện quan trọng, nên mình cứ hỏi tiếp:

- Hái lượm là gì?

- Đó là việc tôi làm.

Boon nói thêm, có vẻ sốt sắng hơn một tí:

- Tôi cũng thế. Chúng tôi đi thành nhóm trong rừng để tìm và hái lượm trái cây, chặt cây làm nhà, hay bất cứ thứ gì cần thiết cho Leeandra. Đó là một công việc nguy hiểm và rất quan trọng.

Mình hỏi Kasha:

- Cô biết những gì về Lữ khách?

Đó là một câu hỏi quá lớn. Kasha đứng phắt lại, quay sang mình, gầm lên. Mình thấy sự tức giận ngùn ngụt trong mắt ả:

- Ta sẽ cho mi biết ta biết những gì, gar ạ.

Ầ phun từ “gar” như một món ăn thiu ra khỏi miệng.

- Cha ta từng sáng suốt giúp xây dựng thành phố này. Bây giờ ông trở thành một klee già dở hơi, bị lôi cuốn vào những chuyện hoang tưởng về lũ thú vật du hành qua không gian, và chiến đấu với một gar ma quỷ. Ông bảo, tất cả đều cực kỳ nguy hiểm. Mi muốn thấy nguy hiểm không? Làm một chuyến hái lượm đi. Ta muốn thấy mi đương đầu với một con tang hung bạo. Lúc đó, hăng bảo ta là mi sợ một gar tên là Saint Dane hơn.

Ầ gầm gào, khó lòng kìm chế được cơn giận. Mình nghĩ, lý luận với ả là không ổn. Rõ ràng ả đủ khả năng ngoạm đứt đầu mình. Cố giữ giọng thật trầm tĩnh, mình hỏi:

- Nếu tất cả chỉ là hoang tưởng, cô giải thích thế nào về tôi?

Điều này làm ả tịt ngòi. Ầ quay mặt đi, nói:

- Mi là một vật quái đản khác thường. Khi nào tìm được cha, ta sẽ chứng minh cho ông thấy.

Ầ đi tiếp. Boon nhún vai theo sau. Một khởi đầu không thuận lợi. Mình không biết phải làm gì với Kasha. Nếu có điều gì bất hạnh xảy ra cho Seegen, Kasha sẽ là Lữ khách của Eelong. Mình không trông mong điều đó. Oái nhất là, ả bắt mình phải chịu trách nhiệm. Mình không mong điều đó chút xíu nào. Mình chỉ hy vọng là Seegen bình yên trở về, và Kasha chỉ còn là một nỗi đau nho nhỏ.

Thật tình, rất thật tình, mình hy vọng sẽ gặp Seegen khi trở lại Leeandra.

16. Nước Đen - Chương 16

NHẬT KÍ # 17

(TIẾP THEO)

EELONG

((@ Hai type)

Khi tụi mình tới cổng vào Leeandra, vành đai mặt trời đã xuống dưới chân trời. Đêm đã ngự trị Eelong. Nhìn qua lớp tán lá cây dày đặc, mình thấy những ngôi sao. Đom đóm lập lờ khắp nơi, giống như trên Trái Đất Thứ Hai. Những con bọ bay lóe sáng vài giây rồi lịm tắt. Nhưng không giống loài đom đóm chán ngắt trên Trái Đất Thứ Hai, những con đom đóm này thấp sáng đủ các màu mà bạn có thể tưởng tượng ra: Đỏ, tím, xanh dương, xanh lục, và cả màu vàng như ở quê nhà. Thật diệu kỳ! Mình ngẩn ngơ chiêm ngưỡng màn trình diễn ánh sáng, Boon tiến tới trước mặt mình, vẽ ngưỡng ngừng. Hiểu ngay phải làm gì, mình khép hai bàn tay, chìa ra.

- Cảm ơn, Pendragon.

Vừa cảm kích nói Boon vừa choàng sợi dây xích quanh hai cổ tay mình. Dù rất ghê tởm cảnh này, nhưng mình biết là sẽ được an toàn hơn. Kasha chỉ ngừng chân đủ để thấy mình đã bị xích. Trên đường vào thành phố, cô ả luôn luôn vượt trên mình và Boon. ả không muốn ai nhìn thấy đang đi song hành cùng một gar được. Qua nhiều cây cầu treo và mấy lần thang máy, tụi mình tới đích là... nhà Kasha.

Cô ả sống trong một cây lớn rỗng ruột, nhưng không giống những cây mình từng vào. Nhà này có vách ngăn, chia không gian thành nhiều phòng. Đầu tiên, tụi mình bước vào căn phòng rộng nhất, có bàn ăn với mấy cái ghế và mấy băng gỗ dài. Thậm trí trên tường còn treo mấy tác phẩm điêu khắc, tạo bằng những cành cây uốn vặn. Thật khó tin. Con mèo này có cả tác phẩm nghệ thuật. Một cửa vòm dẫn ra bao lan, nơi đặt một lò nấu bằng đá. Kasha không dẫn mình qua những phần còn lại của ngôi nhà. Mình nghĩ, ả chẳng thích thú gì sự có mặt của mình tại nơi này. Có lẽ ả sợ mình sẽ... tè bậy lung tung.

Kasha lạnh lùng tuyên bố:

- Gar ngủ trong chuồng ngoài sân sau.

Boon phản nài:

- Nhưng cậu ấy không là một gar bình thường. Cô không thể...

- Có thể đấy. Nếu hấn không muốn ngủ dưới đất trong rừng với lũ tang, thì phải chui vào chuồng gar mà ngủ.

- Không được.

Boon khẳng khẳng nói, nhưng Kasha ném ngay cho nó một cái nhìn giận dữ, như ả không quen bị phản đối. Boon ngại ngừng hạ giọng:

- Xin lỗi, Kasha. Có lẽ cô bắt đồng ý kiến với cha cô, nhưng Pendragon là một Lữ khách. Cậu ấy nên được cư xử một cách đàng hoàng. Đó là điều ông Seegen mong muốn.

Kasha đứng nhìn mình trừng trừng. ả cực ghét phải cư xử văn minh với một gar mọi rợ. Cuối cùng, ả cũng nói:

- Được. Sửa soạn bữa ăn đi, Boon. Tôi dọn dẹp.

ả đi qua phòng khác, để mặc Boon và mình.

- Tốt rồi. Để tôi nấu mấy món.

Nó cởi trói và đưa mình vào bếp để sử soạn bữa tối. Dù chưa bao giờ ăn thực phẩm mèo, nhưng mình không nghĩ nó sẽ mở một hộp Frisky (Frisky: một nhãn hiệu thực phẩm mèo đóng hộp). Tuy nhiên mình đang đói lắm, chắc sẽ không từ chối bất cứ món gì, cho dù gồm ghiếc đến thế nào.

Boon lấy từ trong một thùng vuông, chắc là một loại tử lạnh, ba con chim trông giống như gà. Tất cả đều sạch sẽ và được gói ghém như vừa đem từ cửa hàng thực phẩm. Nó hỏi:

- Cậu ăn được thịt chứ?
- Còn tùy.
- Tùy cái gì?
- Tùy cậu nấu chín hay không.

Mình mừng là nó cười với câu nói đó:

- Tất nhiên là nấu chứ. Chúng tôi đâu phải là loài vật.

A! Đúng rồi.

Boon bắt đầu nướng gà (hay là thứ quỷ quái gì được kêu tại đây) trên một lò quay, giống như tại cửa hàng Cẩm Viên trên đại lộ ở Stony Brook. Một lớp than hồng làm con gà quay đều bên trên chín từ từ. Khi mùi thịt nướng thơm phức ủa vào mũi mình... thật hết chịu nổi, nước miếng ứa đầy miệng. Ôi trời, gà quay hẳn hoi. Chỉ buồn là không có mấy miếng khoai tây chiên ăn kèm. Nhân lúc chờ đợi thịt chín, mình “quay” Boon về Kasha (không có ý chơi chữ đâu nha):

- Sao cô ta có vẻ tức giận quá vậy?
- Kasha rất yêu thương cha. Ông là một vị anh hùng. Đã giúp xây dựng nên thành phố Leeandra từ số không, đánh đuổi tang tới cùng. Những gì cô ta hiểu biết là đều học hỏi từ ông bố. Vì vậy, khi ông bắt đầu nói về Lữ khách, gar thông minh và ông dẫn phóng tới các lãnh địa khác nhau, thì bao nhiêu hình ảnh tốt đẹp về ông đều sụp đổ. Dưới mắt Kasha, ông đã bị mất trí. Rồi ông còn cho cô biết, khi nào ông chết cô sẽ thay thế ông. Ôi, điều đó làm cô ta thực sự tức điên lên. Thậm trí cô ta không thềm nói gì về chuyện đó với ông nữa. Có điều là, Kasha rất tuyệt. Cô dũng cảm, quan tâm tới tất cả và không ngại làm bất cứ điều gì để giúp bạn bè. Nhưng cô cũng rất bướng bỉnh. Nếu có gì không đúng với những gì cô vẫn nghĩ là sự việc phải như thế, khó có thể lay chuyển nổi Kasha.
- Nhưng anh thì lại tin Seegen.
- Tôi là kẻ giàu tưởng tượng hơn. Hơn nữa, tôi đang ngồi đây với anh, đúng không. Ông Seegen bảo anh sẽ tới và bây giờ anh đang có mặt tại đây.
- Mẹ cô ta thì sao?
- Mẹ Ksasha chết trong một cuộc đột kích tang. Tôi nghĩ, đó là lý do là Kasha thành một đội viên lòng sục. Cổ rất thích hạ gục tang. Tôi biết, mỗi khi giết một con, cô lại nghĩ đến mẹ.

Boon nín lặng khi Kasha bước vào, hỏi:

- Ăn được chưa?
- Tất cả đã sẵn sàng.

Boon trả lời. Lúc này ba con chim (hay gà) đã vàng thơm, mùi thơm ngon ngào ngạt. Boon kéo ra khỏi lò, đem vào trong cây. Cả ba đưa mình ngồi quanh bàn. Kasha liếc nhìn mình ghê tởm. Chắc cô ả khổ sở vì có một gar dơ bẩn ngồi vào bàn ăn của mình. Tuy đói chết được, mình vẫn lịch sự ngồi chờ Boon tiếp đồ ăn. Nó đặt trước mặt mỗi đứa một con gà... không dao, không nĩa, không cả đĩa. Mình mong có một chút rau và khoai tây, nhưng chắc sẽ không có được may mắn đó. Thôi, một con gà là đã quá tốt rồi. Kasha và Boon cầm nguyên con gà lên ăn ngấu nghiến. Mình bẻ cái đùi, cắn một miếng to đùng. Ui da, ngon như... thịt gà. Mình xé thịt ăn, nhưng không quá “thô bạo” như Boon và Kasha. Chỉ mất ba mươi giây, chúng đã tém tuốt tuột cả thịt lẫn xương. Mình mới ăn hết một cái đùi, chúng đã đã liếm tay, hau háu nhìn

con gà của mình. Đói đến thế, nhưng mình không thể nào thanh toán được hết một con gà. Vì vậy, mình xé cái đùi và miếng ức, rồi chỉ phần còn lại, hỏi cả hai:

- Dừng hết phần này được chứ?

Boon trả lời bằng cái vươn tay chop con gà. Nó nhanh nhẹn xé làm hai, chia cho Kasha phân nửa. Những con mèo này có thể đã có văn minh hóa, nhưng ăn uống thì vẫn như loài vật. Cảnh lạ lùng này kết thúc khi mình nghe một âm thanh là lạ. Nghe như tiếng động cơ rì rì nho nhỏ. Mình nhón nhác nhìn quanh... Thì ra, âm thanh đó phát ra từ Boon và Kasha. Cô cậu mèo đang gừ gừ khoan khoái. Quái đản không?

Ăn hết miếng thịt ngon lành, mình nhìn quanh tìm khăn ăn. Ngốc thật. Theo gương chủ nhà, mình liếm tay cho... sạch. Đây, tại sao không? Mình đang xa nhà mà. Nếu ở nhà, vệ sinh kiểu này, thế nào cũng bị bà già giữa te tua luôn há. Liếm láp xong, mình nhìn lại: đĩa mình trống trơn. Hai cái xương đùi đã được anh chị mèo tẩm sạch. Ghi nhớ: nếu không muốn bị đói tại đây, phải ăn nhanh như chớp.

Kasha tuyên bố:

- Muộn rồi. Tôi cần nghỉ ngơi. Sáng mai chúng ta đến nhà cha tôi. Phải sẵn sàng để đi sớm đấy.

- Tôi ngủ ở đâu?

Mình hỏi, chứa chan hy vọng ả không tống mình ra chuồng chó.

Liếc nhìn Boon, Kasha nói như quát:

- Ngay tại đây.

Phải để một con dã thú ngủ dưới mái nhà mình là một cực hình với ả mèo này. Căng thật.

Boon bảo:

- Tôi sẽ lấy cho cậu một tấm mền.

Mình nghĩ đã đến lúc có thể viết tiếp nhật ký được rồi, nên nói với Boon:

- Tôi cần giấy bút để viết.

Kasha nhìn mình cứ như được nghe mình báo là sẽ mọc thêm một cái đầu nữa. Không giấu nổi ngạc nhiên, ả hỏi:

- Viết được à?

- Là hả? Nhưng đó là sự thật đấy. Tôi còn biết đếm nữa cơ, muốn nghe không?

Boon cắt ngang, cố giữ hòa khí:

- Tôi sẽ có những gì cậu cần.

Kasha ra khỏi phòng, không thèm nói một lời chúc ngủ ngon. Boon đem cho mình một cái mền thô, mấy tờ giấy da thuộc và một cây bút. Trong lòng bút chứa sẵn mực, không cần phải chấm. Eelong đúng là một nơi kỳ lạ. Rất nhiều thứ man rợ, nhưng lại có những dấu hiệu tiện nghi hiện đại.

Boon bảo:

- Sáng mai tôi trở lại.

Mình hốt hoảng:

- Hả? Cậu không ở lại đây à? Lỡ Kasha cửa cổ tôi trong khi tôi đang ngủ thì sao?

Boon cười khì khì:

- Hồng dấm đâu. Kasha có thể bướng bỉnh không thích bị chỉ huy, nhưng cô ấy rất đàng hoàng, không nhõn vậy đâu.

- Đành phải tin lời cậu thôi.

Nói vậy, nhưng mình tự nhủ, đêm nay phải thật tỉnh táo.

Boon hỏi:

- Vậy là ngày mai tụi mình sẽ truy lùng Saint Dane?

Nó hí hửng như sắp được đi công viên giải trí Disneyland. Minh bảo:

- Từ từ. Lần lượt từng chuyện một. Trước hết phải tìm cho ra Seegen và Gunny.

Nó reo lên:

- Quá đúng! Chúc ngủ ngon, Pendragon.

Đứng bằng cả bốn chân, nó phóng qua cửa, chạy biến vào đêm tối.

Minh ngồi xuống ghế gỗ dài, lót mền làm đệm không êm ái mấy, nhưng cũng tạm thoải mái. Mấy giờ sau đó mình đã viết nhật ký # 16. Lúc này hai bạn đã đọc rồi. Viết xong, mắt mình không mở nổi nữa. Cuộn tập giấy lại, mình gửi cho hai bạn qua nhẵn, rồi ngã đầu xuống nghỉ. Trước khi chìm vào giấc ngủ, mình nghĩ lại một ngày kỳ lạ vừa trải qua. Buổi sáng thức dậy trên cái giường êm ái trong một cơ ngơi tại Veelix. Cuối ngày, ngủ trên cái mền ngựa ngáy trong một căn nhà bông cây, vây quanh là những con mèo rừng săn sàng thông qua sắc luật cho phép chúng giết và ăn thịt người.

Đời mình có thể còn gì lạ lùng hơn nữa không?

Tính ngủ chập chờn thôi, nhưng cơ thể mình không cho phép. Mình ngủ như chết, những vẫn nhớ là đã mơ thấy bị một con mèo rình mò. Không quá ngạc nhiên, phải không? Vì bị Kasha ám ảnh mà. Chỉ có điều là, giấc mơ hóa thành sự thật... thật tới nỗi làm mình bật tỉnh dậy. Mất một lúc, mình không biết là đang ở đâu, nhưng sau khi mở mắt, mình nhớ lại tất cả. Và đúng lúc đó mình nhận ra là giấc mơ của mình không phải là mơ. Một con mèo xám to đùng đang rón rén tiến tới mình. Lưng nó cong vồng, sẵn sàng phóng tới. Mình đã ngủ say như chết để rồi bừng tỉnh trong tích tắc. Mình hoàn toàn ở thế không phòng bị và lập tức nhận ra chỉ còn một mối hy vọng.

Minh gào lên gọi:

- Kasha!

Lăn xuống sàn, mình chui tọt vào gầm giường, kéo theo cái mền làm vật bảo vệ được chút nào hay chút ấy, chờ Kasha giải cứu... nếu cứ cho là cô ta tới giải cứu mình.

Kasha tới thật. Con mèo đen nhảy vào phòng, sẵn sàng hành động. Ắ gầm gừ hỏi:

- Có chuyện gì?

Con mèo xám rình mò mình đứng dựng lên bằng hai chân sau, hỏi lại:

- Chuyện gì đây, Kasha. Bây giờ cháu lại có gar ngủ trong nhà sao?

Giọng con mèo xám có vẻ già. Lông dài hơn lông những con mèo mình đã gặp, và đã bạc xám vì tuổi tác. Rõ ràng đây là một con mèo già, nhưng trông vẫn đầy nguy hiểm.

Kasha gầm lên hỏi:

- Cha cháu đâu, chú Yorn?

Minh bật kêu lên:

- Yorn? Phụ tá?

Mèo già ngạc nhiên nhìn mình. Tranh thủ, mình nói ngay:

- Tôi là Pendragon. Tôi đang tìm ông Seegen.

Mèo già hỏn hển:

- Pendragon? Nhưng... sao cậu lại ở đây?

Tim vẫn đập thình thịch, mình chui ra khỏi gầm giường, hỏi:

- Seegen đâu?

Yorn loạng choạng tới ngồi lên một băng ghế. Không biết vì lão quá già yếu hay kinh ngạc vì gặp mình. Lão nói:

- Ông ấy tới Trái Đất Thứ Hai tìm cậu, vì có tin tức về Lữ khách cậu đang tìm. Đó là một gar bị thương.

Mình reo lên:

- Ông Gunny?

- Phải, Gunny.

- Ông ấy đâu? Khỏe không?

- Tôi không biết. Mấy hôm trước, Gunny và Seegen đã có một chuyến đi. Họ không cho tôi biết là đi đâu. Rồi Seegen trở lại một mình. Theo tôi biết, ngoài chuyện bị mất một bàn tay, Gunny không hề hấn gì. Ông ta bị một con tang tấn công.

Mình không thể tin nổi. Gunny còn sống. Bây giờ mình đã biết vì sao ông bị mất bàn tay: một con tang tấn công. Nhưng vấn đề là ông còn sống.

Yorn nói tiếp:

- Còn nữa, Pendragon. Saint Dane đã có mặt tại Eelong này. Hắn đang gây ảnh hưởng lên hội đồng Klee, để mở chiến dịch tiêu diệt gar. Ông Seegen tới Trái Đất Thứ Hai để cho cậu biết chuyện này và đưa cậu trở lại đây.

Kasha quát lên:

- Toàn chuyện lố lăng vô lý. Cha tôi đâu?

Yorn và mình nhìn nhau thông cảm: Kasha vẫn chưa biết ắt gặp gì. Mình nói:

- Tôi phải tới ổng dẫn ngay. Nếu Seegen đang ở Trái Đất Thứ Hai, ông ấy sẽ bị rắc rối. Một con mèo to lớn lang thang quanh thị trấn Stony Brook sẽ bị bắt tới...

- Kasha.

Một tiếng gọi vang lên từ cửa. Mình ngừng nhìn: một bầy mèo đang tiến vào, dẫn đầu là con mèo to lớn tên là Durgen. Đây là bầy mèo hôm qua đi cùng Kasha và đã bị một con tang tấn công. Mình vội lùi lại khỏi Yorn và lom khom như một con vật... hay trong vai trò của một con vật.

Kasha bực bội hỏi:

- Có chuyện gì, Durgen?

- Chúng ta có một cuộc săn lùng.

- Không. Hôm nay chúng ta được nghỉ theo lịch mà.

- Hết nghỉ rồi.

- Nhưng tôi không đi được. Có thể cha tôi gặp rắc rối. Yorn giúp tôi đi...

Durgen ngắt lời:

- Anh tin chắc, không chuyện gì lão klee không lo nổi. Đây là lệnh đó, Kasha.

Yorn liếc mình, nhưng không nói gì. Kasha bước vội ra cửa, nói:

- Được. Vậy thì đi, nhưng phải trở lại gấp, được chứ?

Durgen hỏi:

- Còn con gar? Em không thể để nó lại đây được.

Yorn vội nói:

- Để tôi chặn nó cho.

- Không được.

Con mèo to lớn nói, rồi nắm gậy, kéo mình đứng thẳng dậy. Minh cảm thấy bất lực như một con miu.

- Sau vụ tấn công hôm qua, chúng ta còn thiếu mấy con gar. Có thể sử dụng con này, vì chúng ta sẽ xuống tới tận miền nam.

Yorn ngồi thẳng dậy, như kinh ngạc khi nghe tin này:

- Miền nam? Không có cuộc săn lùng nào tại đó nhiều tháng rồi mà.

Durgen trả lời:

- Chính xác. Hàng chục hec-ta trái cây chín sắp thối rữa rồi.

Kasha nói ngay:

- Đúng. Nhưng ở đó rất nguy hiểm. Miền nam đầy những đàn tang đông đúc.

- Vì thế chúng ta mới cần càng nhiều gar càng tốt. Rất có thể sẽ mất vài con trong chuyến này.

Con mèo to lớn nhìn thẳng mắt Kasha, hỏi:

- Em bắt đầu sợ bầy tang có thêm vài con từ khi nào vậy?

Kasha gồng cứng người, hỏi lại:

- Tôi nói sợ hồi nào? Đi thôi.

Durgen xô mạnh mình ra cửa, làm mình lảo đảo, nhưng Kasha đã kịp giữ cho mình khỏi té. Liếc vội Yorn, mình thấy con mèo già có vẻ lo lắng. Minh đã thấy những gì xảy ra cho loài gar trong cuộc săn lùng. Bây giờ chính mình sắp phải trải qua cảnh đó.

17. Nước Đen - Chương 17

NHẬT KÍ # 17

(TIẾP THEO)

EELONG

(@ Hai type)

Cho đến lúc này, việc ở lại Eelong của mình đã là ác mộng. Tình hình còn có thể sẽ tệ hại hơn. Có từ nào để diễn tả một điều tệ hại hơn ác mộng không? Nếu có, mình sử dụng liền. Âm mưu của Saint Dane đã rõ ràng. Hắn sẽ quăng Eelong vào xáo trộn, bằng cách làm suy giảm dân số gar. Điều đó sẽ lật nhào sự cân bằng của thiên nhiên, và dẫn tới sự hủy diệt loài klee. Nhưng kế hoạch của mình cũng rõ ràng: Tìm Seegen, Lữ khách của Eelong và nhờ giúp sức để kiếm ông Gunny. Cả ba hiệp lực, cùng ráng sức ngăn chặn Saint Dane. Nhưng tình hình bất trắc như vậy mà mình vẫn chưa thể nào bắt tay hành động, vì mình đang bị điều đi làm nhiệm vụ tự sát: làm vật cản cho một bầy mèo, để chúng khỏi bị lũ quái vật tang vồ trong thời gian đi thu hoạch trái cây. Thật ngu xuẩn. Tương lai của toàn thể giới đang trong cơn dầu sôi lửa bỏng, vậy mà mình phải đi hái quả trong một vùng chiến.

Mình bắt đầu thật sự căm ghét Eelong.

Ban mai. Bầu trời đang sáng dần. Mình không hề mong vành đai mặt trời xuất hiện. Đội săn lùng đưa mình và những gar khác xuống mặt đất, rồi tiến tới chuồng nhốt những con ngựa zenzen. Năm con mèo, ba gar và... mình. Tay bị trói cùng những gar kia. Tụ mình lê bước bên nhau như một lũ tù nhân trong phim.

Mình không hiểu sao mấy con mèo lại phải làm như thế, vì đám gar chẳng có vẻ gì là định bỏ đi. Nếu có kẻ muốn vọt khỏi nơi này, thì kẻ đó chính là mình. Kasha và bốn klee kia đi trước tụi mình. Vài lần ả liếc về sau, nhìn trộm mình. Có thể mình đã quá tưởng tượng, nhưng mình tưởng như thoáng thấy chút xót xa trong cái nhìn đó. Thậm trí một chút lo lắng nữa. ả biết mình đã không ngờ đến cơ sự này. Hoặc cũng có thể ả nghĩ, đây là cách đơn giản tống mình sớm ra khỏi đời sống của cha con ả. Dù sao, mình thực sự không hào hứng nổi với những gì sắp xảy ra trong ngày hôm nay.

Gần tới chuồng zenzen, mình thấy hai con zenzen kéo một cỗ xe với những bánh gỗ đồ sộ đang tiến lại. Ngồi cầm cương phía trước là Boon. Sau nó, khoảng một chục gar, tất cả đều có vẻ run sợ vì phải tới đây như mình. Boon ghì cương, ngừng lại, thân mật nói lớn:

- Chào tất cả.

Thấy mình, nụ cười nó biết mất:

- Ôi, gar đó không được rồi. Yếu quá.

Mình cố làm ra tiều tụy.

Durgen hỏi:

- Nó làm sao?

Kasha lên tiếng:

- Nó bệnh. Yếu lắm. Tự lết xác con không nổi thì làm được gì.

Tốt. Kasha cũng đang cố kéo mình ra khỏi vụ này. Ít ra, điều đó cho thấy cô ả về phe mình. Durgen nắm cánh tay mình. Mình ráng rúm người làm như hoàn toàn toàn kiệt sức. Nhưng màn diễn xuất của mình quá dở. Nó nâng cằm mình lên, nhìn vào mắt. Nắm hai bàn tay mình, rồi đưa lên quan sát, con mèo to lớn phán một câu:

- Yếu nhưng đầu đến nổi rũ liệt.

Buông tay mình, Durgen quay lưng, bước đi. Thành linh nó quay ngoắt lại, quất cây vũ khí gỗ vào mình. Không kịp suy nghĩ, mình phản ứng ngay: đón bắt thanh gỗ trước khi chạm trúng mình. Một hành động sai lầm. Đáng lẽ mình nên nhận cú đánh đó. Liếc nhìn Kasha, mình thấy cô ta thất vọng nhìn mặt đất.

Durgen tuyên bố:

- Phản xạ khá lắm. Khá hơn nhiều đứa khác. Nó là đứa to con nhất, dù yếu cũng sẽ thu hoạch được nhiều hơn bọn kia. Cho nó theo.

A ha! Cuộc sát hạch cũng khá quá chứ! Mình và ba gã gar kia bị tống lên sau cái xe chật ních. Hầu hết gar trên xe là đàn ông, nhưng mình cũng thấy vài phụ nữ. Tất cả đều ngồi trên sàn gỗ cứng còng. Thấy một chỗ trống giữa hai gar, bản năng lịch sự làm mình định nói; “Xin lỗi, tôi ngồi được chứ?”. Nhưng biết chỉ tốn hơi, mình lẳng lặng lách vào ngồi.

Durgen kêu lớn:

- Đi thôi.

Boon giật dây cương và chiếc xe ịch lên đường. Chiếc xe gỗ thô sơ nảy tung tung khi xuyên đường rừng, làm móng mình cũng bật theo. Mấy phút sau, cánh cổng mở toang, tụi mình ra khỏi Leeandra, tiến vào một vùng... chỉ có trời mới biết hiểm họa nào đang chờ đợi. Kasha và Durgen đi bộ phía trước, ba klee nữa hộ tống phía sau xe. Vừa ra khỏi Leeandra, mấy con mèo căng thẳng hẳn lên, tay nắm chặt vũ khí. Mắt chúng luôn đảo trước sau, để phát hiện kịp những dấu hiệu nguy hiểm.

Giữa mối hiểm nguy vì lũ tang và con đường dẫn xóc, mình biết đây sẽ là một chuyến đi dài. Mình chỉ còn biết cố tìm cách thoải mái, nhìn đám gar khốn khổ chung quanh. Thật dễ sợ. Mình bị nhồi giữa một đám người rách rưới, đầu cúi gằm nhìn xuống. Đáng lẽ mình không nên ngạc nhiên, nhưng khó bỏ được ý tưởng: trông họ giống con người đến thế, mà lại không phải là người. Mong đợi họ thuộc về xã hội loài

người, chẳng khác nào mong đợi một bầy bò đứng lên và hát một bản dân ca. Và họ còn hô phát khiếp luôn. Có lẽ chẳng ai tắm bao giờ.

Chiếc xe đang nhảy chồm chồm trên đường đất, một con mèo quăng lên giữa xe một cái bao. Đám gar nhào lên chộp, xé toang và lấy ra một thứ giống như trái cây. Giống như táo, nhưng màu xanh dương. Đám gar tranh giành nhau như được ăn lần cuối. Một ý nghĩ âm ảm thoáng hiện trong đầu mình: rất có thể đây là bữa ăn cuối cùng của một số người trong đám họ. Mình mong sẽ không phải là một trong những người đó. Mình không tham gia trận xâu xé đó. Mình chẳng thiết gì tới ăn.

Mình đã bảo mình thực sự chán ghét Eelong rồi, phải không?

Tụi mình đã đi được chừng một tiếng. Từ ghế mã phu, thỉnh thoảng Boon ngoái lại nhìn, xem mình có ổn không. Mình chỉ còn biết gượng cười cho nó yên tâm, rằng mình ổn... dù mông bầm dập. Boon gật gù thương cảm.

Sau cùng tụi mình ra khỏi rừng, chiếc xe lăn bánh vào một trảng trống bao la. Lúc đầu, mình tưởng đây là một nông trại, và xe ngừng lại để thu hoạch. Nhưng mình đã lầm. Đây là một nông trại. Đúng vậy. Chiếc xe ngừng lại bên bờ một nơi giống như cánh đồng ngô. Nhưng thay vì lớp vỏ xanh bao phủ ngoài những bắp ngô vàng tươi, những cây này mọc ra một loại quả xanh dương, như những quả đã được ném lên xe.

Còn điều khác nữa. Nằm giữa những hàng cây là: xác những con tang. Rất nhiều xác. Không có vẻ gì là đã xảy ra một cuộc chiến. Tất cả những con tang này trông giống như chỉ nằm xuống và... chết. Mình chẳng thương xót gì những con quái này, nhưng cảnh tượng kinh hoàng quá.

Durgen bước khỏi xe, quan sát quang cảnh tàn sát. Kasha bước lại gần hỏi:

- Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?

Vẻ lo lắng, Durgen nói:

- Đã có những báo cáo về một số cây trở nên độc hại. Những con tang này đã tới không đúng chỗ.

- Nhưng làm sao vụ này lại có thể xảy ra? Không phải những quả này chỉ đơn giản hư hỏng vì quá chín thôi sao?

- Tôi đoán thế. Nhưng dù với bất cứ nguyên nhân gì, với tình trạng thiếu hụt hiện nay, chúng ta không thể để cho chuyện này xảy ra được nữa. Đó là lý do chúng ta có mặt tại đây, phải thu hoạch những gì còn có thể. Tiếp tục đi thôi.

Chiếc xe lại lăn bánh. Mình thấy qua mỗi luống cây, lại có xác tang nhiều hơn. Trước khung cảnh khủng khiếp đó, mình thoáng hy vọng, tang bị giết nhiều thế, chúng sẽ không còn có thể quấy rầy tụi mình được nữa. Nhưng mặt khác, mình lại nghĩ, nếu những trái cây này nhiễm độc, mình sẽ không dám đụng đến một quả nào. Mình chợt mừng vì đã không ăn những quả táo xanh dương đã được quăng lên xe.

Tụi mình rời nông trại, theo đường mòn, trở lại rừng.

Đang mừng vì được bỏ lại nghĩa địa tang phía sau, mình chợt nghe tiếng thì thầm ngay kế bên:

- Cánh đồng chết.

Kinh ngạc đến giật bắn người, mình nhìn xem tiếng nói từ đâu. Nhưng chỉ thấy đám gar mắt thao láo, sợ hãi nhìn quanh cảnh tàn sát.

Rồi một tiếng nói nữa:

- Sắp tới thời điểm rồi.

Quay phắt lại, mình thì thầm vì sợ klee nghe được.

- Nói được hả?

Hắn nhìn mình. Lần đầu tiên mình thấy dấu hiệu của một sự sống thông minh. Hắn thoáng cười, nói:

- Thời điểm sắp đến rồi.

Mình cũng sợ. Gar nói được! Không thể nào tin nổi. Những sinh vật này từng bị đối xử như loài vật, và hành động như loài vật, nhưng... nói được! Họ có trí khôn! Sao Boon đã không cho mình biết chuyện này! Sao Klee có thể cư xử với gar như gia súc, trong khi họ có trí năng?

Mình bàng hoàng nhìn những gar khác trong xe và chết sững. Tất cả đều nhìn lại mình với nụ cười kỳ lạ. Mình không biết phải phản ứng ra sao. Trông họ không có chút gì là nguy hiểm. Trái lại, tất cả đều nhìn mình với ánh mắt mà mình chỉ có thể diễn tả là... thương yêu. Thật mà. Hai bạn biết cái nhìn đó mà. Cái nhìn hân diện ba má nhìn bạn khi bạn đang phồng má trợn mắt thổi cây kèn đồng trong một buổi hòa nhạc của trường, cứ như bạn sắp chơi trong Phòng hòa nhạc Carnegie vậy. Ngoài ba má, trước đây, đã có lần mình được thấy cái nhìn đó một lần. Đó là trong đấu trường ở Denduron, khi người thợ mỏ Milago khốn khổ sắp bị con quig tấn công. Hai bạn còn nhớ chuyện đó không? Người thợ mỏ già thấy mình trong đám đông, và mặc dù sắp chết, ông ta đứng thẳng, ban cho mình một nụ cười cương nghị. Lúc đó, ánh mắt ông ta đã làm mình xúc động bàng hoàng, và bây giờ trong chiếc xe này mình cũng đang bàng hoàng xúc động như vậy. Những con người này đã thấy nhìn điều gì trong mình? Họ có biết mình là một Lữ khách đang cố cứu họ khỏi bàn tay Saint Dane không? Không tin nổi, phải không?

Một cái vỗ nhẹ lên vai mình. Mình quay nhìn gar đã cất tiếng nói đầu tiên. Hấn đưa tay lên. Mình đã nhận ra vật gì trong lòng bàn tay hấn. Đó là khối lập phương nhỏ bằng mã não, mà mình đã thấy hai gar âu yếm ở Leeandra. Nhìn gần hơn, mình thấy rõ ràng vật đó được làm bằng một loại pha lê. Nhưng có một mặt màu đen. Mình nhìn vật kỳ lạ đó, không biết phải làm gì. Vì hấn không muốn mình cầm, chỉ khoe thôi.

Mình thì thầm, chẳng biết hấn hiểu không:

- Cái gì vậy?

Hấn nghiêng đầu, như ngạc nhiên vì mình không biết:

- Nước Đen.

Mình ứ ớ chẳng hiểu hấn nói gì. Khó quá, mình còn đang dờ dẫm vì sự thật hiển nhiên là hấn biết nói. Đúng lúc đó một gar ngồi đối diện mình lên tiếng:

- Nước Đen.

Hấn cũng đang nắm một khối lập phương nhỏ. Nhìn lên đầu xe, mình thấy hai gar nữa cũng có vật đó. Họ cầm bằng cả hai tay, đưa lên, như nâng niu một kho tàng quý giá, mong manh.

Một gar nói:

- Sắp rồi.

Các gar khác gật gù.

Mình hỏi:

- Sắp cái gì?

- Nhà.

Mình chưa kịp hỏi thêm, chiếc xe đột ngột ngừng lại. Họ vội vàng giấu biến khối lập phương đó. Chứng tỏ họ không muốn để klee biết vụ này. Thú vị thật đấy. Bây giờ mình rất khó xử. Đường như cách duy nhất để tìm hiểu về vật này là phải hỏi Boon và Kasha. Nhưng nếu họ đã muốn giấu klee, như vậy mình có phần bội sự tin tưởng của họ không? Boon và Kasha về phe mình. Ít ra, Boon thì chắc chắn rồi. Nhưng họ là klee, mà klee thì đang sắp bắt đầu săn bắt gar. Mình phải làm sao đây? Đầu mình bắt đầu ê ẩm như đôi mắt rồi.

Durgen la lớn:

- Tất cả ra khỏi xe.

Hấn mở đuôi xe để tụi mình leo xuống. Một con mèo thào xích cho tụi mình, rồi đưa cho mỗi người một cái bao lớn. Khi hai chân bớt tê cứng, mình nhìn quanh. Vì quá tập trung vào những gar trong xe, mình không biết là đã ra khỏi rừng và đã tới một nông trang khác. Thoáng nhìn, mình không thấy xác một con

tang nào. Durgen tiến tới hàng cây đầu tiên, hái một quả táo xanh dương. Hắn trở lại xe, ném quả táo cho một gar đứng cạnh mình, ra lệnh:

- Ăn đi.

Gã gar nhìn quả táo xanh như đó là độc dược. Không trách hắn được. Minh cũng sẽ thế thôi.

Durgen gầm lên:

- Ăn ngay.

Hắn nhắm mắt, cắn một miếng.

Durgen lại ra lệnh:

- Nữa.

Gã gar sợ hãi cắn thêm mấy miếng, cố nuốt. Tất cả lom lom nhìn, chờ đợi... Minh cũng không biết là chờ đợi điều gì. Liệu anh ta có lẩn tránh ra chết như lũ tang không?

Ồ, không đâu. Rõ ràng hắn đã trút được gánh nặng sợ hãi, hăm hở ngẫu nhiên quả táo. Nhưng hắn không được ăn hết, vì Durgen đã đánh quả táo bật khỏi tay hắn. Minh cảm thấy có vấn đề nghiêm trọng đối với tính cách của con mèo Durgen này.

Nó gầm lên bảo tất cả:

- Ở đây trái cây an toàn. Đây là nơi chúng ta thu hoạch được.

Ồi, mừng rồi.

Thình lình mình bị nắm lưng áo, kéo ra khỏi nhóm. Một klee rít lên:

- Đùng hòng tẩu thoát, gar.

Chính là Kasha. Ắ kéo mình ra xa, để không ai có thể nghe những gì sẽ nói. Ắ xô mạnh, làm mình suýt nhào xuống đất. Minh kêu lên:

- Ê, nhẹ tay chút chứ.

- Có chuyện cần phải nói.

- Chuyện gì xảy ra ở trang trại trước vậy? Sao những con tang bị chết?

- Không biết. Nhưng muốn sống thì nghe đây. Hãy làm theo lời tôi nói. Nhớ đứng gần giữa bầy. Vì tang luôn tấn công từ ngoài vào.

- Cô đã không cho tôi biết là gar biết nói. Họ thông minh, không phải là loài vật.

- Pendragon, có nghe tôi nói gì không?

- Có, có nghe. Từ ngoài vào. Sao klee lại có thể muốn săn và giết những mạng sống thông minh chứ?

Kasha liếc vội phía sau mình. Minh quay lại: Durgen đang tiến tới. Kasha nói gấp:

- Làm theo lời tôi, Pendragon.

Ắ đá một phát, làm mình lộn tùng phèo xuống dưới chân Durgen, rồi phân trần với Durgen:

- Để biết chắc nó có làm nổi trò trống gì không.

Chắc Kasha làm trò này để qua mắt Durgen, nhưng mình nghĩ, ắ cũng hơi khoái chí khi tung cú đá. Durgen nắm áo mình, kéo lên. Bị nắm như một con búp bê, mình phát bệnh thật sự.

- Tốt. Cho nó làm đầu đàn.

Nó xô mình về phía mấy gar kia. Không biết nó nói đầu đàn là sao, nhưng là thứ gì, chắc chắn mình cũng không thể nào ưa nổi.

Klee lừa gar thành hàng ngang, vai kề vai. Mình lọt vào chính giữa. Tốt. Tang tấn công từ ngoài vào. Nhưng... mình bị ra lệnh tiến lên trước. Đám kia theo sau, tản ra như hình mũi tên. Mình là chóp của mũi tên. Sướng chưa! Nếu có một con tang đối nằm chính ỳnh chờ đợi trong những hàng cây kia, là... tiêu đời mình. Vì mình là kẻ đầu tiên tiến vào mồm nó. Ngoài lại, mình thấy Boon ngồi trước xe, thiếu não. Vừa nghe một tiếng véo, lưng mình đã đau buốt. Ui da! Quay lại, mình thấy Durgen đang đứng với một sợi dây da dùng làm roi.

Nó rống lên:

- Mau. Trước khi lũ tang đánh hơi thấy mùi hôi thối của tụi mày.

Rõ. Mình tiến vào hàng cây đầu tiên. Những gar kia theo hai bên, lùi lại sau một chút. Không biết làm gì khác, mình bắt đầu hái quả, bỏ vào bao. Một công việc không phải bận tâm suy nghĩ gì hết. Rất tốt, vì trong đầu mình chỉ nghĩ đến khả năng có một con quái tang đang nằm đón lỏng mình. Vừa hái, mình vừa nhìn lại sau, xem đám klee làm gì để bảo vệ tụi mình. Chúng cóc làm gì hết. Trái lại, tụi mình mới chính là kẻ bảo vệ cho chúng. Boon và một klee nữa ngồi trên xe, số còn lại đi sau tụi mình, bên trong đội hình mũi tên, để được che chắn nếu bị tấn công bất ngờ. Kasha nằm trong đám này. Điều đó làm mình yên tâm một chút. Một chút xịu thôi.

Khi bao của mình đã đầy những quả táo xanh, một gar tiến lại, lấy bao đầy và đưa cho mình một bao không khác. Hắn kéo lê bao trái cây tới xe. Tại đó, có mấy gar chờ sẵn để chuyển lên xe. Mình nhận ra ngay: khi trái cây chất đầy xe, đám gar khốn khổ tụi mình sẽ không còn chỗ trên đường trở lại Leeandra. Đó là giả dụ tụi mình còn sống sót.

Công việc chậm rì. Mất cả phút mới hái hết một cây. Mình phát hiện ra một điều: sau khi hái hết quả, cây đó sẽ được nhổ bỏ. Như vậy, đội hình của tụi mình tiến tới đâu là mở rộng đường tới đó. Không biết đã thu hoạch được bao lâu rồi. Hai tiếng? Ba tiếng? Mình mệt lử cò bợ. Tụi klee chẳng cho tụi mình uống, nói gì tới ăn. Mình hết hồn khi nghĩ: nếu lũ tang thông minh, chờ tới cuối ngày, khi các nạn nhân của chúng kiệt sức... Ôi, mong sao chúng không đủ khôn đến thế.

Thêm một bao đầy, mình đưa cao tay, ra dấu cho một gar tới lấy. Nhưng không ai tiến tới. Cho đến lúc này họ rất nhanh nhẹn, vì vậy mình nghĩ chắc có lý do làm công việc chậm chạp hay... ngừng lại. Đưa cao bao trái cây nặng nề, mình nhìn Kasha.

Kasha gọi lớn:

- Đây này.

Không ai chạy lại.

Các gar đều ngừng hái. Mình nhận ra ngay sự căng thẳng khi họ đứng dậy, bồn chồn nhìn quanh. Những con mèo nắm vũ khí, chìa ra trước. Ghê quá! Tất cả đều đứng lặng như tờ, nghe ngóng. Mấy giây trôi qua. Mình chỉ nghe tiếng gió rì rào qua cành lá. Các gar bốc vác đâu? Họ đang chậm chạp trút trái cây lên xe, hay có chuyện chẳng lành?

Mình nhìn sang phải. Đứng sau mình chưa đến một mét, chính là gar đã khoe mình khối lập phương mã nào. Toàn bộ giác quan của hắn cảnh giác, nghe, nhìn, đánh hơi. Hắn đang sợ. Mình cũng vậy. Hắn nhìn đám hoa màu dày đặc phía trước, nhưng không có gì ngoài cây cối. Cái nhìn của hắn đảo quanh cho tới khi thấy mình. Mất chúng mình gặp nhau. Ngay lập tức, cái nhìn của hắn từ sợ hãi bỗng trở nên thanh thản. Đúng vậy đó. Cứ như sự căng thẳng đã rời khỏi thân thể hắn khi hắn nở nụ cười.

Đó là hành động cuối cùng trong đời hắn.

Chỉ một giây sau, mình ngửi thấy mùi hôi hám. Đó là mùi của một con tang đối. Đám cây cao lớn trước mặt hắn rào rào rung động. Một vật phóng ra, nhanh như chớp, đến nỗi mình không thể biết chính xác là đang xảy ra chuyện gì. Giây trước hắn vừa đứng đó, giây sau một bóng xanh lè thấp thoáng đã kéo hắn trôi tuột vào hàng cây rập rập. Mình chết sững, một tiếng kêu nghẹn trong cổ họng. Một lát sau, tiếng kêu của mình không còn bị mắc nghẹn nữa, vì một vật từ bụi rậm phóng ra lại. Vật đó bật xuống đất, rồi lăn lông lốc tới chân mình. Nhìn xuống, mình thấy một thứ mà suốt đời mình sẽ không bao giờ quên nổi. Nằm dưới chân mình, là cái đầu người bạn gar của mình. Đôi mắt vô hồn của anh ta trừng trừng ngó lên mình.

Mình gào lên... và cuộc tấn công bắt đầu.

18. Nước Đen - Chương 18

NHẬT KÍ # 17

(TIẾP THEO)

EELONG

(@ Hai type)

Cuộc tấn công nhanh và tàn bạo.

Nhưng con tang đã chờ đợi, đứng như mình lo sợ. Ngay khi con gar đầu tiên bị giết, như một tín hiệu phát ra cho bầy tang tấn công. Từ lùm cây, chúng phóng ra trước mặt tụi mình như những chiến binh du kích. Đây có thể là những con thú, nhưng có trí khôn. Màu xanh lục của chúng hòa lẫn cùng cây cỏ, khó phân biệt đến nỗi tụi mình suýt đạp lên trước khi chúng hành động.

Một con phóng tới mình. Không cần suy nghĩ, mình quăng mạnh cái bao đầy trái cây. Không là một vũ khí nguy hiểm, nhưng cái bao nặng nề đã cứu mạng mình. Bị cái bao nện trúng bụng, con quái hự lên một tiếng. Nó bật ra sau, cái đuôi đầy vẩy đập thành thình. Quái vật không bị thương, nhưng sự di chuyển của nó đủ cho mình mất giây cần thiết, để làm việc phải làm...

Mình chạy.

Tất cả xảy ra nhanh tới nỗi mình chỉ có thể nhớ những hình ảnh thoáng, chớp mắt. Mình thấy một con tang khác nhảy ra chộp gã gar đã hái quả gần mình. Tiếng rú đau đớn của hắn lồng lộng xuyên vào đầu mình. Mình không bao giờ thấy lại hắn nữa. Chung quanh đầu mình, tất cả các gar liệng bỏ bao trái cây, chạy ngược lại xe. Họ không có vũ khí. Chỉ có thể ngồi thụp xuống trốn. Hay chạy trốn. Đám klee không có một hành động nào giúp họ. Lũ mèo vung cao vũ khí, lùi lại xe, nhưng là để tự bảo vệ, không phải vì mấy gar. Mấy con tang tấn công klee, nhưng dân hái lượm dày dạn kinh nghiệm đã sử dụng vũ khí một cách thuần thục, đẩy lùi và đập vài con chết ngất. Chung quanh mình, tiếng gào thét của cả gar bị tấn công, và của cả những con tang khát máu phóng lên họ. Mình không biết có bao nhiêu tang. Có thể là mười, hay một trăm. Tất cả đều mơ hồ.

Mình chỉ còn có thể cố bỏ ngoài tai những âm thanh khiếp đảm chung quanh, chạy trở lại xe. Nhún chân nhảy qua những bao trái cây, mình không dám ngoái lại vì sợ những gì sẽ nhìn thấy. Hơn nữa, ngoái lại chỉ làm chậm chân mình thêm. Mình vẫn là người chạy nhanh, nhưng không biết có thể nhanh hơn một con tang đối không.

Trước mắt mình, tụi klee cũng đang rạp mình chạy bằng cả bốn chân. Không thấy Kasha, nhưng chắc cô ả cũng chạy trốn trong đám đó, bỏ rơi mình. Quá đủ để đặt niềm tin vào Lữ khách tương lai của Eelong. Phía sau, mình nghe tiếng rào rào của bầy tang xông qua hàng cây đổ, điên cuồng đuổi theo. Nhưng mình cảm thấy tự tin dần lên. Mình đang chạy nhanh hơn chúng. Gần tới xe rồi. Mình tính toán sẽ làm gì khi tới được đó. Chắc chắn đám klee sẽ dừng lại. Nhưng có thể trông cậy chúng sẽ bảo vệ mình và các gar may mắn chạy thoát không? Có thể trông mong vào Kasha hay Boon không? Mình sắp được biết điều đó rồi. Đằng trước, mình đã thấy chiếc xe. Boon đang đứng ngay ghé cầm cương, ra dấu cho tất cả chạy nhanh hơn. Đáng lẽ mình không nên nhìn nó, vì mình đã quên nhìn trước mặt và... bị vấp.

Nhào tới trước, mình lộn cổ đứng một vòng, mặt sát mặt với một xác gar. Máu rùng rùng tuôn ra từ miệng anh ta. Nhảy bật dậy, mình nhìn xem đã vấp phải vật gì. Đó là một xác gar nữa. Mình biết ngay chuyện gì đã xảy ra cho những gar đã bốc vác những bao trái cây tới xe. Họ đã lọt vào ổ phục kích của tang. Nhìn vội sang phải, mình thấy một gar đang bị tang kéo lê vào bụi cây cao. Quay nhìn đoạn đường mình vừa vượt qua, một con tang đang chạy tới. Mồm nó mở toang hoác, để lộ ra những cái răng nhọn đâm đĩa máu. Mình

chẳng khác gì một con nai bị đèn pha ô tô “rọi”. Con tang chạy chối chết. Còn mình... chết thật. Không cách nào để mình kịp rẽ và chạy khỏi nó. Mình giật lùi, nhưng quá muộn. Con tang chồm lên.

Một cái bóng lơ mờ vút qua mặt mình, quất mạnh làm con tang lão đảo. Đó là một gar! Anh ta chiến đấu với con tang một cách dũng cảm, nhưng không đủ khả năng. Mình tiến lên hỗ trợ, nhưng quá muộn rồi. Con tang rút tay lại, đâm những móng vuốt nhọn hoắt xuyên suốt thân hình anh ta từ trước tới sau. Quần quai đau đớn, nhưng anh ta vẫn cố quay đầu lại, nhìn mình. Con người đang đau đớn cùng cực đó bỗng thanh thản khi nhìn mình. Dường như bao đau khổ đều tan biến như một phép lạ.

Mình đã nhận ra anh ta. Đó là một trong những gar mình đã nói chuyện trên xe. Đôi mắt em ả khép lại, anh ta không còn đau đớn nữa. Miệng mỉm cười. Mình thề: anh ta đã mỉm cười. Con thú-người tiền sử này đã hy sinh mạng sống để cứu mình. Nhưng vì sao? Máu đã bắt đầu nhỏ ra từ khoe môi, nhưng anh ta vẫn giữ nụ cười. Anh khò khè bật ra mấy câu, thì thào nho nhỏ. Mình rất khó nghe.

Anh ta rên rầm:

- Nước Đen.

Đôi mắt khép lại, anh thanh thản chết. Con tang rút móng vuốt khỏi con người đó, quăng anh ta xuống đất, rồi nhìn mình. Không biết nó sẽ tấn công mình hay bỏ đi với chiến lợi phẩm. Mình vùng chạy về chiếc xe, cố gắng không nôn mửa. Nơm nớp chờ cảm giác móng vuốt phập lên lưng, nhưng không có gì. Con quái chắc đã ở lại với nạn nhân của nó. Hú hồn!

Boon la hét.

- Mau! Lẹ lên.

Đám klee tới xe trước. Trong số hai mươi gar được đưa tới đây, chỉ một nhóm thoát khỏi cuộc tấn công. Mình là một trong số họ, nhờ gar có tấm lòng vị tha đã đổi mạng cứu mình.

- Durgen! Cứu!

Mình nghe tiếng kêu đau đớn của một klee con cách xe chừng hai mươi mét. Nó bị thương, lết trên mặt đất. Hai chân sau bê bết máu, nó chỉ có thể bò bằng hai chân trước. Một con tang đang mon men tới, sẵn sàng giết thịt. Nó thận trọng lại gần, phòng xa klee bị thương còn khả năng chiến đấu. Ngay kế bên klee bị thương là vũ khí gỗ của nó, nhưng nó quá yếu, không thể làm gì được. Con mèo này tàn đời... nếu không có ai giúp nó. Mình nhìn về phía chiếc xe với mấy gar trốn dưới gầm. Đám klee đứng kề bên nhau, đưa cao vũ khí, tự bảo vệ. Không klee nào nhúc nhích để cứu bạn của chúng. Thoáng nghĩ đến gar đã chết vì cứu mình, mình cảm thấy có lỗi nếu không cố làm một điều gì để cứu con klee này. Trước khi kịp chết nhát, mình chạy tới con mèo bị thương. Biết là ngốc, nhưng không thể không làm. Đã quá nhiều chết chóc rồi.

Boon gào lên:

- Đứng!

Nghĩ lại lúc đó, ước gì mình nghe theo lời nó. Mọi chuyện hẳn đã khá hơn nhiều. Nhưng làm sao mình có thể ngờ đến hậu quả khủng khiếp do hành động của mình gây ra. Lúc đó kế hoạch của mình chỉ là: lấy vũ khí của con mèo, cố đẩy lui con tang. Hy vọng đám klee kia thấy mình sắp phải chiến đấu để cứu bạn chúng, chúng sẽ xông vào cứu cả hai.

Một kế hoạch hoàn toàn ngu ngốc.

Mình chạy tới, chộp vũ khí của klee. Nhưng mình vừa nâng vũ khí lên, một con tang khác nhảy ra từ đám cây rậm rạp. Nó đã ẩn nấp, chờ đợi cơ hội bằng vàng như thế này. Con tang phóng ra, quất cái đuôi đầy vẩy vào tay mình. Mình như bị điện giật. Vũ khí bằng gỗ bật khỏi nắm tay. Ngu ơi là ngu! Bây giờ thì cả mình và klee bị thương đều lọt vào vòng nguy hiểm của... hai con tang đang sẵn sàng tấn công.

Mình nghe một âm thanh, chỉ có một cách diễn tả tốt nhất: tiếng huyết gió. Dù là gì, âm thanh đó từ phía sau, veo veo lướt qua tai mình. Cảm giác gần tới nỗi mình phải khom lưng xuống, vì sợ bị đâm trúng gáy. Chỉ một thoáng sau, mình thấy đó là gì.

Kasha. Cô ta đã tung sợi thông lọng, với ba hòn đá buộc ngay đầu dây. Mấy hòn đá xoáy tít như một đĩa cưa tròn, bay lướt qua mình, rồi cuốn quanh cổ một con tang gần nhất. Kasha ghì mạnh sợi dây, và mình nghe một tiếng rắc rợn người. Cô ta đã bẻ gãy cổ con tang. Con quái đồ nhào. Nó chết trước khi chạm mặt đất. Nhưng còn một con nữa phải thanh toán, mà Kasha không còn sợi thông lọng nào.

Con tang tiến tới. Nó không tấn công mình hay Kasha. Nó vô klee bị thương – con mồi dễ bắt – một cách bất ngờ. Con thần lẩn nhảy lên lưng con mèo, quắp móng quanh cổ. Con mèo ngóc lên, cổ rũ khỏi con tang, nhưng con quái vật không cho phép điều đó xảy ra. Con klee đã đuối sức vì mất quá nhiều máu. Nó không còn đủ khả năng cầm cự. Mình khiếp đảm nhìn con mèo nhào mạnh lên mặt đất, với móng vuốt con tang vẫn còn quắp quanh cổ.

Một bàn tay mạnh mẽ đặt lên vai mình. Quay phắt lại, mình tưởng lại thêm một con tang nữa tấn công. Nhưng đó là Kasha. Cô ta buồn rầu nói:

- Kết thúc rồi. Chúng ta về thôi.

Có lẽ đó là sự kết thúc của klee khôn khổ, nhưng tội mình thì chưa. Những con tang khác còn luẩn quẩn đánh hơi, đang tìm cách tấn công. Phải vọt lẹ khỏi đây. Mình và Kasha chạy trở lại xe. Mình liếc vội ra sau. Mấy con quái đang thu dọn chiến trường. Chúng kéo xác các nạn nhân vào lùm cây rậm rạp. Hầu hết là gar, nhưng tất nhiên, có một klee. Bây giờ mình mới hiểu vì sao klee phải làm nhà trên cây. Tang là những kẻ cướp vô cùng tàn nhẫn.

Không biết mình sẽ phải làm gì khi trở lại xe. Vẫn phải làm ra vẻ một gar ngu ngốc, vì vậy mình định sẽ chui xuống gầm xe cùng những gar sống sót. Nhưng không còn cơ hội nữa. Hai đứa vừa lại gần đám klee, Durgen đã tiến lên, thẳng tay vả vào mặt Kasha. Tất cả đều bàng hoàng, đứng sững tại chỗ. Kể cả Kasha. Durgen đứng trước mặt cô, trừng mắt nhìn cô đầy giận dữ:

- Cô hy sinh một klee để cứu một con gar à? Có điên không?

Ui cha! Kasha đã cứu mình, nhưng hình như cô đang phải trả giá cho hành động đó.

Không lùi bước, Kasha nói:

- Em tới thì anh ta đã chết rồi. Nếu cố cứu, cả hai sẽ phải chết.

Có thể đó là sự thật, nhưng mình không chắc lắm. Durgen không hề tin đó là sự thật. Nó lại tát Kasha. Cô ta thật gan góc, vẫn đứng thẳng người.

Durgen gầm lên:

- Cô không biết là, dù chỉ con một chút cơ hội để cứu anh ta, cô cũng phải nắm lấy chứ? Nhưng cô đã không làm thế. Vì sao? Vì muốn cứu... thứ này à?

Durgen nắm gáy mình, nhấc bổng lên, chân mình đong đưa trên mặt đất. Nó la hét:

- Đây là một con vật. Một con vật. Cô rõ chưa?

Nó quăng mạnh mình xuống đất. Quá bất ngờ, đầu gối mình quy xuống, chúi vai lên mặt đất. Không muốn bị nó quăng quật lần nữa, mình không đứng dậy ngay.

Durgen tiếp tục, nhưng giọng đã dịu xuống:

- Klee đó là bạn của em. Vậy mà em đã coi con vật này hơn cả bạn.

Kasha nhìn xuống. Mình nghĩ, sau cùng thì cô đã nhận ra: một kẻ thân thiết, một bạn klee của cô, đã phải chết.

Kasha nhỏ nhẹ nói:

- Em đã làm điều em cảm thấy là phải.

Durgen lại nổi giận:

- Còn tôi, tôi sẽ làm những gì tôi nghĩ là phải. Quay xe lại. Trở về Leeandra.

Mình nhìn Boon. Mắt nó mở thao láo, sợ hãi. Nó biết chính xác vì sao Kasha đã cứu mình thay vì bạn của cô. Nhưng nó không nói được. Làm sao có thể nói chứ? Mình từ từ đứng dậy, nhìn Kasha. Cô ta bước qua, không nhìn lại. Bảo đảm là cô ta hối tiếc việc vừa làm. Chuyến trở về mệt đứt đừ. Xe chất đầy trái cây mới hái nên không đủ chỗ chở gar. Mình nghĩ, lý do được ngồi xe tới đây, chỉ là để dành sức cho tụi mình thu hoạch trái cây. Bây giờ công việc đã hoàn tất, đám klee cóc cần biết tụi mình có lết về nổi hay không. Boon vẫn cầm cương, mình và vài gar sống sót đi sau xe. Kasha và một klee nữa đi sau tụi mình. Durgen và những klee còn lại đi trước xe. Nếu đụng đầu với một bầy tang nữa, chắc không ai còn đủ sức chống trả.

Chuyến trở về kéo dài mấy tiếng, đủ thời gian để mình lên kế hoạch cho công việc sắp tới. Phải tìm ra Seegen, mà cách tốt nhất là thông qua Yorn, phụ tá của ông ta. Nếu Seegen đang ở trên Trái Đất Thứ Hai. Yorn có thể gửi tin cho hai bạn, và hai bạn có thể bảo ông ta trở lại Eelong ngay. Cơ hội để hai bạn tìm ra ông ta khá mong manh. Mình không thể tưởng tượng một con mèo rừng, mặc áo chèn, đi trong đường phố Stony Brook mà không bị bắt, hay bắt vào sở thú. Nhưng không nghĩ ra được cách nào khác nữa, mình quá mệt mỏi rồi.

Rất may, trên đường về không bị con tang nào tấn công. Khi an toàn qua cổng Leeandra, mình sẽ hỏi Boon xem có ở chung với nó được không. Vì mình tin chắc, Kasha không muốn mình loay quanh gần ả nữa. Nhưng cánh cổng vừa khép lại, dự định của mình cũng tan theo mây khói. Durgen lại nắm gáy mình, kéo mình ra khỏi nhóm. Boon vội nhảy từ trên xe xuống, đứng trước Durgen, cười giả lả:

- Hì hì, anh làm gì vậy?

Durgen ra lệnh:

- Bảo lũ gar còn lại chuyển hàng vào kho, rồi trả xe về chuồng ngựa.

Vừa nói nó vừa tiếp tục kéo mình đi. Boon nhanh nhẩu nói:

- Được, được rồi. Nhưng anh định làm gì với gar của Kasha vậy?

Durgen ngừng lại, nhìn Kasha đang đứng kế bên chiếc xe. Mắt mở lớn, nhưng cô ta không thốt một lời. Durgen lên tiếng, nhưng không nói với Boon, mà nói với Kasha:

- Con gar này nợ tôi một người bạn thân. Nó phải trả lại một cách xứng đáng.

Nó định làm gì vậy? Định ăn thịt mình hay làm gì?

Kasha tiến lên một bước:

- Anh không thể làm thế được. Nó là gar của tôi.

- Hết rồi. Tôi sẽ bán nó cho một tay huấn luyện thú.

Boon kêu lên:

- Không!

Kasha nói thêm:

- Anh không được làm thế.

Durgen xô mạnh mình. Boon vội đỡ. Durgen tiến lại, ghé sát mặt Kasha, nói:

- Cô định sẽ làm gì để ngăn cản tôi nào?

Đúng là kỳ phùng địch thủ. Kasha không nhường nhịn. Durgen không lùi bước.

Mình lo lắng, thì thầm hỏi:

- Boon, huấn luyện thú là gì? Chúng sẽ ăn thịt mình hả?

Nó thì thầm lại:

- Đừng lo, chúng tôi sẽ đem cậu ra khỏi đó.

Nó không kịp nói gì thêm, Durgen đã lùi khỏi Kasha và kéo mình đi tiếp. Mình hết chịu nổi. Đã tới lúc ngừng cái trò này lại và bắt đầu tự định đoạt số phận của mình.

Mình giật ra khỏi Durgen, đứng trước mặt nó, cổ tử ra càng ngạo mạn càng tốt, mình tuyên bố:

- Ta không phải là một con vật. Mi không là chủ ta, càng không thể bán ta được.

Chắc Durgen phát hoảng. Mặt nó sững sờ. Mình tin là chưa bao giờ nó nghe một gar nói trọn vẹn một câu như vậy. Mình thoáng thấy, những gar khác đang kinh hoàng nhìn mình. Tất nhiên còn hai kẻ không quá bất ngờ: Kasha và Boon.

Nhưng phản ứng của Durgen làm mình bất ngờ. Nó cười sằng sặc:

- A, hay quá ta, một con gar tin nó khôn ngoan hơn cả klee.

Nó chống hai tay lên mạn sườn, bảo:

- Tao có tin xấu cho mày đây.

Nó ngã người ra sau, rồi vả mình bằng lưng bàn tay. Rất mạnh. Bất ngờ và quá nhanh. Mình không kịp né tránh hay chống đỡ. Nó đánh ngay thái dương làm mắt mình đổ sao. Không đến nỗi ngất đi, nhưng gần như không biết gì nữa. Tất cả đều lơ mơ. Mình nhớ là lại bị lôi đi. Dù là kẻ nào đang kéo mình đi, nó không nhẹ tay chút nào. Mình nhớ là bị đâm tới tấp, bị nện vào đầu mấy lần nữa.

Mình nhớ mọi thứ trở nên tối đen. Không phải tối vì đèn tắt, mà cứ tối dần. Mình nhớ là đã tự hỏi: đêm xuống rồi sao? Mình cũng đã ngừng di chuyển. Mình đã tới nơi bị đưa tới. Lạnh và ẩm ướt. Chắc mình đã ngất đi vài lần. Không biết nữa. Không biết mình đã lơ mơ thế này bao lâu rồi, nhưng mình nhớ ý nghĩ rõ ràng đầu tiên: hơi hám không chịu nổi.

Mình mở mắt và chăm chú nhìn lần đầu, kể từ khi nào không biết. Vẫn tối thui, nhưng không phải là đêm và mình không ở ngoài trời. Mình nhận ra những bức tường đá, mái trần cao với những mẫu hình kỳ lạ. Lúc đầu mình tưởng là một bàn cờ, vì có những ô lơ lửng trên đầu. Kỳ lạ thật. Mình nằm ngửa, đang nhìn lên bàn cờ lạ lùng đó, cố tìm hiểu, thì một klee xuất hiện bên trên. Chẳng là bàn cờ gì hết. Đó là một ô lưới. Một con mèo bước lên đó, nhìn xuống mình, cười cười mai mỉa:

- Chúc mừng về nhà nhé.

Nó trút xuống một xô nước. Mình không kịp né con sóng nước hơi rình ào ào đổ xuống. Nhưng ít ra nó làm mình tỉnh hẳn. Ngồi dậy, mình hỉ khỏi mũi thứ nước ghê tởm đó, rồi nhìn quanh. Mình đang ở trong một phòng rộng, tối om, với những bức tường đá và mái trần cao làm bằng tre, đan chéo nhau. Có thể coi đây là một cái chuồng. Và mình không cô độc. Hàng chục gar nằm sát chân tường, gầy nhom, xanh nhạt như bóng ma. Hình như hàng mấy tháng rồi họ không được ăn uống đầy đủ.

Mình nhìn một gar, hỏi:

- Đây là đâu?

- Là nơi chấm dứt cuộc đời.

19. Nước Đen - Chương 19

NHẬT KÍ # 17

(TIẾP THEO)

EELONG

(@Phantom1340 type)

Mình đang ở tù.

Theo mình, tội klee không gọi như thế. Với chúng, đây là một chuồng nhốt thú. Không ai ở đây phạm tội gì, chỉ trừ một tội: sinh ra là gar. Với những gar bạn tù bất hạnh của mình, cuộc đời vốn đã khốn khổ của họ càng tàn khốc hơn trong nhà ngục này. Ban đêm, họ co cụm dưới chân tường đá mỏng, ôm lấy nhau, cố chỉ sẻ chút hơi ấm thân còm cõi. Ban ngày, vành đai mặt trời rơi xuống, khắc nghiệt đến nỗi mình thấu hiểu cảm giác của con tôm hùm bị đem luộc. Và dù với bất cứ thời gian nào trong ngày, mùi hôi thối vẫn thật là kinh khủng.

Dọc một bức tường, có một máng nước đục vào sàn đá, là nơi làm toa-lét cho tội mình. Ý tưởng tốt đẹp thật, vì nước liên tục chảy. Khổ nỗi, nước chảy rì rì, không đủ để cuốn mọi thứ, và tội klee không bao giờ bước chân vào dọn dẹp. Vì vậy chẳng khác nào sống trong một cầu tiêu. Tệ hơn nữa, dòng nước làm phòng giam này có một cảm giác ẩm ướt tới xương tủy. Cảm thấy như bị một cái răng lớn đau nhức.

Qua cửa sổ có chấn song nằm trên cánh cửa gỗ, mình có thể thấy đám gác klee qua lại. Tấm đệm duy nhất làm sàn đá cứng dễ chịu hơn, là đồng cỏ khô bằm thủ, có lẽ đã được ném vào đây cả thế kỷ trước. Nó bốc mùi kinh khủng đến nỗi thà mình ngồi trên sàn cứng hơn là bị nôn ọe. Không có trần, chỉ có một tấm phen bằng tre, cao quá tầm với. Ít ra, cái trần lộ thiên này cho thấy trời và chút không khí trong lành. Thật dễ chịu khi được thấy những vì sao vào ban đêm, những cụm mây bành bồng trôi lúc ban ngày, và dải băng mặt trời vào chiều xế. Rủi thay, điều đó cũng có nghĩa khi trời mưa, tội mình ướt như chuột lột. Nhưng ít ra cũng tẩy bớt mùi hôi thối trong phòng giam.

Thực phẩm là một trò đùa. Dù có lẽ không nên nói vậy, vì thật ra chẳng có gì đáng gọi là hải hươc. Lâu lâu, một tên klee xuất hiện phía trên phen tre, đổ một đồng trái cây xuống. Chạm nền đá, trái cây tan nát thành từng mảnh. Một kiểu cho ăn ti tiện, nhưng các gar không quan tâm. Họ giành giật nhau từng mẩu thối rữa. Thậm chí, sau đó, còn liếm láp cả mặt nền. Mình không biết đó là những loại quả gì. Tất cả đều bốc mùi thối ỉu. Lúc đầu mình không thể nào ăn nổi, nhất là sau khi đã được chứng kiến những con tang chết trong nông trại đó. Nhưng rồi quá đói, mình bắt cần, cũng tham gia cùng đám họ. Mình không chết. Hiển nhiên là vậy.

Từ những gì mình viết cho đến lúc này, hẳn hai bạn thắc mắc: mình phải sống trong cái hố này bao lâu. Thật tình, mình cũng không biết rõ là bao lâu. Lần đầu tỉnh lại, mình không nghĩ là sẽ ở lâu, vì vậy không quan tâm tới thời gian. Nhưng sau mấy ngày, mình nghĩ là phải cho đầu óc làm việc lại. Vì vậy mỗi khi trời sáng, mình rạch lên sàn một vệt bằng mảnh đá. Nhưng cho đến lúc này, mình vẫn không biết một ngày trên Eelong là bao lâu. Hai mươi bốn tiếng như trên Trái Đất Thứ Hai? Hay bốn mươi tám? Hay mười hai...? Sao cũng vậy cả. Từ khi mình xa nhà, thời gian chẳng còn ý nghĩa gì. Nhưng khi nghĩ lại những sự ghê tởm mình trải qua trong cái phòng giam đó, mình có thể phỏng đoán, theo tiêu chuẩn Trái Đất Thứ Hai, mình đã ở đó ít nhất là một tháng. Đúng thế. Một tháng. Một tháng quá dài. Nếu bảo những ngày giờ đó không làm mình thay đổi, là mình xí gạt hai bạn.

Mỗi ngày qua, mình càng thêm tức giận. Không thể tin nổi klee đối xử với gar quá vô nhân đạo đến thế, nhất là từ khi mình phát hiện ra, gar không là những con vật dằn dợn. Mình không bảo là họ có thể chơi cờ với klee hay bất cứ điều gì. Còn hơn thế nữa. Họ có thể suy nghĩ, họ có cảm xúc, và họ có rất nhiều thứ để cống hiến cho Eelong hơn là những gì klee nhìn thấy. Thật bất công.

Mình còn tức giận vì bị Durgen giam giữ, tức giận Boon và Kasha vì không đưa mình ra khỏi nơi này. Mình sợ họ đã bỏ rơi mình và để cho mình chết. Hơn hết, mình căm ghét Saint Dane. Không phải mình cần bất kỳ một lý lẽ nào nữa để bào chữa, nhưng hẳn là nguyên nhân thực sự làm mình bị kẹt trong phòng giam này. Gạt mình khỏi đường đi của hắn, sẽ không còn ai ngăn chặn hắn lừa gạt klee vào việc hủy diệt chính lãnh địa của họ.

Nói bằng cả tấm lòng chân thật, mình thú nhận là cũng đang giận cậu Press. Ngay từ đầu, ông là người đã đưa mình vào cái mồi bồng bong của Lữ khách này. Nếu không có ông, thì giờ này mình đang ăn pizza và cùng hai bạn ngồi trước màn hình xem đội Yankee thi đấu. Nếu không thì cũng là đội Jet. Đang vào mùa giải nào vậy nhỉ? Ngược lại, mình đang ở trong một nhà tù hôi thối, phát ói vì chính mùi hôi của mình, và tự hỏi đây có phải là đường cùng của mình? Bi quan quá, hả? Đúng thế, nhưng làm sao không bi quan cho được? Không còn có thể nghĩ gì được nữa. Mình đã đếm hết những cục đá trên tường rồi (8.462), giải tất cả những con toán mình nghĩ được, thậm chí còn ư ử bài thơ trữ tình phổ nhạc của mình, cho tới bài hát

cũ xì “Smells Like Teen Spirit”, dù mình chẳng hiểu thơ trữ tình là cái gì khô gì. Đừng bắt mình “tôi ơi đừng tuyệt vọng”. Trong khi Eelong cận kề thảm họa, mình ngồi trong một phòng giam như một cái ống, bất lực, đói khát, bày trò chơi trong trí để khỏi hóa điên.

Không nên ba hoa quá nhiều về những cảm xúc của mình, nhưng mình sẽ nói thêm một điều: Ngay sau khi viết xong nhật ký này, mình cất những kỷ niệm khủng khiếp của nhà tù này vào một nơi an toàn. Mình sẽ vượt qua, nhưng sẽ không quên. Và khi tất cả đều không hạ nổi Saint Dane, mình sẽ đem cơn ác mộng này để sử dụng như một sức mạnh chống lại hắn. Mình cá là sẽ được việc.

Ngoài việc tả lại tình trạng khủng khiếp, còn vài điều xảy ra trong thời gian mình ở đây cần phải viết ra, trước khi mình quên mất. Khi mới bị ném vào ngục thất, mối quan hệ với các gar mình đã gặp trên chuyến xe định mệnh hăm hiu của tội mình. Nhưng bây giờ, cùng bị giam hãm trong một nơi khép kín, mình đã một gar thật sự. Mình muốn được biết thêm về họ. Nhưng không dễ. Họ sợ mình, và có lẽ họ hơi hơi ngơ ngơ vì đói và tù túng. (Họ không có lối thoát bằng thi ca. Thật tội nghiệp.) Họ không chấp nhận mình. Hầu hết đều giữ khoảng cách, rúc vào bóng tối, run rẩy vì sợ, cứ như mình có thể làm họ bị đau. Mất một thời gian mình mới hiểu vì sao. Dù trông giống họ, nhưng mình vẫn có điều khác biệt. Mình cao hơn và đi đứng đàng hoàng như một klee. Những con người bé nhỏ này lom khom, sợ ngay cả cái bóng của họ. Với họ, mình là một kẻ dị thường. Khi mình nhích tới, lượm một vài mảnh trái cây, các gar kia lùi lại, nhường mình chọn lựa trước.

Đôi khi mình nghe họ thì thầm với nhau. Mình cố tham gia bằng những câu đơn giản, như “Chào” hoặc “Tên tôi là Pendragon”. Lập tức họ nín bặt, tránh ra xa. Đã vậy mình lại cố gắng giữ phong độ, luôn ngồi thẳng, hít đất để giữ cho cơ bắp khỏi nhão nhệch. Mỗi khi mình vừa khởi sự tập, các gar co cụm vào nhau, nhìn mình, như mình đang thực hiện một nghi lễ lạ lùng. Sau một thời gian, mình quá nản, hết muốn làm quen với họ.

Rồi mình bắt đầu thắc mắc về vấn đề chính của tất cả chuyện này. Vì sao tội mình bị giam giữ tại đây. Durgen đã nói mình “có giá” khi bán cho một tay luyện thú. Nhưng sau nhiều tuần, vẫn chẳng thấy bóng dáng tay luyện thú hay bất cứ kẻ nào tới mua mình. Chắc chúng không định ăn thịt tội mình. Nếu định làm thịt, chúng hẳn đã vỗ béo tội mình tốt hơn nhiều. Hầu hết các gar tại đây chỉ còn da bọc xương. Hoàn toàn không là một món ngon lành cho một con klee đói. Thật khó hiểu.

Rồi một hôm, không hề báo trước, cánh cửa gỗ mở tung và hai klee nhảy vào. Không quá ngạc nhiên, các gar sợ hãi chạy xô về một góc. Mình không chạy. Mình mệt đến không còn biết sợ là gì nữa.

Hai klee nhìn khắp lượt. Một con nói:

-Một bày thăm hại.

Chỉ hai gar to lớn hơn, nó nói tiếp:

-Hai con đó.

Hắn dẫn đo, chúng vỗ hai gar đã chọn, kéo ra khỏi phòng. Hai gar bị bắt khiếp đảm, rú lên đau đớn. Không ai trong số kia làm gì để cứu họ. Thú thật... mình cũng vậy. Có thể làm gì được? Mình đã định đứng lên, làm hai con mèo này rối trí bằng cách hát một bài ca, ngâm một bài thơ, hay kể cho chúng nghe về một trận túc cầu. Hai bạn biết đó, mình định làm bất cứ thứ gì không giống gar. Nhưng mình quyết định không nên tự gây chú ý. Công việc của mình tại lãnh địa này là Saint Dane. Không nên làm bất cứ điều gì làm mình bị rắc rối, và cản trở mình giải quyết những việc lớn hơn.

Một tiếng sau, cửa lại mở, một trong hai gar bị quăng lại vào phòng. Anh ta kiệt sức, bò vào tới một góc, rũ xuống thành một đồng. Có lẽ mình nên nói cho rõ: một đồng lớn hơn trước. Mình không chắc lắm, nhưng mình thấy một vết đen trên ngực anh ta. Từ chỗ mình ngồi trông vết đó như máu. Nhưng mình không nghĩ đó là máu của anh ta. Không bao giờ mình nhìn thấy gar kia nữa. Từ những đốm máu, mình đoán, đã có chuyện ghê tởm xảy ra.

Nhiều ngày trôi qua. Mình đuối dần. Trước đây chưa bao giờ mình bị đói. Ý mình là: đói thật sự. Không phải kiểu đói vì lỡ bữa ăn và bụng sôi lên một tí. Cái đói này đau quặn ruột. Với mình, kén cá chọn canh là xưa rồi. Nếu có con gì nhúc nhích quanh đây là mình xơi liền. Ngủ ít, mà ngủ thì mình toàn mơ những

chuyện khiếp đảm. Đường như mình luôn luôn đang cố chạy trốn một định mệnh ghê sợ. Mình thức dậy, mồ hôi lạnh ngắt đầm đìa, nhẹ người vì đã được an toàn, rồi rã rời khi nhận thấy vẫn đang ở trong tù.

Một đêm, mình mơ thấy nằm ngửa ngắm sao qua phen tre. Trời đang tỏ dần, vậy nghĩa là buổi sáng rồi. Bóng một klee to lớn xuất hiện bên trên, ngó xuống mình. Nhìn lên con mèo to đùng đó, mình đang nghĩ giấc mơ sao giống thật quá thì con mèo gù gừ nói:

-Chào, Pendragon. Thường thức khí hậu ban mai hả?

Oa! Mình ngồi nhồm dậy. Không là mơ. Đó là con mèo tên Timber trong Hội Đồng Klee. Đúng hơn mình phải nói: đó là Saint Dane.

Hắn nói thêm:

-Thật sự là mi nên ngăn nắp một chút. Đứng tuốt trên này mà ta còn ngửi thấy mùi mi.

Mình tức giận hỏi:

-Mi khoái trò này lắm, phải không? Ta bị kẹt tại đây, để mi có thể dễ dàng theo dõi.

-Ồ, không đâu, bạn ta ạ. Hoàn toàn ngược lại, ta khoái mi được tự do hơn, để cùng nhau đấu trí. Có mi lên lút theo đuôi, làm mọi chuyện thú vị hơn nhiều.

-Vậy thì đem ta ra khỏi đây đi.

Saint Dane giả nai một cách rất ư là chân thật:

-A... phải chi ta làm được điều đó. Can thiệp vào đường lối của một lãnh địa là có lỗi. Điều đó trái với qui luật, mi quá biết mà.

Mình mĩa mai nói:

-Hay quá! Cứ như mi chưa hề hành động trái qui luật bao giờ.

-Dù sao ta cũng cho mi một lời khuyên nho nhỏ. Vẫn còn một lối thoát cho mi. Hãy cố mà tận dụng khi có cơ hội.

-Là gì?

-Tạm biệt, Pendragon. Chúc một ngày vui.

Nói xong, hắn lén đi ngay. Mình kêu lên:

-Saint Dane!

Như phát cuồng, mình nhảy lên, cố leo qua vách đá, nhưng vô ích. Đá trơn tuột tuột, mình chỉ leo được mấy chục phân, lại bị tuột xuống, mông đập xuống sàn. Mình bị đập mông. Cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Đói, yếu lả, mình còn vừa bị Saint Dane trêu chọc đến mất bình tĩnh. Không bao giờ mình muốn để con quái đó thấy yếu điểm của mình. Nhưng trong khoảnh khắc đó, mình đã để lộ yếu điểm.

Một tiếng nói nho nhỏ kể bên mình:

-Nước Đen.

Một giọng yếu ớt khác:

-Nhà.

Gar thứ nhất đưa khối lập phương gần mình, như muốn mình đón nhận. Mình thận trọng đưa tay ra, cứ tưởng anh ta sẽ rút lại, nhưng anh ta đã để mình cầm lấy miếng pha lê quý giá đó. Mình kinh ngạc thấy nó nhẹ như một viên kẹo. Rón rén cầm trong tay, mình chỉ sợ nó bị dập vỡ. Xoay quanh để quan sát cả sáu mặt, mình thấy chỉ có một mặt đen, giống hệt khối lập phương mình đã thấy.

Gar đó lại nói:

-Sắp rồi. Nhà.

Mình hỏi:

-Nhà nào? Nước Đen là gì? Chuyện gì sắp xảy ra?

-Mùa Vọng.

Anh ta chưa kịp nói thêm, cánh cửa gỗ rin rít mở, và hai klee gác bước vào. Anh ta chộp khối lập phương, vội vàng giấu dưới tấm áo rách tả tơi. Quá muộn. Klee đầu tiên đã nhìn thấy, nhảy xổ vào gar đang run sợ.

Nó quát lên, hỏi:

-Cái gì đây?

Giật hộp mã não khỏi tay gar, nó giơ lên xem, cất vắn tiếp:

-Đây là thứ liên quan tới Nước Đen, đúng không?

Anh ta co rúm vào một góc, run cầm cập. Con klee quăng hộp mã não lên sàn đá, hung hăng đập mạnh. Một tiếng rắc vang lên. Quả đúng như mình nghĩ, chiếc hộp rất mỏng manh. Các gar nhảy bật lên, như bị klee đập lên chính người họ. Trong chiếc hộp nhỏ chỉ còn lại những mảnh thủy tinh vỡ vụn. Các gar trừng trừng nhìn, như bao hy vọng cuối cùng của họ đã nát tan cùng những mảnh vụn đó.

Con klee chộp lấy gar có khối pha lê, nắm gáy anh, nhắc bổng lên, rin rít nói:

-Tao bảo đảm, nhân viên điều tra sẽ bắt mày phải phun ra hết sự thật. Gác!

Klee thứ ba vào phòng. Klee thứ nhất xô gar khốn khổ cho hai klee kia, bảo:

-Nó có một trong số những hộp đó. Lôi lên các điều tra viên.

Klee thứ ba kéo gar đang khiếp đảm ra khỏi phòng. Klee thứ nhất chỉ một gar đang quì gối vừa run vừa khóc, ra lệnh:

-Nó!

Klee thứ hai vội vàng kéo gar đó đứng lên. Klee thứ nhất nhìn quanh cho tới khi... thấy mình. Nó gầm lên:

-Mày nữa. Trông mày có vẻ cũng làm được một màn trình diễn hay hay.

Mình đã quá oái đả đóng vai một gar dễ bảo thời nguyên thủy. Từ từ mình đứng dậy, vươn cao hết khổ người. Mình bất gặp ánh mắt quá kinh ngạc của nó. Chưa bao giờ nó thấy một gar quá cao lớn và quá lão xược như vậy.

Mình bình thần nói:

-Nếu làm một màn trình diễn hay hay cho bọn mi mà ta sẽ được ra khỏi đây, ta sẵn sàng.

Bọn klee sững sờ, lom lom nhìn mình. Mình tin chắc chưa một gar nào dám nói với bọn chúng như thế. Mình đã làm chúng mất hồn. Càng thích. Nhưng một điều làm mình không thích là: gar được chọn trước mình càng tỏ ra khiếp đảm hơn. Anh ta lắc đầu như điên, kêu lên:

-Không!

Hả? Mình đã phạm một sai lầm? Saint Dane bảo, nếu tận dụng cơ hội, mình sẽ thoát khỏi đây. Đây chắc chắn là cơ hội đó, nhưng mình có quá điên khi nghe theo lời hấn hay không? Một tháng giam cầm, đói khát làm đầu óc mình lơ mơ. Rất lơ mơ.

Klee thứ nhất nắm cánh tay mình. Mình giật ra, bảo:

-Không cần. Ta sẽ đi tới bất cứ nơi nào mi muốn.

Nó bối rối liếc đám bạn. Máy klee kia nhún vai. Chúng đều không biết phải làm gì với mình. Rồi klee thứ nhất lại nắm tay mình, kéo ra cửa. Mình không chống lại, vì không muốn phí chút “năng lượng” còn lại trong người. Một lát sau, lần đầu tiên trong một tháng, mình được ra khỏi phòng giam. Chân mình loạng choạng, nhưng còn sử dụng được. Phía sau, gar kia bị một klee lôi theo khi tụi mình đi xuyên một hành lang dài bằng đá.

-Tất cả chuyện này là sao? Tụi ta sẽ phải làm gì?

Câu trả lời là một cú xô mạnh. Mình không muốn bộ não bị lắc thêm nữa, nên im lặng. Tới cuối hành lang, qua một cái cửa, chúng dẫn tụi mình ra ngoài. Gió mát buổi sáng mới tuyệt vời làm sao. Mình cảm thấy như được trở lại với xã hội văn minh. Đại loại thế. Lúc đó mình mới nhìn căn nhà tù đã giam giữ mình: đó là một sân vuông với những ngôi nhà đá một tầng bao quanh. Không biết có bao nhiêu chuồng thú trong ngôi nhà này. Chắc là nhiều. Trên mặt sân đất có vài mảnh cỏ lúa thừa cần cỗi, hầu hết nhuốm bụi nâu. Giữa sân, một vòng đá đường kính chừng hơn sáu mét. Chúng đưa tụi mình tới đó. Mình thấy nhiều klee đi lại vẩn vơ, chẳng làm gì. Nhưng vừa thấy tụi mình xuất hiện, chúng đều đổ xô lại vòng tròn.

Tới trung tâm, tụi klee xô mạnh hai đứa mình. Mình loạng choạng chúi vào vòng tròn, nhưng ráng đứng vững lại. Gar kia không may mắn lắm, ngã lộn xuống đất. Mình bắt đầu cảm thấy bất an. Lúc này trong vòng tròn chỉ còn mình và anh chàng gar kia. Đám klee ủa tới xem càng đông hơn. Chúng xúm quanh, sôi nổi cười nói. Một không khí hồ hởi chờ đợi cuộc vui. Mình có cảm giác: dù chúng định bắt tụi mình trình diễn trò gì, thì chắc chắn cũng không phải là ca hát hay nhảy múa.

Con klee đã chọn mình bước vào trong vòng. Nó nhìn mình từ đầu tới chân, cười thỏa mãn, rồi gật đầu. Bước tới gar đang sợ hãi com rúm người trên mặt đất, nó phóng một cú đá. Anh ta rên lên đau đớn, nhưng không nhúc nhích. Con klee nhìn khán giả, lên tiếng:

-Đặt cược đi.

Lập tức tiếng rì rào bàn tán vang lên. Từ từ mình lờ mờ hiểu đây là một cuộc thi đấu giữa hai gar. Không biết thi kiểu gì, nhưng mình tin là mình được ưa chuộng hơn, vì thể hình mình hơn anh chàng gar khốn khổ đang co quắp trên mặt đất kia nhiều. Mình cũng tin là mình thông minh hơn. Tuy nhiên, mình không thể không nghĩ tới hai gar đã bị lôi ra khỏi phòng giam. Một trở lại đầy máu, một không bao giờ trở lại. Chao ôi!

Mình hỏi con klee:

-Thi đấu sao vậy?

Đám đông im bất, trừng trừng nhìn mình. Không ai tin một gar nói kiểu đó với klee.

Con klee trong vòng trả lời:

-Nếu thắng, mi được tự do.

-Đấu kiểu gì?

Một vật được ném vào giữa mình và gar kia. Mình nhìn và ruột mình thắt lại. Đó là một con dao. Nhưng không phải con dao bình thường. Nó có ba ngạnh được làm bằng móng vuốt của một con tang. Lưỡi dao dài và mảnh. Trông sắc bén như vẫn còn gắn với bàn chân tang và đã được sử dụng để tấn công những gar vô vọng.

Con klee nói với nụ cười độc ác:

-Gar nào ra khỏi vòng... là tự do. Nghĩa là con kia phải chết.

Trước khi mình kịp hiểu luật chơi của trò ghê tởm này thì tên gar, mới một lúc trước còn co quắp như một con chó ốm, phóng tới nhặt lưỡi dao gươm lên, sẵn sàng hành động. Hấn lấp bắp:

-Xin lỗi.

Con klee nhảy khỏi vòng, và gar nhảy vào mình.

Cuộc đấu bắt đầu.

20. Nước Đen - Chương 20

NHẬT KÍ # 17

(TIẾP THEO)

EELONG

(@Phantom1340 type)

Mình né tránh, lưỡi dao đâm hụt mình chỉ một phân.

Nếu muốn được tự do, mình phải giết gar này. Đúng, mình đủ sức làm chuyện đó. Suốt đời chưa bao giờ mình tức giận đâm ai, chứ đừng nói đến chuyện đâm ai đến chết. Nhưng không ra tay quyết liệt, và mau lẹ, gar này sẽ giết chết mình. Cách anh ta tấn công cho thấy rõ ràng anh ta không phải đối diện với một lương tâm khó xử như mình. Đó là hoàn cảnh không thắng không được. Mình cũng vậy.

Anh ta loạng choạng nhưng lấy lại được thăng bằng, lại lia dao vào mình. Xém trúng. Mình lùi lại cuối vòng tròn, để có thời gian tính toán. Đám klee hoan hô rần rần. Đây là trò vui của chúng.

-Đánh đi! Đánh đi!

Chúng xô đẩy mình trở lại trước gar, la hét. Rốt cuộc, mình là kẻ được “chuộng”. Chắc hẳn nhiều tay đã đặt cược mình. Lúc này, đối thủ gar đối diện mình, hạ thấp tay dao, khom gối, tìm sơ hở để tấn công. Mình lượn quanh, giữ sao cho anh ta vẫn đối diện mình. Mắt anh ta hoang dại. Với anh, đây là chuyện sống còn. Chắc chắn anh ta phải giết mình.

Anh ta lao lên, xĩa mũi dao tới trước. Mình phóng sang ngã khác, nhưng đã bị lưỡi dao chém rách ba đường trên ngực áo. Mình hốt hoảng, không biết có bị cắt tới da không. Một số klee tán thưởng, số khác la ó. Mình tin là đã làm những tay các cược mình thất vọng. Gay thật.

Gar đối thủ thở hồng hộc. Tốt. Điều đó chứng tỏ mình khỏe hơn. Chắc chắn anh ta sẽ kiệt sức, nếu cuộc đấu kéo dài. Đây là cơ hội quá tốt cho mình. Mình sẽ làm cho anh ta mệt mỏi, không còn tấn công nổi nữa. Lúc đó mình sẽ... sẽ... làm gì? Không đời nào mình lại giết anh ta. Anh ta vung dao chém lia lịa, nhưng chỉ chém được vào... không khí. Đây không phải là một gã quen chiến đấu. Những klee đặt cược vào mình cũng thấy điều đó. Tiếng la ó chuyển thành hoan hô. Đối thủ tấn công. Mình né tránh như một tay đấu bò né một con bò mộng. Mất đà, anh ta ngã quỵ xuống, hỗn hển thở. Vài tên klee đỡ anh ta lên, xoay người anh ta lại và đẩy ngược về phía mình.

Anh ta đã kiệt sức. Nước mũi, nước dãi nhều ra khi anh ta hóp hóp không khí. Hình như anh ta còn khóc nữa. Một lần nữa, anh ta chạy tới mình, mình né dễ dàng, nhưng lần này mình hụp người xuống, lia chân, ngáng trước mặt. Anh ta bị vấp, lộn nhào xuống đất. Mình nhảy lên, ghì tay anh ta xuống, cố lấy con dao. Nhưng đây là một con thú hoang dã. Khi biết bị tấn công, bản năng nguyên thủy trỗi dậy, hấn tìm lại được sức mạnh, hất mình ra. Phản ứng thật bất ngờ. Mình bị ném khỏi lưng hấn, nằm sổng xoài trên đất. Chỉ một giây sau, lưỡi dao thấp thoáng chém xuống cổ mình.

Nhưng mình cũng có chút bản năng của loài vật. Mình lăn sang một bên. Lưỡi dao cắm phập xuống chỗ mặt đất còn in dấu đầu mình. Mình loạng choạng quì lên, cố nhào ngay tới hấn, trước khi hấn kịp rút dao khỏi đất. Nhưng với tay còn lại, hấn vả vào miệng mình với một sức mạnh bất ngờ. Mình bật ngửa lại, máu tủa khỏi mồm. Hấn đã rút được dao lên, tiến tới giết mình.

Mình không suy tính gì nữa. Không vì cổ mà do phản xạ. Nhờ vậy mình đã thoát chết. Cho đến lúc đó, tất cả chiến thuật của mình là nghĩ cách hạ gar kia để cứu mạng mình, mà không một ai trong hai đứa bị giết. Nhưng sợ hãi, đau đớn, cái chết cận kề kết hợp lại, làm mình ngừng lý luận và sáng suốt phát hiện ngay cách để sống sót. Mình đang nằm ngửa và hoàn toàn bất lợi. Gar kia xông tới, dao đưa cao. Hấn nhảy lại mình, và lập tức mình vung cao hai chân. Bàn chân mình ghim ngay giữa ngực hấn, hất hấn lộn qua đầu mình. Hấn lộn một vòng, nằm đứ đừ trên đất. Mình nghe một tiếng “hự” thoát ra từ ngực hấn. Mình vội nhào tới con dao hấn đang nắm trong tay. Hấn nằm bất động cố hít chút không khí. Không còn cơ hội cho hấn. Mình ghì đầu gối lên cánh tay sổng xoài của hấn. Bàn tay hấn rã rời, buông con dao. Mình vội nhấc lên.

Đám klee reo hò. Ít ra là những klee đã đặt cược lên mình. Mình nắm con dao, dí sát cổ gar. Tiếng hoan hô lại vang lên. Chúng đã đánh hơi thấy mùi chết chóc. Mình nắm dao, sẵn sàng cứa cổ đối thủ để tự cứu mạng. Đó là điều chưa bao giờ mình nghĩ có thể làm được, nhưng không khí hùng hực của cuộc đấu và nỗi sợ hãi cái chết làm mình trở thành một thứ khác. Một thứ thời nguyên thủy. Mình là một con vật chỉ quan tâm tới sự sống sót. Mình là một gar.

Ngay lúc đó mình nghe một tiếng cười quen thuộc. Tiếng cười xuyên suốt đầu óc hoang mang điên loạn của mình, làm mình phải ngước lên. Đứng giữa đám klee đang reo hò là Timber, con mèo Saint Dane đội lốt. Tất cả đám mèo vây quanh hắn la hét như điên, thúc giục mình cứa cổ gar. Nhưng Saint Dane vẫn bình tĩnh. Dường như mọi thứ trở thành một đoạn phim quay chậm, trừ mình và Saint Dane.

Hắn ôn tồn nói:

-Đây chính là lối thoát của mi. Giết nó, mi sẽ được tự do.

Đây là cơ hội Saint Dane đã nói với mình. Phải giết gar này, mình mới được sống.

Hắn thúc giục:

-Giết đi. Không khó đâu.

Lời nói của hắn thức tỉnh một điều trong mình. Có thể là vì mình đã thắng và không còn lo sợ nữa. Có thể là cơn kích động trong mình đã nguôi. Hay là vì mình nhận ra: nếu theo lời hắn, mình sẽ mãi mãi thành một kẻ sát nhân... giống hệt Saint Dane. Sự thật đó làm mình tỉnh táo hẳn. Nắm chặt con dao, mình không rời hẳn khỏi mắt Saint Dane, và... lùi khỏi nạn nhân. Một giây sau địa ngục như vỡ ra khi tất cả các klee ào vào trong vòng thi đấu. Một thoáng trước khi chuyện đó xảy ra, mình thấy nụ cười tự mãn biến mất trên bộ mặt mèo của Saint Dane. Mình không là sát nhân, và hắn không có cách nào lái mình thành một kẻ sát nhân được.

Một điểm ghi cho mình. Mình vừa hạ Saint Dane trong cuộc chiến nhỏ này.

Sau đó là cảnh vô cùng hỗn loạn. Klee nhảy vào vòng, tức giận vì mình đã làm hỏng cuộc vui của chúng. Chúng xô đẩy nhau. Lông mèo xù lên phần nộ khi chúng cự cãi về tiền cá cược. Mình cảm thấy con dao bị rút khỏi tay và một bàn tay lông lá, mạnh mẽ nắm cánh tay mình, kéo ra khỏi đám đông đang tranh cãi. Mình đi theo, mệt tới không muốn làm gì nữa. Con mèo to lớn vừa xô đẩy các klee đang cố níu mình lại, vừa kéo mình theo. Sau cùng khi thoát ra, mình nhìn lên xem vị cứu tinh đó là ai, và thấy...

Kasha.

Một klee gào với Kasha:

-Để nó lại. Nó là của chúng tôi.

Ả mèo quay ngoắt lại thủ thế, nạt lại:

-Đừng hòng! Durgen không có quyền bán nó.

Một klee khác hét:

-Thế còn tiền? Tụi này đã trả cho anh ấy rồi.

-Các anh giữ nó thế là đủ rồi. Nó đã đấu cho các anh một trận quá hay. Nó không mắc nợ gì nữa.

-Nhưng nó không giết con gar kia. Trận đấu chưa kết thúc.

Kasha tiến lên một bước, giọng đầy thách thức:

-Trận đấu đã kết thúc. Trừ khi các anh muốn vào vòng đấu với tôi.

Các klee bối rối nhìn nhau. Chẳng ai muốn kiếm chuyện với Kasha.

Một klee lên tiếng:

-Durgen sẽ không thích chuyện này đâu.

Kasha mỉm mai ngay:

-Anh tưởng tôi quan tâm à?

Đám klee nhún vai tản ra. Một tên cổ nói:

-Chỉ là cho cô biết vậy thôi.

Khi biết chắc bọn chúng không đuổi theo mình nữa, Kasha nhìn mình, hỏi:

-Không sao chứ?

-Còn sống. Cô đã ở đâu vậy?

-Cái gì? Cậu còn chưa cảm ơn cứu mạng đó.

-Cảm ơn. Cô đã đi đâu?

-Cậu cần ăn đã. Theo tôi.

Cô ta đưa sợi xích lên để mình luồn tay vào. Vừa bước đi mình vừa bảo:

-Chẳng may mắn gì hơn.

Kasha không cãi lại, lẳng lặng buông sợi dây và hai đứa mình đi bên nhau, trở lại nhà cô. Mình đói, yếu, hai chân lão đảo, nhưng không thành vấn đề. Mình đã tự do và không phải giết một gar để có được điều đó. Theo như mình biết, bị giam vào ngục, bị bỏ đói và bị cư xử tồi tệ, tất cả đều do nhạc trưởng Saint Dane dàn xếp, để bắt mình phải giết một gar. Nếu đúng vậy, hẳn đã thất bại. Ác mộng đã chấm dứt.

Trên đường đi, mình thấy nhà tù nằm kề ngay bên chuồng zenzen. Xuyên qua khu nhốt thú, mình thấy nhiều loại zenzen khác nhau được nuôi trong một điều kiện khá hơn gar rất nhiều. Lần đầu ra ngoài sau một tháng tù túng, mình cảm thấy Leeandra mới xinh đẹp làm sao. Ôi, thật ra, so sánh với cái hầm nhốt gar đó, thì bất cứ nơi nào cũng diễm lệ tuyệt vời.

Sau cùng Kasha lên tiếng:

-Chúng tôi đã cố giải thoát cậu sớm hơn nhưng không được. Durgen có rất nhiều bạn trong giới luyện thú.

Nghe như một lời tuyên bố hơn là câu xin lỗi. Mình cay đắng:

-Đáng lẽ cô nên cố hơn nữa.

Kasha bộp lại ngay:

-Tôi hả? Quên lý do vì sao cậu bị nhốt vào đó à? Vì tôi đã chọn cứu cậu thay vì một klee. Bây giờ tôi cứu cậu lần thứ hai. Không cảm ơn thì chớ, lại còn phê phán sao?

Mình định cãi lại, nhưng thấy chẳng ích gì. Kasha tiếp tục:

-Thậm chí chúng tôi không thể tới gần nơi giam cậu, phải chờ cho tới khi họ đem cậu ra để...

Giọng Kasha trệu đi. Cô ta không muốn nói ra điều đó. Mình nói giùm luôn:

-Để giết. Sao chúng nhốt gar trong một nhà tù như thế? Còn hơn cả tàn bạo.

-Đó không phải là nhà tù. Nhà tù là để cho klee. Cậu ở trong một cái chuồng.

-Là gì cũng được. Nhưng chúng đối xử với gar còn tệ hơn thú vật. Tại sao? Để chúng có được chút trò thể thao đẫm máu sao?

-Không. Gar có nhiều lợi ích.

-Là gì?

-Làm việc để giữ cho guồng máy Leeandra hoạt động, như chùi rửa ống nước, thay đèn pha lên trên cây. Một số gar được những tay luyện thú huấn luyện cho các vòng thi đấu, hay để giúp những klee mù lòa không tự đi lại được. Số khác phục vụ trong nhà như một đầy tớ, hay biểu diễn nhào lộn trong những chương trình giải trí của trẻ em klee. Nếu không có tài năng đặc biệt nào, nhưng dễ thương, gar sẽ được các tay luyện thú tập cho thành những thú cưng rất tuyệt. Gar rất quan trọng tại Leeandra.

-Và một số giết lẫn nhau, làm trò vui cho các tay luyện thú, và làm mồi cho tang để bảo vệ những kẻ hái lượm.

Kasha nín lặng. Minh tiếp:

-Tóm lại, gar là nô lệ cho klee. Klee đối xử với họ như những sinh vật xài một lần rồi bỏ, làm tất cả những việc dơ bẩn thay klee. Kasha, đó là một sai lầm. Vấn đề là cô biết thế. Lần đầu tới đây, tôi đã thấy cô cứu một gar trong rừng. Cô không quá cứng rắn như cô vẫn làm bộ.

Kasha nhẹ nhàng nói:

-Có nhiều điều tôi không đồng ý. Tôi vẫn thường nhìn vấn đề với mọi khía cạnh.

Cả hai lặng lẽ đi một lúc, rồi mình hỏi:

-Ông Seegen về chưa?

Kasha không trả lời, như vậy là Lữ khách của Eelong vẫn bất tin. Minh bắt đầu sợ rằng ông ta sẽ không bao giờ trở lại nữa. Điều này cũng có nghĩa tình trạng của mình xoay chuyển qua một hướng hoàn toàn đáng sợ. Suốt chặng đường còn lại, tụi mình không nói thêm lời nào nữa. Minh muốn nổi nóng với Kasha, nhưng chẳng còn hơi sức. Nếu họ đã không thể cứu mình sớm hơn, thì mình phải đành chấp nhận thôi. Hơn nữa mình cảm thấy thanh thản khi trong lòng không giận hờn ai. Trừ Saint Dane, tất nhiên.

Về tới nhà, Kasha đưa cho mình mấy bộ quần áo sạch (tức giẻ rách nhưng sạch), rồi cho mình được dùng vòi nước trong phòng tắm của cô. Cảm giác thật tuyệt vời khi được tẩy uế hết nhơ nhớp của một tháng qua. Minh cảm thấy như một con rắn lột da. Sạch sẽ rồi, mình nhìn cơ thể đã sút cân cả tấn. Lần đầu tiên trong đời, bụng mình thật sự có sáu múi, không phải vì thon gọn, mà vì không còn mỡ che phủ cơ xương nữa. Trông mình thật... bển, nhưng thấy ghê quá. Minh không dám tự ngắm thêm nữa. Oái quá. Mặc vội bộ “giẻ rách” mới, sạch, mình ra căn phòng chính trong ngôi nhà cây của Kasha.

Minh bàng hoàng xúc động khi thấy, trong lúc mình tắm rửa, Kasha đã làm cho mình một bữa ăn thịnh soạn. Chim quay, những tô đầy ắp trái cây tươi roi rói và những ổ bánh mì tròn vàng rộm. Kasha cảnh cáo:

-Đừng ăn nhanh quá. Bụng cậu chưa quen đâu.

Căng à nha. Minh thì chết đói rồi đây. Minh ngồi xuống, cố hết sức để không biến thành con heo đói, nhưng càng ăn mình càng đói hơn. Minh ăn không kịp thở, chỉ ngừng lại khi phải ợ một tiếng dài, cứ như hơi ợ đi từ ngón chân lên miệng vậy, rồi lại sùm sụp ăn tiếp. Kasha ở trong bếp, để mình được thoải mái thưởng thức bữa ăn. Chỉ một lát sau bụng mình đã đầy ụ. Thực sự mình đâu có ăn được nhiều, vì bao tử mình chắc đã co lại bằng quả óc chó. Vẫn còn đầy thức ăn trên bàn nhưng mình phải đầu hàng. Chỉ có cách ới hết ra, mình mới ăn được tiếp. Nhưng kiểu đó ẹ quá, chưa muốn nói là thô lỗ. Vậy là mình ngồi dựa lưng, thưởng thức cảm giác hoàn toàn no đủ mà đã lâu lắm rồi mình mới có được.

Đứng tại cửa bếp, Kasha nói:

-Tôi lo cho cha tôi quá. Boon và Yorn thay phiên nhau châu chực tại đường hầm đó trong cây.

-Ông dẫn.

-Họ tin ông sẽ xuất hiện tại đó như một phép lạ. Tôi nghĩ là họ đã quá lạc quan.

Kasha tiến lại, ngồi đối diện mình tại bàn ăn. Lần đầu tiên mình thấy cô ta lưỡng lự, thiếu niềm tin. Kasha cần có lời giải đáp, và mình cảm thấy, sau cùng thì, cô sẵn sàng lắng nghe mình nói. Có thể mình chỉ là một gar hèn kém, nhưng nếu lời nói của mình giúp cô tìm ra chuyện gì xảy ra cho cha cô, cô sẵn lòng nghe.

Minh nói:

-Tin hay không tùy cô. Tôi biết cảm giác của cô lúc này. Vì trước đây đời tôi cũng rất bình thường. Tôi có một gia đình yêu quý, tôi thích ngôi trường tôi học, tôi có những bạn bè tuyệt vời... Tất cả đều gần như hoàn hảo. Nhưng tôi cũng còn có một người cậu. Cậu Press. Một hôm ông tới, và bảo tôi phải rời khỏi nhà, vì có những người cần tôi giúp đỡ. Chẳng bao lâu sau đó, tôi phát hiện ra rằng, đời tôi không bình thường như tôi vẫn tưởng.

-Bây giờ cái ông cậu Press đó ở đâu?

Mình chợt thấy thật sai lầm khi nhắc tới cậu Press, nhưng vẫn phải thành thật trả lời:

-Ông... chết rồi.

Đó là điều cô ta không muốn nghe. Tờ quá đi, Bobby.

Kasha đứng dậy, bồn chồn lui tới. Kỳ lạ là mình không nghe thấy tiếng bước chân cô nện trên sàn. Ôi, cô ta là một con mèo mà.

Kasha mở đầu:

-Tôi không biết phải nói sao cho rành mạch.

-Cô cứ nói đi.

-Được. Tôi bắt cần. Thật sự cóc cần. Tất cả những chuyện về Lữ khách, các lãnh địa và những con quỷ độc ác đều nhầm nhứ. Nó đã hủy hoại đời cha tôi. Ông luôn được kính nể. Ông sắp được bầu vào Hội Đồng Klee! Nhưng ngay khi phát hiện ra cái đường hầm trong cây đó, ông đã thay đổi. Ông bị cái nhiệm vụ ngớ ngẩn đó ám ảnh. Nó chiếm ngự hết đời ông. Yorn lại còn khuyến khích ông! Tôi đã cố bám sát ông để tìm ra nguyên nhân, nhưng thay vì cho tôi biết lý do, cha tôi lại bảo, sẽ có ngày tôi phải thay thế ông. Tôi nhờ Boon, bạn thân nhất của tôi, nói phải trái với ông. Nhưng thay vì giúp tôi, Boon cũng lại bị cuốn vào cái chuyện hão huyền lố lăng đó. Họ thích thú với những chuyện về các cuộc chiến trên những thế giới khác, trong khi làm ngơ trước khó khăn thật sự của Eelong.

-Đó là khó khăn gì?

-Chúng tôi sắp bị đói. Dân số klee đang tăng trưởng mau chóng. Dân số gar cũng thế. Khả năng sản xuất của chúng tôi cung không đủ cầu. Tất cả đất đai màu mỡ đã bạc màu, vì trồng tĩa quá tải qua nhiều thế hệ. Thậm chí chúng tôi không còn có thể sống ở mức đã quen được hưởng, nói gì đến tăng trưởng. Bữa ăn tôi mới dọn cho cậu, là một bữa tiệc linh đình có thể nuôi sống cả một gia đình klee trong nhiều ngày. Nếu không mau chóng tìm ra cách xoay đổi tình hình này, dân tộc chúng tôi sẽ bị chết đói. Vì vậy, xin lỗi, nếu tôi không quan tâm tới chuyện truy đuổi một con quỷ qua không gian và thời gian, trong khi quê hương tôi đang trên bờ thảm họa.

Mình ôn tồn nói:

-Kasha, đó chính là lý do vì sao cô phải nên lo ngại vì Saint Dane. Hắn tới tất cả các lãnh địa, à... thế giới nào đang mấp mé một giai đoạn khắc nghiệt. Như vụ thiếu hụt lương thực trên Eelong này. Đó là điều rất thích hợp cho mưu đồ của hắn. Hắn sẽ lợi dụng vụ này làm cái cớ, để xúi giục klee giết gar. Ngay bây giờ, hắn đang ở trong Hội Đồng Klee, cố thúc đẩy họ rút lại Sắc lệnh Bốn mươi sáu. Làm sao biết được chuyện gì sẽ bắt nguồn từ đó.

Kasha nhìn sững mình:

-Trong Hội Đồng Klee không có gar.

-Là vì hắn đã đội lốt một klee tên là Timber.

Nhưng dù do chính miệng mình nói ra, mình biết Kasha không tin. Khỉ thật, nếu chính mình không từng thấy Saint Dane biến dạng, thì mình cũng sẽ không tin. Mình quyết định đổi đề tài trước khi cô ta không chịu nghe mình nữa.

-Có bao giờ cô nghe đến một thứ gọi là Nước Đen chưa?

Kasha hoài nghi:

-Nước Đen? Cậu nghe ở đâu?

-Mấy gar trong tù. Là vật gì vậy?

-Không phải vật gì, mà là một địa danh.

-Cho tôi biết đi.

-Đó là một chuyện của gar. Tôi không biết nhiều, chỉ nghe gar nói về nó. Đó là một nơi mà tất cả gar sẽ có ngày tới đó như một phần thưởng sau cùng.

-Họ gọi đó là “nhà”.

-Đúng thế. Chúng cần một thứ cho chúng hy vọng vào một cuộc sống tốt đẹp hơn, phải không?

-Giống như đất hứa hay thiên đàng?

-Tôi không biết những thứ đó là gì.

-Không sao. Nhưng nơi đó ở đâu?

Kasha cười mỉa mai:

-Pendragon, nó không có thật. Chỉ là một chuyện hảo huyền.

-Ý cô là Nước Đen không thật sự tồn tại?

-Chỉ tồn tại trong tâm trí của gar.

Mình cân nhắc, nên cho Kasha biết tới đâu. Nên nói với cô ta về cái hộp mã nào không? Hay điều bí ẩn được gọi là “Mùa Vọng”? Một ngày kia Kasha sẽ trở thành Lữ khách của Eelong, mình phải tin cô, nhưng thời điểm đó chưa tới. Mình tiếp tục, nhưng thận trọng:

-Tôi nghĩ, đám klee gác không cho Nước Đen là chuyện hảo huyền đâu. Khi còn trong phòng giam, một gar vừa định nói về Nước Đen, thì một klee xông vào, kéo gar đó tới các điều tra viên.

Kasha đứng phắt lại như vừa nghe một tin lạ thường:

-Một klee đưa một gar tới điều tra viên để thẩm vấn về Nước Đen? Vô lý.

-Các điều tra viên là ai?

-Đó là đoàn cảnh sát an ninh. Họ tra vấn tất cả những kẻ nào bị nghi ngờ có hành động đe dọa tới nền an ninh. Nếu cậu nghĩ mấy tay luyện thú là tàn bạo, cậu nên gặp các điều tra viên. Họ rất ác. Tôi chưa bao giờ đồng ý với những phương pháp của họ. Nhưng họ không tra vấn gar.

-Bây giờ thì có đấy. Họ muốn biết về Nước Đen.

Kasha trầm ngâm trước lời nói của mình. Cô chẳng hiểu gì về chuyện này. Mình thì lại còn không hiểu hơn. Nhưng mình bắt đầu đánh hơi thấy một điều nguy hiểm đang trút xuống, và điều đó có hơi hướm cá biệt của Saint Dane.

Từ bên ngoài vang lên tiếng gọi:

-Kasha!

Một lúc sau, Boon bước vào phòng. Kasha kêu lên:

-Boon, mình giải thoát được Pendragon rồi.

Thấy mình, nhưng Boon không tỏ chút mừng rỡ vì mình thoát nạn. Đó không phải là tích cách của Boon. Chỉ mới quen biết nó một thời gian ngắn, nhưng cũng đủ lâu để mình biết, hẳn có chuyện không lành. Nó chậm chạp bước vào phòng, mắt không nhìn ai. Kasha hỏi:

-Chuyện gì vậy? Cậu bệnh à?

Boon ngồi xuống, lom lom nhìn mặt bàn, và... nó đang khóc.

Kasha gầm lên:

-Boon! Chuyện gì vậy?

Boon nhìn mình. Nó có vẻ sợ hãi và hơi hoang mang. Mình không hiểu vì sao, nhưng vừa nhìn vào mắt nó, mình hiểu ngay điều gì đang làm nó khổ tâm. Có thể vì, tin nó mới có được là điều không thể nào tránh khỏi. Đó là... chuyện phải thế thôi. Mong sao mình lầm, nhưng chỉ vừa nhìn nó, mình biết đã không lầm.

Mình gạt đầu khích lệ và để cho nó biết là mình đã hiểu. Boon quay sang nhìn Kasha. Đôi mắt cô mở lớn, hau hâu chờ câu trả lời.

Giọng đứt quãng, Boon nói:

-Kasha... mình... mình đã tìm thấy ông Seegen.

Kasha mừng rỡ:

-Thật hả? Cha mình đâu?

-Ông... chết rồi.

Nó không cần phải nói thêm lời nào nữa. Mọi chi tiết sẽ được biết tới sau. Tất cả đều sẽ rất quan trọng, nhưng không quan trọng bằng sự thật quá hiển nhiên mà mình đang đối mặt.

Seegen đã chết.

Kasha là Lữ khách của Eelong.

21. Nước Đen - Chương 21

NHẬT KÍ # 17

(TIẾP THEO)

EELONG

(@Phantom1340 type)

Thi thể Seegen nằm trong miệng ống dẫn.

Một giờ sau khi Boon báo hung tin. Minh, Boon, Yorn và Kasha đứng nhìn xuống Lữ khách quá cố của Eelong. Seegen là một con mèo to lớn. Lông xám, lông đốm trắng. Kể cả khi ông đã chết, mình vẫn có thể bảo: đây từng là một sinh vật đáng kiêu ngạo. Nhưng hết rồi. Tất cả im lìm đứng, chờ Kasha lên tiếng trước. Minh liếc nhìn cô. Nước mắt lưng tròng, nhưng Kasha thật cứng rắn, không suy sụp, khóc lóc. Cô hỏi:

-Chú Yorn, cha tôi chết thế nào?

Con mèo già thở dài:

-Chú không biết. Như chú đã nói, ông ấy tới Trái Đất Thứ Hai để tìm Pendragon. Khi trở lại qua ống dẫn, ông ấy chết. Chuyện gì xảy ra tại đó, chú không biết.

Boon kiểm tra dấu vết thương tích, nhưng không thấy gì. Kasha nhìn mình, nói:

-Cậu bảo, ở chỗ cậu, klee bị đối xử như gar. Vậy thì chuyện gì đã có thể xảy ra?

-Tôi chỉ có thể đoán, nếu Seegen xuất hiện tại thị trấn quê tôi, người ta sẽ cố bắt ông. Có thể là bắn một phát thuốc mê để làm ông ấy ngủ. Phương cách cuối cùng, nguy hiểm hơn, là bắn bằng súng. Nhưng không có vết thương, nên tôi nghĩ là Seegen không bị chết Trên Trái Đất Thứ Hai.

Kasha cố kìm cảm xúc:

-Nhưng lúc đi khỏi đây cha tôi còn khỏe, bây giờ thì ông đã chết.

Thật tội nghiệp Kasha. Mình biết cảm giác mất một người thân yêu là như thế nào. Và mình cũng biết chuyện gì đang chờ đợi cô phía trước.

Mình ân cần nói:

-Kasha, tôi không biết vì sao cha cô chết. Tôi cũng biết cô không tin vào cuộc chiến chống Saint Dane, nhưng tôi thề với cô, đó là chuyện thật. Cái chết của cha cô là một minh chứng.

Quì xuống, mình nhẹ nhàng gỡ sợi dây khỏi cổ Seegen. Đong đưa trong vòng dây là cái nhẫn Lữ khách của ông. Mình đưa lên cho Kasha thấy, rồi nói:

-Bây giờ cô đã là Lữ khách của Eelong. Tôi không yêu cầu cô thay đổi niềm tin, nhưng tôi yêu cầu cô hãy giúp chúng tôi ngăn chặn Saint Dane.

-Nhưng sao lại là tôi?

-Vì đó là ước nguyện của cha cô, và tôi bảo đảm là Saint Dane có liên quan tới cái chết của ông. Nếu cô muốn đòi công lý, hãy tham gia cùng chúng tôi.

Kasha nhìn cái nhẫn, rồi nhìn Yorn. Yorn khẽ gật đầu khuyến khích. Cô nhìn Boon. Boon đáp lại bằng một nụ cười yếu ớt. Kasha ngáp ngừng đưa tay cầm lấy nhẫn, quan sát mặt đá xám và những ký hiệu chung quanh. Cô nói:

-Tôi tin vào những gì tôi có thể thấy. Pendragon, tất cả những gì tôi đã nghe về cậu, phải cần xét lại. Nhưng cái chết của cha tôi là một sự thật hiển nhiên.

Nhìn mình soi mói, Kasha tiếp:

-Những gì tôi làm là làm vì cha tôi. Không phải vì cậu. Không vì chú Yorn hay Boon hay vì bất kỳ nhiệm vụ sai lầm nào. Miễn là cậu hiểu điều đó, tôi sẽ giúp.

Mình trả lời ngắn gọn:

-Rõ.

Với thái độ khinh thường, Kasha thả cái nhẫn rơi xuống đất, nói:

-Nhưng tôi không là một Lữ khách.

Boon và Yorn ngược nhìn, chờ phản ứng của mình. Không hề tự ái, mình tỉnh bơ cúi nhặt cái nhẫn, bảo:

-Tùy cô.

Mình phủ bụi bám trên nhẫn rồi cộng thêm vào hai cái nhẫn đang đeo trên cổ.

Một khoảnh khắc căng thẳng. Rồi Yorn lên tiếng, phá vỡ sự im lặng:

-Seegen là bạn thân nhất của tôi, tôi là phụ tá cho ông ấy. Tuy đã già, nhưng tôi có thể vẫn còn hữu dụng.

Mình nói:

-Đúng thế.

Yorn tiếp:

-Tốt. Vậy thì trước hết, chúng ta hãy chăm lo cho thi hài của Seegen. Sau đó chúng ta mới có thể chú tâm vào vấn đề Saint Dane.

Tất cả cố gắng đưa thi hài Seegen dưới hang động lên chiếc xe zenzen kéo, đang chờ ở bên ngoài. Vì biết phải chuyển xác về, nên chúng tôi đã đến đây bằng chiếc xe này. Tụi mình nhẹ nhàng đặt xác con mèo to lớn lên xe, phủ lên một tấm mền, rồi bắt đầu chuyến đi dài trở lại Leeandra.

Mình hỏi:

-Có làm lễ tưởng niệm và chôn cất không?

Yorn cất giọng:

-Lễ thì có. Nhưng trên Eelong, chúng tôi không chôn. Thi hài sẽ được thiêu để phòng ngừa loài tang ăn thịt thối.

Boon nhắc:

-Như bàn tay của Gunny vậy đó.

Yorn nói thêm:

-Ừ, bàn tay của Gunny. Tôi lấy làm lạ, ông ta bị tấn công như vậy mà sao còn tìm được bàn tay đó chứ. Cứ tưởng là lũ tang sẽ ngẫu nhiên hết rồi.

Con mèo già lặng lẽ cúi đầu, như thể câu chuyện chỉ gây thêm bức xúc. Mình cũng cảm thấy vậy. Toàn bộ đề tài này thật buồn và tàn bạo. Cho đến hết chuyện đi, không ai nói năng gì. Càng tốt, vì mình còn phải lo ngó chừng lũ quái tang. Rất may là tội mình đã không gặp con tang nào. Mình mừng vì chút may mắn đó, vì gần đây dường như mình chỉ toàn gặp chuyện không may.

Về tới Leeandra, mình ở lại nhà Kasha, trong khi họ tiếp tục hộ tống thi hài Seegen. Mình cũng muốn đi, nhưng tất cả đều thấy là rất khó giải thích, vì sao mình – một gar – lại có mặt tại đó. Vì vậy mình có thời gian suy nghĩ, ăn một chút và viết nhật ký này. Nhưng mình không viết được nhiều. Vừa bắt đầu viết, mình đã lơ mơ ngủ thiếp đi. Cơ thể mình rã rời mệt mỏi quá rồi. Khi buông cây bút và nhắm mắt nghỉ ngơi, điều cuối cùng mình nhớ là đang ban ngày. Điều tiếp theo mình biết là trời đã tối, và mình đang nhìn lên Boon đang rồi rít lay gọi:

-Pendragon. Cậu phải tới đây!

Mình lơ mơ hỏi:

-Hả? Cái gì?

-Kasha bảo cậu phải tới ngay.

-Vì sao? Chuyện gì vậy?

Mình hỏi, cổ khởi động trí não. Nó nắm tay, kéo mình đứng dậy:

-Chuyện Nước Đen.

Mình tỉnh ngủ ngay. Không chờ mình, Boon chạy ra khỏi nhà cây, mình phóng theo. Hai đứa chạy qua nhiều cầu treo. Nó không xích tay mình và mình cũng không nhắc. Ban đêm, chung quanh không nhiều klee dòm ngó. Vừa chạy, mình vừa hỏi:

-Đi đâu?

-Kasha có nhiều bạn trong chính phủ. Vì vậy cô ấy đã tìm ra nơi điều tra viên tra thẩm tra gar về Nước Đen. Lẹ lên.

Tuyệt vời. Mới làm Lữ khách có một lúc mà Kasha đã giúp được tội mình rồi. Mình rất muốn biết về Nước Đen, không vì đó là một truyền thuyết thú vị, mà vì klee tỏ ra quá quan tâm. Mấy phút sau, tội mình đến cái cây có Hội Đồng Klee. Boon đưa mình vào một thang máy trong lòng cây, lên cao hơn lần trước nhiều.

Nó thì thầm:

-Im lặng. Chúng ta không được phép tới đây đâu.

Đi theo một lối vòng quanh cây, tội mình bước qua một khung cửa. Bên trong là một hành lang tối, chạy vòng bên trong thân cây. Lặng lẽ bước cho tới khi hai đứa gặp... Kasha. Cô ta đang ló ra từ một cửa sổ nhỏ ở giữa cây. Boon oang oang:

-Chúng tôi tới rồi đây.

Kasha vội “suyt” một tiếng. Mình thì thầm hỏi cô ta:

-Chuyện gì vậy?

Rồi mình tiến lại một ô cửa nhỏ, nhưng bị Kasha giữ lại. Cô cảnh báo:

-Cậu cần sửa soạn tinh thần khi nhìn chuyện này. Những gì sắp thấy không làm cậu thích đâu.

-OK. Tôi nghe đây.

-Họ đang tra khảo gar. Tôi e nó sẽ chết, nếu không khai ra những điều họ muốn biết.

-Họ muốn biết gì?

-Họ muốn biết Nước Đen ở đâu.

-Vậy là có thật sao?

Boon hỏi hơi lớn. Nó vội che bàn tay lông lá lên miệng, nhún vai biết lỗi. Kasha nói:

-Hình như các điều tra viên nghĩ thế. Cậu sẵn sàng chưa?

-Rồi.

Mình trả lời, hít một hơi, rồi dòm qua lỗ hổng. Choáng váng, mình chưa sẵn sàng một tí nào.

Tại mình đang ở trên cao, nhìn xuống qua những khe hở gần trần. Đây là vùng quan sát tốt dành cho những người không đủ sức chịu đựng để nhìn quá cận cảnh những gì đang diễn ra bên dưới. Mình ở trong số đó. Bên dưới là một phòng rộng với một cái bàn kê chính giữa. Bị trói chặt vào bàn là gar mà mình nhớ đã bị bắt ra khỏi phòng giam. Ruột mình quặn thắt khi thấy ngực và cánh tay anh ta đầy những vết rách tứa máu. Có hai klee đang ở trong phòng. Một tên cầm sợi dây da quất đen đét lên thân hình gar. Con người khốn khổ đó rú lên đau đớn. Những lần rơi xé những vết cắt đâm đĩa máu trên ngực anh ta. Trước đây chưa bao giờ mình thấy một cảnh tàn nhẫn như thế này, và mong sao sẽ không bao giờ thấy lại nữa.

Một klee bình thản nói:

-Khai ra Nước Đen ở đâu, mi sẽ không bị đánh nữa.

Gar rên rỉ nhưng không trả lời. Nếu biết Nước Đen ở đâu, anh ta cũng sẽ không khai.

Mình thì thầm hỏi Kasha:

-Luật pháp không chống lại vụ này sao?

-À... không. Chúng là loài vật, không được luật pháp bảo vệ như klee.

Cổ không la lớn, mình tức giận thì thầm:

-Họ không là thú vật. Thậm chí dù họ có là loài vật cũng không thể hành hạ họ như vậy được.

Boon bỗng ứ ớ:

-Kìa kìa... Cảnh này còn đáng chú ý hơn nữa.

Mình nhìn lại xuống phòng tra tấn. Nhưng mình chỉ hơi ngạc nhiên. Những gì nhìn thấy, làm mình tỉnh táo và củng cố thêm sự quan tâm của mình vào Nước Đen: Bước gần lại gar tù nhân, chính là klee tên Timber.

Mình rít lên nho nhỏ:

-Saint Dane.

Kasha thì thầm:

-Không. Đó là Timber trong Hội Đồng Klee.

Không rời mắt khỏi con quỷ Lữ khách, mình bảo:

-Đó chính là điều hần muốn cô nghĩ thế. Tôi đã cố nói cho cô hiểu trước đó. Hần có thể biến thành bất cứ thứ gì hần muốn.

Mình không giải thích thêm. Đây không phải lúc dạy Kasha về những phương pháp ma quỷ của Saint Dane. Dưới kia, hai klee đã lùi xa nạn nhân, nhường cho Saint Dane tiến tới. Timber đưa một vật gần mắt gar khốn khổ, giọng nhẹ nhàng thân mật, hỏi:

-Cái gì đây?

Đó là một trong những cái hộp nhỏ bằng mã não. Mình biết vật này có liên quan tới Nước Đen, nhưng không hiểu là như thế nào. Saint Dane cũng vậy. Nhưng đây là thứ quan trọng đủ để hắn phải tra khảo gar khi ra.

Hắn nói với gar như đồ dành:

-Cho ta biết cái này là gì, mi sẽ không bị đau đớn nữa.

Đôi mắt gar thật dữ dội. Dù từ trên cao, mình vẫn thấy rõ anh ta run lẩy bẩy. Với anh ta, nói với Timber điều hắn muốn biết là chuyện dễ, nhưng anh ta vẫn im lặng. Can đảm thật.

Timber cúi sát gar hỏi:

-Nói đi, bao giờ tụi bây về nhà?

Một điều kỳ lạ xảy ra. Vừa nghe tiếng “nhà”, dường như bao đớn đau tan biến hết khỏi gar. Nó làm anh ta bình thản lại. Nhìn thẳng Timber, anh ta phá lên cười. Cười vào mặt hắn. Dù “nhà” là gì, nó cho anh sức mạnh để châm chọc Timber. Một thái độ hỗn xược, nhưng không khôn ngoan. Saint Dane không thích bị giễu mặt. Những gì xảy ra sau đó, kể cả hai klee trong phòng tra tấn cũng phải kinh ngạc.

Timber tức giận ra lệnh:

-Khai ngay.

Gar bỗng tắt ngay tiếng cười, cứng đờ người. Anh ta kinh ngạc nhìn sững Timber. Bốn mắt gặp nhau, và anh ta từ từ oằn lưng như đang cố chống lại một trọng lượng nặng nề. Hai klee kia nhìn nhau bối rối. Chúng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Kasha hỏi:

-Chuyện gì thế?

Mình buồn rầu nói:

-Do Saint Dane. Hắn đang gây ra chuyện này.

Gar khốn khổ cố căng những sợi dây cột anh ta vào băng ghế. Toàn thân anh ta đổ lên vì quá rã sức. Người anh ta bật lên khỏi mặt bàn, bất chấp sức hấp dẫn trọng lực.

Timber mất bình tĩnh, gầm lên:

-Nói ngay, cái này là gì?

Gar đau đớn rú lên. Hai klee giật lùi ra xa. Mình tin chắc, chúng chưa từng thấy cảnh tượng nào giống thế này. Không muốn nhìn, mình vẫn cứ phải nhìn. Kasha cũng vậy. Đây là bài học đầu tiên của cô về sự thâm độc của Saint Dane. Sau cùng từ cuống họng gar thoát ra một tiếng đầy thống khổ. Mình nghe một tiếng rắc rợn người. Anh ta rũ ra, rơi lại xuống bàn.

Một trong hai tên klee sờ vào cổ hắn, kiểm tra, rồi hoang mang hỏi:

-Sao lại xảy ra chuyện này? Nó chết rồi.

-Không!

Timber phẫn nộ gầm lên. Nắm cổ họng một klee, hắn la lớn:

-Phải tìm ra mục đích của những cái hộp này là gì. Nếu không, chính mi sẽ là kẻ phải lên bàn sau nó.

Tên klee khiếp đảm lấp bắp:

-Dạ... dạ hiểu.

Timber quăng tên klee sang một bên, tức bực ra khỏi phòng. Mình quay lại nhìn Kasha. Cô run rẩy. Boon gặp người xuống, ói.

Mình cố giữ cho giọng không run, nói với Kasha:

-Chúc mừng tới thế giới thần tiên của Saint Dane. Đã đủ là thật với cô chưa?

Kasha lùi lại một bước, tăng hắng, cố bình tĩnh nhưng giọng vẫn run:

-Cần phải tới nhà cha tôi ngay. Mời cậu cùng đi. Có thể chúng ta sẽ tìm ra vài điều có ích tại đó.

-Tốt thôi.

Mình nói ngay, vì cũng đang muốn ra khỏi nơi này. Mình đang run lên và ướt đẫm mồ hôi. Mùi Boon ối mưa cũng không thơm tho gì mấy. Tụi mình vội vã ra khỏi cây, lên đường tới mạn bên kia của Leeandra, tới nhà ông Seegen. Không ai nói năng gì. Mình nghĩ, tất cả đều bị sốc. Mình thì sốc thật sự. Không biết sau khi được thấy cảnh ghê khiếp đó, Boon còn hăng hái nhào vào cuộc chiến với Saint Dane nữa không. Khi tụi mình tới ngôi nhà cây của Seegen, đã thấy Yorn đang chờ bên ngoài. Kasha hỏi:

-Chú Yorn, làm gì ngoài này vậy?

Con mèo già trả lời:

-Chú không muốn vào trong khi cháu chưa đến.

-Vớ vẩn. Chú như gia đình mà.

Yorn cười ử rử. Mất Seegen, gia đình họ nhỏ lại. Tất cả cùng bước vào. Mình thấy nơi này sắp đặt giống như nhà Kasha.

Boon kêu lên với Yorn:

-Ông không thể tin nổi là tụi này vừa được thấy gì đâu. Các điều tra viên đã tra khảo một gar, để tìm hiểu Nước Đen ở đâu.

Yorn kinh ngạc hỏi:

-Nước Đen? Seegen cũng nói tới Nước Đen. Có vẻ như ông tin là có thật.

Boon bảo:

-Tụi gar cũng tin.

Mình nói thêm:

-Cả Saint Dane nữa.

Yorn càng kinh ngạc hơn:

-Saint Dane? Nó ở đó? Với các điều tra viên?

Mình trả lời:

-Đúng thế. Hẳn đội lột một klee tên Timber.

Yorn buồn bã lắc đầu:

-Boon đã nói với tôi chuyện đó. Nghĩ tới việc nó luồn lách vào Hội Đồng Klee mà sợ thật. Sao nó lại quan tâm tới Nước Đen?

Mình bảo:

-Đó chính là điều tôi muốn biết.

Kasha không nói gì. Cô chỉ hết nhìn mình lại nhìn Yorn, cố hiểu mọi chuyện.

Boon hỏi:

-Những cái hộp màu nâu của gar là gì? Saint Dane thật sự quan tâm tới mấy cái hộp đó.

Yorn bảo Kasha:

-Có thể cha cháu có câu trả lời.

Hả? Bây giờ tới mình rồi:

-Ông nói sao?

Kasha lấy từ trong áo ra một chìa khóa nhỏ bằng gỗ, nói:

-Lần cuối cùng gặp cha tôi, ông đã đưa cho tôi cái này. Ông bảo, nếu có bất cứ chuyện gì xảy đến cho ông, tôi cần phải sử dụng nó ngay.

Vào bếp, Kasha kéo một cái bàn, để lộ ra một ghế dài đục vào vách. Cô lần tay xuống dưới ghế tìm, cho đến khi gặp một lỗ nhỏ.

Kasha cất nghĩa:

-Đây là nơi cha tôi giữ những vật sở hữu quý giá nhất.

Cô cắm chìa vào ổ, rồi vặn. Mình nghe tiếng lách cách. Kasha nâng mặt ghế lên. Bên dưới là một bong trắng. Bên trong chỉ có một vật. Đó là cái hộp cỡ bằng hộp nữ trang của má mình. Mình định hỏi sao đồ quý giá của Seegen chỉ có bấy nhiêu, nhưng thấy sẽ không được lịch sự lắm. Kasha lấy hộp ra, hạ mặt ghế xuống, rồi đặt cái hộp nhỏ đó lên bàn. Trên nắp hộp có một mảnh giấy xếp gọn. Kasha mở ra đọc lớn: “Dành cho Kasha, con gái tôi.”

Boon kêu lên:

-Của cô đó.

Kasha bối rối nhìn tụi mình, rồi mở hộp. Lấy ra một thư nữa để trên cùng, cô đọc thầm. Mắt Kasha ngân ngấn lệ. Tụi mình im lặng. Kasha khịt mũi, đứng thẳng lại, quay nhìn tụi mình, nói:

-Tất cả nên cùng nghe.

Rồi cô đọc lớn lá thư.

“Kasha yêu quý của cha, nếu con đang đọc thư này, thì cũng có nghĩa là cha đã chết. Xin con đừng đau buồn vì cha. Đây là... chuyện phải thế thôi. Cha biết con không tin vào Lữ khách và nhiệm vụ của chúng ta. Cha không trách con. Nhưng cha e là con sẽ sớm phát hiện ra, tất cả đều là sự thật. Eelong đang gặp nguy hiểm trầm trọng. Nếu Saint Dane thành công trong âm mưu tiêu diệt gar, thì quê hương chúng ta sẽ tan tành. Tuy thật khó tin, nhưng sự tiêu hủy Eelong chỉ là một thảm họa nhỏ khi so sánh với những gì theo sau. Không thể để cho Saint Dane thành công. Nếu con quyết định không là một Lữ khách, như định mệnh đã an bài, cha sẽ thông cảm. Đó là lỗi của cha. Cha đã không làm đủ, để sửa soạn cho con đón nhận nhiệm vụ này. Nhưng cha sẽ yêu cầu con một điều. Sẽ có ngày một gar tới đây, tên anh ta là Pendragon...”

Kasha nhìn mình. Mình lặng lẽ nhìn lại, dù muốn la lên: “Đọc tiếp đi!”

Cô đọc tiếp:

“Hãy chia sẻ với anh ta những gì chứa trong hộp này. Ước gì cha biết nhiều hơn nữa về mưu đồ ma quỷ của Saint Dane, nhưng xin lỗi vì cha đã không làm được. Đây là tất cả những gì cha đã khám phá ra: Truyền thuyết Nước Đen của gar là có thật. Nó tồn tại. Cha biết, vì cha đã tới đó.”

Oaaa! Đó mới là cú sốc thật sự lá thư này gây ra. Tất cả tụi mình nhìn nhau, rồi Kasha đọc tiếp:

“Cha tin, Nước Đen là tâm điểm đối với kế hoạch của Saint Dane. Lữ khách tên Gunny cũng tin như vậy. Ông ta đang chờ Pendragon tại Nước Đen.”

Mình đứng thẳng lên. Tim đập rộn ràng. Ông Gunny còn sống.

“Cha cần con giúp Pendragon tới Nước Đen. Đây là điều cha thỉnh cầu con. Xin con hãy tôn trọng lời cha. Cha hãnh diện vì con, con gái ạ, nhưng còn hơn thế nữa, cha yêu thương con.”

Kasha buông thả lá thư. Không ai nói được lời nào. Từ cội chết, Seegen đã hoàn tất nhiệm vụ một Lữ khách của ông. Ý nghĩ đầu tiên của mình là ước gì đã được quen biết ông. Ý nghĩ thứ hai đến từ tiếng nói của Boon:

-Vậy thì, trong hộp có gì?

Kasha lấy từ trong hộp ra một tờ giấy nữa. Cô nhìn trừng trừng một lúc, như không tin nổi những gì đang thấy. Minh hỏi nhỏ:

-Kasha, cái gì vậy?

Cô đưa tờ giấy cho mình. Minh thấy toàn những con số và ký hiệu viết tay khó hiểu. Minh nói:

-Tôi không hiểu.

Yorn giật tờ giấy, liếc sơ, và mỉm cười:

-Có thể là thế sao?

Kasha đáp:

-Tôi nghĩ vậy.

Minh rất muốn biết:

-Cái gì?

Yorn nói:

-Đó là một bản đồ. Theo những gì Seegen đã viết, tôi có thể nói, đây là đường tới Nước Đen.

Boon reo lên:

-Daaa!

Minh kinh ngạc đến ngộp thở. Chúng mình đã có một thứ mà Saint Dane đang thèm nhỏ dãi được chạm tay vào. Hay có thể nói cách khác, là được chạm vuốt vào. Hẳn tra khảo và giết một gar, cố tìm ra đường tới Nước Đen, vậy mà bây giờ bản đồ nằm đây, ngay trong tay tụi mình.

Yorn bảo:

-Trong hộp còn nữa.

Kasha lấy ra cuộn giấy được buộc bằng dây. Cô trải ra đọc: “Nhật ký số một Eelong.”

Minh kêu lên:

-Nhật ký của Seegen!

Vậy là đầy đủ. Chúng mình được biết tất cả những gì Lữ khách tiền nhiệm đã phát hiện, được biết ông Gunny đang ở đâu, và đang tiến trước Saint Dane mấy bước. Từ khi hạ xuống Eelong, đây là lần đầu tiên mình cảm thấy như đã có được một cơ hội chiến đấu. Nhưng còn một câu hỏi quan trọng cần lời giải đáp. Minh hỏi:

-Kasha, cô tính sao?

Suy nghĩ một lúc, nhìn lại lá thư của cha, rồi Kasha nói:

-Tôi sẽ đưa cậu tới Nước Đen, Pendragon.

Minh chấm dứt nhật ký này tại đây. Bây giờ mình đã cảm thấy khá hơn, dù những gì đã trải qua trong chuỗi thứ đó sẽ mãi mãi còn trong tâm trí mình. Mình sẽ sử dụng ký ức đó làm sức mạnh cần thiết, giúp mình cứu gar khỏi bàn tay Saint Dane. Họ đã chịu đựng quá đủ rồi. Ngày mai, Kasha, Yorn và mình sẽ lên đường tới Nước Đen. Tụi mình quyết định để Boon ở lại Leeandra, để canh chừng những gì xảy ra với Saint Dane và Hội Đồng Klee. Hy vọng nó sẽ khám phá được nhiều điều về kế hoạch của họ đối với gar.

Minh khép lại nhật ký này, với hy vọng Kasha sẽ có những quyết định đúng đắn. Mình sẽ phải trông mong vào cô ấy, nếu mọi chuyện trở nên gay go. Mà căn cứ vào những chuyện đã qua, thì mọi chuyện luôn luôn gay go. Khi nào viết lại cho hai bạn, mình sẽ báo tin về ông Gunny. Tin tốt lành, mình hy vọng thế.

Làm ơn giữ gìn sức khỏe và nhớ tới mình. Và dù mình biết không cần phải nhắc hai bạn... đừng sử dụng ống dẫn. Vì không thể biết được chuyện gì sẽ xảy ra nếu hai bạn làm vậy.

22. Nước Đen - Chương 22

CLORAL

(@Phantom1340 type)

“Làm ơn giữ gìn sức khỏe và nhớ tới mình. Và dù mình biết không cần phải nhắc hai bạn... đừng sử dụng ống dẫn. Vì không thể biết được chuyện gì sẽ xảy ra nếu hai bạn làm vậy.”

Mark hạ thấp mấy trang nhật ký #17 của Booby xuống sau khi đọc cho Courtney và Spader nghe. Cả hai đều có vẻ trầm ngâm.

Mark hỏi một cách nghiêm túc:

-Hai đứa mình tới đây có là một sai lầm không?

Courtney rất tự tin:

-Không. Bobby không biết hết chuyện. Cái chết của tất cả những con tang đó tại nông trại là gì? Quá rõ ràng. Đó là thuốc độc đem tới từ Cloral. Mình bảo đảm, Saint Dane đang cố tìm Nước Đen, để đầu độc nơi đó luôn.

Mark hỏi:

-Anh nghĩ sao, Spader?

-Tôi nghĩ, Courtney có lý.

Courtney đắc thắng kêu lên:

-Cám ơn anh.

Spader nói thêm:

-Nhưng không hiểu, đem thuốc giải độc từ Cloral tới đó có đúng không?

Courtney nói ngay:

-Anh nói gì vậy? Qui luật đã thay đổi. Chính Saint Dane nói với chúng tôi điều đó. Nếu hắn đang xáo trộn các lãnh địa, tại sao chúng ta không thể chứ?

Spader trầm ngâm:

-À... vì hắn là kẻ xấu.

Courtney cứng họng trước lý lẽ đó. Thay vào đó, cô cầm túi nhựa đựng mẫu lông của Seegen, hỏi Mark:

-Còn cái này thì sao? Chúng ta đã đem tới từ Trái Đất Thứ Hai. Không là xáo trộn các lãnh địa à?

Mark ngượng ngùng nói:

-Mình... mình sẽ hủy nó đi.

-Đúng rồi, sau khi đã xét nghiệm xong. Tôi nghĩ, mọi chuyện đã thật sự thay đổi. Saint Dane đã hủy hoại được một lãnh địa, và nhờ vậy, phần nào làm hắn mạnh hơn. Xáo trộn các lãnh địa có thể là nguy hiểm, nhưng để hắn lại thắng nữa, còn tệ hại hơn.

Mark hỏi:

-Còn vụ phụ tá du hành qua ống dẫn? Bobby nghĩ đó là một sai lầm.

-Cậu ấy không biết chắc. Nhưng tôi sẽ nói cho bạn biết điều gì là chắc chắn: Saint Dane sắp tận diệt gar. Hắn có klee ủng hộ, có thuốc độc. Bạn muốn làm gì nào? Về nhà chờ đọc nhật ký của Bobby, để nghe bạn ấy báo tin là lại thất bại lần nữa? Và quyền lực của Saint Dane thậm chí càng mạnh hơn? Hay có lẽ đích thân Saint Dane sẽ ghé qua để trực tiếp báo tin cho chúng ta., ngay trước khi hắn bắt đầu làm náo loạn Trái Đất Thứ Hai.

Mark nhìn Spader. Spader nhìn lom lom mặt sần. Mark thấy hàm anh ta căng cứng, răng nghiến chặt. Sau cùng anh ta lấy túi nhựa từ tay Courtney, lên tiếng:

-Chúng ta sẽ không làm bất cứ điều gì, cho tới khi biết rõ. Theo tôi.

Một lát sau cả ba đứng trong phòng thí nghiệm nông học cùng Ty Manoo, một trong số các nhà nông học có trách nhiệm trong vụ tạo ra chất độc chết người một cách ngẫu nhiên, đã gây hiểm họa dịch bệnh trải rộng trên Cloral. Spader, Courtney và Mark chăm chú nhìn nhà khoa học béo lùn bận rộn sửa soạn một phim đèn chiếu, chụp lộn lông của mèo già Seegen qua kính hiển vi.

Manoo giải thích:

-Ý tưởng tạo ra một loại phân bón, để tăng gấp đôi năng suất cây trồng, là một ý tưởng cao quý của những nhà nông học chúng tôi. Nó bảo đảm toàn thể Cloral ê hề thực phẩm trong nhiều thế hệ. Nhưng không ngờ lại trở thành một sai lầm kinh khủng.

Hai phụ tá mới và Spader biết vì sao. Vì Saint Dane.

-Loại phân bón đó làm biến đổi cấu trúc phân tử của tất cả cây cối. Hoa màu bị nhiễm độc. Thật kinh khủng.

Ty Manoo lùn xẹt, đầu súi lợi, mặt giống mặt người lùn. Lão là người dễ bị căng thẳng, cứ nói là liếm môi. Lúc này lão liếm môi càng bạo. Vì lão không muốn nhắc lại chất độc mà lão có phần trách nhiệm.

-Nếu không nhờ có những con người tốt bụng của Faar, đã phát minh được một chất giải độc thì... Không tưởng tượng nổi chuyện gì đã xảy ra.

Courtney thì thầm:

-Thì Saint Dane đã hủy diệt Cloral, vậy thôi.

Manoo hỏi:

-Xin lỗi, cô nói gì?

-Không có gì.

Manoo đã chụp xong, nhét phim vào kính hiển vi. Trông không giống kính hiển vi của Trái Đất Thứ Hai một chút nào. Dụng cụ này tròn như một quả bóng chuyền và bằng bạc sáng bóng. Đáy bằng phẳng. Một cửa sổ vuông trên chóp đỉnh để nhìn xuống hình ảnh được phóng đại. Vừa chăm chú nhìn, Manoo vừa nhẹ nhàng quay khối hình cầu để điều chỉnh. Lão nói:

-Việc này chỉ phí thì giờ, vì tất cả thuốc độc đã được tiêu hủy ngay sau khi...

Manoo bỗng nín bặt. Mark thấy mặt lão biến sắc. Spader hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Manoo như chết lặng, sững sờ hỏi:

-Cậu lấy cái này ở đâu.

-Chuyện đó không quan trọng. Nhưng có đúng là phân bón nhiễm độc không?

Manoo lắp bắp:

-Không thể... không thể như thế được.

Courtney vội hỏi:

-Nhưng đúng không?

Manoo nhìn cả ba, vừa sợ vừa bối rối. Spader thúc giục:

-Nói đi, ông Manoo.

Manoo ngượng ngùng nói:

-Có... có một vấn đề...

Spader kêu lên:

-Vấn đề gì? Tôi có nghe vấn đề gì về vụ này đâu?

Manoo vội nói:

-Nhưng cũng chưa chắc lắm. Tất cả loại phân bón đó đã bị hủy. Tất cả. Nhưng có một sự không đồng nhất. Một sai sót...

Spader mất bình tĩnh, hỏi ngay:

-Sai sót gì?

-Một sai sót nhỏ về giấy tờ thôi. Không có gì nhiều đâu.

-Ôi trời, nói ngay đi, Manoo.

Manoo lúng túng:

-Khi kiểm kê, chúng tôi thấy các con số không khớp nhau. Mười thùng chất độc dư trong sổ sách. Chúng tôi cho rằng ai đó đã cộng nhầm...

Lão im lặng. Sự thật khủng khiếp đang rõ dần trong đầu lão: sổ sách không bị nhầm.

Spader hỏi:

-Ông xác định cùng thứ thuốc độc này chứ?

Vừa rồi rít liếm môi, Manoo vừa bảo:

-Nhìn thấy là tôi biết ngay.

Câu nói của lão đã xác nhận câu hỏi của Spader. Mối nguy hại của Cloral đã chính thức xuất hiện tại Eelong.

Manoo rút phim ra khỏi kính hiển vi, thả xuống mặt bàn, như một vật truyền nhiễm. Mà là vật truyền nhiễm thật còn gì.

-Spader, nếu sổ sách kiểm kê không nhầm, thì mười thùng độc được đó đang trôi nổi đâu đó trên Cloral. Chúng ta phải...

-Không đâu. Ông đang giữ chút thuốc độc cuối cùng đó. Đốt đi. Lông mèo, giấy gói, cả cái bao nhựa này nữa.

Spader ấn cái bao vào bàn tay đấm mồ hôi của Manoo:

-Đốt hết đi.

-Nhưng còn những thùng bị mất?

-Cứ coi như đã mất. Hóa chất giải độc còn không, hay cũng hủy hết rồi?

-Ồ không. Các khu định cư đều còn tồn kho, để... phòng xa chuyện đó lại xảy ra. Không thể tin được! Chúng tôi phải làm gì?

-Không làm gì hết. Tôi sẽ báo cáo chuyện này với Yenza. Đừng cho bất kỳ ai biết, chúng ta không nên gây hoảng sợ một cách vô ích.

-Được, tùy cậu. Nhưng làm ơn báo cho Wu Yenza biết.

Courtney và Mark theo Spader ra khỏi phòng thí nghiệm. Ra ngoài, cả ba rảo bước qua một khu trồng loại quả lớn cỡ quả bưởi, với những sọc vàng và tím rất hấp dẫn. Chưa bao giờ Mark và Courtney được thấy một loại trái cây như thế, nhưng không ngừng lại để chiêm ngưỡng được. Thời gian vui chơi đã qua từ lâu rồi.

-Bây giờ chúng ta đã đủ bằng chứng chưa?

Courtney hỏi, chắc hẳn câu trả lời sẽ là gì. Nhưng Spader không trả lời. Mark hỏi:

-Chúng ta đi đâu đây?

Spader nói:

-Tôi phải nói với Yenza.

Mark ra vẻ hiểu biết:

-Sếp của thủy vụ và là phụ tá của anh.

Courtney nói:

-Để làm gì? Đây đâu phải chuyện về Cloral.

Spader ngừng chân, quay phắt lại:

-Như thế này là không đúng. Khi cần tôi giúp, Pendragon sẽ tới đây tìm tôi. Tôi đã hứa với cậu ấy như vậy.

Courtney hỏi:

-Có gì khác đâu? Bây giờ bạn ấy cần anh giúp. Anh sẽ giúp, đúng không?

-Khác là chúng ta đang làm những điều cậu ấy bảo chúng ta không được làm. Được, có thể qui luật đã đổi thay, nhưng Pendragon là thủ lĩnh Lữ khách. Tôi tin tưởng cậu ấy.

Courtney bảo:

-Tất cả chúng ta đều tin tưởng Bobby.

Spader dứt khoát:

-Vậy nếu cậu ấy đúng, thì sao? Nếu chúng ta làm sai, chuyện gì sẽ xảy ra?

Đó là một tuyên bố, không là một câu hỏi. Hai đứa im thin thít, vì sự thật là hai đứa đều không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nếu các lãnh địa bị xáo trộn, hay phụ tá sử dụng ống dẫn.

Sau cùng, Courtney bình tĩnh nói:

-Tôi không biết. Nhưng tôi biết một điều: nếu đó là những qui luật, Saint Dane đã không đang chơi trò đó. Đúng, kẻ xấu không luôn luôn chơi đẹp, nhưng hẳn sắp hủy diệt thêm một lãnh địa nữa. Vì vậy tôi nghĩ, chúng ta có hai chọn lựa. Thứ nhất: anh có thể ở lại đây, tôi và Mark trở lại Trái Đất Thứ Hai, và tất cả chúng ta hy vọng Bobby sẽ tìm ra cách ngăn chặn thuốc độc của Cloral hủy diệt Eelong.

Mark điềm đạm nói:

-Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Từ những gì tụi mình đã đọc, thì Eelong không có một nền khoa học có thể sản xuất được chất giải độc như tại Faar.

Courtney tiếp:

-Điều đó đưa chúng ta tới chọn lựa thứ hai: Chúng ta có thể đem chất giải tới Eelong. Hy vọng là không quá muộn. Có thể phạm qui luật và xáo trộn hai lãnh địa, nhưng đó là mũi tên tuyệt nhất để hạ Saint Dane. Mũi tên độc nhất. Vấn đề là: chọn lựa nào tệ hơn? Phụ tá sử dụng ống dẫn và làm xáo trộn các lãnh địa? Hay để Saint Dane chiến thắng thêm lãnh địa thứ hai nữa?

Cả ba im lặng một lúc, rồi Mark nhỏ nhẹ hỏi:

-Anh muốn tụi tôi đem thuốc giải tới Eelong?

Wu Yenza đứng trên boong tàu cao tốc đang nhẹ nhàng bập bềnh trên biển. Cô kiểm tra lại lần cuối thiết bị trước mặt. Yenza là đội trưởng thủy vụ của Grallion, rất tự tin trong công việc. Tuy đã ở tuổi ba mươi, nhưng thân hình Yenza thon chắc, với mái tóc ngắn màu đen, và bộ đồng phục cũng màu đen như của Spader, nhưng tay áo dài với ba sọc vàng nơi cổ tay, biểu hiện cấp bậc của cô. Yenza mau chóng hoàn thành tất cả những công việc với Lữ khách. Sau khi cô và các đội viên thủy vụ dưới quyền giúp họ đánh bại Saint Dane và bè lũ của hắn trong trận chiến tại thành phố Faar, Spader đã cho cô biết tất cả những gì anh biết về nhiệm vụ ngăn chặn con quỷ dữ của các Lữ khách, cô đồng ý trở thành phụ tá cho Spader. Lúc này, đứng trên tàu thủy vụ, cô kiểm tra kỹ thuật ba ống hình trụ màu bạc, trông giống như bình dưỡng khí của thợ lặn. Nhưng bên trong chúng không là khí nén, mà chứa đầy chất lỏng để hóa giải chất độc tại Eelong.

Mark và Courtney chăm chú nghe Yenza cắt nghĩa:

-Mỗi bình có một cái vòi. Chất lỏng bên trong được nén dưới áp suất. Mở vòi, chất lỏng phun tỏa ra rất mạnh, sẽ làm mất tác dụng của chất độc ngay.

Courtney nói:

-Em hiểu rồi.

Spader leo lên khoang, đem theo ba túi đeo lưng màu đen, nói:

-Chúng ta mỗi người sẽ mang một bình.

Anh khoác túi lên, để Yenza đặt vào đó một bình. Spader buộc chặt dây, kéo bình sát lưng, bảo Mark và Courtney:

-Vây thôi. Dễ ợt.

Anh và Yenza giúp Mark và Courtney đeo bình. Thiết bị này rất nhẹ. Hai đứa thoải mái đi lại, không phải khom lưng và không mất thăng bằng.

Mark bảo Courtney:

-Ê, trông bạn giống thợ lặn quá.

Yenza đưa lên một khẩu súng ngắn bằng bạc. Hai đứa nhận ra khẩu súng Bobby đã tả trong nhật ký. Khi bắn, súng phun ra một làn nước đủ mạnh để xuyên thủng một bức tường.

Yenza nói:

-Mỗi người một khẩu, có cả bao. Dù mấy con tang ở Eelong ghê gớm đến cỡ nào, một phát này là chúng lặn ùng ra ngay.

Spader vội nói:

-Không. Không có vũ khí.

Courtney hỏi ngay:

-Sao không? Eelong là nơi rất đáng sợ.

-Biết. Nhưng chúng ta tới Eelong, để trừ khử một thứ chất độc đáng lẽ không bao giờ được đưa tới đó. Chỉ có vậy thôi. Không thể đem tất cả những gì chúng ta muốn từ các lãnh địa khác tới.

Mark bối rối nói:

-Tôi... tôi... hiểu, anh Spader. Nhưng... nhưng... nguy hiểm lắm. Có thể... chúng ta không còn sống để ra khỏi cái cây đó ổng dẫn đó được đâu.

-Nếu không thì... đó là: chuyện phải thế thôi. Chúng ta phải chấp nhận số phận của mình. Còn muốn đi không?

Mark nhìn Courtney. Nó đã từng phải nghĩ đến lần thứ hai về chuyến đi này. Bây giờ chắc phải nghĩ thêm lần thứ ba, lần thứ tư nữa quá. Nhưng Courtney đã lên tiếng, rất quả quyết:

-Đi chứ.

Spader hỏi:

-Còn Mark?

Mark hít một hơi, bảo:

-Đi.

Spader nói với Yenza:

-Làm ơn chuyển tin qua nhĩn của chị tới Yorn. Đó là phụ tá của Eelong. Báo cho ông ta biết là Saint Dane đã đem chất độc từ Cloral tới Eelong, và chúng tôi đang tới cùng thuốc giải. Ông ta phải đưa tin cho Pendragon, để chúng tôi có thể bắt liên lạc được với cậu ấy.

-Tôi hiểu rồi. Cậu tin chắc là không cần tôi đi cùng chứ.

-Không chắc lắm đâu. Nhưng đã có hai phụ tá. Nếu đúng là chúng ta sai lầm, tôi không muốn thí mạng thêm người nữa.

Courtney phản pháo:

-Không hề sai lầm đâu.

Nhặt máy phóng nước lên, Spader nói:

-Chúng ta sẽ sớm biết thôi mà. Sẵn sàng chưa?

Cả ba cầm quả cầu dưỡng khí, đội lên đầu.

Khi Spader và Courtney phóng xuống nước, Yenza nói theo:

-Chúc may mắn.

-Cám ơn.

Mark nói. Nó ngồi trên lan can con tàu, vắt chân ra ngoài, rón rét trượt xuống làn nước ấm của Cloral. Cả ba bồng bênh nhẹ nhàng bên tàu.

Spader hướng dẫn:

-Giống như trước. Nắm lấy thắt lưng tôi.

Anh lặn xuống khỏi mặt nước. Mark và Courtney theo sau. Hai đứa nắm thắt lưng của Spader, và với sự trợ giúp của máy phóng nước, anh kéo cả ba xuống nước, tiến thẳng tới cổng ống dẫn. Yenza đã định vị tàu cao tốc ngay trên gờ đá, nên trong tích tắc cả ba đã vọt thẳng xuống dưới mặt nước. Mấy phút sau, cả ba nhô lên khỏi mặt nước trong hang động có ống dẫn. Ba người lẳng lặng đu lên bờ đá, cởi bỏ quả cầu dưỡng khí và thắt lưng bơi.

Spader nói:

-Chúng ta mặc quần áo này khi qua ống dẫn. Tới nơi, sẽ tìm quần áo Eelong để thay.

Mark bảo:

-Sẽ rất căng nếu phải cắt nghĩa cho klee về mấy cái bình này.

Spader nói ngay:

-Căng thật. Hy vọng chuyện đó không xảy ra.

Trườn lại xuống nước, Spader kêu lên:

-Eelong!

Ống dẫn trên đầu sống động. Khi ánh sáng và tiếng nhạc tới gần, Spader nhìn Courtney , nói:

-Rất mong cô đúng trong chuyện này. Hẹn gặp lại bên đầu kia.

Ánh sáng chói lòa bùng ra từ chỗ ống dẫn, rọi xuống Spader. Mark và Courtney phải nheo mắt để nhìn những gì đang xảy ra, và thoáng thấy Spader được nâng bổng khỏi nước. Một giây sau, ánh sáng làm chúng lóa mắt. Khi ánh sáng tắt, Spader cũng biến theo luôn. Hai đứa chỉ còn nghe tiếng nhạc chìm dần vào sâu thẳm lòng ống dẫn. Nhìn nhau bối rối, đứa này chờ đứa kia đi trước.

Mark nghiêm trang nói:

-Bạn phải biết là: chúng ta có thể chết trên Eelong.

-Tốt. Khi tới đó bạn phải có thái độ thật quả quyết như vậy.

-Mình nói nghiêm túc mà. Chúng ta đã sẵn sàng làm chuyện này chưa?

Courtney trả lời bằng cách trườn xuống nước:

-Rồi. Đừng hòng phá binh khi điều thú vị sắp bắt đầu, nghe không?

Mark nhảy xuống nước, lèm bèm:

-Thú vị! Có ối thứ tha hồ mà “thú vị”.

Courtney lên tiếng:

-Eelong!

Lập tức ống dẫn rền rĩ. Tiếng vách đá nứt rạn rung chuyển như động đất. Mark và Courtney bàng hoàng ngước lên.

Mark lo lắng nói:

-Nó không giống thế khi Spader đi.

Hai mảnh đá rơi ra từ ống dẫn, vội vào vách hang, rồi nẩy xuống nước. Hai đứa phải vội vàng bơi tránh ra chỗ khác.

Mark hỗn hển:

-Không ổn rồi.

-Nhưng bây giờ thì quá muộn mất rồi.

Courtney la lên khi tiếng nhạc đã cận kề. Thêm nhiều mảnh đá rơi tùm xuống nước. Ánh sáng từ ống dẫn vây lấy hai đứa, và cả hai thấy mình bị nhấc bổng lên khỏi nước. Một thoáng sau, cả hai lướt vào ống dẫn, trên đường tới Eelong.

Trong khi bay, chúng quên ráo những tổn hại bất thường vừa xảy ra. Hào hứng, sợ hãi nhưng đã hơn dự đoán nhiều. Với chuyến du hành đầu tiên, chúng đã được thấy những hình ảnh kỳ lạ trôi nổi trong biển sao chung quanh đường hầm pha lê. Những lâu đài khổng lồ, trông như được dựng trên sườn núi; một khinh khí cầu màu bạc có hình dáng như điều xì-gà, rất có thể là Hindenburg; và những hình ảnh như một lũ đoàn binh lính đang đi theo một đội hình hoàn hảo, tiến vào một cuộc chiến. Mark và Courtney đều không hiểu những hình ảnh đó có ý nghĩa gì. Thật ra chúng không có thời gian để bàn cãi, vì đã cảm thấy bị trọng lực lôi kéo. Điều đó có nghĩa là chúng đã tới Eelong. Một giây sau, chúng đã đứng giữa... những dây leo chằng chịt bao quanh. Mỗi đứa lần theo một ngã, và mau chóng bị lạc trong cái đồng búi bụi nhùi đó.

-Aaa! Courtney ơi!

Vừa khiếp đảm la, Mark vừa vung tay gạt đám dây leo.

Tiếng Courtney đâu đó gọi lại:

-Mark! Bình tĩnh. Chúng chỉ là rễ cây, nhớ không? Bobby đã viết rồi mà.

Mark thôi vùng vẫy, ngưng ngập nói:

-Ồ, đúng rồi, rễ cây.

Một bàn tay nắm cánh tay nó. Tốt rồi, nó không còn một mình nữa. Mark nói:

-Trời ơi! Làm sao chúng ta ra khỏi...

Khi rẽ những rễ treo ra, nó thấy đó không phải là tay của Courtney. Kẻ đang nắm cổ tay nó có hai mắt vàng khè, răng nhọn hoắc. Một quig-người. Cả hai nhìn nhau trừng trừng, chờ đợi kẻ kia sẽ làm gì. Mark phản ứng trước:

-Quig!

Mark vừa la vừa ráng rút tay lại. Nhưng con quig giữ chặt. Mark bật ngửa vào đám rễ cây khi bị con quig vồ lên ngực. Con quái nhìn xuống Mark, nhe răng cười gớm ghiếc. Nó tấn công cổ họng Mark, Mark vùng tay đỡ, bị bàn tay con quái đập trúng trán.

-Aaaaa!

Mark đau đớn rú lên. Nó đâu biết đánh đấm là gì, mà lại là kiểu cận chiến thế này. Nhưng đau quá hóa liều. Nó dùng tay còn lại khện một cú lên thái dương con quái, đánh bật con vật nhỏ con ra. Nhưng không được lâu. Con quái trườn bằng gối, sửa soạn phóng tới. Mark đang ngồi dưới đất, vừa bò ngửa ra sau vừa la toáng lên:

-Courtney oiii! Cứu!

Con quig lao tới, nhưng trước khi chạm được Mark, bị một sợi dây leo phóng ra, cuốn quanh cổ, kéo ngược lại. Con quái hự lên kinh ngạc, giật mạnh nút thông lọng. Lúc đầu, Mark tưởng một rễ cây sống dậy, tấn công con quig, nhưng một giây sau, nó biết lý do thật sự. Spader đang giật hai đầu sợi dây leo, thít chặt quái quig. Với tình cảnh này mà giọng anh thật bình tĩnh:

-Đồ ghê tởm. Tà lỗi với bạn ta đi.

Con quái giật sợi dây đứt làm hai, nhảy vọt vào đám rễ cây rậm rạp, rồi biến mất. Nhưng chỉ một giây, đám rễ sau Mark sột soạt. Mark chạy lại Spader, la lớn:

-Còn nữa.

Đám rễ được vén ra và... Courtney hỏi:

-Chuyện gì vậy? Bạn không sao chứ?

Mark la tiếp:

-Không!

Spader nhìn vết thương trên tay Mark, nói:

-Không sao. Chỉ bị trầy sơ sơ thôi.

Mark nổi quạu:

-Nói thì dễ lắm. Lỡ nó bị bệnh dại thì sao.

Courtney hỏi:

-Làm ơn ra khỏi cái rừng này được chưa?

Cả ba đi sát nhau, mở đường tới hang động Bobby đã tả trong nhật ký. Courtney ra khỏi đám rễ dày đặc trước. Vừa thoáng nhìn, cô bỗng kêu lên:

-Ôi trời!

Spader và Mark bước ra ngay sau cô. Phản ứng của Mark y hệt Courtney:

-Ôi trời!

Spader hớn hờ:

-Hô hây! Minh tin đó là sự thật.

Đứng bằng bốn chân kẻ tảng đá phẳng, chính giữa hang, là một con mèo rừng to lớn màu nâu.

Con mèo hỏi:

-Tất cả không sao chứ? Tôi không biết có quig ở trong này. Xin lỗi. Cuộc tiếp đón tới Eelong không được tốt đẹp lắm.

Cả ba đều nhìn lom lom con mèo. Dù Mark và Courtney đã từng thấy Seegen rồi, nhưng nhìn một con thú ăn thịt nói nheo nhéo vẫn không khỏi lạ lùng. Còn Spader chưa bao giờ được thấy bất kỳ con mèo nào – dù là mèo văn minh hay... chỉ là mèo.

Con mèo lại nói:

-Các bạn là Mark, Courtney và Spader?

Courtney là người đầu tiên tỉnh táo lại:

-Phải. Boon hả?

-Chính tôi đây.

Boon trả lời. Nó đứng lên bằng hai chân sau, đưa ra một mảnh giấy như lá cây. Giống hệt những trang giấy Bobby đã dùng để viết nhật ký ở Cloral:

-Tin này khủng khiếp quá. Có đúng là Saint Dane đã đem thuốc độc từ lãnh địa khác tới đây không?

Spader nói:

-Tôi không hiểu.

Mark trấn an anh ta:

-Không sao đâu. Tại Eelong, klee là sinh vật thượng đẳng.

-Không. Tôi nói về lá thư. Tôi yêu cầu Yenza gửi thư đó cho Yorn, một phụ tá.

Boon vội nói:

-Đúng thế. Nhưng Yorn đã đưa cho tôi trước khi đi Nước Đen. Vì thế tôi mới tới đây để gặp các bạn. Chuyện đó đúng không? Chuyện thuốc độc từ Cloral đó?

Spader trả lời:

-Đúng. Sao họ không chờ chúng tôi?

Mark nói:

-Boon, có điều tôi không hiểu. Sao chúng tôi có thể nghe được anh? Nghĩa là, anh không là Lữ khách. Chúng tôi cũng không là Lữ khách. Tôi tin là anh không biết tiếng Anh. Bây giờ tôi nhớ lại, cả Ty Manoo ở Cloral cũng không biết tiếng Anh...

Courtney nói:

-Bobby đã bảo, mọi chuyện đang thay đổi. Có lẽ chính chúng ta cũng đã có những thay đổi, vì bây giờ chúng ta có thể sử dụng ống dẫn.

Mark ngẩn mặt:

-Ồ há.

Spader hỏi:

-Bây giờ làm gì?

Mark đưa tay lên. Mặt nhẵn của nó đang chiếu sáng. Nó rút nhẵn, đặt lên mặt đất. Những sự kiện quen thuộc mau chóng nối tiếp. Tiếng nhạc, ánh sáng, nhẵn nói rộng dần... và một cuộn giấy da thuộc xuất hiện. Mark cúi xuống nhật ký mới của Bobby Pendragon lên.

Spader nói:

-Có thể những lời giải đáp chúng ta đang cần đã tới.

23. Nước Đen - Chương 23

NHẬT KÍ #18

EELONG

(@Phantom1340 type)

Vì sao hấn biết?

Câu hỏi đó luôn làm mình bứt rứt, nhưng bây giờ nó làm mình phát điên luôn. Từ khi ra khỏi nhà với cậu Press, mình đã phải chấp nhận rất nhiều điều vô lý. Dĩ nhiên chuyện vô lý bậc nhất là, vì sao mình được chọn làm một Lữ khách. Nhưng còn cả ngàn câu hỏi xà quần khác chưa được trả lời, như: Ai tạo ra ông dẫn? Bằng cách nào ông dẫn phóng tụi mình qua không gian và thời gian? Quyền lực nào đứng sau tất cả những điều đó. Những cái nhần từ đâu tới? Mình còn có thể tiếp tục mãi cũng không hết những vấn đề thắc mắc, nhưng ngay lúc này có một câu hỏi đang làm mình hoàn toàn phát khùng.

Vì sao hấn biết?

Mình đang nói về Saint Dane đó. Hết lần này đến lần khác, hấn phát hiện ra giai đoạn chính xác trong một lịch sử của một lãnh địa, để giẫm chân vào reo rắc tội ác. Bằng cách nào và vì sao hấn biết? Hấn có thể tiên đoán tương lai? Nhìn vào quả cầu pha lê và thấy toàn bộ lịch sử của một nền văn minh, và chọn thời điểm chính xác khi có thể gây tổn thất lớn nhất? Nếu tìm ra giải đáp của câu hỏi đó, mình tin là sẽ giải mã được toàn bộ bí ẩn vì sao chuyện này đang xảy ra. Có thể lúc đó mình sẽ có thể quên ráo được tất cả mớ bòng bong này, thoải mái trở về nhà.

Chắc lúc này mình bị ám ảnh về chuyện đó là vì mình đang tức giận. Trước hết giận mình là một thằng đàn. Tụi mình đang ở tại một bước ngoặt khắc nghiệt trong lịch sử Eelong; một sự kiện sắp xảy ra, sẽ làm đổi thay tiến trình của lãnh địa này mãi mãi và Saint Dane, một lần nữa, sẵn sàng bước vào để thúc đẩy mọi sự việc vào một đường lối sai lầm. Điều đáng thất vọng kinh khủng nhất là: mình đã có cơ hội ngăn chặn hấn, nhưng đã để vượt mất. Sự thật là lúc trước mắt, mà mình như mù, không thấy. Saint Dane đã mắc sai lầm nghiêm trọng mà mình không nhận ra, cho đến khi quá muộn. Đáng lẽ mình phải khôn ngoan hơn. Giờ thì Eelong đang cận kề thảm họa, mình thì vẫn không biết phải làm gì để ngăn chặn lại. Cảm giác hoàn toàn tuyệt vọng. Chỉ còn cách trở về, viết tiếp những gì đã xảy ra từ sau nhật ký trước. Ít ra còn có hồ sơ về sự thất bại của mình, để khi viết lịch sử Halla, tới chương về Eelong, người ta còn biết phải nguyên rủa Lữ khách nào.

Lữ khách đó là... mình.

Mình đã kết thúc nhật ký trước ngay sau khi tụi mình phát hiện bản đồ tới Nước Đen của Seegen. Kế hoạch là, để Boon ở lại Leeandra để do thám Timber và Hội Đồng Klee, còn Kasha, Yorn và mình theo bản đồ tới Nước Đen. Lúc đầu mình tưởng chỉ có Kasha và mình cùng đi, vì Yorn... ừ... hơi bị già. Mình không có ý phản đối người già đâu. Nhưng đây là một hành trình có thể khá nguy hiểm, mình không chắc Yorn có đủ sức chịu đựng không. Nhưng Yorn bảo muốn giúp, để bảo đảm ước nguyện cuối cùng của Seegen được thi hành. Mình đoán, lý do thật sự là Yorn không tin tưởng Kasha. Thật tình, mình cũng vậy. Nhưng Kasha thông hiểu bản đồ của Seegen. Mình thì không. Với mình, chỉ toàn những hình tròn, những con số ngẫu hứng và mấy mũi tên chỉ... chẳng biết tới đâu. Nhưng Yorn đọc được. Mình nghĩ, nếu vắng Kasha, Yorn có thể thay thế cô ta. Ngoài ra, mình mừng vì có người đi cùng rất nhiệt tình tới đó, không như Kasha, cô ấy không muốn đi. Vì vậy tụi mình trở thành một bộ ba.

Kasha đoán, theo bản đồ của Seegen, sẽ mất trọn một ngày cuối zenzen mới tới nơi. Tụi mình quyết định nghỉ ngơi đêm đó và sẽ lên đường sáng sớm mai. Với mình, chương trình đó quá tốt. Vì "pin" mình hết năng lượng rồi. Trong khi Yorn và Boon đi thu xếp zenzen và lương thực, mình theo Kasha về nhà cô. Mình

mừng vì có dịp nói chuyện riêng với Kasha. Bây giờ, dù chấp nhận hay không, Kasha đã là Lữ khách của Eelong. Biết cô ta đang phải trải qua điều gì, mình rất thương cảm, nhưng còn nhiều điều quan trọng khẩn thiết hơn những cảm xúc của cô ta nhiều. Mình phải vực cô ta dậy. Vì thế khi chỉ còn riêng hai đứa, mình cố gắng làm điều đó.

Mở đầu, mình làm bộ hỏi vu vơ:

-Cô cảm thấy sao?

Câu trả lời của Kasha sắc lẹm:

-Về chuyện gì?

Không nên hấp tấp. Cô ả này rất dễ cáu giận. Không muốn cô ta nghĩ mọi rắc rối là do mình, làm máu klee nổi lên đùng đùng, chặt phăng cái đầu mình – hay khiếp hơn nữa là xé mình ra từng mảnh – vì vậy mình cố vui vẻ nói:

-Quá nhiều chuyện đã xảy ra. Nhớ lại bao khó khăn khi lần đầu tôi phát hiện mình là Lữ khách...

Cô ta gầm lên:

-Dẹp đi! Tôi không là Lữ khách.

-Nhưng cô đã thấy Saint Dane làm gì với gar...

-Đó là một gar. Không giống như hấn tra tấn một klee.

-Tôi không tin là cô cảm nhận theo cách đó.

-Tôi cóc cần anh tin cái gì. Cha tôi chết vì đám Lữ khách các anh. Tôi sẽ không sai lầm như vậy.

Kasha định bước về phòng. Mình chặn lại:

-Tôi đã thấy cô liều mạng để cứu một gar. Và đã hơn một lần cô cứu tôi. Nếu không quan tâm, không ai hành động như vậy.

-Nghe cho rõ. Tôi đã nói là sẽ giúp cậu đi theo bản đồ. Nhưng tôi làm vì cha tôi. Không phải vì tôi là một Lữ khách.

Mình oải cãi nhau với ả mèo này quá rồi:

-Tốt thôi, tùy cô. Nhưng tôi cần đọc nhật ký của cha cô.

-Không thể. Khi thiêu thi hài ông, tôi ném những trang giấy đó vào lửa rồi.

Mình la lên:

-Cô chưa đốt.

-Chắc chắn là rồi.

-Tại sao?

-Tôi không muốn bất cứ thứ gì nhắc nhở tôi những ngày cuối cùng của ông đã phí hoài đến ngần nào. Tôi sẽ hướng dẫn bản đồ cho cậu, Pendragon, chỉ thế thôi.

Kasha quét phăng mình. Mình không chịu thua:

-Nhưng Eelong đang trong giai đoạn ngặt nghèo...

Cô ả quay ngoắt lại:

-Tôi đã nói rồi, nếu chuyện gì xảy ra cho cha tôi là vì đám Lữ khách, tôi sẽ xé cậu ra từng mảnh. Tôi nói là làm đấy. Sau khi đưa cậu tới Nước Đen, nếu gặp lại, tôi sẽ giết chết cậu.

Kasha hăm hăm ra khỏi phòng. Mình hơi choáng. Mình không chỉ làm hỏng cơ hội kéo cô ta lên chung một con tàu, mà còn đẩy cô ta đến chỗ đe dọa mạng sống mình. Mi đúng là một nhà ngoại giao đại tài, Pendragon. Chỉ hy vọng cô ta nói sao làm vậy – ít nhất là về phần hứa đưa mình tới Nước Đen thôi. Còn

phần xé xác mình, mong sao ả quên đi. Với ý nghĩ gở đó, mình nằm xuống đi-văng chuyển ý nghĩ về những việc làm trước mắt.

Nước Đen. Chính xác là gì? Một nơi chốn? Một trạng thái tâm hồn? Một không gian khác nữa? Một thành phố mất tích như Faar? Đó phải là nơi có thật, vì Seegen đã tới đó và vẽ một tấm bản đồ. Và ông Gunny đang ở đó. Đó là nơi quan trọng đến nỗi gar thà chết chứ không tiết lộ bí mật. Còn... những khối lập phương bằng hổ phách liên quan gì tới chuyện này? Mình đã hy vọng tìm được vài bằng cớ trong nhật ký của Seegen, nhưng cơ hội đó đã bay theo làn khói. Chính xác cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Nhưng bất chấp mọi thất bại và những điều mơ hồ, mình vẫn cảm thấy chắc chắn Nước Đen là chìa khóa trong mưu đồ của Saint Dane. Mình phải tới đó và tìm ra câu trả lời.

Mình cố ngủ, nhưng không nổi. Đầu óc mình quay mòng mòng mười tám hướng. May là cơ thể mình đã rã rời, và mình ngủ thiếp đi. Ngủ là một điều kỳ lạ. Nó chữa lành cơ thể và cả trí não. Rất tốt. Vì mình đang quá cần được chữa lành. Thậm chí mình còn nằm mơ nữa. Boon đội một cái mũ cao có sọc trắng đỏ, vừa nhảy lừng tưng vừa hát chẳng ra nhịp điệu gì:

-Gunny đâu rồi? Ông già ngộ nghĩnh. Mình ghét trứng nhão. Trứng nhão hồng ngon.

Ồ, mình biết mà. Toàn mơ vớ vẩn, lộn xộn. Nhưng này, chưa lộn xộn bằng Eelong đâu.

Mình bị lay gọi bằng một giọng thì thầm:

-Pendragon, tới giờ rồi.

Lơ mơ mở mắt, thấy Boon, mình bảo:

-Tưởng tượng như cậu vừa bị mất cái nón.

-Hả?

Chẳng hơi đâu giải thích cái giấc mơ quái đản của mình, mình giụi mắt, hỏi:

-Kasha đâu?

-Ở dưới đó với mấy con zenzen rồi. Cô ấy muốn ra khỏi Leeandra thật sớm, trước khi có ai hỏi mọi người đi đâu.

Mình ráng đứng xuống, hít thở sâu mấy cái. Mỗi động tác đều mình làm đau, vì những vết thâm tím sau những ngày ngủ trong tù. Thậm chí đến chân tóc cũng đau.

Giọng Boon như một chú nhóc thất vọng vì quà sinh nhật không là con ngựa nhỏ như mong ước:

-Ước gì mình được đi với cậu.

-Tôi biết. Nhưng nếu chúng tôi gặp chuyện không hay, chỉ mình cậu biết những gì đang xảy ra. Cậu sẽ tự phải ngăn chặn Saint Dane.

Boon lo ngại nhìn mình thật lâu:

-Bây giờ tôi càng thật sự muốn đi cùng cậu.

Mình phì cười bảo:

-Hãy theo dõi Hội Đồng Klee, nhưng đừng để họ biết. Saint Dane không biết cậu là ai. Cứ giữ nguyên tình trạng đó. Khi chúng tôi trở lại, cho chúng tôi biết họ quyết định sao về Sắc Lệnh Bốn Sáu.

-Rõ. Chúc may mắn, Pendragon.

Boon ôm mình như cái ôm của một con gấu (hay mèo khổng lồ?). Dễ sợ nhưng chân tình. Vì vậy mình cũng ôm lại nó. Mình rất mến Boon. Mình cũng mến Yorn. Còn Kasha... mình hơi bị hãi. Chia tay Boon, mình đi thang máy xuống đất. Ba con zenzen đang chờ dưới gốc cây. Kasha ngồi ngất ngưỡng trên yên một con zenzen. Yorn cũng vậy. Con thứ ba chất đầy đồ đạc. Sốc thật.

Mình lau bầu:

-Chắc gar phải đi bộ quá.

Yorn vội nói:

-Chỉ tới khi ra khỏi Leeandra thôi. Gar ngồi zenzen một mình là trái luật.

Mình nói mĩa:

-Đương nhiên rồi. Có lẽ nên chất đồ đạc lên lưng tôi cho zenzen đỡ cực. Hay tốt hơn nữa là để tôi công luôn zenzen.

Kasha phang ngay:

-Muốn đi hay không?

-Đi chứ. Quá oải thành phố này rồi.

Mình khả ố thật, nhưng mình đang ở trong trạng thái vừa bị đánh thức dậy quá sớm, sớm tới... ba năm, để phát hiện ra toàn thân mình bầm tím (vòng tay chân tình của Boon cũng không giúp được bao nhiêu), rồi bị cho biết là kẻ độc nhất phải cuộc bộ. Khởi đầu một ngày thú vị thật.

Đoàn lữ khách nhỏ bé đi xuyên rừng, tiến tới cánh cổng của Leeandra. Mình liếc nhìn. Bên hông mấy con ngựa kỳ lạ toàn là vũ khí. Giáo, đoản thương bằng gỗ, những cuộn dây thòng lọng với ba quả cầu tròn, có cả cung tên nữa. Rất tốt. Mình còn mong có cả hỏa lực để chống với loài tang đối. Thành phố rất lạng lẽ. Tụi mình không gặp một klee nào. Mình vừa định hỏi đã leo lên ngựa được chưa, một bóng đen phóng từ cây xuống ngay trước mặt Kasha. Zenzen của cô quay đầu chạy, Kasha phải ghì cương giữ nó lại. Tưởng là một con tang, mình sẵn sàng vồ lấy vũ khí, nhưng bóng đen đó đã lên tiếng.

Durgen nói:

-Gar đó của tôi.

Ui da! Thăng cha này làm gì mà dậy sớm khiếp nhỉ.

Kasha trả lời Durgen ngay:

-Anh không có quyền gì bắt nó hết.

-Cô mắc nợ tôi.

-Anh đã kiếm đủ lời lãi rồi. Tránh ra, Durgen.

Durgen không nhúc nhích. Lớn chuyện rồi. Vì mình. Mình rón rén tiến tới một zenzen, với tay lấy một đoản thương. Không thể là đối thủ của Durgen, nhưng mình không còn cách nào khác nữa.

Yorn bình tĩnh nói:

-Tôi xin anh đó, Durgen. Anh và Kasha là bạn mà, biết điều với nhau một tí đi.

Durgen nghiêng răng, giận dữ nói:

-Klee bị giết trong buổi hái lượm cũng là bạn của tôi. Kasha, cô đã trở nên nguy hiểm. Cô không còn là một đội viên hái lượm nữa. Tôi sa thải cô.

Kasha bàng hoàng kêu lên:

-Sao? Anh không thể làm thế được.

-Tôi có thể và tôi đã làm. Nếu còn tiếp tục có thái độ âm mưu đảo chính, cô sẽ bị trục xuất khỏi Leeandra. Bây giờ thì tránh ra và trả gar đó lại cho tôi.

Durgen xông qua con zenzen của Kasha, tiến thẳng lại mình. Trong thoáng giây đó, tất cả những kỷ niệm khủng khiếp của nhà tù tràn ngập trong mình, làm mình không còn biết suy tính gì hơn là phải tìm đường sống. Giật mạnh đoản thương từ con zenzen gần nhất, mình quyết định thật nhanh. Tấn công. Nếu làm Durgen bị bất ngờ, mình có thể may mắn đập trúng hấn. Nếu không, hấn sẽ giết mình. Kiểu gì mình cũng không trở lại cái chuồng nhốt thú đó nữa. Hạ thấp vũ khí, mình nhảy ra từ sau con zenzen. Durgen không ngờ. Con mèo to lớn đập vội mình. Mình né tránh. Vuốt nó vệt sát rạt ngay trên đầu mình. Mình cảm

thấy móng vuốt của nó cắt vào không khí. Cắt là từ chính xác. Durgen không định bắt mình. Nó muốn giết mình.

Mình vươn vũ khí, thúc vào mạn sườn hấn. Durgen bật lên tiếng kêu đau đớn. Mình nghĩ đã đập gãy một cái gì đó. Nhưng chỉ làm hấn phần nộ thêm. Nó đập mình như mình là cái bao tập quyền anh. Mình giật lùi, dùng đoản thương đánh bật trận tấn công ào ạt. Con mèo to lớn rút lên tức giận. Tại nó cúp ngược ra sau. Mình tới số rồi. Mình biết không đủ sức tự vệ mãi trước đợt tấn công dữ dội này. Lùi thêm một bước, mình ngã ngồi xuống đất. Lâm ly thảm thiết chưa? Durgen đứng trên bốn chân, khom lưng thấp xuống. Nó là một con mèo rừng đang có con mồi trước mắt.

Thình lình bật ra tiếng ằng ặc, Durgen đứng thẳng lại. Hai mắt mở thao láo, nó uốn lưng, như vừa bị đánh từ phía sau. Nó gầm gừ quay lưng lại mình. Từ vai nó lòi ra một cái đĩa tròn sáng bóng, cỡ bằng một cái CD. Nhưng đây không phải là một đĩa nhạc. Nó có răng nhọn như một lưỡi cưa máy cỡ nhỏ. Và lưỡi dao đó cắm ngập vào lưng của Durgen. Con mèo thét lên đau đớn. Nó cố nắm cái đĩa để rút ra, nhưng không với tới.

-Kasha!

Durgen đau đớn gầm thét, trong khi thân hình lại nẩy lên. Nó quay lại mình. Mình thấy: một cái đĩa nữa cắm ngập gần bả vai nó. Máu tóe ra từ vết thương, đầm đìa trên áo. Những chấm máu đen sáng lên dưới ánh đèn đường. Durgen lặn xuống đất, thở hổn hển, đau đớn rên rỉ.

Kasha bình tĩnh lại gần, tay vẫn cầm một đĩa nữa, sẵn sàng tung ra.

Durgen nghiêng răng nói:

-Giết ta đi. Dù sao mi cũng như một kẻ chết rồi. Tấn công một chiến sĩ ngay trong thành phố. Một klee! Mi biết hình phạt là gì chứ?

-Là cái chết.

Kasha nói, rồi bỏ cái đĩa vào ruột tượng (Túi bao tử) thắt ngang bụng. Cô nói tiếp:

-Durgen, anh là một klee tốt. Anh sẽ làm điều gì anh cho là phải.

Durgen không nhúc nhích, hay quyết định không cử động. Chắc hẳn biết, với tình trạng bị thương lúc này, nếu tấn công Kasha sẽ hoàn toàn bất lợi. Kasha tiến tới con zenzen sau cùng, giật miếng vải phủ yên, ném cho Yorn, nói:

-Giữ lấy.

Mắt mở lớn sững sờ, Yorn đón tấm vải, vắt ngang yên của ông ta.

Kasha nhìn mình, ra lệnh:

-Lên zenzen.

Mình bàng hoàng đến đờ người. Kasha tròng mắt:

-Có bị thương không?

-Không.

-Biết cưỡi không?

-Biết.

-Vậy thì lên zenzen ngay, Pendragon!

Không chần chừ, mình đứng dậy, chạy tới con ngựa kỳ lạ, nhảy lên, và đặt chân vào bàn đạp. Dù cách thức không được tao nhã, nhưng mình đã có thể làm được điều đó.

Durgen gào lên:

-Cô làm sao vậy, Kasha? Cô không thấy cô đang làm gì sao? Lý do gì? Một... một... gar?

Kasha thận trọng tiến lại, cúi nhìn Durgen, nói:

-Những gì anh và đám luyện thú đã làm với những con vật này là tội ác. Là hành động khát máu. Là sai.

Cô lạnh lùng giật đĩa vũ khí khỏi cánh tay Durgen. Durgen rú lên đau đớn. Kasha nói:

-Có thể tôi sẽ cần đến cái này.

Bỏ vũ khí vào ruột tượng, Kasha trở lại, nhảy thót lên zenzen, thúc mạnh chân, kêu lớn:

-Đừng ngừng lại. Đó là cơ hội duy nhất để chúng ta ra khỏi đây.

Con ngựa của Kasha chồm lên, phóng tới. Yorn thúc ngựa, la lên “Daaa!” rồi phóng theo. Dù khi mới tới Eelong, mình đã có lần ngồi sau zenzen của Boon, nhưng mình chưa từng phải điều khiển một con ngựa kể từ chuyến phiêu lưu trong thế giới ảo ở Veelix. Nhưng mình biết cách. Hy vọng, cưỡi một con ngựa có nối thêm mấy khớp chân, cũng tương tự ngựa... kiểu xưa trên Trái Đất Thứ Hai.

-Daaaa!

Mình cũng la lên và đạp cho con zenzen một phát. Mình phóng theo Kasha và Yorn, bỏ lại Durgen trong đám bụi đỏ mịt mù. Hóa ra, cưỡi zenzen dễ ẹc. Khớp chân phụ trội có vẻ làm cho bước chạy của nó êm ả hơn. Đừng hỏi, vì mình chẳng biết vì sao đâu. Trên đường phóng tới cổng thành Leeandra, tụi mình vượt qua những klee vừa ra khỏi nhà, nhìn theo kinh ngạc. Chúng không ngờ thấy ba zenzen phóng như bay, với... một gar phóng sau cùng! Chẳng bao lâu, mình đã thấy cổng thành đã mở rộng cho một xe chở đội viên hái lượm. Vận may vẫn còn với tụi mình.

Đúng lúc đó mình nghe còi báo động.

Tiếng còi nghe ghê tai như tiếng móng tay rạch trên bảng. Vừa nhìn phía trước, mình hiểu ngay vì sao Kasha bảo không được dừng lại. Một đám klee đang chạy tới đóng cổng. Không biết do Durgen báo động, hay vì một gar cưỡi zenzen, hay vì cả hai. Dù gì thì đám klee cũng đang hấp tấp đóng cổng.

Kasha la lại sau:

-Đừng dừng lại.

Một là phóng tới, hai là... tiêu luôn.

24. Nước Đen - Chương 24

NHẬT KÍ #18

(TIẾP THEO)

EELONG

(@Phantom1340 type)

Đám klee canh gác chen chúc nhau đẩy cánh cổng khổng lồ. Mình không nghĩ tụi mình có thể qua kịp. Tụi mình còn xa cổng quá. Nhưng thật bất ngờ. Đám klee ngoái lại, thấy tụi mình đang phóng thẳng vào chúng, chúng vội ngừng đẩy cổng. Không biết vì chúng kinh ngạc thấy tụi mình thúc ngựa như điên, lao vào cánh cổng đang đóng, hay vì chúng bị sốc khi thấy một trong ba kỵ sĩ có một... con gar. Gì cũng được. Miễn là mấy tên trong số chúng sững sờ đến quên đóng cổng. Mấy giây quý báu đó quá đủ với tụi mình. Khi chúng hoàn hồn, tiếp tục đẩy cánh cổng, thì tụi mình đã phóng hết tốc lực qua cổng, vừa kịp ra khỏi Leeandra.

Thoát ra ngoài, tụi mình không giảm tốc. Chắc Kasha muốn vượt khoảng cách càng xa Leeandra càng tốt, để phòng xa bị truy đuổi. Phóng qua rừng, trên con đường rộng rãi, như phóng giữa đồng trống. Mình phải cúi rạp xuống như một nài ngựa, vì sợ cành cây quất trúng. Kasha giật cương, bẻ ngoắt vào một đường

mòn. Nếu không theo dõi, mình rất có thể phóng thẳng luôn. Tụi mình tiếp tục phóng tới, không ngừng một thoáng, vù vù lướt qua những cành cây quắt đen đét lên cánh tay mình.

Rất may, vừa ra khỏi đường mòn, tụi mình vào một đồng cỏ rộng. Từ một đường mòn tối tăm khép kín tiến vào một không gian rộng lớn làm mình nín thở bàng hoàng. Vành đai mặt trời vừa ló dạng, thấp sáng những hạt sương long lanh trên đồng cỏ xanh trải dài mấy dặm. Kasha không ngừng thúc ngựa. Không có đường mòn, nên tụi mình tản ra, phóng lên một gò cao, rồi phóng xuống phía bên kia. Trước mặt chúng mình là đồng cỏ mênh mông. Không ai ngừng lại ngắm cảnh, vì Kasha thúc con zenzen thậm chí còn gấp gáp hơn. Móng nó xới tung cỏ mềm, hất đất và cỏ bay lên không, rào rào đổ xuống Yorn và mình.

Sau cùng, Yorn thúc ngựa lên gần Kasha, kêu lớn:

-Kasha, an toàn rồi. Chậm lại đi.

Kasha quay nhìn lại. Mình chợt nhận ra: trò phóng ngựa như điên của cô ta không chỉ vì muốn mau thoát ra khỏi Leeandra. Kasha đang phẫn nộ. Mình nhìn thấy điều đó trong mắt cô. Cô ghì cương cho con zenzen đi chậm lại. Mình và Yorn làm theo cho tới khi cả ba ngừng hẳn lại gần cuối đồng cỏ. Kasha bỗng nhảy xuống, đứng bằng bốn chân, rồi bước tới lui.

Mình nhìn Yorn chờ đợi. Yorn thở đến không nói nổi. Chuyến đi quá vất vả đối với một sinh vật đã già. Cũng quá vất vả với một người còn trẻ như mình. Đứng là hết hơi. Tim mình đập như điên. Thậm chí mấy con zenzen cũng mệt nhoài. Chúng thở hồng hộc, mồ hôi ướt đầm. Tất cả đều cần được nghỉ ngơi. Nhưng Kasha vẫn chưa bớt bức bối. Ất tới lui mấy giây, rồi đứng thẳng bằng hai chân sau, giận dữ quất vào mặt mình:

-Đây là những gì để thành một Lữ khách hã? Tất cả đều phải theo một sự đã an bài? Cha tôi chết, tôi thành kẻ trốn tránh pháp luật, và bây giờ tất cả chúng ta nằm trong vòng nguy hiểm của lũ tang.

Mình không thể nói gì để làm cho tình hình bớt căng thẳng. Tốt hơn là im lặng.

Kasha quay qua Yorn:

-Nói gì đi chứ, chú Yorn. Trận chiến lớn chống lại tội ác mà chú thường nói với cháu, là đây sao? Bây giờ chú vui lòng chưa?

Yorn lấp bắp:

-Kasha... chú... chú...

-Thôi đi. Cháu không muốn nghe nữa.

Ất lại tới lui bằng cả bốn chân, rồi nói một mình:

-Tôi chết rồi. Nếu trở về, sẽ bị Durgen bắt và xử tử hình. Tất cả những gì tôi từng biết, cả cuộc đời tôi, hết rồi.

Tụi mình đang ở ngã tư đường đầy nguy hiểm. Mình không biết phải làm sao cho Kasha nguôi giận. Yorn và mình lo lắng nhìn nhau, chờ nhau lên tiếng trước, nhưng không ai chịu mở mồm. Bước thêm mấy bước, Kasha bỗng nhảy thoát lên yên, giọng có vẻ đã bình tĩnh hơn:

-Đường còn xa lắm, phải tranh thủ ban ngày.

Ổn rồi. Mãn căng thẳng đã qua, ít ra là ngay lúc này. Kasha thúc zenzen, tiếp tục băng qua thung lũng.

Yorn thú nhận:

-Tôi quá già trong những vụ này rồi.

-Tôi cũng vậy, tôi vẫn còn là một thằng nhóc.

-Toàn bộ cuộc đời của nó vừa bị xáo trộn. Chúng ta không thể trách là nó đã tức giận.

-Tôi không trách. Nhưng nếu chúng ta thất bại, đời cô ấy còn bị xáo trộn hơn lúc này nhiều.

Mình thúc zenzen đi nước kiệu. Yorn theo sau. Suốt ngày hôm đó, tụi mình đi theo đội hình: Kasha dẫn đầu, tới mình, rồi Yorn. Kasha luôn kiểm tra bản đồ và chỉnh hướng đi. Mình thì không ngừng canh chừng tang, chỉ sợ lọt vào một ổ phục kích của chúng. Thỉnh thoảng mình tưởng như vừa thoáng thấy một cái đuôi xanh lè trườn vào bụi rậm, nhưng nhìn kỹ lại chẳng thấy gì. Có thể chúng thấy vũ khí nên sợ, không dám tấn công; cũng có thể mình lo quá mà bị quá giang. Sao cũng được, miễn là đừng có gì rượt theo tụi mình.

Khi không còn phải hoàn toàn tập trung vào mấy con quái ăn thịt người nữa, mình ngó quanh. Eelong đẹp thật. Chúng mình xuyên qua rừng nhiệt đới rậm rạp, những dòng suối êm đềm chảy; leo những đường mòn dốc ngược, lên tới đỉnh, để được nhìn cảnh quan tuyệt vời của rừng già bên dưới; thậm chí còn ngồi trên zenze, băng qua một hồ nước ấm áp, trong veo như thủy tinh. Hầu hết đất đai đều như bỏ hoang, nhưng thỉnh thoảng tụi mình đi qua những ngôi làng được xây dựng trên cây, giống như Leeandra. Đó là những làng làm nông, tồn tại riêng lẻ, trồng trọt hoa màu ngay dưới những ngôi nhà của họ. Đi chừng mấy tiếng, những ngôi làng thưa thớt dần. Khi vành đai mặt trời lên tới đỉnh đầu, dấu vết của đời sống văn minh hoàn toàn biến mất. Tụi mình tiến vào một vùng đất hoang vu, dễ sợ.

Ở đây cũng có thú hoang. Mình vui mừng báo cho hai bạn biết: mình đã thấy nhiều sinh vật khác nhau tại Eelong, nhưng không con nào muốn “mắm” mình đâu. Có những con thú giống như nai, rất đẹp, với những nhánh gạc nhọn, mạnh mẽ - chắc dùng để chống lại mấy con tang. Nhiều con khỉ màu xanh lá, tếu lỉnh. Những con chim đủ màu ríu rít trên cây. Khi tụi mình đi qua bên dưới, chúng vù vù bay lên, như một cầu vồng hỗn loạn. Cũng có cả côn trùng. Bò dưới đất, bay trên không. Nhiều con to như một con chim ruồi. Nếu bị mấy nhóc đó chích cho một phát chắc đau thấu trời luôn. Tụi mình đi qua một bầy chim đang tới tấp mổ rĩa trên đồng cỏ. Chúng nung núc như một con gà tây, nhưng lông màu xanh dương rực rỡ.

Mình hỏi Yorn:

-Những con đó gọi là gì?

-Rooker. Ngon lắm.

Mình thấy chúng giống những con chim quay trên than hồng, trong bếp nhà Kasha.

Hình như Kasha rất thông thạo những chỉ dẫn trên bản đồ. Nhiều khi tụi mình băng ngang một đồng cỏ rộng lớn, không có đường mòn, nhưng tới cuối bờ kia, tụi mình gặp ngay chóc một đầu đường mòn khác. Một lần tụi mình phải đi đường vòng quanh một cái hồ cực lớn. Nhiều lần phải phân vân chọn lựa giữa nhiều ngã đường, nhưng chỉ cần liếc qua bản đồ, Kasha luôn biết phải đi theo hướng nào. Và mình không bao giờ chất vấn cô ta.

Từ khi mới khởi hành, thân thể mình đã ê ẩm. Sau nhiều giờ nhong nhong trên zenzen, mình hoàn toàn rã rời. Lại đói nữa chứ. Rất thèm được nghỉ, nhưng mình không dám yêu cầu ngừng lại. Mình và Kasha như đang ở trên một mặt băng rất mỏng, chỉ chút động đậy là vỡ băng. Vả lại, Yorn chưa phản nản gì. Phải biết sĩ một tí chứ. Nhưng sau cùng, khi cặp móng của mình chuyển từ đau nhức thành... mất cảm giác, Kasha ngừng lại, nói:

-Đường còn xa. Chúng ta nghỉ ngơi, ăn uống một chút.

Quá dễ thương, mình có thể hôn cô ta. Nếu ả không là một con mèo và đừng muốn giết mình, chắc mình đã hôn thật rồi.

Xuống khỏi zenzen, cả ba đi loanh quanh cho chân thư giãn, rồi ngồi dưới một gốc cây già đầy mấu. Đồ ăn Yorn đem theo chỉ là những thanh khô (không biết là gì) dài dài nâu nâu.

Mình bảo:

-Gì cũng được, miễn sao không là thịt gar.

Yorn phì cười:

-Không đâu. Trái cây trộn với thịt rooker đó.

-Chim xanh?

-Chính xác. Trộn chung, để ráo, thêm gia vị, nén thành thanh, rồi phơi khô. Có thể không ngon lắm, nhưng rất tốt cho cậu, và rất nhẹ để mang đi đường.

Cắn một miếng, mình nhai thử. Cứng cứng. Nhưng nhai vài lần, nó mềm mềm và ngon tuyệt. Hay tại mình quá đói, có lẽ nhai giẻ rách cũng ngon.

Mình bảo:

-Trên Trái Đất Thứ Hai, chúng tôi có một món giống thế này, gọi là bánh ngổ. Chẳng hiểu vì sao. Chắc tên anh chàng phát minh ra món đó tên là Ngổ.

Mình cười hì hì. Không ai cười theo. Hơi bị vô duyên.

Trong khi ăn, Kasha không nói một lời. Cô ta ngồi quanh lưng lại mình và Yorn, mắt hướng về dãy núi xa xa. Yorn và mình tán chuyện vớ vẩn về mấy con chim, nhưng tâm trí mình luôn tự hỏi, Kasha đang nghĩ gì. Cô là Lữ khách của Eelong. Tại mình cần cô. Eelong cần cô. Khi ả, phải nói là Halla cần cô. Ước gì mình biết cách thuyết phục Kasha về chuyện này. Nhưng khi Kasha lên tiếng, mình thật sự ngạc nhiên vì câu hỏi của cô:

-Có bao nhiêu lãnh địa?

-Tất cả là mười. Ít ra là điều tôi được biết. Tất cả đều là thành phần của Halla.

-Cắt nghĩa cho tôi biết Halla là gì.

Đó là lệnh hơn là câu hỏi. Không hiểu sao thành linh cô ta lại quan tâm đến vấn đề này, nhưng nếu cô ta muốn nghe, mình sẵn lòng nói:

-Theo như cách họ nói với tôi, thì Halla là tất cả. Mọi thời gian, không gian, con người và mọi sinh vật từng tồn tại. Tất cả đều vẫn đang tồn tại.

-Cậu hiểu những điều đó không?

Mình thành thật:

-À, không hiểu hết đâu.

-Nhưng cậu sẵn sàng liều mạng mình và mạng của những người quanh cậu để bảo vệ Halla khỏi Saint Dane cơ mà?

Hay. Chính mình cũng đã từng tự đặt câu hỏi đó nhiều lần. Mình nói:

-Lúc đầu thì không thế đâu. Còn lâu mới thế. Tôi không muốn là bất cứ cái gì dính dáng tới Lữ khách hay ống dẫn, và đặc biệt là Saint Dane. Nhưng từ khi đã đến nhiều lãnh địa và được thấy sự độc ác của hắn.

Kasha nhạo báng:

-Độc ác? Cậu là đồ khờ, Pendragon. Chính tang mới độc ác. Làm sao một gar có thể gây nên những điều tàn ác hơn một con tang được chứ?

-Làm sao ư? Để tôi cho cô biết: Hắn đã giết nhiều người đến nỗi tôi không muốn đếm luôn. Tất cả chỉ để tạo ra sự hỗn loạn. Hắn đã châm ngòi chiến tranh tại Denduron, cố gắng đầu độc toàn bộ Cloral. Suýt làm tan nát cùng một lúc ba lãnh địa trên Trái Đất của tôi. Nhưng lần nào cũng bị các Lữ khách ngăn chặn kịp thời. Nhưng tới Veelox, chúng tôi đã thất bại. Cả một nền văn minh đang sụp đổ, nhiều triệu con người sẽ chết, tất cả vì chúng tôi đã thất bại. Saint Dane sẽ có mặt tại đó để nhặt những mảnh vụn. Hoặc đập lên đồng đổ nát đó.

-Nghe hấp dẫn quá. Nhưng như tôi đã nói, những chuyện đó chẳng liên quan gì tới tôi. Tôi không quan tâm.

Mình không nhịn nổi nữa. Đúng. Đáng lẽ mình nên bình tĩnh hơn. Nhưng sự sợ hãi của cô ta làm mình nổi sung:

-Cô nên động não đi.

Yorn vội lên tiếng:

-Bình tĩnh nào, Pendragon.

Mình lại càng sung bạo:

-Bình tĩnh? Tại sao? Để Kasha khỏi bị điên đầu lên chứ gì? Cô ta nên phải rối trí lên mà suy nghĩ. Biết bao sinh mạng đã bị mất vì tranh đấu với Saint Dane. Những con người tôi yêu thương, những sinh mạng cô ấy yêu thương.

Nhìn thẳng mắt Kasha, mình nói tiếp:

-Cô không quan tâm hả? Cho tôi biết điều gì tôi không quan tâm nhé. Tôi cóc cần nếu đời sống của cô bị xáo trộn. Xin lỗi, đó là sự thật. Mèo con, những vấn đề lớn đang tới, và cô làm như không chuyện gì trong vụ này ảnh hưởng tới cô sao? Lầm rồi. Nếu chúng ta thất bại, Eelong sẽ tan tành, và tất cả những gì cô hằng quan tâm cũng sẽ đổ nát theo. Dù muốn hay không, cô đã là một Lữ khách. Vậy thì, tại sao cô không trưởng thành mà chấp nhận điều đó?

Mình thấy Yorn trợn trừng hai mắt. Lão không tin nổi là mình dám nổ bạo với Kasha như thế. Nhưng mình hết chịu nổi rồi. Thời gian để đứng đỉnh in vết chân mèo loanh quanh và những lời hoa mỹ không còn nữa. Nhìn lại Kasha, mình thấy ả đang lần tay vào ruột tượng. Nguy rồi. Ắ rút ra vũ khí hình tròn có răng cưa. Mình lạnh cả người. Ắ sắp thịt mình. Yorn cũng nghĩ vậy. Lão nhào vào Kasha mà rống:

-Đừng, Kasha!

Quá muộn. Kasha lia cái đĩa giết người. Lập tức mình đưa tay lên che đầu, mắt nhắm tịt, chờ chết. Nhưng không. Trái lại, mình nghe tiếng rít đau đớn từ phía sau. Quay phắt lại, mình thấy một con tang đang quần quai hấp hối. Chiếc đĩa cấp phập vào đầu nó. Kasha vừa cứu mạng mình... một lần nữa. Từ từ quay lại, mình thấy Yorn vẫn vòng tay ôm lấy Kasha. Lão cũng bàng hoàng y như mình, bật lên được mỗi một tiếng:

-Ồ!

Giọng mình khản đặc:

-Đại tài.

Yorn buông tay. Kasha đứng dậy, chỉ tay nói:

-Dãy núi kia là nơi chúng ta nhắm tới. Phải đến đó trước khi trời tối.

Tụi mình lên yên, tiếp tục hành trình như không có gì xảy ra. Tuy nhiên, vẫn có chút căng thẳng là lạ. Mình bối rối vì đã mất bình tĩnh, nhưng vì Kasha vẫn dẫn đường theo bản đồ, nên mình đoán chuyện đó không sao. Vấn đề chính là, liệu những gì mình nói có thấm thía gì không.

Càng tới gần núi, cây cỏ càng thưa thớt. Đất nâu mềm thay thế bằng sỏi đá lạo xạo. Cây cối không còn xanh tươi rậm rạp, mà khẳng khiu, cằn cỗi. Thỉnh thoảng tai mình bị lùng bùng, như vậy là tụi mình đang lên độ cao.

Yorn kèm ngựa gần mình, nói:

-Tôi chưa thấy ai đi xa đến thế này. Chắc chắn con đường này không có trên bất cứ bản đồ nào, ngoài bản đồ của Seegen.

Đúng vậy, hàng mấy tiếng đồng hồ tụi mình không hề thấy một lối mòn. Tuy nhiên, Kasha tỏ ra rất tự tin vào lộ trình. Cô ta quan sát bản đồ với thực địa và vành đai mặt trời, rồi điều chỉnh một chút. Đốc núi xám sừng sững trước mặt tụi mình, và trải mít mù sang hai bên. Nếu Nước Đen nằm bên kia những đỉnh núi này, tụi mình phải mất nhiều ngày đi vòng qua núi. Nhưng mình không dám nói ra điều đó. Mình phải tin vào bản đồ và khả năng đọc bản đồ của Kasha.

Sau cùng cô ta chỉ tay, nói:

-Kia rồi.

Mình nhìn lên đốc núi lởm chởm đá và... không thấy gì. Trong khi Yorn lại kêu lên:

-Thấy rồi.

Mình cảm thấy hơi bị khiếm khuyết. Mình không có đôi mắt tinh anh như mắt mèo để thấy được thứ Kasha và Yorn đang chỉ, dành thú thật, giọng hiểu kỳ hơn là ngượng ngập:

-Tôi chẳng thấy gì hết.

Yorn nói:

-Một đường mòn cắt vào trong núi kia.

Kasha hơi chuyển hướng, tiến tới một con đường mà... chỉ có mèo nhìn thấy. Còn mình chỉ thấy là đang đi thẳng lên một dốc đá... cụt. Nhưng tới gần hơn, mình bắt đầu nhận ra một vách ngoằn ngoèo theo hình chữ chi trên mặt núi đá lồi lõm. Quả nhiên, trước khi mình nhận biết, thì tụi mình đã đang đi trên một con đường hẹp. Đó là dấu hiệu văn minh đầu tiên sau mấy tiếng đồng hồ. Tim mình bắt đầu đập rộn ràng. Đây có thể là lối vào Nước Đen không? Qua một khúc rẽ gấp, con đường rất dốc. Tụi mình leo lên, lên cao mãi qua những lối quanh co. Điều đáng sợ là, con đường mòn chỉ là một gờ đá hẹp của vách núi dựng đứng. Chẳng bao lâu, tụi mình đã lên cao tới nỗi, vừa ngó xuống dưới, tay mình đã ướt đầm mồ hôi. Mình vội dựa vào vách núi, phòng xa con zenzen trượt chân.

Tụi mình tới một đoạn quanh co nữa, mình tưởng qua khúc rẽ và tiếp tục leo qua hướng khác, nhưng con đường lại dẫn vào một khe hở, trông như ngọn núi bị chẻ làm hai. Khoảng trống quá nhỏ, lẫn lộn với địa hình chung quanh, từ dưới nhìn lên không thể thấy được, dù là với những đôi mắt sắc bén của klee. Tụi mình sửa soạn vào trong núi. Kasha không hề lưỡng lự, thúc zenzen tiến vào khe hở. Mình và Yorn theo sát phía sau. Khe hở chỉ vừa đủ cho zenzen đi qua. Mình tập trung giữ cho ngựa mình tiến thẳng, vì đầu gối mình cọ sát hai bên vách đá. Dù mừng vì qua khỏi gờ đá cheo leo, nhưng mình chẳng thích thú gì khi hai chân bị trầy trụa.

Thỉnh thoảng mình nghe tiếng đá rơi từ trên cao xuống. Vội ngẩng nhìn, mình thấy những viên sỏi lao thẳng xuống mình. Mình né kịp, nhưng cảm thấy bất an. Cái gì đã làm đá rơi xuống? Ngẫu nhiên? Hay trên đó có vật gì đang đá cho vách vỡ ra? Nếu bị một bầy tang tấn công, coi như tụi mình bị kẹt trong khe này và bị tàn sát ráo. Cổ không nghĩ đến chuyện đó nữa, mình tập trung lo bảo vệ hai đầu gối khốn khổ.

Rất may, đường qua khe đá không kéo dài. Mình thật sự không ngờ nhanh đến thế, vì chắc chắn không cách gì tụi mình đã đi xong cả quãng đường, đến được bờ kia của dãy núi. Khi giật cương cho con zenzen ra ngoài vùng sáng, mình mới hiểu vì sao.

Vẫn chưa ra khỏi núi, cả ba chúng mình đang đứng trên một bờ núi rộng, nhìn xuống một thung lũng khép kín, tuyệt đẹp. Trông như trong lòng núi lửa. Không giống vùng đất toàn đá xám xịt mà tụi mình mới vượt qua mấy tiếng trước. Lòng chảo này cây cối sum xuê xanh tốt. Gần vành lòng chảo, mình đếm được bảy thác nước đổ xuống một hồ lớn.

Mình hỏi:

-Đây là Nước Đen?

Kasha trả lời:

-Không.

Cô ta nhìn bản đồ, rồi nhìn trời. Yorn hỏi:

-Cháu làm gì vậy?

-Theo bản đồ thì đây chính xác là thời điểm chúng ta cần có mặt tại đây.

-Chú không hiểu.

-Vành đai mặt trời cần ở một góc độ chính xác.

Mình nhìn quanh mà chẳng biết là nhìn cái gì. Chẳng hiểu tại sao lại nhìn. Mấy phút trôi qua. Không có gì lạ. Kasha vẫn nhìn trời. Mình tiếp tục nhìn quanh như thẳng ngố. Thêm mấy phút nữa. Vành đai mặt trời xuống thấp hơn. Chẳng bao lâu, nó ngừng lại trên vành đai của lòng chảo, và rồi trời sẽ tối.

Sau cùng mình hỏi:

-Cô tin là đúng điểm này chứ?

Kasha quan sát bên trong lòng chảo, rồi kêu lên:

-Đó!

Cô chỉ tay về bên kia bờ. Từ lúc tới đây mình đã chăm chú nhìn sang đó và lúc này mình tin là, cũng sẽ chẳng thấy gì. Mình đã lầm. Ngoài các thác nước còn có thứ khác. Tất cả cùng một độ cao. Nước trắng xóa đổ từ đỉnh xuống hồ. Nhưng bây giờ, với góc độ chính xác của vành đai mặt trời, ánh sáng bị chặn vì núi đá hay một vật gì đó. Lúc này, thác nước thứ hai, tính từ bên phải, không còn màu trắng nữa. Nước trở thành màu đen, tách biệt hẳn với sáu thác kia. Chỉ có một cách giải thích điều này.

Yorn kinh ngạc thì thào:

-Nước Đen.

25. Nước Đen - Chương 25

NHẬT KÍ #18

(TIẾP THEO)

EELONG

(@Phantom1340 type)

Kasha xác nhận:

-Đó là điểm tới của chúng ta.

Ngồi trên zenzen, tụi mình chăm chăm nhìn thác nước đen bên kia thung lũng. Đây là cột chỉ đường của chúng mình tới một nơi bí mật gọi là Nước Đen. Yorn với tay qua Kasha lấy tấm bản đồ của Seegen. Vừa mỉm cười nhìn, lão vừa lắc đầu kinh ngạc:

-Có những lúc mình cảm thấy già hơn cả mặt đất dưới chân. Khi nào già, cậu mới nhận ra: có một món quà đáng cho ta yêu quý, nâng niu nhất, vì nó không thường xảy ra.

Mình hỏi:

-Là gì?

Yorn nói với nụ cười thoải mái lần đầu tiên mình thấy từ khi gặp lão:

-Sự bất ngờ. Điều bất ngờ làm mình trẻ trung. Ngay lúc này ta đang cảm thấy mình như một đứa trẻ con vậy. Daaaa!

Lão hồ hởi la lên, thúc con zenzen phóng từ khe núi xuống đồi cỏ, thẳng tiến tới thác nước.

Kasha nói:

-Ông ấy làm tôi nhớ tới cha. Dù đã già, cha tôi vẫn luôn ngong ngóng một cuộc phiêu lưu mới.

-Cô không giống như cha cô sao?

Kasha thở dài buồn bã:

-Mọi chuyện với ông đều đơn giản. Ông rạch ròi cái gì đúng cái gì sai, điều nào công bằng, điều nào là bất công. Là một nhà thầu xây dựng, nhưng trong khi kẻ khác sử dụng gar cho những công việc khó khăn hay nguy hiểm, thì ông luôn luôn tự mình làm những công việc đó.

-Ông có nói vì sao không?

-Ông luôn bảo, ép buộc gar làm những việc mà chúng không được hưởng chút lợi lộc nào là không công bằng. Đó là một tình cảm đơn sơ, nhưng nói lên rất nhiều.

-Có lẽ cô giống ông nhiều hơn cô tưởng đấy.

Kasha im lặng. Mình hỏi:

-Cô chia tay với chúng tôi tại đây sao?

-Vẫn chưa tới cuối bản đồ mà.

Nói xong, Kasha thúc zenzen tiến tới. Hai đứa mình phóng xuống con dốc phủ cỏ xanh, xuống thung lũng. Mình tưởng như là một tay cao bồi đang tiến vào vùng đất hoang vu chưa có tên trên bản đồ. Vành đai mặt trời tỏa ánh sáng ấm áp xé chiều trên thung lũng, làm nơi này trông như một bức tranh. Trong mấy phút đó, có thể nói là mình đang được vui chơi. Khi tới những hàng cây cao rậm rạp, hai đứa mình phải ghì cương, đi chậm lại. Yorn đã tới trước tụi mình, và mất hút trong hàng cây dày đặc. Mình sợ, nếu trời tối hẳn, tụi mình sẽ bị lạc đường cho tới khi trời sáng. Hy vọng klee có thể nhìn trong tối như những con mèo ở quê mình.

Kasha gọi lớn:

-Chú Yorn!

Tụi mình chỉ nghe tiếng thác rì rào. Không hay rồi! Tình hình sáng sủa nhất là, tụi mình phải chia nhau đi tìm. Tình hình xấu nhất... thôi, mình không muốn nghĩ đến điều xấu nhất.

Kasha kêu lên:

-Nhìn kia.

Từ mặt đất, sương mù nhẹ nhẹ bốc lên, càng khó thấy được bất cứ thứ gì. Mình vừa định hỏi Kasha là cô ta đã nhìn thấy gì, thì từ phía trước một vật xuất hiện. Một bóng đen đang chậm chậm tiến tới tụi mình. Nhưng vì quá tối và cái bóng ở quá xa, nên mình chưa nhận ra vật ấy là gì.

Kasha như ghen thờ:

-Ôi! Không!

Ít ra một câu hỏi đã được trả lời. Phần mèo trong Kasha có thị giác khá hơn phần gar trong mình.

Mình hỏi:

-Một con tang hả?

Kasha không cần trả lời, vì chỉ một giây sau mình đã thấy: đang chạy qua rừng cây, là con zenzen của Yorn... nhưng không có Yorn. Kasha thúc zenzen tới, rút mớ vũ khí trên yên của Yorn. Cô quăng cho mình một cây, bảo:

-Dù chuyện gì xảy ra, cũng đã xảy ra quá nhanh. Yorn không kịp rút vũ khí.

Kasha cầm giáo, hạ thấp bên sườn, cho zenzen chậm chậm tiến bước, ra lệnh cho mình:

-Đi bên tôi.

Mình làm theo, chĩa mũi giáo ra phía trước. Hai đứa mình xuyên qua rừng cây, hướng về phía con zenzen của Yorn đã xuất hiện. Thần kinh mình căng thẳng. Mỗi tiếng động mình đều tưởng như một con tang đang phóng qua bụi cây để tấn công hai đứa mình. Từ tiếng một nhánh cây gãy, lá lao xao, thậm chí cả tiếng thác chảy xa xa. Cái gì cũng có thể làm mình giật bắn người. Nhưng không có gì tấn công tụi mình. Chưa.

Tới cuối rừng cây, tụi mình tiến ra khoảng trống, và thấy là đã tới bờ hồ. Cũng có nghĩa: tụi mình đã gần tới đáy lòng chảo.

Các thác nước hiện ra trên đầu hai đứa mình. Gần tới nỗi mình cảm thấy cả hơi nước mát lạnh. Sao đã bắt đầu xuất hiện trên bầu trời, tỏa ánh sáng phản chiếu trên mặt hồ êm ả trong veo. Nếu không quá lo sợ, hẳn mình đã thấy là cảnh quá đẹp.

Kasha chỉ tay nói:

-Lối đó.

Nhìn lên, mình thấy một đoạn trống trong rừng cây dọc bờ hồ. Chắc đó là lối vào thác nước màu đen. Nước Đen. Nếu Yorn đã tới tận đây, hẳn lão đã đi vào con đường này rồi. Tội mình cho zenzen đi dọc theo hồ, tới khoảng trống. Mới được mấy bước, một âm thanh làm tim mình ngừng đập. Liếc sang Kasha. Cô ta cũng nghe thấy. Cô ta là một con mèo mà. Cả hai đứa đều quay nhìn ra hồ và thấy...

Nơi mặt nước đang sủi bọt, từ dưới nhô lên một vật. Thật ra, trông như rất nhiều vật. Phải đến hai mươi bóng đen làm vỡ tun mặt nước, thoăn thoắt tiến về phía tội mình. Chúng đang tấn công!

Kasha kêu lên:

-Chạy!

Tội mình thúc zenzen, nhắm hướng khoảng trống, phóng tới. Mình tới rừng cây trước, không biết đang lao tới đâu. Mình chỉ muốn tránh xa gấp những quái vật lẩn lút dưới nước, chờ tội mình. Rừng tối như hũ nút. Chỉ còn cách đi theo tiếng thác đổ. Mình tin chắc sẽ va chạm phải một thứ gì đó. Một giây sau, đúng chóc là vậy. Lúc đầu mình tưởng va phải một cành cây mọc ló ra đường. Mình ngã ụch xuống đất, tay vẫn nắm chặt cây giáo. Cán giáo thúc trúng hông mình. Ui da! Chắc gãy một xương sườn rồi, nhưng chuyện đó chưa nhằm nhò gì. Ngược lên mình cố nhìn xem đã va phải cái gì. Không phải cành cây.

Đong đưa phía trên mình, thả từ trên cây xuống, là một tấm lưới. Có lẽ mình nên bảo là một cái bẫy thì đúng hơn. Kẹt trong lưới là... Yorn.

Lão gào lên:

-Ngăn Kasha lại. Có bẫy đó.

Kasha đang lao từ hồ tới. Mình thấy không kịp ngăn cô nữa. Kasha thúc zenzen phóng hết tốc lực. Chỉ một giây sau, thêm một bẫy nữa bung ra, tấm lưới từ trên cây chụp xuống Kasha. Con zenzen tiếp tục chạy, nhưng Kasha bị tóm gọn, lơ lửng cách Yorn chừng một mét.

Yorn kêu lên:

-Chạy đi, Pendragon.

Nhìn lại phía hồ, mình thấy cả chục bóng đen đang chạy tới. Lũ thủy quái đang mở cuộc tấn công.

Kasha gào lớn:

-Đi đi.

Mình đi. Không vì sáng suốt, mà vì không còn gì khác để làm nữa. Loạng quạng đứng dậy, mình chạy về hướng thác nước. Mình có một cảm giác thật lạ lùng nếu tới được thác nước, mình sẽ an toàn. Gar gọi Nước Đen là "nhà". Có lẽ giống như chơi trò cút bắt: tới nhà là an toàn. Ý nghĩ vớ vẩn, nhưng mình chẳng nghĩ được điều gì hay ho hơn. Trời tối đen như mực. Mình chỉ còn có thể nghe tiếng thác chảy mà đi tới. Được mấy bước, đang lo va phải cây, bỗng chân mình bị kéo lên. Bàn chân mình bị nắm chặt, rút lên không. Mình biết ngay, nỗ lực tẩu thoát cuối cùng đã cho mình hạ cánh an toàn... vào một cái bẫy khác. Mình bị treo, lợi ngược đầu, đu đưa theo gió, bất lực. Bây giờ thì cả ba bị tóm, vô vọng chống lại lũ quái vật kia.

Đầu lộn ngược, mình nhìn những hình thể đen ngòm chạy tới. Trông chúng không giống tang. Chúng giống những cái bóng không hình dạng hơn. Những con ma đen thui thui. Chúng chạy qua Yorn và Kasha, tiến thẳng lại mình. May mắn ghê chưa! Còn cách chừng gần hai mét, chúng ngừng lại, rồi vây quanh mình. Không tấn công, chỉ đứng nhìn. Mình khắp khởi hy vọng: có lẽ đây không phải là những con vật vô tri đang tìm kiếm bữa ăn chiều. Mình không nhúc nhích, không thở. Chắc nếu mình giả chết, chúng sẽ bỏ đi. Ồ, đúng đó!

Vòng vây mở ra, để một bóng đen to lớn hơn nhiều bước vào. Bóng đen này to lớn hơn ít nhất cũng là ba mươi phân. Khó biết chính xác nó là gì, vì trời quá tối, và mình... vị treo ngược. Cái bóng đó tiến tới, rồi đứng nhìn mình. Ít ra là mình nghĩ nó nhìn mình, vì mình có thấy mắt nó đâu. Đám kia xúm xít sau nó. Khi chúng đến gần hơn, mình hiểu lý do vì sao chúng không có hình dạng. Tất cả đều trùm áo choàng đen, kín mít từ đầu tới chân. A, đây không phải là thú hoang dã, cũng không phải là ma. Chúng có mặc áo mà. Nhưng chúng là gì? Hay là ai?

Tên đầu đàn vươn tay tới mặt mình. Mình co rúm lại, chờ một sự đau đớn. Nhưng trái lại, nó vươn ra một cánh tay thật kỳ lạ: đầu cánh tay tròn vo, gói trong miếng vải rách. Kề này quá lớn, không thể là klee. Càng chắc chắn không phải là tang. Nhưng mình không thể tưởng tượng ra một loài thú nào lại có cánh tay dài mà cuối cánh tay lại... tròn vo. Trống ngực mình đập thành thịch. Mình muốn nói, mà cổ họng cứ nghẹn lại. Mình trừng trừng nhìn khi đầu tay tròn chọc chọc như xem mình có tỉnh táo không. Lúc đó mình nhận ra, đây chẳng là đầu cánh tay tròn của người ngoài hành tinh gì ráo. Đó là cánh tay của người già bình thường. Tội mình đã bị một đám gar trùm áo dài tấn công, và một con người bình thường đang chọc tay vào mình... với một bàn tay cụt. Giọng trầm ồm dịu dàng như thoát ra từ một giấc mơ – có lẽ là giấc mơ khó tin nhất mà mình có được.

Tiếng nói thoáng chút cười cợt:

-Làm gì ở đây vậy, chú lùn? Đi dạo hả?

Ông ta lộ mũi tròn đầu, để lộ ra ánh mắt ân cần mà mình hằng tưởng tượng. Với nụ cười thân ái, ông nói tiếp:

-Tưởng không bao giờ tới nơi này chứ, Bobby.

Đưa tay lên cổ, mình gỡ sợi dây chuyền có mấy cái nhẫn Lữ khách. Đưa cho ông cái nhẫn lớn nhất, mình nói:

-Chỉ ghé qua để trả lại nhẫn này thôi, ông Gunny.

26. Nước Đen - Chương 26

NHẬT KÍ #18

(TIẾP THEO)

EELONG

(@Mxlc type)

- Trông cháu cứ như vừa qua một cuộc chiến vậy, chú lùn.

Vừa nói ông Gunny vừa ôm vai mình, để các gar kia cắt dây, đưa mình xuống.

Mình hỏi:

- Cháu hả? Còn tay ông thì sao?

- A... chỉ hơi bất tiện một chút thôi. Cháu tìm thấy nhẫn của ta ở đâu?

- Ông không muốn biết đâu.

Mình được đặt đứng xuống, đối diện ông bạn già người Mỹ gốc Phi cao lớn, Lữ khách của Trái Đất Thứ Nhất, tên là Vincent “Gunny” Van Dyke. Ở tuổi sáu mươi trông ông còn khỏe. Nhưng ông cũng có vẻ mệt mỏi với mái tóc bạc thêm một ít. Không có gì là quá ngạc nhiên. Eelong đã làm điều đó với con người. Gunny đeo nhẫn vào tay phải, rồi nhìn mình, lắc đầu nói:

- Cháu già hơn lần cuối ta gặp nhau.

- Đúng thế. Trời đất, gặp ông cháu mừng quá.

Mình vòng tay ôm chặt ông. Một cơn sóng nhẹ nhõm tràn ngập trong mình. Gunny còn sống và mình không đơn độc nữa. Mình không muốn buông ông ra, nhưng một tiếng gầm gừ giận dữ làm mình trở lại thực tế. Mấy gar đang đâm chọc Yorn và Kasha. Cả hai vẫn đang còn đơng đưa trên bầy.

Một gar chạy lại Gunny, nói:

- Phải giết ngay khi chúng còn đang mắc lưới.

Không biết điều nào gây sốc cho mình hơn: biết Yorn và Kasha sắp bị giết hay một gar nói trôi chảy như... người.

Mình hấp tấp kêu lên:

- Không. Họ là bạn.

Gã gar đó bảo:

- Klee không là bạn. Chúng phải chết ngay bây giờ.

Hắn rút vũ khí ra khỏi áo choàng. Vũ khí đó giống như một mũi tên dài gần bằng ngọn giáo, tra vào một dụng cụ thô sơ, với một cái nẹp căng thẳng. Trông như một khẩu súng phóng lao. Hắn hướng mũi tên to đùng nhọn hoắt đó lên, nhắm hai klee đang đơng đưa, sẵn sàng xử tử.

Mình tuyệt vọng gào lên:

- Ông Gunny. Seegen chết rồi. Klee lông đen kia là Kasha, con gái ông ta đó.

- Khoan đã, Aron.

Gar tên Aron ngừng lại. Gunny quay qua mình, hỏi:

- Seegen chết rồi? Vì sao?

- Cháu không biết. Nhưng bây giờ Kasha là Lữ khách.

Yorn kêu lên:

- Gunny! Tôi đây. Yorn, phụ tá của Seegen đây.

Gunny bước vội tới hai cái bầy, hỏi Yorn:

- Chuyện gì đã xảy ra cho Seegen?

Yorn cầu nhàu:

- Ông ấy tới Trái Đất Thứ Hai, khi trở về chỉ còn là một cái xác. Nào, bây giờ ông có định ra lệnh cho lũ gar kia cắt dây cho chúng tôi xuống không, hay để thành thương tích luôn đây?

- Khoan đã.

Ông Gunny nói rồi quay qua Kasha:

- Tôi không biết cô. Nên không thể thả cô, cho đến khi tin chắc những gar này sẽ không bị hại.

Yorn kêu lên kinh ngạc:

- Gunny! Đây là con gái của Seegen mà.

Kasha gầm gừ:

- Cha tôi yêu cầu đưa Pendragon đến chỗ ông. Tôi chỉ làm việc đó, chẳng bận tâm gì đến lũ gar này.

Mình vội chen vào:

- Kasha đã cứu mạng cháu cả chục lần...

Tranh thủ, mình nói cho ông Gunny biết tất cả, ngay trước mặt Kasha:

- Chỉ có một vấn đề là...

Gunny hỏi ngay:

- Là gì?

- Kasha không muốn là một Lữ khách. Cô ấy bảo không quan tâm tới gar, nhưng rồi cô vẫn giúp họ khi có cơ hội. Cô ấy lo lắng cho tương lai của Eelong, nhưng không tin vào hiểm họa Saint Dane. Kasha là Lữ khách, nhưng cháu không biết làm cách nào để thuyết phục cho cô ấy hiểu: giúp chúng ta chính là giúp Eelong.

Gunny bảo Kasha:

- Này cô bé, hoàn cảnh cô lúc này gay go lắm. Các gar này sẽ giết cả hai không hề lẩn tẩn suy nghĩ một giây. Tôi sẽ để họ hành động... trừ khi cô làm theo lời tôi.

Kasha lầu bàu:

- Tôi đang nghe đây.

- Hãy đến Nước Đen cùng chúng tôi.

Gar tên Aron kêu lên:

- Không! Chưa một klee nào được bước vào Nước Đen cả.

Giống như những gar khác, Aron không cao quá mét sáu. Tóc hấn dài chấm vai, và mặc dù trông hấn có vẻ lớn tuổi, nhưng chẳng có tí râu nào. Lại thật, vì mình không tin những gã này đã cạo râu. Trông họ như những đàn ông-trẻ con. Nhưng đáng chú ý hơn, không như những gar ở Leeandra, nét thông minh ẩn trong đôi mắt họ. Họ đứng thẳng, di chuyển dàng hoàng. Thêm một bằng chứng nữa, gar không là loài thú dễ bị săn lùng, tàn sát.

Ông Gunny nói với Aron như một phụ huynh từng trải:

- Tôi cần anh tin tôi, Aron. Bạn tôi và tôi tới đây để giúp các anh, nhưng chúng tôi sẽ không làm được điều đó, nếu không có hai klee này.

Giọng ông dịu dàng, thuyết phục. Cứ như là đang nghe ông Roger nói... hay là nghe một Lữ khách đang sử dụng sức mạnh dẫn dụ. Có thể nào Mister Roger (Là phát thanh viên của chương trình truyền hình Hàng xóm của Mister Roger – một chương trình truyền hình dành cho trẻ em rất thành công ở Mỹ và được cả thế giới hoan nghênh.) từng là một Lữ khách không há? Thú vị thật!

Nhìn tất cả các gar, ông Gunny tiếp tục:

- Tôi sẽ lãnh trách nhiệm, bảo đảm với tất cả, họ không làm hại các anh đâu.

Các gar bối rối nhìn ông Gunny, rồi lại nhìn hai klee trên bẫy. Dường như họ muốn tin vào ông, nhưng bản năng sợ klee làm họ vẫn e ngại.

Aron lo lắng nói:

- Nhưng họ sẽ cho những klee khác biết bí mật của Nước Đen. Không thể để điều đó xảy ra được.

- Điều đó sẽ không xảy ra. Nếu họ có ý định tiết lộ vị trí của Nước Đen, chính tay tôi sẽ giết họ ngay.

Ghe chưa? Ăn nói mạnh bạo gớm. Rõ ràng ông cứng rắn hơn lần cuối mình gặp nhiều. Nhưng nghĩ lại, mình thấy mình cũng vậy chứ bộ. Liên tục sống trong sợ hãi đã tạo người ta thành cứng rắn hơn. Mình nhìn Kasha. Tài cô ả cúp dí ra sau.

Ông Gunny hỏi Aron:

- Anh tin tôi không?

Gã gar nhỏ con nhìn các bạn. Tất cả các bạn đều gật đầu.

Gunny nói:

- Tốt rồi.

Nhìn Kasha, ông hỏi:

- Cô tính sao?

Tại cô ả vẫn cụp ra sau. Kasha không khoái cảnh bị đẩy vào chân tường, nhưng cũng nói:

- Tôi thấy đâu còn chọn lựa gì được nữa. Tôi sẽ đi với ông.

Yorn mừng rỡ:

- Tuyệt vời! Bây giờ cắt dây được rồi chứ?

Gunny nói với các gar:

- Đưa họ xuống. Nhẹ tay thôi, họ là khách của chúng ta.

Các gar dùng dao nhỏ cắt dây, nhưng... chẳng nhẹ nhàng chút nào. Yorn và Kasha rơi phịch xuống đất, chân vẫn vướng vào lưới, nên không thể biểu diễn cú nhảy của mèo. Đám gar vây quanh, vũ khí đầy đủ sẵn sàng tấn công, nếu hai klee gằm rống.

Khoan thai bước vào giữa vòng gar, Gunny đứng bên Yorn và Kasha, nói:

- Nào tất cả chúng ta hãy thoải mái với nhau. Muộn rồi, về thôi.

Ông ra dấu cho tất cả đi theo và chúng mình bắt đầu tiến về phía thác. Mình không thể gọi đó là thác nước “đen” được nữa. Vì vành đai mặt trời đã lặn. Tất cả cảnh vật đều một màu đen thui. Nhưng những ngôi sao đã mọc và chúng mình có thể thấy đường, không sợ đâm sầm vào cây. Ông Gunny, mình, Yorn và Kasha đi cùng nhau. Đám gar mất cảnh giác, đi sau cùng.

Mình hỏi giỡn ông Gunny:

- Làm cách nào mà ông thành sếp của gar vậy?

Gunny cười:

- Sếp gì đâu. Nhưng họ nghe lời ta. Họ lo sợ. Mà từ những gì ta nghe được, thì họ sợ là đúng thôi.

- Vậy là họ đã biết là sắp bị klee săn lùng?

- Biết. Họ luôn gửi do thám tới Leeandra. Bị tuyên bố là một món ăn, dễ sợ thật chứ. Ta đoán, có bàn tay Saint Dane trong vụ này.

Yorn nói:

- Đúng thế. Chính Seegen đã khám phá ra điều đó.

Kasha lên tiếng:

- Tôi thật không hiểu. Các gar này tỏ ra...

Ông Gunny nói ngay:

- Thông minh? Đó là từ cô đang tìm kiếm hả?

- Phải.

Kasha thú nhận. Ông Gunny nói:

- Tôi nghĩ, còn rất nhiều điều cô không biết về gar, đó là lý do tôi muốn cô tới Nước Đen.

Chúng mình đã tới hồ nước dưới chân thác. Ông Gunny dẫn tụi mình đi vòng tới một vách đá ven hồ, và ông... tiếp tục bước trên mặt nước thật, nhưng khi tới gần hơn, mình thấy có một mặt đá phẳng nằm ngay dưới mực nước. Tới thẳng thác, Gunny bẻ cua gấp, tiến vào sau thác. Lạ lùng chưa! Mình rón rén đi theo, chỉ sợ trơn trượt là ướt như chuột lột. Tập trung từng bước, và khi nhìn lên, mình thấy đã ở phía sau thác nước rồi.

Gunny gọi:

- Lối này, chú lùn.

Ông đang đứng trên mảnh đất khô ráo, trước một cửa hang ăn sâu vào núi. Mình đến bên ông, rồi quay lại nhìn. Yorn, Kasha, Aron và mấy gar kia cũng vừa bước vào từ bên ngoài. Gunny nhặt lên một thứ trông như một ống màu đen, dài chừng ba mươi phân. Ông bẻ làm hai. Lập tức hai khúc ống phát ra ánh sáng màu vàng.

Gunny giải thích:

- Cái này giống như lân tinh.

Ánh sáng tỏa khắp hang, làm thác nước long lanh rực rỡ. Mình thấy cả mái hang cao trải rộng trên đầu, và hang động này chạy dài hun hút vào lòng núi. Ánh sáng cũng cho mình biết, trong hang không chỉ có chúng mình. Nhảy bật lại vì bất ngờ, khi mình chợt thấy lỗ nhỏ gar đen ngòm, lặng lẽ đứng quây quần với nhau như một bầy dơi u ám. Tất cả đều sẵn sàng vũ khí.

Ông Gunny cắt nghĩa:

- Bảo vệ đó. Nếu không được họ đồng ý, chính ta cũng chẳng dám vượt qua đâu.

Tiến lại đám bảo vệ, ông nói:

- Yên tâm đi. Hai klee đó đi cùng chúng tôi.

Đám bảo vệ vẫn đứng bất động.

Aron lên tiếng:

- Chúng ta cho phép mấy klee này vào Nước Đen. Đừng để chúng ra khỏi đây, trừ khi có lệnh tôi.

Đây là sự bảo hiểm của họ. Nếu klee định giở trò và chạy trốn, sẽ đụng đầu ngay vào đám dơi đen ngòm này. Gunny ném một nửa ống lân tinh cho Aron, rồi tiếp tục tiến lên. Đám bảo vệ bước tránh sang một bên, nhường lối cho tụi mình. Lối đi lượn cong và hẹp. Mình và ông Gunny phải hơi lom khom vì sợ đụng đầu. Các gar thì không sao, còn hai klee đi bằng bốn chân. Chúng may thật.

Mình hỏi ông Gunny:

- Gar ở Leeandra gọi Nước Đen là “nhà”. Nghĩa là sao?

- Cháu sẽ thấy.

Đi qua đường hầm uốn cong thêm mấy phút, mình bắt đầu cảm thấy có gió mát. Trên đầu, mình đã thấy bầu trời lấp lánh sao. Đã gần tới cuối đường. Ông Gunny đưa chúng mình ra khỏi cửa hang. Mình đứng nhìn xuống một quang cảnh không thể nào tin nổi. Trải dài trước mặt, dưới bầu trời sáng sao, là... Nước Đen.

Ông Gunny nói:

- Tất cả những gì tưởng đã biết về gar, quên đi.

Mất Yorn và Kasha bằng hoàng mở lớn.

Gunny nói thêm:

- Tất cả những gì đang thấy kia, đều là sự thật. Và... nếu Saint Dane phát hiện ra, thì Eelong sẽ không còn nữa.

27. Nước Đen - Chương 27

NHẬT KÍ #18

(TIẾP THEO)

EELONG

(@Mxlc type)

Chúng mình đứng trên sườn dốc núi, nhìn xuống một ngôi làng lớn, tấp nập. Chính giữa là một ngôi nhà hùng vĩ. Mấy trăm túp lều nhỏ hơn, dựng thành hàng, tỏa ra như nan hoa của một bánh xe. Những ngã tư đường hình tròn, càng xa trung tâm càng lớn hơn. Tất cả những căn lều trông đều giống như nhà gỗ tròn, lợp rạ. Dù là ban đêm, mình vẫn có thể nhìn rõ tất cả, vì mặt trăng tròn vành vạnh, và các ngã đường đều có cột đèn chiếu sáng. Lại thêm ánh sáng từ những căn nhà hắt ra, trông càng có vẻ mời gọi, thân mật.

Khó có thể phỏng đoán chính xác thành phố này rộng cỡ nào. Nhưng mình nghĩ, nó trải ra hàng mấy dặm vuông. Ẩn mình trong một thung lũng, được bao quanh bằng những vách đá cheo leo. Một dòng thác đổ nước xuống, nuôi dưỡng con sông chảy qua trung tâm thành phố, rồi tiếp tục trôi về phía xa xa. Mình không biết chắc, nhưng hình như phía sau những dãy nhà là nông trại.

Thành phố như một ốc đảo kỳ lạ lọt thỏm trong những dãy núi. Chỉ một điều có thể gây thêm bất ngờ: nếu có ông lão mặc áo đỏ lái xe trượt tuyết rùng rĩnh đồ chơi. Đường phố tấp nập gar rộn rịp qua lại như... khi ả, như người! Có người đi xe đạp, có người lái xe zenzen kéo. Áo quần họ thơm tất sạch sẽ, không giống chút nào với những mớ giẻ rách của những gar bên ngoài nơi này. Mình thấy phụ nữ, trẻ con, thậm chí cả người già. Đó là một điều ngạc nhiên, vì không gar nào ở Leeandra sống tới tuổi già.

Mình lấp bấp:

- Thật không ngờ nổi, cứ tưởng gar là... là...

Ông Gunny tiếp lời:

- Loài vật? Tại tất cả những nơi khác họ là loài vật, trừ ở đây.

Mình thấy Yorn và Kasha đứng bằng bốn chân, sát vào nhau, vẻ bàng hoàng đến sững sờ. Cả hai dường như giống loài thú hơn những ngày vừa qua nhiều. Vậy đó, vai trò của tụi mình giờ đây đã được hoán đổi.

Aron tiến lại Gunny, nói:

- Chúng ta nên vào thành phố.

- Tôi muốn đưa anh bạn nhỏ và hai klee về lều tôi đang ở. Họ đi đường xa, cần ăn uống nghỉ ngơi.

Bối rối nhìn klee, Aron hỏi:

- Lỡ chúng trốn thì sao?

- Tôi tin đám bảo vệ của anh tại thác không để họ trốn được đâu.

Rõ ràng Aron không yên lòng khi có klee ở Nước Đen này.

- Tùy ông. Nhưng xin giữ lại vài bảo vệ. Tôi không muốn chuyện gì xảy ra vì Mùa Vọng đã tới gần.

- Cảm ơn.

Aron quay lại đám bảo vệ để truyền lệnh.

Mình hỏi ông Gunny:

- Mùa Vọng là gì, ông Gunny? Những gar ngoài kia cũng nói đến vụ đó.

Ông nói nhỏ:

- Không phải lúc này. Chờ khi nào chúng ta một mình đã.

Đám bảo vệ giải tán, đi về phía làng. Hai tên ở lại canh gác Yorn và Kasha. Những khẩu súng phóng lao của chúng luôn sẵn sàng. Ít ra chúng không khăng khăng đòi xích hai con mèo. Một điểm cho gar trên cán cân hiệu khách.

Ông Gunny vui vẻ nói:

- Có ai đói không ta?

Yorn nói ngay:

- Tôi đói lắm rồi.

Mình bảo:

- Cháu cũng có thể ăn được rồi.

Kasha im lặng. Ông Gunny bảo:

- Tốt thôi. Để xem trong nhà có gì không nào.

Hai người và hai klee xuống dốc đá, theo lối mòn ngoằn ngoèo ra Nước Đen. Hai bảo vệ bám sát theo.

Yorn nói:

- Đã được nghe những chuyện về nơi này, nhưng tôi cứ cho là hoang đường.

Ông Gunny cắt nghĩa:

- Sự phát triển đã mở ra cho Nước Đen một con đường khác. Theo những gì tôi được nghe kể, thì nhiều thế hệ trước, có một gar ăn cắp thực phẩm của klee. Klee đã đánh gar đó để trừng phạt. Nhưng gar đã đánh lại và giết chết klee. Hắn bị kết tội tử hình, nhưng đã tìm cách trốn cùng một số gar khác. Sau cùng họ phát hiện ra nơi ẩn trú trong thung lũng này. Họ định cư tại đây, sinh con cái, học cách tự lo cho cuộc sống.

Mình hỏi:

- Họ đã tạo ra một nền văn minh riêng biệt?

- Chính xác. Ngay sau khi thoát khỏi quyền kiểm soát của klee, họ tiến hóa thành loài có trí khôn.

Giọng đầy miệt thị, Kasha nói:

- Thì ra đây là một xã hội được sinh ra do một đám sát nhân, tội phạm.

Ông Gunny bảo:

- Cô có thể nhìn theo khía cạnh đó, hoặc cô cũng có thể thấy: đây là một thí dụ về những gì có thể xảy ra khi con người được quyền tự do phát triển.

Mình nhớ lại ngay cái nhà tù ghê tởm giam hãm gar. Mình nổi sùng khi biết gar có khả năng xây dựng một xã hội cho riêng họ, vậy mà đã bị klee đối xử như cỏ rác. Mình không muốn ghét klee, nhưng khó mà không ghét cho được, sau khi đã được thấy Nước Đen.

Tới con đường đầu làng, tụi mình đi dọc lối đi nhỏ trồng cỏ. Thật ra, tất cả những con đường đều phủ một loài cỏ ngắn, cổ định như cỏ nhân tạo. Hai bên đường là những căn lều. Mùi thức ăn thơm lừng hòa cùng tiếng nhạc dịu dặt như tiếng sáo. Các căn lều đều tương tự nhau, trừ cách chăm chút vườn hoa trước mỗi nhà. Có vườn đủ màu sắc chen lán, có vườn tía tốt tỉ mỉ. Cây cối và những con đường phủ cỏ làm thành phố như một sinh vật sống động.

Mình vừa bắt đầu cảm thấy thân thuộc với ngôi làng nhỏ bé hiền hòa này, thì một tiếng rít kỳ lạ cứ lớn dần. Tất cả đứng khựng lại, sẵn sàng phản ứng.

Kasha lo lắng hỏi:

- Cái gì vậy?

Gunny trấn an:

- Đừng ngại. Tới giờ tưới nước rồi.

Đúng vậy. Hơi nước ẩm tràn lan không khí. Cột đèn đường còn có nhiệm vụ thứ hai là vòi tưới. Nước tỏa ra từ bên dưới bóng đèn, thành một đường vòng 360 độ, đưa hơi ẩm khắp không trung. Nhìn xuống cuối con đường, mình thấy tất cả cột đèn đều đang hoạt động.

Ông Gunny giải thích:

- Khắp Nước Đen đang được bao phủ trong làn nước này. Rất ấn tượng.

Không là mưa, mà giống sương mù hơn. Có lẽ chỉ đủ làm cho cây cối cỏ hoa hạnh phúc.

Kasha e dè nói:

- Thật không tin nổi.

Trên đường, bọn mình đi qua nhiều gar. Phản ứng của họ với klee luôn như vậy. Sợ. Họ chạy vội sang bên kia đường. Có người ôm chặt con để bảo vệ. Có người hấp tấp đóng cửa lều. Mình thấy những đôi mắt lo âu nhìn trộm qua cửa sổ. Chẳng ai tỏ ra vui vẻ khi thấy hai klee lang thang qua Nước Đen.

Yorn kêu lên:

- Oái!

Có người ném đá vào lão rồi co giò chạy. Kasha đứng dựng lên, gầm gừ, nhưng ông Gunny vội vàng ngăn cô ả lại.

- Bình tĩnh. Nên nhớ, ở đây cô không có bạn đâu. Đánh nhau là... thua.

Yorn trấn an Kasha:

- Chú không sao.

Hai tai cô ả giận dữ cúp ngược ra sau, nhưng không hành động gì thêm.

Ông Gunny nói:

- Tới lều tôi rồi. Tất cả hãy thoải mái, vào nhà đi.

Hai bảo vệ đứng ngoài. Một tại cửa, một đứng gần cửa sổ duy nhất. Bước vào, mình thấy căn lều thật đơn giản. Chỉ có một phòng, vài thứ đồ đạc bằng gỗ. Ông Gunny tới một khoảng dùng làm căn bếp, mở một cái tủ chứa trái cây và rau tươi. Ông nói:

- Thoải mái như ở nhà nhé. Chắc tất cả cũng đói như tôi rồi.

Tất cả ngồi quanh một cái bàn thấp. Ông Gunny đặt rất nhiều trái cây và bánh mì lên mặt bàn. Hai ông cháu cùng nhào vào bẻ một ổ bánh mì to dùng. Mình ăn một miếng trái cây. Ngọt lịm như trái cây mình vẫn ăn ở nhà.

Kasha và Yorn ngồi im lìm. Ông Gunny thân mật nói:

- Xin mời. Chúng ta là bạn mà.

Kasha làu bàu:

- Tôi tưởng ông đã bảo, ở đây chúng tôi không có bạn.

- Bên ngoài căn lều này thì không, nhưng ở trong này chúng ta ở cùng một phía.

Yorn nhích tới, lấy mấy trái cây, nói:

- Vậy khi nào chúng ta còn là bạn, tôi sẽ ăn.

Kasha miễn cưỡng cầm lên quả táo xanh dương, lặng lẽ nhắm từng miếng nhỏ. Trong khi ăn, mình kể tóm tắt cho ông Gunny những gì đã xảy ra tại Veelox. Ông cần được biết vụ Saint Dane đã hủy hoại được lãnh địa đầu tiên, và điều đó làm công việc của chúng mình trên Eelong quan trọng hơn nhiều. Không thể để cho hắn có thêm một thắng lợi nữa được. Mình đã kể lại cả tấn chi tiết về Nguồn Sáng Đời Sống và Con Bọ Thực Tế, cả cách thức Saint Dane suýt gây ra cái chết cho hàng triệu con người. Mình kể cho ông Gunny, nhưng cũng là để Kasha hiểu Saint Dane có thể nguy hiểm đến thế nào.

Sau đó, ông Gunny bắt đầu nói cho tụi mình nghe về thời gian vừa qua của ông tại Eelong:

- Vừa bước ra khỏi cái cây có ống dẫn đó, thì trời ơi là trời, ta như bị Eelong hớp hồn. Ta chưa từng thấy một nơi nào đẹp đến thế bao giờ. Cứ mê mẩn ngắm, chẳng còn biết cảnh giác là gì. Đó là một sai lầm. Ta đang đi tìm dân địa phương, thì thấy một nhóm gar. Tất nhiên, lúc đó ta chưa biết họ được gọi là gar. Hai gar đang hái dâu rừng, ba gar đứng canh gác. Cả nhóm luôn nhìn quanh, như đang làm điều không phải, hay như sợ điều gì đó sắp xảy ra. Điều đó là dấu hiệu đầu tiên làm ta nghĩ, Eelong không hoàn toàn là một thiên đàng. Vừa định bắt chuyện với họ, thì ta bị tấn công chớp nhoáng, đến nỗi không kịp trở tay tự vệ.

Mình hỏi:

- Tang hay quig?

- Một con thần lẩn khốn kiếp. Nó quất ta một cú nhớ đời. Đó là nguyên nhân ta bị mất cái này đây.

Ông đưa cao cánh tay thương tật, nói tiếp:

- Có thể còn tệ thảm hơn. Nếu không nhờ có những gar kia, chắc ta chỉ còn trong kỷ niệm. Họ đã tới cứu ta, và khi tỉnh dậy, ta thấy đang ở trong Nước Đen rồi.

Ông cười khùng khục:

- Họ tưởng ta là một ông vua tới từ miền đất xa xôi nào đó. Vì ta vừa to cao, vừa đen thui thui. Ta cứ mặc cho họ tin. Họ săn sóc và chữa vết thương cho ta.

Ông nhìn cánh tay cụt, rầu rầu tiếp:

- Thật lạ lùng. Ta cứ có cảm giác là bàn tay vẫn còn, đến khi đưa ra cầm một vật gì đó thì...

Giọng ông lạc đi. Mình không thể tưởng tượng nổi mất một bàn tay sẽ ra sao, nhưng thấy thương ông quá.

- Các gar cho ta biết klee cai trị như thế nào. Mất một thời gian ta cứ bần tâm suy nghĩ về chuyện những con mèo sao quá thông minh đến thế được. Không có ý gây hấn đâu, nhưng thực tình ta vẫn không tin được chuyện đó.

Yorn bảo:

- Không sao.

Kasha hỏi:

- Ông gặp cha tôi như thế nào?

Yorn đáp:

- Đó là do chú. Gunny trở lại ống dẫn. Chú đã gặp ông ta tại đó, và đưa ông đến gặp Seegen.

- Vậy là chú đã biết về Nước Đen?

- Không. Lúc đó chú chưa biết.

Ông Gunny bảo:

- Ta chỉ nói với một mình Seegen, vì ông là một Lữ khách. Nhưng bây giờ mới bắt đầu là những chuyện đáng quan tâm.

Mình chen vào:

- Chuyện đã quá đủ để quan tâm rồi.

- Chưa đâu. Cần phải cho tất cả thấy vài điều. Nếu no đủ rồi, chúng ta hãy làm thêm một cuộc đi dạo nữa.

Ra khỏi lều, ông Gunny hướng dẫn tụi mình vào trung tâm thành phố. Hai gar bảo vệ tò tò theo sau, không rời mắt khỏi Kasha và Yorn. Gunny đưa tụi mình tới một tòa nhà bốn tầng, thiết kế giống như tất cả những lều gỗ khác, nhưng đồ sộ hơn. Khó nói là nó lớn cỡ nào, nhưng mình đoán tòa nhà này tọa lạc trên diện tích vài mẫu đất.

Ông Gunny giải thích:

- Họ gọi tòa nhà này là Trung Tâm. Đây là nơi chức sắc của làng họp mặt. Có khu sản xuất quần áo và dụng cụ. Có khu giải trí dành cho những buổi hòa nhạc và những hoạt động tương tự. Tuyệt lắm.

Quay lại hai bảo vệ, ông nói:

- Xin chờ chúng tôi tại đây.

- Nhưng...

- Tôi bảo: chờ tại đây.

Gunny là người có tài thuyết phục, nhưng mình nghĩ cũng còn vì Lữ khách biết vận dụng sức mạnh dẫn dụ. Trên phương diện này mình không khá lắm, còn Gunny tỏ ra là bậc thầy. Hai gar bảo vệ đứng tại chỗ. Tụi mình bước vào trong. Qua một hành lang dài, hai bên có rất nhiều cửa, tới cuối hành lang là một cửa lớn màu đen đầy vẻ đe dọa.

Ông Gunny dừng lại, nói:

- Sau cánh cửa này, không chỉ là tương lai của gar, mà còn là tương lai của toàn lãnh địa Eelong.

Yorn bảo:

- Tôi đang háo hức đây.

Ông Gunny mở cửa. Tụi mình bước vào một căn phòng đồ sộ, chỉ có cách diễn tả tốt nhất là: một nhà kính trồng cây khổng lồ. Nhìn lên, mình thấy, qua lớp trần bằng kính, những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm. Dưới nền là những hàng cây đủ kích cỡ khác nhau, chĩa chĩa quả căng mọng tươi tốt, và những loại rau tươi mình chưa bao giờ thấy. Những dây leo với quả hình ống màu vàng, những quả dâu lớn cỡ quả cam; những cây chi chít táo màu xanh dương quen thuộc, nhưng lớn gấp đôi những quả mình đã hái; những loại quả giống như xâu chuỗi màu đỏ, kéo cành cây là đà sát mặt đất. Ông Gunny hái một quả dài thông đỏ, bẻ làm nhiều khúc, chia đều cho tụi mình. Mình cắn thử. Nó giòn như táo, nhưng lại có vị cam.

Ông Gunny nói:

- Ta nghĩ, cháu có thể gọi đây là một phòng thí nghiệm. Gar đã tìm ra phương pháp trồng cây trong không khí.

Mình kêu lên:

- Trong không khí? Không có đất?

Ông nói thêm:

- Và không có nước.

Gunny gạt một cây, để lộ ra một cái khung nặng nề màu đen. Mình nhớ lại cái khung ông nội vẫn dùng để trồng hoa hồng. Nó giống như một ô lưới, mỗi ô chừng hơn mười lăm phân vuông. Nhìn quanh phòng, mình thấy tất cả cây cối đều được trồng trong những ô lưới đen đó. Có những cái đặt nằm trên mặt đất, có những cái đặt trên đầu những tấm bảng như vách tường. Cây lá xum xuê mọc ra từ khắp những khung lưới đó.

Ông Gunny giải thích:

- Tất cả đều nhờ vào chất liệu mà họ đã phát minh ra. Họ gọi là “Virloam”. Dù được tạo ra bằng gì, nó đã lấy hơi nước và chất dinh dưỡng từ không khí. Ta không hiểu vì sao, nhưng rõ ràng nó đã làm được điều đó. Cây cối rất thích hợp với chất liệu này. Chúng lớn mau như thổi. Cứ nhìn cây trái chĩa chĩa kia thì rõ.

Như không tin nổi đó là sự thật, Kasha nói:

- Vậy là... không cần nước?

- Chỉ những gì virloam rút ra từ không khí. Chúng cũng không cần phân bón. Một chất đáng kinh ngạc thật. Gar dư thừa lương thực đến không biết phải làm gì cho hết.

Kasha kêu lên:

- Thật không thể tin nổi. Virloam có thể giúp nuôi sống cả Eelong.
- Có thể... nhưng lại không thể.
- Tại sao?
- Còn có điều cần nên thấy. Đi thôi.

Tụi mình đi qua hàng trăm loại rau tươi và cây chũu chịt quả trong nhà kính. Thật đáng kinh ngạc. Kasha nói đúng. Kỹ thuật này có thể cứu được Eelong.

Mình hỏi:

- Ông Gunny, cháu không hiểu, nếu vấn đề lương thực được giải quyết, klee sẽ không rút lại Sắc lệnh bốn sáu và sẵn lòng gar nữa.
- Đúng thế. Nhưng gar còn có những kế hoạch khác.

Tụi mình tới một cửa lớn màu đen, cuối nhà kính. Ông Gunny nói:

- Cháu đã hỏi ta vì sao gar gọi Nước Đen là “nhà”, phải không? Câu trả lời ở trong phòng này.

28. Nước Đen - Chương 28

NHẬT KÍ #18

(TIẾP THEO)

EELONG

(@Mxlc type)

Gunny mở cửa. Chúng mình bước vào một phòng mênh mông với hàng hàng lớp lớp những chiếc giường ngay hàng thẳng lối. Mấy ngàn chiếc giường. Tất cả đều mới tinh và... tất cả đều bỏ trống.

Gunny nói:

- Còn bốn phòng nữa như thế này.

Yorn hỏi:

- Để làm gì?
- Gar sửa soạn cho một kế hoạch dài hơi. Họ không bỏ rơi những người anh em bên ngoài Nước Đen. Họ dự trù giải cứu những người đó.

Mình bàng hoàng hỏi:

- Ông nói nghiêm túc đấy chứ?
- Rất nghiêm túc. Họ gọi sự kiện đó là Mùa Vọng. Họ có chương trình đưa tất cả gar trên Eelong về đây. Thực phẩm và chỗ ở ề hề. Họ đã lập trường học để giáo dục và văn minh hóa cả trẻ con và người lớn. Thật khác thường. Tất cả ý nghĩa của Mùa Vọng là giải thoát và nuôi dưỡng một giống nòi. Eelong sẽ không bao giờ giống như trước nữa.

Yorn kêu lên:

- Nhưng klee sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra. Klee cần gar để sống sót.
- Klee sẽ không làm gì được. Nước Đen được những dãy núi này bảo vệ. Klee không thể mon men tới gần, ngoại trừ những khách hiện đang có mặt.

Mình hỏi:

- Vì vậy mà ông đã đi khỏi đây để báo tin cho Seegen biết về Mùa Vọng?

- Ta bắt buộc phải làm điều đó. Dù Seegen là một klee, nhưng cũng là một Lữ khách. Đây là bước ngoặt quan trọng trong lịch sử Eelong, và Saint Dane đang có mặt tại đây. Đó là lý do ta trở lại ống dẫn, và đã gặp Yorn. Yorn đưa ta tới Seegen. Ta đưa Seegen tới đây, tuy nhiên ông ta chỉ tới ngọn thác màu đen, chưa hề vào trong. Yorn và Kasha là hai klee đầu tiên đặt chân vào Nước Đen. Ta nghĩ, đây cũng là hai klee cuối cùng vào tới nơi này.

Kasha bâng hoàng hỏi:

- Nhưng vụ đó sẽ hoàn thành cách nào? Làm sao chúng có khả năng tạo ra Mùa Vọng, và đưa tất cả gar tới đây?

- Đó là điều bất ngờ cuối cùng.

Ông Gunny nói với nụ cười tinh quái, rồi lấy từ túi ra một vật. Đó chính là một trong những khối lập phương bí ẩn bằng mã não.

Kasha kêu lên:

- Đó là cái gì?

Mình nói thêm:

- Saint Dane cũng muốn biết điều đó.

Ông Gunny đưa tay mình trở ra, xuyên qua phòng kính, đi ngược lại hành lang dài ban nãy, rồi bước qua một trong những cửa nằm hai bên hành lang. Tay mình vào một phòng nhỏ hơn nhiều và tối om, chỉ trừ một thiết bị lạ lùng. Sáu ống pha lê màu mã não, đường kính khoảng gần một mét, chạy suốt từ sàn tới trần. Mỗi ống đều phát ra một nguồn sáng dịu và tiếng điện chạy rì rì. Phía trước những ống pha lê là một cái bàn gỗ bóng lộn. Trên mặt bàn, ba hàng pha lê gắn vào gỗ, như những cái nút. Màu sắc và hình dạng khác nhau, nhưng cũng giống ba ống màu mã não, chúng phát ra ánh sáng.

Mình bảo:

- Đẹp quá, nhưng là gì vậy?

- Họ gọi là “kết nối”. Ở quê mình, chúng ta gọi bằng một tên khác: một máy phát thanh.

- Máy phát thanh?

- Đúng thế. Gar ứng dụng kỹ thuật của klee và làm cho nó tinh xảo hơn. Đây là đài phát thanh đầu tiên tại Eelong. Về cơ bản thì đó là một máy truyền tin rất mạnh.

Mình kêu lên:

- Còn những hộp mã não là máy thu thanh?

Kasha rối cả trí, lẩm bẩm:

- Phát thanh? Thu thanh? Chẳng hiểu gì cả!

Ông Gunny cầm bàn tay lông lá đầy móng vuốt của Kasha, đặt khối lập phương lên, cẩn thận để mặt đen hướng về mặt cô ta. Ông bước lại bằng kiểm soát pha lê, nhấn cái nút hình tam giác, rồi nói:

- Chào, Kasha.

Khối lập phương trên tay Kasha sáng lên. Giọng ông Gunny phát ra như từ một đài bán dẫn nhỏ xíu.

Kasha ném khối mã não, la lên:

- Aaaaa! Ma thuật!

Gunny nói:

- Không là ma thuật. Đó là máy phát thanh. Đây là bước ngoặt của Eelong. Đài phát thanh đầu tiên. Sử dụng thiết bị này, gar có thể liên lạc với nhau. Họ có thể kết hợp hành động, để trốn khỏi klee hàng ngàn người một lúc. Phương tiện truyền tin này tạo cho kế hoạch Mùa Vọng rất khả thi. Nếu tất cả gar cùng bỏ đi một lúc, không cách nào klee có thể ngăn chặn được. Công việc của họ chỉ là phát lệnh, và tất cả gar sẽ... về nhà.

Yorn ha hả cười:

- Trời ơi là trời! Mình đã chết sống, tưởng bao công lao thành công cốc, hóa ra lại tốt đẹp hơn cả mình mong đợi.

Kasha bực mình, gắt:

- Chú sướng lắm hả? Gar có kỹ thuật để cứu Eelong, nhưng chúng chỉ sẽ dùng phương tiện đó để giúp những gar khác thôi.

Yorn nói ngay:

- Cháu trách chúng à? Chúng đã bị đối xử tàn tệ suốt bao thế hệ rồi. Cháu không thể mong chúng quay về giúp những kẻ đã hành hạ chúng được.

- Có thể là không. Nhưng chuyện đó có gì vui để chú cười được chứ?

- Ồ không đâu. Ta không cười chuyện đó, Ta cười vì thấy nhẹ cả lòng.

Ông Gunny hỏi:

- Nhẹ lòng về chuyện gì?

Vẫn cười sảng sặc, Yorn nói với mình:

- Về mi đó, Pendragon.

Mình chỉ còn bật ra được một tiếng:

- Hả?

- Ta đã phạm một lỗi ngớ ngẩn. Cứ lo mi phát hiện được. Nhưng khi mọi chuyện xảy ra, ta mới biết mi không có tài quan sát như ta tưởng. Ta chẳng hề hấn gì.

Ui da! Mình không ưa cái giọng này một tí nào. Cảm giác gai gai hải hùng quen thuộc bắt đầu bò dọc xương sống mình. Mình hỏi:

- Ông đang nói gì thế?

- Nói về cái tay của Gunny. Nhớ không, khi chúng ta đưa xác Seegen về Leeandra, ta đã ngu ngốc bảo hoàn toàn do may mắn mà bàn tay không bị tang ngẫu nhiên được tìm thấy. Làm sao...

Sự thật hiển nhiên dội vào đầu mình như một cú dấm:

- Làm sao ông biết được chuyện đó? Trừ khi chính ông nhặt được và đưa cho Saint Dane.

- A... cũng gần như vậy. Ta tưởng cuộc chơi đã chấm dứt vì chút sơ hở đó. Nhưng ta vẫn không sao.

Gunny bối rối hỏi:

- Bàn tay tôi làm sao?

Mình cố bình tĩnh nói:

- Ông Gunny, cháu đã lấy nhẫn của ông từ bàn tay đó. Saint Dane đã tới Trái Đất Thứ Hai, đưa bàn tay của ông cho Mark và Courtney. Hai bạn ấy đưa lại cho cháu. Nhưng vấn đề là cháu chưa bao giờ tự hỏi...

Yorn reo lên:

- Chưa bao giờ thắc mắc vì sao Saint Dane lại có bàn tay đó. Phải công nhận, hay không bằng hên. Bàn tay nằm lù lù ngay chỗ Gunny bị tấn công. Ta nghĩ, chắc tang sợ cái nhẫn mà bỏ lại.

Kasha nhăn nhó:

- Tôi không hiểu gì hết.

Gunny bảo:

- Còn quá nhiều chuyện cô không hiểu.

Sự thật khủng khiếp cũng đang thấm vào ông. Kasha kêu lên:

- Chú đang nói gì vậy hả Yorn?

Con mèo già la lại:

- Yorn chết rồi, con ngu ngốc.

Nó giật đứt sợi dây chuyền có nhẫn của Yorn:

- Đúng là một hành động dũng cảm, ta phải tự khen mình như vậy. Chưa bao giờ ta nhập vai một phụ tá. Vậy mà cũng tròn vai.

Hắn quăng cái nhẫn cho Kasha. Cô ngỡ ngàng đỡ lấy. Kasha vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng mình biết.

Mình gào lên với con mèo già:

- Cho cô ta biết đi. Đừng nói. Hiện nguyên hình đi.

- Thích thì chiều.

Con mèo trả lời. Nó lùi một bước, thân hình biến dạng. Mình đã từng thấy cảnh này, nhưng không dễ gì chịu đựng. Yorn đứng dựng lên bằng hai chân sau, trong khi thân thể thành thể lỏng. Trước hết là chân, rồi đến ngực, và sau đó tới cánh tay trở thành... con người. Hắn vươn cao đầy đủ gần hai mét. Hắn vẫn mặc bộ đồ quen thuộc màu đen. Rồi đến cái đầu biến dạng. Hai bạn đã cho mình biết là mặt hắn đã thay đổi, nhưng mình ngờ đến thể này. Không còn mái tóc xám chấm vai và đôi mắt xanh lạnh buốt nữa. Bây giờ hắn hoàn toàn sói lợi với hai vết sẹo đỏ, trông như tia chớp, chạy từ trán tới gáy. Nhưng điều làm mình không thể nhìn đi chỗ khác được, chính là hai mắt hắn. Đôi mắt trắng dã, như đang đốt chúng mình.

Saint Dane đã hiện nguyên hình.

Kasha đứng chết lặng, hai mắt mở lớn sững sờ.

Saint Dane lên tiếng:

- Cảm ơn cả hai nhiều lắm. Ta mòn mỏi nỗ lực tìm kiếm Nước Đen từ quá lâu rồi. Hai người quả là tốt bụng, đã chỉ đường dẫn lối cho ta.

Ông Gunny phẫn nộ gầm lên:

- Quá muộn rồi, Saint Dane. Họ đã sẵn sàng kêu gọi gar về nhà. Thu hồi Sắc Lệnh Bốn Sáu cũng sẽ chẳng làm được gì đâu.

Saint Dane cười. Biết là đã nói nhiều lần rồi, nhưng mình vẫn cần nhắc lại: mình ghét cay ghét đắng tiếng cười của hắn. Nó có nghĩa: hắn biết nhiều hơn những gì hắn đang nói.

Saint Dane ha hả cười:

- Ôi, tên Lữ khách khù khờ. Tối bây giờ mà mi vẫn chẳng hiểu gì kế hoạch của ta. Bảo hai nhóc Mark và Courtney chỉ dạy cho. Chúng thông minh hơn mi nhiều, có lẽ chúng làm Lữ khách lại có lý hơn.

Mình hét lên:

- Để họ yên.

Saint Dane ngây thơ như nai:

- Ta có làm gì đâu? Những gì chúng làm là do chúng tự quyết định đấy chứ. Cũng như tất cả các người vậy. Đừng trách ta vì những việc chúng làm.

Ông Gunny tiến lên một bước, chạm tay vào một nút pha lê trên bảng kiểm soát. Lập tức, tiếng còi lạnh lạnh vang lên.

Kasha kinh ngạc hỏi:

- Gì thế?

- Tiếng còi báo động này sẽ chốt lại Trung Tâm. Hai phút nữa sẽ có một đội quân gar vào đây.

Saint Dane chạy vọt ra cửa, nói:

- Cho ta gửi lời chào nồng nhiệt nhất tới chúng nhé.

Kasha trở mắt hết cỡ nhìn mình và ông Gunny:

- Hẳn bị mắc bẫy ở trong này rồi, phải không?

Mình bảo:

- Không ai bẫy được Saint Dane.

- Chúng ta cứ thử xem.

Vừa nói, Kasha vừa phóng ra cửa. Mình và ông Gunny theo cô ta vào hành lang. Cửa vào nhà kính đang khép lại. Tụi mình chạy vội tới, xô cửa, rồi nhảy vào. Một bóng đen sà xuống đầu tụi mình. Cả ba hụp xuống tránh, vừa lúc bóng đen bay vút lên mái trần bằng kính. Đó là một con chim. Con chim đen thui, to đùng. Trước đây mình và ông Gunny đã từng thấy con chim này, bên ngoài khách sạn Manhattan Tower trên Trái Đất Thứ Nhất, ngay sau khi Saint Dane nhảy từ bao lan xuống.

Kasha hồn hồn hỏi:

- Cái gì vậy?

Mình trả lời:

- Đó là nguyên nhân vì sao chúng tôi có mặt tại đây.

Ông Gunny bảo:

- Nó không có đường ra.

Như để trả lời, con chim khổng lồ phóng thẳng lên trần, đập bể kính ngay trên đầu tụi mình, mảnh kính rào rào đổ xuống. Ông Gunny xô mình và Kasha ra xa, tránh khỏi mảnh kính vỡ. Rồi cả ba nhìn lên lỗ hổng Saint Dane vừa tạo ra để đào thoát.

Gunny hỏi mình:

- Cháu nghĩ hẳn sẽ làm gì?

- Cháu không biết. Nhưng dù là gì cũng sẽ liên quan tới Nước Đen. Saint Dane hầu như đã tuyệt vọng vì không tìm ra... thì chúng ta lại dẫn đường cho hắn tới.

- Mark và Courtney đã làm gì trong vụ này?

- Cháu cũng không biết. Cháu phải trở lại Trái Đất Thứ Hai. Saint Dane luôn chìa mũi dùi vào hai bạn ấy. Cháu phải tìm hiểu vì sao.

Kasha cầm cái nhẫn của Yorn trong bàn tay lông lá. Cô chăm chú nhìn cái nhẫn đã bị đánh cắp, cứ như nó có thể cho cô một lời giải đáp. Cô nhìn mình, giọng đầy trách nhiệm:

- Đưa cho mình cái đó, Pendragon?

- Đưa cái gì?

Kasha nhìn thẳng mắt mình. Ánh mắt dữ dội làm mình rờn rợn. Cô ta nói:

- Nhẫn của tôi. Làm ơn đưa ngay đi.

Mình gỡ sợi dây có xỏ hai chiếc nhẫn Lữ khách khỏi đầu. Một của mình, một của Seegen. Tháo nhẫn của mình ra, mình đeo lại vào ngón tay.

- Không cần giả trang nữa.

Mình nói, và đưa sợi dây có nhẫn của Seegen cho cô ta.

Kasha nhìn sát cái nhẫn đã có lần cô nhẫn tâm quăng đi. Cái nhẫn của cha cô. Nhẫn của cô. Kasha trân trọng nhận lấy sợi dây, xỏ nhẫn của Yorn vào, rồi đeo lên cổ. Cô sẽ đeo cả hai nhẫn này.

Một lần nữa, Eelong lại có một Lữ khách.

Mình ngừng viết tại đây. Những dòng cuối của nhật ký này mình đã viết trong lều của ông Gunny. Ngày mai, tụi mình sẽ tới ống dẫn, để gặp hai bạn trên Trái Đất Thứ Hai. Mình không hiểu vì sao Saint Dane cứ hướng mình về hai bạn, nên đã đến lúc phải tìm ra nguyên nhân. Mình không chịu nổi việc hai bạn bị hắt kéo vào vụ này. Nhưng đó là lỗi của mình. Nếu mình không gửi nhật ký cho hai bạn, thì lúc này hai bạn đã không bị nguy hiểm. Gần đây, hình như rất nhiều chuyện xảy ra đều do lỗi của mình. Mình hoàn toàn mù tịt, không biết tại quê nhà, bây giờ là ngày thứ mấy, các bạn còn đi học không, có còn ở Stony Brook nữa không? Nhưng mình sẽ tìm ra hai bạn. Sau khi thấy mình đã “ngu ơi là ngu”, có thể hai bạn không tin, nhưng mình thề sẽ tìm ra cách để hai bạn được an toàn.

Chờ nhé, mình đang về nhà đây.

CHẤM DỨT NHẬT KÍ #18

29. Nước Đen - Chương 29

EELONG

(@Magic_178820 type)

Bobby Pendragon đã chẳng bao giờ về tới nhà.

Nó, ông Gunny và Kasha rời Nước Đen, vượt đường dài trở lại Leeandra, tới thẳng cái cây có ống dẫn. Cả ba vào đường hầm nhỏ dưới gốc cây, bò qua những màn dây leo chằng chịt, xuống cầu thang bằng rễ, tiến vào hang ngầm, bước qua đồng xương gar, và đối diện ngay với... Mark, Courtney, Spader và Boon.

Bobby đứng chết lặng, không hiểu nổi nó đang nhìn thấy gì. Tất cả cứ ngẩn ra nhìn nhau một lúc lâu. Mark là đứa lên tiếng trước:

- Bất... bất ngờ... thật.

Bobby hốt hoảng hỏi:

- Hai bạn làm gì tại đây? Mình đã bảo là không được sử dụng ống dẫn mà.

Courtney nói ngay:

- Tụi mình không còn cách nào khác nữa.

Bobby quát lên:

- Vì sao? Có phải chính Saint Dane đã nắm lấy hai bạn, rồi quăng vào đây không?

Spader lên tiếng:

- Đừng nóng, anh bạn. Nghe họ nói đã.

Bobby chăm chăm nhìn Spader. Thấy anh ta, cũng bất ngờ như thấy Mark và Courtney:

- Spader! Anh đã đưa các cậu ấy tới đây, phải không?

- Phải. Nhưng...

- Không nhưng gì hết. Đây là một sai lầm. Các lãnh địa không thể xáo trộn với nhau. Đưa họ ra khỏi đây trước khi...

Courtney bình tĩnh nói:

- Seegen chết trên Trái Đất Thứ Hai. Chúng mình có mặt tại đó.

Câu nói đó làm Bobby chú ý.

Kasha vội hỏi:

- Cô thấy cha tôi chết? Chuyện gì đã xảy ra?

Courtney và Mark kể lại tất cả, từ chuyện nhận được thư gọi tới ống dẫn, vụ Seegen chết, tới sự nghi ngờ thuốc độc từ Cloral đã giết ông ta. Spader giải thích chuyện Mark và Courtney đem lông mẩu của Seegen tới Cloral như thế nào. Sau khi xét nghiệm và xác định đó chính là thuốc độc của Cloral ra sao. Sau cùng Spader cho biết còn mười thùng thuốc độc bị mất.

Boon nói:

- Seegen khỏe mạnh khi rời đây đến ống dẫn. Nhưng ông ấy đi với Yorn, mà thật ra Yorn lại chính là Saint Dane, vậy nghĩa là...

Kasha rít lên:

- Saint Dane đã đầu độc cha tôi.

Courtney tiếp:

- Và... thứ độc được đó đang ở tại Eelong này.

Ông Gunny hỏi:

- Thuốc độc này tác hại đến cỡ nào, Spader?

- Khiếp lắm! Nó làm bất cứ thứ gì đang sống đều chết đứ đừ. Ăn một chút gì bị nhiễm thuốc, chết ngay trước khi biết mình gặp nạn.

Anh ta nhìn Kasha, nói tiếp:

- Cha tôi cũng bị chết như thế.

Boon kêu lên:

- Tất cả lũ tang trong nông trại nữa. Trái cây không chỉ bị chín ủng, chắc chắn Saint Dane đã thí nghiệm thuốc độc tại đó rồi.

Courtney nói:

- Đó cũng chính là điều ông Seegen đã nghĩ tới.

Kasha hỏi:

- Nếu thuốc này chạm phải klee hay gar thì sao?

Spader bảo:

- Chết ngay. Ít ra thì những người bạn thông thái của tôi ở Cloral đã nói vậy.

Mark nói:

- Bobby, Saint Dane bảo là hấn sẽ tiêu... tiêu diệt gar, hấn không thể chỉ dựa vào klee săn giết gar, với thuốc độc này, hấn có thể giết hàng mấy ngàn gar...

Boon cắt ngang:

- Vô lý! Nếu độc hại như vậy, hắn không thể đầu độc gar mà không tác hại đến klee.

Courtney bảo:

- Có thể hắn sẽ đầu độc tất cả. Đừng quên hắn là một kẻ xấu.

Ông Gunny nói:

- Không đâu. Đó không là cách thức của hắn. Hắn muốn dân của các lãnh địa tự đem đến sự hủy hoại cho chính họ. Tất cả công việc của hắn là đẩy người ta đến những chọn lựa điên rồ. Hắn sẽ làm sao để klee dùng thuốc độc đó mà giết gar. Ta tin như vậy.

Boon hỏi:

- Nhưng làm sao hắn có thể mượn tay klee đầu độc gar mà klee lại không bị nhiễm độc?

Không ai trả lời. Tất cả đều im lặng cho đến khi Mark lên tiếng:

- Sẽ dễ thôi.

Tất cả nhìn Mark. Nó tăng hăng, nói tiếp:

- Chúng tôi đã đọc nhật ký sau cùng của Bobby. Tôi nghĩ, mình đã hiểu lý do vì sao Saint Dane có mặt tại đây đúng lúc này. Vì thời điểm này là bước ngoặt của Eelong. Khi thông điệp được phát thanh từ Nước Đen, để bắt đầu Mùa Vọng, tất cả gar trên Eelong sẽ đổ về đó...

Sự thật khủng khiếp bỗng sáng tỏ với tất cả những ai đang có mặt trong hang. Chính ông Gunny nói lớn thành lời:

- Nếu tất cả gar tụ tập về một chỗ, lúc đó sẽ chẳng còn gì hơn là...

Bobby thì thầm:

- Diệt chúng! Đó chính là điều Saint Dane đã hứa. Là mưu đồ của hắn. Diệt chúng.

Ông Gunny bàng hoàng:

- Thì ra vậy! Nếu klee đầu độc Nước Đen sau Mùa Vọng, họ sẽ không chỉ tiêu diệt gar, mà họ sẽ hủy hoại tất cả những gì gar đã nghiên cứu để phát triển lương thực cho toàn lãnh địa. Klee sẽ giết luôn hy vọng sống còn duy nhất của chính họ.

Đầu óc Bobby xoay như chong chóng. Tất cả chuyện này đều quá sức tưởng tượng, ngay cả với nó. Nó thần thờ ngồi xuống tảng đá phẳng. Courtney ngồi bên bạn, hỏi:

- Cậu không sao chứ?

Bobby choáng váng nói:

- Hắn đã nói với mình tất cả. Hắn đã nói với mình kế hoạch hắn sẽ làm, cứ như hắn thách thức mình ngăn chặn. Thậm chí hắn còn bảo bạn và Mark đã phát hiện ra.

- Nhưng chúng ta có thể ngăn chặn được âm mưu của hắn mà. Tội mình đã đem thuốc giải độc từ Cloral tới. Chỉ cần tìm ra cách sử dụng thôi.

Bobby kinh ngạc hỏi:

- Bạn đem theo thuốc giải? Nhưng cậu Press đã dặn, không bao giờ được xáo trộn mọi thứ từ lãnh địa này qua lãnh địa khác.

- Bobby, cậu Press mất rồi. Mọi thứ đã thay đổi. Bạn không muốn Saint Dane chiếm thêm một lãnh địa nữa, đúng không?

Bobby nhắm mắt, như thể ý nghĩ nhức nhối đó đâm xuyên trong đầu nó. Nó đứng phắt dậy, đi tới cuối hang, ngồi xuống, co người, ôm chặt hai đầu gối. Tất cả nhìn theo lo lắng, không biết phải nói gì. Spader vừa định tiến tới chỗ Bobby, nhưng ông Gunny giữ lại:

- Cứ để mặc nó. Nó cần suy nghĩ.

Không khí trong hang thật căng thẳng. Không ai biết sau đây phải làm gì, hay liệu Bobby có tỉnh táo trở lại và giúp giải quyết được vấn đề không.

Courtney tới gần Kasha, nói:

- Tôi rất tiếc về chuyện cha cô.

Kasha gật đầu cảm ơn. Mark bảo:

- Ông ấy không phải chịu đựng đau đớn gì đâu. Đang khỏe mạnh, chỉ một thoáng giây sau ông đã đi rồi.

Courtney nói:

- Thuốc độc tác dụng nhanh vậy đó. Chắc chắn Saint Dane sẽ có thể tiêu diệt gar.

Kasha rầu rầu nói:

-Sau cùng thì tôi đã bắt đầu hiểu ra điều đó.

Thỉnh thoảng tất cả lại liếc nhìn Bobby. Nó vẫn bất động.

Spader thì thầm với ông Gunny:

- Phí thời gian quá.

Ông gật đầu, bước lại Bobby. Khi nó ngược lên nhìn, ông thấy mặt nó mới lo âu hoang mang làm sao. Gunny ngồi xuống bên nó và hai người sôi nổi thì thầm. Bobby luôn gật đầu, như đang được nghe lời khuyên khôn ngoan của một ông bạn già từng trải. Và chính xác là như vậy. Sau cùng, Bobby đứng dậy, lau mắt, hít một hơi dài, rồi trở lại với nhóm.

Nó tuyên bố:

- Tôi muốn được nói vài điều.

Tất cả tụ tập quanh nó, lắng nghe:

- Không ai trong chúng ta muốn có mặt tại đây. Nếu là lời kêu gọi của tôi, tôi sẽ kêu gọi tất cả chúng ta trở về nhà, và coi như tất cả chuyện này chưa hề xảy ra. Nhưng chúng ta không thể. Thậm chí một số trong chúng ta không có nhà để trở về. Tôi không biết các bạn thì sao, còn tôi càng hiểu thêm về cuộc chiến ngu xuẩn này, tôi càng thêm bối rối. Cậu Press bảo tôi, quy luật số một là không bao giờ được xáo trộn các lãnh địa. Ông bảo, mỗi lãnh địa có lịch sử và số phận riêng. Đó là cách thức của “chuyện phải thế thôi”. Và tôi tin lời ông. Nhưng nếu đó là sự thật, có lẽ nào Saint Dane lại không biết? Vì sao chúng ta phải chơi theo luật, trong khi Saint Dane thì không?

- Nhưng các bạn biết sao không? Chúng tôi đã hạ gục hắn. Hơn một lần. Hắn lấy mất hầu hết những gì tôi hằng tha thiết, nhưng chúng tôi vẫn đánh bại hắn. Hắn sử dụng mọi mảnh khóc có thể có để làm chúng tôi hoang mang, nhưng chúng tôi vẫn đánh bại hắn. Và, tôi sắp nói với các bạn một điều: tại đây, trên Eelong này, chúng ta lại sẽ cho hắn nếm mùi thất bại.

Spader mỉm cười, nháy mắt với Courtney. Mọi sự đang tiến triển khả quan.

- Nếu hắn bảo, quy luật đã thay đổi. Tốt. Như vậy có nghĩa quy luật thay đổi cho tất cả mọi người. Có thể đây không là “chuyện phải thế thôi”, nhưng đó là cách sẽ phải tiến tới. Chúng ta không thể chờ hành động tiếp theo của hắn. Chúng ta phải chủ động... đánh.

Boon la lên:

- Đuúng rồi!

Bobby tiếp:

- Mark, Courtney, mình xin lỗi đã hồ nghi việc làm của hai bạn. Hai bạn đem thuốc giải tới đây là đúng. Eelong được thoát nạn là nhờ hai bạn.

Mark tươi rói. Đây đúng là giây phút nó hằng mơ ước từ khi đọc nhật ký đầu tiên của Bobby.

Bobby nói thêm:

- Nhưng, bây giờ tôi muốn hai bạn về nhà. Đây là chuyện quá nguy hiểm đối với hai bạn.
- Không!

Courtney quả quyết nói ngay, làm tất cả đều quay lại nhìn.

- Hai đứa mình đã phải đi quá xa để bây giờ bị tổng về. Không. Tụi mình muốn chứng kiến cho đến hồi kết cuộc. Đúng không, Mark?

Giọng run lên, Mark nghẹn ngào:

- Đ...ú...ng.

Bobby tùm tùm gật đầu:

- Mình cũng đoán là hai bạn sẽ nói vậy. Tốt rồi. Mình mừng là hai bạn ở lại.

Courtney tươi tỉnh. Mark cười yếu xìu.

Quay lại Spader, Bobby gay gắt:

- Spader!

Spader vội đứng nghiêm, bối rối nói:

- Nào, Pendragon, tôi biết cậu bảo tôi về nhà và chờ cậu, nhưng...
- Chào mừng anh trở lại với buổi trình diễn.

Bobby cười nói, Spader thở phào:

- Được trở lại là quá vui rồi.
- Cho chúng tôi biết về thuốc giải đi.
- Rất hân hạnh.

Spader quì gối bên ba bình hình trụ trong đai kiện màu đen:

- Các nhà nông học cho tôi biết, chất độc đó tuy đáng sợ, nhưng lại có yếu điểm. Chỉ một thoáng hơi chất lỏng trong mấy thùng này sẽ làm nó thành vô hại.

Ông Gunny hỏi:

- Sao cậu nghĩ là Saint Dane sẽ dùng thuốc độc này để phá Nước Đen?
- Từ những gì tôi đọc được trong nhật ký của Pendragon. Nước Đen nằm trong một lòng chảo thiên nhiên khổng lồ, phải không?
- Đúng thế.
- Điều đó vừa tốt lại vừa xấu. Thuốc độc là một khí lỏng, nó bám vào bất cứ thứ gì chạm phải. Nếu Saint Dane và đám klee bù nhìn của hắn rải đủ chất độc vào không khí trong Nước Đen, sườn núi bao bọc chung quanh sẽ giữ lại chất đó. Kết quả là gì? Tất cả sự sống bên trong lòng chảo đều sẽ chết.

Ai nấy nhìn nhau căng thẳng. Boon lo lắng hỏi:

- Còn phần tốt là gì?

Mark nói:

- Núi cũng có thể hỗ trợ chúng ta. Nếu những bình thuốc giải này được rải trong lòng chảo, núi sẽ giữ chúng không bay đi mất, và để chúng làm công việc hóa giải chất độc.

Spader tán thành:

- Chính xác! Vấn đề là ấn định thời gian.

Bobby nói:

- Ông Gunny và tôi đã có kế hoạch. Nếu Saint Dane sắp tấn công Nước Đen, chúng ta phải tới đó càng nhanh càng tốt. Boon, cậu có thể lo được năm con zenzen và thêm vũ khí không?

Boon hãnh diện nói:

- Cứ ra lệnh.

- Tốt. Đêm nay cậu tới Nước Đen cùng Spader, Courtney và Mark, với các bình thuốc giải. Ông Gunny sẽ dẫn đường. Việc đầu tiên ông Gunny sẽ làm là cố thuyết phục gar không thực hiện việc truyền thanh. Nếu phần cư dân gar còn lại không tới Nước Đen, coi như đã giải quyết được nửa cuộc chiến.

Courtney hỏi:

- Sao chúng ta phải đi đông vậy?

Ông Gunny trả lời:

- Đường rất xa. Từ đây tới đó, nhiều điều có thể xảy ra.

Tất cả đều hiểu ông nói gì. Eelong là một nơi nguy hiểm. Chẳng có gì bảo đảm tất cả sẽ tới được đó an toàn. Càng đi đông càng thêm cơ hội có người tới được đó cùng thuốc giải.

Mark lắp bắp:

- Còn... còn tang. Đi đêm có... có nguy hiểm không?

Kasha nói ngay:

- Không. Tang không thường tấn công vào ban đêm.

Spader lặc quan:

- Chúng ta sẽ tới đó trước khi trời sáng.

Courtney hỏi:

- Còn bạn, Bobby?

Bobby thở dài như không thích những gì sắp nói:

- Xin các bạn đừng trách. Nhưng... mình không thể cho các bạn biết công việc sắp tới của mình được. Sau chuyện xảy ra với Yorn, mình không thể tin bạn nào không thật sự là Saint Dane.

Cả nhóm ồ lên kinh ngạc:

- Cái gì? Vô lý! Làm sao có chuyện đó được? Cậu giỡn hả?

- Saint Dane có thể làm được rất nhiều điều. Nhưng mình biết chắc, hẳn không thể tự tách làm hai. Kasha và ông Gunny thì đã rõ ràng. Nhưng với tất cả các bạn khác, mình không thể biết được. Mình rất tiếc.

Courtney cắn môi. Spader mỉm cười lắc đầu. Boon cười lớn như đó là một sự xúc phạm nó chưa từng nghe bao giờ. Chỉ có Mark nói:

- Không sao đâu, Bobby. Cậu có lý.

Spader cầm lên mấy miếng vải rách bươm mà gar gọi là quần áo, bảo:

- Có điều là mình không mong phải mặc mớ giẻ rách này đâu.

Vẻ thách thức, Bobby nói ngay:

- Đừng. Nếu đã bỏ qua quy luật, chúng ta sẽ bỏ qua tất cả. Cứ mặc nguyên quần áo Cloral của anh đi.

Courtney thở phào nhẹ nhõm. Mark hỏi:

- Cậu có tin làm vậy là đúng không, Bobby?

- Tin tuyệt đối.

Ông Gunny nói:

- Lên đường thôi. Thời giờ là vàng bạc.

Cả nhóm tản ra. Mỗi thành viên sửa soạn cho nhiệm vụ một cách riêng. Ông Gunny giúp Spader buộc thùng thuốc giải lên lưng. Bobby giúp Mark và Courtney.

Bobby hỏi nhỏ:

- Mark, nghĩ kỹ chưa? Nếu muốn về nhà, đừng ngại. Cậu đã là một người hùng rồi.

Với Mark, đây là khoảnh khắc của sự thật. Lâu lắm rồi, từ khi Bobby bắt đầu chuyến phiêu lưu, Mark đã phải đấu tranh quyết liệt với những cảm xúc đầy mâu thuẫn. Một phần trong nó, muốn được ở ngay bên cạnh thằng bạn thân nhất, cùng đánh Saint Dane và bảo vệ Halla. Tất cả đều có vẻ đầy hấp dẫn. Nhưng phần thực tế trong đầu nó lại luôn nhắc nhở: nó không là một chiến binh, không là một lực sĩ, và cũng không đặc biệt dũng cảm.

Nó nói:

- Mình... hơi sợ. Nhưng mình còn sợ hơn, nếu Saint Dane tới Trái Đất Thứ Hai, thì chuyện gì sẽ xảy ra. Đằng nào, mình cũng sẽ vẫn phải gặp hắn. Có lẽ gặp tại đây lại tốt hơn. Có thể chúng ta ngăn chặn được hắn, trước khi hắn phóng vào gia đình mình.

Courtney nói:

- Hãy tin tưởng tụi mình, Bobby. Chúng ta sẽ cùng gánh vác chuyện này.

Bobby mỉm cười:

- Mình tin hai bạn.

- Và... chẳng đứa nào trong hai đứa mình là Saint Dane đâu, ông nhóc ạ.

Phía bên kia, Boon lại gần Kasha hỏi:

- Có đúng vậy không? Có đúng là Yorn đã chết thật rồi không?

Kasha buồn bã gật đầu:

- Saint Dane biến thành Yorn, giống tới nỗi nếu không chính mắt mình trông thấy thì... Không phải mình đã không tin cha, chỉ vì... mình không muốn tin.

- Bạn biết ông đã nói gì với mình không? Ông bảo, khi Saint Dane ra tay hành động, chính bạn sẽ hạ hắn. Ông cũng bảo, bạn kêu ca, chống đối, và nêu ra hàng trăm lý do để không tham gia, nhưng ông biết, sau cùng thì không phải là ông, mà chính bạn sẽ cứu Eelong.

Nghĩ tới cha, Kasha trào nước mắt. Cô lau vội, rồi gỡ sợi dây chuyền có hai cái nhẫn khỏi cổ. Lấy ra một cái, Kasha đưa cho Boon, nói:

- Đây là nhẫn của Yorn. Nếu mình là Lữ khách của Eelong, thì bạn là phụ tá.

Boon trân trọng đón lấy, rồi cất vào trong áo. Nó bảo:

- Mình sẽ không làm bạn thất vọng đâu.

Buộc cái thùng lên lưng Spader xong, Gunny hỏi:

- Cảm thấy sao, Flash Gordon ? (Gunny gọi đùa Spader là Flash Gordon – xem tập 3 Pendragon – Cuộc chiến bất thành và chú thích ở trang 200 của tập 3 để hiểu rõ vì sao ông Gunny lại đùa như vậy)

- Khỏe re. Y như ngày xưa, phải không ông Gunny? Được trở lại với ông, cháu vui quá.

Bobby tiến lại nói:

- Chắc không cần phải nói thêm gì nữa. Ai cũng hiểu nhiệm vụ này quan trọng thế nào rồi.

Spader vui vẻ nói:

- Yên tâm đi, Bobby. Cậu đang có trong tay đội hạng A đó.

Ông Gunny và Bobby nhìn nhau cười. Cả hai đã quá quen với tính cách tự kiêu của Spader. Gunny tuyên bố:

- Vậy thì chỉ còn một điều cần nói: Hô hây hô! Lên đường.

- Hô hây hô.

Spader nói theo. Anh ta vỗ lưng Bobby, rồi tiến tới cầu thang. Gunny bảo Bobby:

- Bây giờ nhớ phải thận trọng, chú lùn.

- Dạ, cháu nhớ.

Spader gọi xuống:

- Hê, ai lên sau cùng phải mua snigger.

- Anh lên trước rồi mà.

Gunny theo Spader lên thang. Mark và Courtney đi cùng Bobby. Mark nói với Bobby:

- Biết không, mình mơ chuyện này từ lâu rồi.

- Mình biết. Nhưng đây không là giấc mơ. Mà là sự thật đó, Mark.

Mark cười bối rối. Courtney bảo:

- Đừng lo cho hai đứa mình. Mình chỉ áy náy một điều.

Bobby hỏi:

- Điều gì?

- Về nhà biết nói với ba má thế nào đây?

Bobby phì cười. Courtney cười theo. Bụng Mark thì thắt lại. Nó gất:

- Cứ làm như chưa đủ chuyện lo ấy.

Courtney nghiêng người đặt lên má Bobby một nụ hôn, nháy mắt nói:

- Hẹn gặp lại.

Mark và Courtney theo ông Gunny và Spader luồn lách qua đám dây leo, rồi đi khuất sau cầu thang bằng rế, bỏ lại Bobby một mình với Kasha.

Kasha hỏi:

- Sao? Bây giờ có thể chia sẻ kế hoạch bí mật của cậu được chưa?

- Cô nhập cuộc?

Bobby hỏi đầy nghiêm túc, rồi tiếp:

- Nghĩa là thực sự nhập cuộc? Vì nếu còn nghi ngờ điều gì, cô cứ nói ra.

- Pendragon, tôi không biết cậu là ai, vì sao tới đây, trở thành Lữ khách là có nghĩa gì. Nhưng có những điều rất minh bạch với tôi: klee đang chết đói. Đó là sự thật. Tôi cũng tin, gar xứng đáng được đối xử tốt hơn. Nếu có thể làm cho klee hiểu điều đó, thì tôi tin gar ở Nước Đen sẽ chia sẻ kiến thức của họ và giúp nuôi sống khắp lãnh địa Eelong. Ít ra, đó là niềm hy vọng của tôi. Đó là cơ hội duy nhất để chúng tôi sống còn.

- Tôi nghĩ là cô có lý.

- Tôi vẫn không biết Saint Dane là gì. Nhưng bây giờ, tôi cũng tin hắn có thật. Hắn đã giết cha tôi và chú Yorn. Từ những gì mình thấy, tôi không chút nghi ngờ chuyện hắn dùng thứ thuốc độc đó để hủy hoại Nước Đen. Vì tất cả những điều đó, Pendragon, tôi có thể hoàn toàn tự tin nói rằng... tôi nhập cuộc.

- Tốt rồi.

- Vậy thì kế hoạch là gì?

Bobby mỉm cười:

- Nếu chúng ta may mắn, chuyện nhóm kia đem thuốc giải tới Nước Đen đúng giờ cũng... sẽ không thành vấn đề nữa.

- Vì...?

- Vì chúng ta sẽ đuổi theo Saint Dane.

30. Nước Đen - Chương 30

EELONG

(TIẾP THEO)

(@Magic_178820 type)

Vừa hấp tấp băng qua cầu treo, Kasha vừa nói:

- Tôi không là một sát thủ đâu. Nếu đó là kế hoạch ngăn chặn Saint Dane của cậu, đổi kế hoạch khác đi.

Bobby trấn an cô:

- Thôi nào, tôi cũng đâu là sát thủ. Thậm chí, nếu tôi là sát thủ, giết Saint Dane cũng không thể ngăn được hắn.

- Làm ơn nói rõ ra đi.

- Cậu Press bảo, giết thể xác Saint Dane cũng không giết được phần hồn của hắn. Hắn sẽ lại hiện lên bằng một hình thức khác. Tôi không hiểu sao lại thế, nhưng tôi tin. Cô thấy hắn biến hóa rồi đó. Hắn không phải là người, quên, không phải là gar.

- Chuyện đó thì tôi tin.

- Vấn đề là, khi Saint Dane nhắm một lãnh địa, hắn không tự tay làm những trò dơ bẩn đó. Hắn lừa bịp dân của lãnh địa, để họ tự đem tai họa đến.

- Và cậu nghĩ là, hắn đang thuyết phục Hội Đồng Klee sử dụng thuốc độc ở Nước Đen?

- Chính xác. Vì vậy, nếu muốn hạ Saint Dane, chúng ta phải hạ hắn ngay trong chính trò chơi của hắn.

- Được, nhưng bằng cách nào?

- Tên quan tổng trấn đó là gì?

- Ranjin?

- Đúng, Ranjin. Ông ta là sếp. Chúng ta phải thuyết phục Ranjin, nếu họ tấn công Nước Đen, thì đó sẽ là một thảm họa của Eelong.

- Cậu muốn chúng ta lên vào Leeandra – nơi cả hai ta đều là kẻ phạm pháp đào tẩu – gặp quan tổng trấn, để nói với ông ta: một trong những kẻ được tin cẩn nhất trong nội các của ông là một con quỷ gar biến hóa hình dạng, du hành qua không gian và thời gian và chúng ta sẽ thuyết phục ông rằng việc thu hồi Sắc Lệnh Bốn Sáu và tấn công Nước Đen sẽ đem đến sự sụp đổ Eelong? Kế hoạch lớn của cậu đó sao?

- Đúng hết, nhưng trừ khoản con quỷ. Tôi e là Ranjin không hiểu.
- Tôi nghĩ là, ông ta chẳng hiểu bất cứ chuyện gì trong vụ này. Cần phải có kế hoạch khác khá hơn.
- Nhưng đó là đường lối hoạt động của Saint Dane. Chúng ta nên bắt đầu suy tính giống như hắn.

Kasha quát lại ngay:

- Tôi đang nghĩ như hắn đây. Hắn nghĩ là sẽ hạ được chúng ta, và nếu cậu chỉ có mỗi một kế hoạch đó, thì... tôi nghĩ là hắn có lý.
- Cô có ý kiến gì khác hơn không?

Kasha suy nghĩ rồi nói:

- Kế hoạch của tôi là: mong sao nhóm kia đưa thuốc giải tới được Nước Đen, vì chắc chắn chẳng có gì giúp chúng ta ngăn được vụ tấn công này.

Trong khi Bobby và Kasha cấp tốc tới Leeandra, nhóm kia đi đường khác trở lại thành phố trong cây.

Boon giải thích:

- Chúng ta sẽ đi xuyên qua nhà thi đấu wippen để vào Leeandra. Rất yên tĩnh, vì tối nay không có cuộc đấu nào.

Gần như suốt dọc đường, Mark và Courtney không nói năng gì. Một lần nữa, những trang nhật ký của Bobby lại như sống dậy chung quanh. Chuyến đi của hai đứa băng qua những cây cầu treo được thắp sáng bởi ngàn ngàn con đom đóm đủ màu sắc, chập chờn theo làn gió, làm rừng cây long lanh sống động.

Mark hỏi Courtney:

- Mình có đang mơ không đây?
- Nếu cậu mơ, thì giấc mơ của hai đứa mình giống nhau.

Chẳng bao lâu, chúng đã tới một cái cây nhìn xuống một bãi cỏ rộng, có một hàng rào cao bao quanh. Một phía hàng rào cao vượt hẳn lên. Đó là tường rào quanh Leeandra.

Spader hỏi Boon:

- Wippen là gì?
- Đó là một trò thi đấu trên zenzen. Có hai đội. Mỗi người chơi cầm một cây gậy, đầu gậy có một cái lưới. Anh phải vớt một quả bóng lên, rồi quăng vào lưới của đối thủ.

Courtney bảo:

- Có vẻ giống trò dùng vợt để bắt và ném bóng trên ngựa.

Boon cắt nghĩa thêm:

- Phải thật khéo léo, vì trên sân còn có gar. Chúng cướp bóng và chuyển cho đội nhà. Hoặc ngăn cản đội đối phương.

Ông Gunny huych toẹt:

- Hoặc bị zenzen giẫm đạp.

Boon ủ rũ nói:

- Đúng. Trò này rất nguy hiểm cho gar. Có khi bị tử thương.

Mark bảo:

- Vậy thì đừng chơi wippen, OK?

Boon mở hé một cánh cửa lớn, kiểu cửa chuồng nuôi thú, liếc vào xem có klee nào quanh quẩn trong đó không, rồi dẫn cả nhóm vào trong, đi qua sân thi đấu. Tất cả đi sát rào, cố tránh những cặp mắt của các

klee có thể ra ngoài hóng gió chiều, hay mấy con tang rình mò tìm món ăn chơi. Khi cả bọn đến bên cổng rào dẫn vào Leeandra, Boon căn dặn:

- Chờ đây. Tôi sẽ dắt ra năm zenzen.

Gunny hỏi:

- Còn vũ khí?

- Nếu may mắn không ai thấy, chúng ta sẽ tới khu của đội hái lượm, lấy vũ khí sau.

Spader bảo:

- Chúng tôi nằm trong tay cậu đó. Chẳng biết cậu có gọi cái phần lông lá ở cuối cánh tay là tay không. Gọi sao cũng được.

Boon mở cửa chuồng, một mình rón rén vào. Mọi người đứng chờ bên ngoài, cố giấu mình. Mark thì thầm với Courtney:

- Mình có vấn đề.

Courtney trợn mắt:

- Nếu mắc... thì đi đi.

- Không. Không phải chuyện đi vệ sinh. Vấn đề là mình... chưa bao giờ cưỡi ngựa.

Courtney ngạc nhiên hỏi:

- Cậu giỡn hả? Chưa bao giờ?

- Nếu không kể tấm hình chụp mình ngồi trên con ngựa con, trong tiệc sinh nhật thứ năm, và mình đã bị... lộn tùng phèo xuống đất. Đó, tại bạn nhắc, bây giờ thì mình phải đi vệ sinh thật rồi.

Courtney thì thầm với nhóm:

- Nè, Mark không biết cưỡi ngựa.

Ông Gunny và Spader nhìn Mark. Mark nhún vai. Nếu trời sáng hơn một chút, mọi người sẽ thấy mặt nó đỏ gay vì ngượng.

Spader hỏi:

- Cậu không thể, hay cậu nghĩ cậu không biết cưỡi như thế nào?

Couryney hỏi lại:

- Thì có khác gì đâu?

Spader tự tin nói:

- Nè, chưa bao giờ cưỡi zenzen, nhưng tôi tin chắc là có thể cưỡi được.

Giọng Courtney khiêu khích:

- Cái gì làm anh tin chắc vậy?

- Vì không thể khó hơn chơi trò nắm ngạnh cá ở Cloral. Nếu có thể cưỡi được một con cá hung dữ, thì zenzen nhảm nhò gì.

- Cứ hy vọng vậy đi. Nhưng còn Mark? Tôi nghĩ, gần đây, bạn ấy chưa cưỡi một con cá hung dữ nào.

Một tiếng gầm gừ lớn, như tiếng mèo đánh nhau, vang lên sau cánh cổng. Nhưng tiếng gầm này lớn hơn và dữ tợn hơn bất kỳ tiếng mèo nào đánh nhau trên Trái Đất Thứ Hai. Có chuyện đang xảy ra, và là chuyện chẳng lành. Ai đó la lên:

- Ngừng ngay lại.

Tiếng còi báo động xuyên qua màn đêm yên tĩnh. Tiếng móng guốc tiến gần hàng rào. Thời gian giấu mình kết thúc rồi. Gunny ra lệnh:

- Mở cổng.

Spader và Courtney mở tung cổng. Bốn con zenzen đầy đủ yên cương phóng ra sân đấu wippen. Phía sau, Boon ngồi trên một zenzen, xua bầy thú như một chàng cao bồi. Nó la lớn:

- Lên yên.

Spader túm ngay một zenzen, thót lên yên nhẹ nhàng như cưỡi con cá ngạnh.

Boon ra lệnh cho Spader:

- Mở cổng kia ra.

Spader phóng zenzen tới cuối đấu trường. Mất con zenzen kia định chạy theo, nhưng Boon thành thạo chặn đầu đưa chúng quay lại. Courtney vừa định nắm dây cương thì cảm thấy bị dội mạnh vào lưng, đồng thời một tiếng kim loại vang lên. Rồi dưới chân cô bé là một mũi tên. Thùng thuốc giải trên lưng đã cứu cô thoát nạn.

Courtney kêu lên:

- Chúng bắn tên.

Trên đầu hàng rào, nhiều klee đang đứng với cung tên. Thêm nhiều mũi tên trúng mặt đất, cắm lên cỏ. Một klee la lên:

- Không được bắn nữa. Các anh bắn trúng zenzen mất.

Tranh thủ lúc ngừng bắn, Courtney nhảy tới một con zenzen. Nắm dây cương, cô leo lên. Không là một kỵ sĩ chuyên nghiệp, nhưng Courtney từng cưỡi ngựa đủ để biết phải làm gì. Boon chặn một zenzen và ông Gunny nắm ngay lấy dây cương. Tuy đã già, không nhanh nhẹn như bầy trẻ, nhưng ông vẫn có thể nhún hai chân dài thông nhảy lên yên. Nhìn lại cổng chuồng, Gunny thấy một bầy klee đang chạy tới, quay tít những sợi dây thông lọng để bắt zenzen. Ông la lớn:

- Chúng tới rồi kìa.

Mark vẫn đứng yên. Đứng quá xa ông Gunny, không thể nhảy lên sau ông được, Mark quyết định đành phải cố cưỡi thử zenzen. Boon lừa con zenzen cuối cùng tới cho Mark, gào lên:

- Mau, đi thôi.

Mark nắm yên, đu lên. Ngực vắt ngang lưng ngựa, Mark vừa định quăng chân nhảy lên, thì một klee quăng sợi dây thông lọng. Dây trúng đầu zenzen, vòng thông lọng trượt ra ngoài, nhưng con vật hoảng hốt, đột ngột lao đi... với Mark vắt ngang yên. Con zenzen phóng qua sân thi đấu. Mark bám chặt yên, gào lên:

- C ư ư ư uuu!

Spader đã mở cánh cổng thông ra rừng. Con zenzen của Mark chạy về hướng đó. Điều duy nhất làm Mark bám chặt được vào yên là vì nó sợ ngã gãy xương. Gunny, Boon và Courtney tuốt phía sau, không giúp gì được. Con zenzen của Mark phóng qua cổng, không hề giảm tốc. Spader thúc zenzen tới bên Mark.

- Theo kịp cậu rồi, anh bạn.

Vừa nói Spader vừa kèm zenzen song song với Mark. Anh với tay, nắm lưng quần nó, nói:

- Giữ chặt yên.

Mark la lại:

- Còn phải giữ chặt đến thế nào nữa?

Spader ghì cương cho hai con zenzen đều đứng lại. Nhưng Mark không buông tay. Nó bảo:

- Chắc hai tay mình bị gấn vào yên rồi.

- Thì gỡ ra. Chúng ta phải đi gấp khỏi đây.

Mark buông tay, tụt xuống đất. Ba người kia cũng vừa kịp tới.

Courtney hỏi:

- Còn vũ khí?

Boon hỏi lại:

- Cô muốn trở lại đó hả?

Tất cả quay lại nhìn. Một đám klee đang chạy tới, dây cung kéo thẳng, sẵn sàng nhả tên.

Gunny bảo:

- Chúng ta phải nắm lấy thời vận mà không có vũ khí.

Spader nói:

- Đi nào, Mark.

Anh đưa tay cho Mark nắm và nhảy lên sau yên.

Một mũi tên vút qua giữa ông Gunny và Courtney.

Courtney hỏi:

- Đi được chưa?

Để trả lời, Boon thúc ngựa, lao đi. Tất cả phóng theo vừa kịp thoát khỏi một đợt sóng tên rào rào bắn tới.

Dù khởi đầu không suôn sẻ như mong đợi, nhưng tất cả đã đang trên đường tới Nước Đen.

Bobby và Kasha leo xuống cây cuối cùng trước thành phố, rồi tiến tới hai cánh cửa cao lớn trên mặt đất.

Bobby hỏi:

- Chúng ta vào bằng cách nào?

- Tôi không biết. Đây là kế hoạch của cậu mà, quên à?

- Không có một lối bí mật nào để chúng ta có thể lén vào mà không ai thấy sao?

- Không.

- Tại cô không chịu giúp.

- Phải nói sao đây? Tôi chưa bao giờ làm chuyện lén lút như thế này cả.

Cuộc bàn thảo bị gián đoạn vì tiếng xe lộc cộc đang tới gần. Bobby và Kasha thấy một nhóm hái lượm đang trên đường về cùng số chiến lợi phẩm trong ngày. Một con zenzen kéo cái xe xộc xệch, không đầy nửa xe hoa quả. Một chuyến hàng thảm hại. Nạn đói kém tại Eelong đang nguy cấp hơn. Hai klee đi bộ trước xe. Một nhóm gar kiệt sức, lộn xộn theo sau cùng.

Kasha ra lệnh:

- Đi lén vào đám gar.

Nói xong, nó phóng vào bụi rậm.

- Ê!

Bobby la lên. Quá muộn. Kasha đã biến mất. Không có thời gian suy tính, nếu không hành động ngay, sẽ bỏ lỡ cơ hội. Bobby nhanh nhẹn, lẳng lẽ chạy tới, lén vào giữa đám gar. Không gar nào nhìn nó. Họ quá mệt mỏi. Bobby cúi gằm, lết đi, làm bộ mệt mỏi như mọi người chung quanh. Lén nhìn ra trước, Bobby thấy cổng vào Leeandra đã mở rộng. Nếu không klee nào nhận ra nó là gar của Kasha, nó sẽ lọt được vào trong. Bobby nín thở khi đi qua cổng hồi hộp chờ tiếng còi báo động, hoặc một bàn chân lông lá nín vai kéo

lại. Nhưng không có gì xảy ra. Đám klee bảo vệ bận rộn quan sát rừng, phòng xa một con tang phóng qua cổng.

Bobby đi cùng đám gar cho đến khi nghe tiếng cánh cổng đóng sập lại phía sau. Nhìn mấy klee, để biết chắc không bị theo dõi, Bobby nhảy vào sau một bụi hoa rậm rạp. Lọt vào trong Leeandra rồi.

Nó lẩm bẩm:

- Bây giờ phải làm gì?

Câu trả lời có ngay. Một bóng đen nhảy tới trước mặt nó, suýt làm nó la lên.

Kasha tuyên bố:

- Dễ ợt à.

- Tôi tưởng cô không có lối đi bí mật.

- Làm gì có. Tôi leo rào vào.

- Nhưng tôi không làm thế được, đúng không?

- Đúng. Trừ khi cậu có cái này.

Vừa nói, Kasha vừa xòe ra móng vuốt nhọn hoắt. Bobby bảo:

- Được đấy. Chúng ta có thể tìm Ranjin ở đâu?

- Muộn rồi. Chắc ông ta đã về nhà. Ông sống trong dinh tổng trấn, phía trên Hội trường Klee.

Hai đứa thận trọng đi trong bóng tối, xuyên qua Leeandra. Kasha bảo:

- Lạ thật. Muộn rồi mà thành phố vắng hoe.

Tới gần cây có Hội trường Klee hơn, lý do vì sao thành phố quá lặng lẽ đã rõ dần. Tiếng ồn ào của đám đông vang ra từ trong cây.

Bobby bảo:

- Lại có cuộc họp nữa. Có cách nào nghe mà không bị phát hiện không?

- Có thể.

Tránh lối đi bằng thang máy, chúng leo cầu thang cuốn trong lòng cây, lên một phòng phía sau khán đài.

Kasha cất nghĩa:

- Đây là nơi họ mặc áo thụng trước khi ra buổi họp.

Bobby kêu lên:

- Cô giỡn à? Chúng ta chui vào hang cọt rồi.

- Vào bất cứ nơi nào khác, chúng ta cũng sẽ bị thấy ngay.

Nói xong, Kasha rón rén qua phòng, nhìn qua một ô cửa sổ nhỏ mở vào hội trường. Bobby làm theo. Nó thấy hai đứa đứng rất gần sân khấu. Căn phòng rộng lớn đầy klee. Trên sân khấu, Hội đồng Klee mặc áo thụng đỏ ngồi trên ghế. Phía bên kia là Ranjin mặc áo chên xanh dương sẫm, tay cầm cây trượng gỗ khắc hình một cái đầu mèo. Đứng sát mép sân khấu, hướng về đám đông, là Saint Dane trong lột Timber, con mèo lông xám đốm đen với mái bờm dài chải thẳng thớm.

Timber đang sôi nổi nói với đám đông:

- Tôi đã thấy sự thật. Nước Đen không là chuyện hoang đường do đám gar tuyệt vọng bịa đặt ra. Đó là sự thật. Và sự thật hiển nhiên như tôi đang đứng trước mặt các bạn lúc này là, những con thú ẩn trú trong cái sào huyệt bí mật đó, đang âm mưu thay đổi tương lai Eelong.

Đám đông rầm rầm tức giận.

Bobby thì thầm với Kasha:

- Hắn nói đúng. Gar có thể thay đổi tương lai Eelong. Họ sẽ cứu lãnh địa này.
- Có vẻ như đó không là điều Timber hướng tới.
- Chính xác. Đó là cách hoạt động của Saint Dane.

Timber tiếp tục:

- Kết thúc vụ này cũng đơn giản thôi. Tôi không đưa ra đề nghị một cuộc chiến tranh, hoặc đặt klee vào con đường nguy hiểm. Chỉ cần hai klee chuyển chất khí độc hại tới Nước Đen, trong khi tất cả chúng ta vẫn an toàn ở lại Leeandra. Hai klee dùng cảm đó chỉ phải đi và về trong một buổi chiều, và đời sống của chúng ta sẽ được bảo vệ.

Đám đông rì rào tán thành.

Tổng trấn Ranjin đứng dậy, ra hiệu cho đám đông im lặng, rồi nói:

- Timber, giải thích cho tôi biết, ông định phát tán khí độc này bằng cách nào?
- Nó sẽ được rải như phân bón. Thật ra nó sẽ biến đổi thành chất độc một cách hoàn toàn ngẫu nhiên... Một ngẫu nhiên may mắn đầy ý nghĩa giữa sự sống và cái chết.

Bobby thì thầm:

- Cũng lại đúng. Trừ chuyện chất độc đó đã phát tán tại Cloral. Hắn bỏ qua một thông tin nhỏ đáng giá.

Kasha bảo:

- Nếu sử dụng chất độc này là đem cái chết tới cho Eelong. Thằng cha này quá xảo quyệt.

Ranjin buồn rầu nói tiếp:

- Tha lỗi cho ta nếu tỏ ra là một klee già yếu đuối, nhưng ta khó có thể ra lệnh tiêu diệt quá nhiều gar như thế...

Timber phản đối:

- Khó khăn của ngài có bằng với việc để cho nòi giống klee bị hủy diệt không? Gar đang âm mưu nổi loạn. Nếu không mau mau hành động, chúng ta sẽ sớm thấy một con vật mặc áo xanh của quan tổng trấn, chễm chệ trong Hội Đồng Klee.

Tiếng la hét giận dữ vang lên trong đám đông.

Kasha hỗn hển:

- Đúng là loài ma quỷ!

Timber gào lên với đám đông:

- Thời điểm đã tới. Chúng ta có thể tự cứu mình khỏi sự đe dọa của gar với chỉ một cú đánh bất ngờ. Nếu chúng ta cương quyết hành động, con cháu chúng ta sẽ không bao giờ bị đói, hay sống trong lo sợ nữa.

Đám đông la hét tán thành. Timber quay lại nhìn Ranjin, chờ câu trả lời. Ranjin tiến lên mấy bước, nhìn đám đông đang điên cuồng đồng thanh ngân nga:

- Lee-an-dra! Lee-an-dra!

Ranjin đưa cao cây trượng gỗ, chờ đám đông yên lặng rồi bắt đầu lên tiếng:

- Ta hãnh diện đã lãnh đạo Hội Đồng Klee lâu hơn tất cả các tổng trấn trong lịch sử Leeandra. Ta hãnh diện vì những gì đã làm, và ta biết ơn niềm tin các bạn đã trao cho ta. Tuy nhiên, ta không thể chúc phúc cho hành động này.

Đám đông rì rào bất mãn. Ranjin vẫn nói tiếp:

- Ta cảm thấy, tàn sát hàng loạt sinh vật sống, dù đó là loài thấp kém tới đâu, cũng trái với bản chất của một xã hội văn minh. Nhưng qua phản ứng của các bạn – tại đây, ngay lúc này – rõ ràng ý kiến của ta không được tán thành. Điều đó làm ta cảm thấy, có lẽ mình đã quá già trong những quyết định khó khăn cần thiết để lãnh đạo klee. Thời buổi đổi thay, ta e là mình đã không thể thay đổi kịp thời. Đó là lý do ta sẽ rời bỏ vị trí tổng trấn.

Bobby và Kasha nhìn nhau lo lắng.

Ranjin đưa ra cây trượng gỗ tượng trưng cho quyền uy của Hội Đồng Klee, và... trao cho Timber, nói:

- Ta trao nhiệm vụ đó cho các lãnh đạo của thế hệ tương lai và Timber. Ta chỉ ước mong, con đường các bạn đã chọn là một con đường khôn ngoan, sáng suốt.

Đám đông vỗ tay, hoan hô, la hét như điên. Timber nhếch mép cười, đón cây trượng, rồi bằng hai tay, đưa cao khỏi đầu. Đám đông như hóa rồ.

- Không!

Bobby rít lên, định nhảy ngay ra ngoài. Kasha nín nó lại, thì thầm:

- Đừng ngốc. Họ sẽ xé xác cậu ra.

Vùng khỏi tay cô, nó nói:

- Cô không thấy chuyện gì đã xảy ra sao? Ranjin vừa trao cho Saint Dane một lãnh địa nữa.

Kasha xô Bobby xa khỏi cửa sổ:

- Chúng ta phải ra khỏi đây trước khi Hội Đồng Klee quay trở lại và...

Cô quay lại cửa và bước thẳng tới... Durgen.

Durgen ghen lời:

- Hết biết phải nói gì. Tôi được cho biết là cô đã lên vào đây, nhưng tôi không thể tin là cô ngu đến thế. Tưởng tượng tôi bất ngờ đến thế nào khi biết đó là sự thật. Mà lại còn có mặt cả con vật cưng của cô nữa chứ.

Kasha năn nỉ:

- Durgen, xin anh nghe em. Phải ngăn chặn Timber lại. Gar trong Nước Đen đã được văn minh hóa, có khả năng chấm dứt nạn đói của chúng ta.

Durgen lom lom nhìn Kasha, rồi phá lên cười:

- Đừng hòng tôi tin chuyện đó.

Kasha vẫn tha thiết:

- Anh biết em từ quá lâu rồi. Chúng ta từng chiến đấu bên nhau nhiều đến mức em không thể đếm được bao nhiêu lần. Em xin anh hãy quên chuyện mấy hôm trước mà hãy lắng nghe em. Timber là ác quỷ. Nếu nó thành công trong kế hoạch hủy hoại Nước Đen, thì đó sẽ là một thảm họa của klee và toàn thể Eelong. Không thể để hắc lãnh đạo Hội Đồng được.

Durgen buồn bã lắc đầu:

- Vì quá biết em, anh càng đau khổ vì em bị đám phản tặc gar lừa bịp.

Bobby kêu lên:

- Phản tặc gar! Hãy tỉnh táo lại đi! Nếu Timber tiêu diệt gar, klee sẽ là nạn nhân kế tiếp.

Durgen gọi lớn:

- An ninh.

Ngay lập tức, bốn klee xông vào phòng. Kasha cố lao ra, nhưng ba tên túm lấy ả, ghì xuống. Chỉ một tên giữ chặt Bobby.

Durgen nói:

- Tôi biết cô thiếu kiên nhẫn lắm, Kasha. Nhưng phiên tòa xử cô sẽ rất nhanh.

Kasha kêu lên:

- Đừng làm chuyện đó.

Giọng Durgen cay nghiệt:

- Cô rất có cảm tình với những con vật này, tôi nghĩ, những ngày cuối cùng cô chia sẻ với chúng là rất thích hợp.

Hắn gặt đầu với lực lượng an ninh. Chúng kéo Bobby và Kasha ra khỏi phòng.

Kasha cố nài nỉ:

- Durgen, xin anh nghe em. Timber chỉ là kẻ mạo danh. Chuyện này sẽ gây ra thảm họa.

- Nếu là thảm họa, cô sẽ không phải thấy.

Bobby không nói gì. Nó biết có nói gì cũng vô ích. Đám an ninh kéo Kasha và Bobby ra khỏi cây, qua rừng, tiến đến điểm tận cùng của Eelong: chuồng nhốt gar, nơi Bobby đã từng là tù nhân tại đó.

Hai đứa bị quăng vào giữa đám gar dơ dáy đang co cụm ở bốn góc. Trở lại nơi hôi thối này, những vết thương cảm xúc từ lần trước tại đây của Bobby lại như vỡ tung ra. Nó quị xuống như một kẻ chiến bại.

Từ bên trên vọng xuống tiếng nói:

- Chào mừng trở lại, Pendragon.

Bobby và Kasha nhìn lên. Một con mèo lông xám đốm đen đang nhìn xuống qua tấm phen. Timber. Cũng là Saint Dane. Và là cơn ác mộng.

Saint Dane cười khùng khục:

- Hình như dù đã tiết lộ các kế hoạch của ta cho mi biết cũng chẳng thay đổi được gì. Vấn đề còn lại bây giờ chỉ là điều gì sẽ xảy ra trước? Hủy diệt Nước Đen, hay tử hình mi?

31. Nước Đen - Chương 31

EELONG

(TIẾP THEO)

(@beomaplun type)

Con mèo, hay Saint Dane, cần nhằn:

- Mi làm vụ này thành ra quá dễ dàng. Gần như chẳng còn thú vị gì nữa. Gần như thôi.

Kasha phóng lên vách đá, ráng sức leo lên để bắt thằng quỷ sứ. Đám gar rúm người khiếp đảm. Họ chưa từng bị nhốt chung với một klee đang phẫn nộ. Leo được nửa vách, Kasha rớt xuống, bốn chân chạm đất.

Nó gào lên với Timber:

- Mi là loài gì? Vì sao gây ra những chuyện này?

Timber lắc đầu như một ông bố thất vọng:

- Ta tội nghiệp cho mi quá, Pendragon. Thế hệ Lữ khách mới này chẳng giúp gì được cho mi hết. Thật ra thì Seegen cũng chẳng giúp được gì nhiều, trừ việc lão giúp ta. Bản đồ tới Nước Đen của lão, chính xác là cái ta cần. Ước gì ta có thể cảm ơn lão. Khổ nỗi, ta đã cho lão ăn quả táo độc, trước khi lão tới Trái Đất Thứ Hai.

Kasha đau đớn rống lên, chồm lên vách. Móng vuốt nó cào vào đá, nhưng một lần nữa, nó lại ngã lặn xuống. Lần này ngã ngửa với một tiếng "thịch" nặng nề.

Bobby quì gối, đặt tay lên lưng Kasha, nói :

- Hẳn cổ chọc tức cô đó.

Timber bảo :

- Nó nói đúng đó, cưng ơi. Ta quá biết đám Lữ khách các người nghĩ gì. Thật là mất nhuệ khí quá.

Hắn cuộn người, nằm ngửa, liếm láp chân, y chang...một con mèo. Bobby như còn nghe thấy cả tiếng gừ gừ khoan khoái của hắn. Nó rùng cả mình.

Bobby bình tĩnh bảo Kasha :

- Đừng nghe hắn nói. Làm bộ vậy thôi, hắn chẳng biết gì nhiều đâu.

Timber kêu lên :

- Hả ? Ta có nói đúng về các bạn mi trên Trái Đất Thứ Hai không nhỉ ? Chắc chắn giờ này chúng đã đến Cloral, tìm kiếm thuốc giải độc rồi.

Bobby và Kasha liếc vội nhau. Có thể Saint Dane biết chuyện Mark và Courtney, nhưng hắn chưa biết họ đã tiến tới đâu rồi.

Klee yêu quái nói :

- Hành động của chúng sẽ là quá muộn. Khi chúng đem được thuốc giải tới đây, Nước Đen chỉ còn là một nắm mờ, và thêm một lãnh địa nữa của Halla sẽ thuộc về ta. Sau đó, ta chỉ còn phải lo nghĩ mỗi một điều...

Bobby hỏi ngay :

- Điều gì ?

- Ta phải quyết định : tiếp theo sẽ thăm viếng lãnh địa nào đây! Có thể sẽ là Quillian. Nơi đó cũng thú vị lắm. Hay...có lẽ đã đến lúc ghé qua Zadaa. Như vậy, chúng ta có việc làm với con bé Lữ khách mi...mê tít, là Loor đó.

Timber quay người, ngó xuống Bobby, nói :

- Ta đoán, mi chưa nghĩ lại việc theo ta, đúng không ?

- Mi nghĩ sao ?

- Ta không đưa ra lời mời đâu. Thôi, ta phải đi rồi. Dù sao, bây giờ ta là quan tổng trấn Leendra, có nhiệm vụ phải làm : sửa soạn chuyển món quà mừng trở về nhà tới Nước Đen.

Bobby nghiêng răng nói :

- Vụ này chưa kết thúc đâu, Saint Dane. Dù chuyện gì xảy ra tại đây, ta quyết không bỏ cuộc.

Timber cúi mình qua tấm lưới, ngoác mồm cười hiểm độc :

- Tất nhiên mi sẽ không chịu thua, Pendragon. Ta cũng sẽ không thay đổi cách làm đâu.

Đứng thẳng lên, Saint Dane lao đi, biến vào đêm tối.

Bobby nhìn Kasha, thái độ tự tin trước mặt Saint Dane đã tiêu tan, nó lo lắng nói :

- Chúng ta phải ra khỏi đây.

Kasha nhảy tới cửa la lớn :

- Bảo vệ! Bảo vệ! Cho ta gặp Durgen!

Một klee xuất hiện ngoài cửa sổ, nói :

- Đồ phản bội, mi không có quyền ra lệnh.

Kasha lùi lại, sững sờ :

- Phản bội ?

Nó quay lại Bobby :

- Họ nghĩ tôi là một kẻ phản bội.

- Tôi rất tiếc, Kasha. Nhức nhối thật, nhưng chúng ta còn có những điều lo nghĩ lớn lao hơn.

Bobby đi quanh căn phòng như một cái cũi mèo. Một lần nữa, Kasha lại cố leo lên vách, với sự tính toán tốt hơn. Như một nhà leo núi, nó tìm những kẽ đá móc móng vào, và từ từ leo lên cao hơn. Thấy Kasha leo lên được nửa vách, Bobby tưởng lần này sẽ thành công, nhưng Kasha bị trượt chân, mất thăng bằng và lại bị rơi xuống đất.

Xoa bên vai bị đau, Kasha nói :

- Ước gì cậu có móng.

Bobby bảo :

- Có mấy điều Saint Dane nói trong cuộc họp mình không hiểu. Hắn bảo hai klee có thể chuyển thuốc độc và trở về chỉ trong một buổi chiều. Mà đường tới Nước Đen phải mất một ngày. Ý hắn là sao ?

- Chắc hắn nói đến việc sử dụng gig.

- Gig là gì ?

Kasha chưa kịp trả lời, bỗng có một âm thanh rì rì nho nhỏ. Bobby nhìn quanh, hỏi :

- Tiếng gì vậy ?

Lúc đầu âm thanh đó nhẹ nhẹ, rồi lớn dần. Mấy giây sau, tiếng rì rì trở thành bốn nốt nhạc lách đi lách lại nhiều lần. Đó là một giai điệu ngọt ngào, Bobby thấy như âm thanh phát ra từ một ống sáo.

Bobby hỏi :

- Có bao giờ cô nghe âm thanh này chưa ?

- Chưa.

- Vậy thì là gì nhỉ ?

Câu trả lời tới từ một điểm bất ngờ. Các gar, đang co cụm vào nhau trong mấy góc phòng, đứng bật dậy. Mới đây, họ khúm núm như những con vật, nhưng âm thanh vừa vang lên, họ như hoàn toàn thay đổi. Họ đứng thẳng nghiêm chỉnh hơn bất cứ gar nào Bobby từng thấy bên ngoài Nước Đen. Bobby và Kasha tránh đường, trong khi họ tiến tới giữa phòng, kết thành một vòng tròn. Đồng loạt, họ rút từ cái áo tơi tả ra khỏi lập phương mã não.

Các khối đó đang sáng dần lên :

Kasha ú ớ :

- Ui...ôi !

Bobby cũng lắp bắp :

- Ui...ôi, đúng rồi, chuyện đó đã bắt đầu.

Các gar đưa khối mã não ra phía trước. Ánh sáng ảm áp rọi lên mặt họ, như họ đang đứng quanh ngọn lửa trại. Không còn chút nào giống những con vật khiếp sợ nữa. Toàn thân những gar này toát ra vẻ trầm tĩnh, làm họ gần giống như...người. Bốn nốt nhạc vang lên thêm vài lần nữa, rồi ngưng lại. Căn phòng rơi vào im

lặng trong khi ánh sáng rực rỡ hơn. Một giây sau, từ khối mã não, một giọng nói vang ra. Đó là đài phát thanh đầu tiên trên Eelong. Đó là bước ngoặt.

Giọng nữ thân mật nói :

- Thời điểm đã tới. Sự Cứu Rỗi đã ở trong tầm tay.

Im lặng một lúc lâu. Các gar trường trường nhìn những khối phát sáng. Đứng khuất trong tối, Bobby và Kasha lom lom nhìn họ.

Giọng nói lại vang lên :

- Hãy sử dụng đường truyền này. Nghe và theo chỉ dẫn từ quê nhà.

Mark nẩy tung tung trên lưng con zenzen của Spader, khi vượt qua con đường đá trong rừng. Vì ông Gunny biết đường tới Nước Đen nên phóng trước dẫn đường. Thùng thuốc giải sau lưng Spader đẩy Mark tuốt ra sau. Hai tay Mark bám chặt cái thùng, hai chân dang rộng hết cỡ trên khúc lưng lớn nhất của con vật. Thậm chí không ghé mắt được chút xíu lên yên. Nhưng Mark im thin thít, không dám phàn nàn. Dù sao, nó có biết cưỡi ngựa đâu. Nhưng sau mấy giờ, bị lắc lư như điên, nó đang sẵn sàng la lên.

Sau cùng, Mark kêu lớn:

- Nhưng lại một chút được không?

Ông Gunny ghì cương cuối đường mòn, trước khi vào trắng trống. Tất cả ngừng lại sau ông.

Courtney hỏi:

- Có chuyện gì?

Mark nhảy xuống đất, đi lòng vòng cho máu huyết lưu thông, nói:

- Mình không muốn phàn nàn đâu, nhưng mình thấy giống như khúc xương đòn gánh đang phải cố giữ thăng bằng trên một quả bong rổ nhảy tung tung lên vậy.

Boon bảo:

- Tôi không có cái thùng, cuối cùng tôi đi.

- Rất vui lòng.

Mark xoa bóp hai chân lần nữa, rồi nhảy lên sau Boon:

- Cảm ơn. Êm rồi.

Khi tất cả vừa định tiếp tục lên đường, Spader bỗng hỏi:

- Khoan. Tiếng gì thế?

Tất cả lắng nghe. Mark bảo:

- Nghe như tiếng sáo.

Ông Gunny lên tiếng:

- Phía trước có một làng làm nông.

Cả bọn ra khỏi rừng, phóng zenzen qua trắng trống, cho đến khi ông Gunny đưa tay lên cho tất cả dừng lại. Phía trước có một bãi, giống như đom đóm khổng lồ, lượn lờ cách mặt đất chừng nửa mét. Nhiều đom đóm sáng, từ trên cây sà xuống, nhập bãi với chúng. Khi thành một nhóm, những đom đóm sang tiến tới đường mòn.

Boon hỏi:

- Đó là cái gì?

Gunny buồn rầu nói:

- Là khởi đầu cho sự hủy diệt.

Tối gần hơn, những đốm sáng không là đom đóm, mà là những khối lập phương mã não phát sáng. Các gar đang cầm chúng trong tay và leo từ cây xuống, để nhập cùng nhóm đang có mặt trên đường.

Ông nói tiếp:

- Sóng phát đã khởi động. Mùa Vọng đã bắt đầu.

Mark cà lăm:

- Nghĩa...nghĩa là...họ đang tiến về Nước Đen?

Courtney nói thêm:

- Các gar ở Leeandra chắc cũng đang làm giống thế này.

Spader hỏi:

- Làm sao họ biết đường?

Gunny trả lời:

- Khi hướng về Nước Đen, những khối mã não đó sẽ sáng hơn lên.

Mark bảo:

- Giống như la bàn. Rất đơn giản.

Gunny nói nhỏ :

- Ngồi đã được chằm. Bây giờ gar đang trên đường tới đây, không biết khi nào Saint Dane rải chất độc.

Spader kêu lên :

- Nhưng họ vẫn chưa tới đó. Rảo bước lên, các bạn.

Anh ta thúc zenzen phóng lên trước. Gunny và Courtney theo sau ngay.

Boon hỏi Mark:

- Cậu thoải mái chứ?

Mark thành thật trả lời:

- Không. Bởi vậy, phóng lẹ tới đó đi. OK?

Mark ôm chặt klee lù xù lông lá, và Boon thúc mạnh zenzen. Mục tiêu đã rõ ràng. Chúng phải thắng gar, tới Nước Đen trước họ.

Trong phòng giam, các gar ôm lấy nhau reo mừng cứ như vừa đoạt cúp thể giới. Nhiều gar khóc nức nở vì vui sướng. Vẫn đứng trong bóng tối, Bobby nói với Kasha:

- Tôi không biết họ vui mừng đến thế vì điều gì. Họ cũng bị kẹt cứng ở đây y như chúng ta mà.

Nghi lễ ăn mừng kết thúc, nhưng cuộc phiêu lưu của họ cũng mới chỉ bắt đầu. Như đã tập dợt từ lâu, họ cất những khối mã não, rồi bắt tay vào việc. Một kim tự tháp người được tạo lên sát một vách đá, lên tới trần. Với sự thuần thục chuẩn xác, người này leo lên người kia, cao dần cao dần, cho đến khi hai gar chạm tấm phên tre. Bobby và Kasha ngăn người, nhìn một gar gỡ một phiến đá sàn, để lộ ra một kho giấu toàn dụng cụ sắc nhọn. Họ chuyển tay nhau lên cho hai gar trên cùng. Lập tức, hai gar đó bắt đầu cưa phên tre.

Kasha nói:

- Họ đã dự định cả rồi.

- Cô nghĩ vậy sao?

Chỉ mấy giây, những thanh tre bị cưa đứt, với vài tiếng bẻ rắc rắc, hai thanh rút xuống, tạo một lỗ hổng đủ cho một gar chui qua. Một gar thò đầu ra ngoài và...

- Ê! Vào trong ngay!

Tiếng một klee bảo vệ. Nhưng gar đã sẵn sàng. Với tốc độ khó tin và lợi thế bất ngờ, hắn nắm lấy tên bảo vệ, kéo qua lỗ hồng. Klee bảo vệ lộn cổ xuống thẳng sàn phòng giam.

Bobby nhăn mặt.

Trong khi klee lặn lộn đau đớn, các gar còn dưới đất nhào lại đập, rồi tước vũ khí gỗ và sợi dây thòng lọng. Nhìn lên, Bobby không còn thấy hai gar mới đứng trên đỉnh kim tự tháp nữa. Họ đã tẩu thoát. Những gar còn lại gấp rút leo xuống.

Kasha hỏi:

- Giờ thì sao?

Còi báo động vang lên. Bên ngoài, rộn ràng tiếng còi, tiếng klee gầm gừ giận dữ.

Bobby nói:

- Tình hình này hai anh chàng kia sẽ mệt đấy.

Trong phòng, các gar tụ tập gần cửa, như biết trước chuyện gì sẽ xảy ra sau đó. Một giây sau, cửa mở tung, một klee bảo vệ bị ném vào, ngất xỉu. Các gar không để phí thời giờ, họ ào ào chạy ra khỏi nhà tù hôi thối, đặt bước chân đầu tiên vào thế giới tự do.

- Chúng ta ra ngay.

Bobby vừa nói vừa chạy ra cửa. Kasha chạy theo. Hai đứa nhảy ra khỏi phòng và lọt ngay vào...một cuộc bạo loạn.

Phiên bản vượt ngục, giống như ở phòng giam Bobby, xảy ra khắp các phòng giam khác. Các phòng quanh sân nhà tù đều mở toang cửa. Gar tràn ra ngoài, gào thét như tử thần đe dọa những klee chúa ngục. Gar đông hơn klee gấp mười lần. Một số klee can đảm cố chiến đấu, nhưng bị tràn ngập bởi những gar đang cố xông ra, chạy về hướng cổng đưa tới chuồng zenzen, và ra khỏi nhà tù.

Bobby nói:

- Chúng ta nên tìm Ranjin. Có thể chuyện này sẽ thuyết phục được ông ta trở lại ghé tổng trấn, và...

Kasha ngắt ngang:

- Không. Chúng ta phải tới trung tâm hành quân của đội hái lượm.

- Vì sao?

Kasha chưa kịp trả lời. Một tiểu đội klee tiến vào sân với một tấm lưới khổng lồ, cố gắng bắt lại một số gar. Nhiều gar bị lọt lưới, nhưng họ không buông tay đầu hàng mà tiếp tục chiến đấu. Đây không còn là những con vật ngoan ngoãn nữa. Họ đã chờ đợi quá lâu cho cơ hội tự do này, và sẽ không chịu bỏ qua một cách dễ dàng. Họ xé lưới, ráng sức túm lấy những klee cũng đang ráng sức ngăn cản họ. Klee kéo lưới, nhưng gar không dễ bị kiểm soát. Họ xé lưới, choàng lên klee, trói những con mèo hoảng sợ bằng chính lưới của chúng. Với tiếng reo chiến thắng, gar ào ra cổng.

- Theo tôi.

Kasha nói, rồi chạy ra cổng đó. Nó đi sát vách tường, tránh đám hỗn loạn. Bobby theo sát phía sau. Khi chạy qua cổng, vào chuồng zenzen, hai đứa đụng đầu với một hình thức hỗn loạn khác. Gar đang bắt trộm zenzen. Họ đã bẻ khóa, thả tất cả những con vật giống như ngựa ra sân. Bầy zenzen hốt hoảng lộn chạy quanh. Các gar cố nhảy lên lưng chúng. Người may mắn phóng được lên, kẻ trượt ngã thì bị bầy thú khiếp đảm giẫm đạp.

Klee ào ạt xông tới gar với đoản côn gỗ và dây da, nhưng kết quả sau cùng là phải nhảy tránh hàng loạt gar tới tấp đập bằng vũ khí của họ. Gar muốn chiến đấu như điên cuồng. Bobby không hiểu, động cơ thúc đẩy họ là cơ hội chạy trốn, hay nhu cầu trả thù trong tuyệt vọng. Có lẽ cả hai. Đây là một nhà thương điên khiếp đảm. Hai đứa cố sức len lỏi qua đám hỗn loạn để thoát ra khỏi chuồng, chạy vào Leeandra. Nhưng hai đứa như những con cá hồi bơi ngược dòng, vì hàng trăm gar tràn ngập trước mặt.

Bobby và Kasha đối diện với một nguy cơ khác, Bobby phải né tránh những klee đang cố bắt lại gar, còn Kasha phải tránh xa những gar đang muốn đánh đập bất cứ klee nào gặp được. Kasha rón rén bước vào một tàu zenzen bỏ trống. Ngay khi Bobby vừa định vào theo, một con zenzen hốt hoảng phóng vụt ra. Nếu Bobby không kịp hụp xuống tránh, đã bị con vật đó đập trúng rồi. Không bị đau, nhưng khi nhìn lên, Bobby thấy Kasha đã biến mất. Kasha tiếp tục đi mà không nhận ra Bobby không theo kịp.

- Hết ý!

Bobby lều bều, rồi chạy tới cổng vào Leeandra, nhưng mới được mấy bước, nó bị ghì lại từ phía sau. Bobby sóng soài xuống đất, cát bụi bay lên mù mịt. Nó quay người, nhìn lại. Đứng trợn mắt nhìn xuống với bàn chân móng vuốt khổng lồ ghì vai nó xuống, là ...Durgen.

- Đây là con gar ta bảo đảm sẽ không thoát nổi nơi này.

Durgen vừa gầm gừ nói, vừa đưa chân lên cao. Móng nó đã xòe ra, sẵn sàng làm việc. Đúng lúc đó, thấp thoáng một cái bóng đánh bật Durgen khỏi Bobby. Bobby trườn ra xa, rồi đứng bật dậy. Nó định nhìn lại vừa được Kasha cứu mạng lần nữa. Nhưng khi nhìn lên: cứu tinh của nó không phải là lũ khách klee, mà là...một gar! Hai gar khác nhảy tới, trối Durgen bằng chính sợi dây thòng lọng của hắn. Gar cứu nó, quay lưng khỏi con mèo đã bị trối, nhìn Bobby, nói:

- Cảm ơn.

Bobby không biết phải làm gì. Tại sao gar này cảm ơn nó? Anh ta vừa cứu mạng nó, đâu phải nó cứu anh ta. Anh ta đứng trước mặt nó thở hồng hộc. Hình ảnh này dường như quen thuộc đến lạ lùng. Thoáng một giây, Bobby nhớ lại nguyên nhân. Đây là gar mà Bobby đã bị ép buộc đánh, để mua vui cho đám huấn luyện thú. Bobby đã để cho anh ta sống, và bây giờ anh ta đền đáp ơn nó.

Bobby nói:

- Về nhà đi.

Gar đó vỗ vai nó, nói:

- Nước Đen.

Nói xong, anh ta chạy sâu vào khu nhốt zenzen. Bobby không bao giờ gặp lại anh ta nữa.

Bobby bỏ mặc Durgen, chạy tới cổng vào Leeandra. Cánh cổng gỗ đã bị các gar phần nộ phá đổ. Bobby chạy vào thành phố. Thế giới trật tự của klee đã hoàn toàn đảo lộn. Nhiều căn lều đang chìm trong ngọn lửa. Hàng trăm gar reo hò mừng rỡ. Có mấy klee cố gắng ngăn cản, nhưng rồi đành bỏ cuộc, trốn tuốt trên cây. Không có gì có thể cản trở được cuộc tháo chạy tới tự do này. Có những gar xô đẩy nhau để tiến tới chuồng zenzen, nhưng hầu hết hòa trong làn sóng gar tràn tới cánh cổng khổng lồ của Leeandra. Gar đông tới nổi, Bobby tưởng như buổi xuất quân cuộc chạy Marathon của thành phố New York.

- Chuyện gì vậy?

Bobby giật mình, quay phắt lại. Kasha đang đứng sau nó, nói tiếp:

- Tôi tưởng cậu theo sát phía sau.

- Tôi thì tưởng cô bỏ rơi tôi rồi chứ.

- Đi thôi.

Kasha chạy sâu vào thành phố. Bobby chạy theo. Lúc đầu rất khó di chuyển, vì gar dày đặc chung quanh, nhưng rồi đám đông thưa thớt dần, hai đứa có thể chạy nhanh hơn. Kasha đưa Bobby vào trong lòng một cây, nhảy vào thang máy, phóng lên.

Bobby hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

- Trung tâm điều hành đội hái lượm.

- OK, nhưng để làm gì?

- Cậu muốn chặn đứng Saint Dane, đúng không?

- Đúng.

- Đây là nơi chúng ta sẽ làm chuyện đó.

Bobby không hỏi gì thêm, vì nó tin sắp có câu trả lời. Thang máy đưa hai đứa lên một điểm cao trong cây, tới một bao lan hình tròn khác.

Kasha nói:

- Chính cậu đã phát hiện ra cách này.

- Tôi á?

- Cậu đã nhớ ra vụ Saint Dane hứa với hội đồng là, hai klee chuyển thuốc độc tới Nước Đen và trở về chỉ trong một buổi chiều. Theo tôi biết, chỉ một cách có thể làm được điều đó.

Kasha đưa Bobby đi dọc bao lan, tới một cửa vòm lớn. Bobby nói:

- Đúng thế, và cô đã bảo, đó là gig. Nghĩa là sao?

- Gig là một phương tiện đội hái lượm sử dụng khi đi tới những vùng rừng xa xôi. Với gig, chúng tôi có thể tiếp cận những nơi quá nguy hiểm nếu phải đi bộ, dù có mang theo gar. Đó là cách duy nhất tôi biết có thể đi và về mau lẹ, đến một nơi quá xa như là Nước Đen.

- OK. Nhưng gig là gì?

Kasha mở một cánh cửa lớn, rồi nhường cho Bobby vào trước. Bobby liếc vào bong cây khổng lồ, để thấy một gian phòng rộng gấp năm lần Hội Trường Klee.

Nó kinh ngạc đến nín thở :

- Ôi trời ! Cô nói đúng. Đây chính là cách hấn sẽ làm chuyện đó.

Trước mặt Bobby, một phi đội ngay hàng thẳng lối của những cỗ máy hai chỗ ngồi.

Những chiếc trực thăng !

32. Nước Đen - Chương 32

- Không thể tin nổi !

Bobby kêu lên khi bước vào nhà ga trực thăng.

- Klee biết bay à?

Kasha giải thích:

- Gig luôn được sử dụng. Rất đơn giản, thật mà.

Bobby lại gần, quan sát chiếc trực thăng đầu tiên. Thân máy bay giống như một chiếc xe đạp trong công viên giải trí, nhưng hẹp hơn. Buồng lái có hai ghế song song. Phần thân như được làm bằng một chất nhựa cây thiên nhiên, rắn như plastic. Nửa thân vàng sậm, phần còn lại màu xanh lá rừng. Sau buồng lái trông giống cái dù có ba thân, nhô lên ba cánh quạt. Chiều ngang mỗi cánh chỉ khoảng mấy chục phân, thay vì một cánh lớn như cánh quạt trực thăng trên Trái Đất Thứ Hai. Hai bên thân, dưới buồng lái, còn có hai cánh quạt nhỏ. Mỗi cánh quạt này được bao quanh bằng chất nhựa thiên nhiên cứng rắn như thân máy.

Bobby hỏi:

- Không có bánh xe?

- Trục quay.

Kasha đẩy nhẹ gig. Máy bay nhỏ nhẩn di chuyển gần một mét.

- Nó chuyển động bằng một loại pha lê giống như đèn thành phố.

Kasha vừa nói vừa chỉ hai bảng pha lê trong suốt, gần trước và sau buồng lái. Rồi với tay vào buồng lái, vặn một quả nắm trước ghế bên phải, Kasha nói tiếp:

- Nhìn phía trước đi.

Bobby thấy một bộ càn, gắn dưới đầu mũi tròn của máy bay, lớn đủ để gấp một quả bí lớn. Khi Kasha vặn quả nắm, bộ mở càn mở ra cụp vào, như càn tôm hùm.

- Chúng tôi có thể hái trái từ những ngọn cây cao nhất, rồi thả xuống một cái thùng treo bên dưới.

- Có gì...nguy hiểm không?

- Thu hoạch kiểu này an toàn hơn chiến đấu với tang. Chỉ có điều không chuyên chở nhiều được như dùng xe, vì vậy ít được sử dụng hơn.

- Cô lái được cái này chứ?

- Đội viên hái lượm nào cũng có thể lái được. Gig chỉ có một vấn đề. Pha lê không thể dự trữ đủ năng lượng mặt trời để quay cánh quạt. Vì vậy, chúng tôi chỉ có thể bay ban ngày.

Bobby nhìn về phía cuối nhà ga. Một cửa lớn mở ra rừng. Một mặt phẳng lớn tạo ra từ cây - Bobby đoán là sân bay của gig. Nhưng điều nó chăm chú nhìn là bầu trời bên ngoài đang chuyển từ đen sang xanh thẫm. Trời sắp sáng.

Kasha buồn rầu nói:

- Tôi nghĩ chúng sẽ hành động như thế này: hai klee bay trên Nước Đen với thuốc độc gắn đằng trước. Bay là trên làng và rải thuốc xuống quá đơn giản. Chúng tôi vẫn làm thế khi rải phân bón các nông trại. Nước Đen sẽ bị tiêu hủy trước khi hai klee quay trở về.

- Saint Dane và klee sẽ an toàn và thoải mái tại đây, trong khi toàn bộ một chủng loại bị tiêu diệt.

- Với toàn bộ Eelong cũng sẽ bị tiêu diệt theo không lâu sau đó.

Bobby bước lại gần cửa nhà ga, nhìn ra ngoài bầu trời hửng sáng:

- Họ không thể bay cho tới khi trời sáng, đúng không?

- Chính xác. Và điều đó có nghĩa là chúng ta không còn nhiều thời gian nữa.

- Để làm gì?

Kasha chỉ hàng trục thẳng, nói:

- Phá hoại.

Gunny nhìn rặng núi mờ mờ bao quanh Nước Đen phía trước. Vậy là gần tới nơi rồi. Đó là tin vui. Tin buồn là ông đã có thể nhìn thấy chúng. Nghĩa là trời sắp sáng rồi, và là cơ hội để tang tấn công. Tất cả đã phải đi suốt đêm, liên tục thúc zenzen phóng nước đại, cố tới trước những gar đang di chuyển về Nước Đen. Vật và người đều kiệt sức.

- Hô!

Gunny ghì cương cho zenzen ngừng lại. Nhóm sau phóng tới dừng lại sau ông. Họ đã đến đoạn rừng bắt đầu thưa thớt, nhường chỗ cho địa hình toàn đá, khô cằn.

Gunny tuyên bố:

- Sắp sáng rồi. Đây là cơ hội cuối cùng để chúng ta nghỉ ngơi.

- Đã quá!

Courtney kêu lên, nhảy xuống khỏi con zenzen đang thở hổn hển của cô, nói tiếp:

- Cháu bị nảy tung tung lên đến nỗi tưởng là lún xuống mất mấy phân.

Tất cả xuống đất, vung vẩy tay chân. Mark vừa co duỗi đầu gối cho bớt tê cứng, vừa hỏi:

- Còn bao xa nữa, ông Gunny?

- Đi như thế này, chừng một tiếng nữa chúng ta sẽ tới đường mòn và núi. Sau đó, thêm chừng một tiếng nữa là vào Nước Đen.

Spader reo lên:

- Chúng ta sẽ thành công. Saint Dane chưa tấn công khi gar tới đó, mà bây giờ chúng ta đang đi trước họ rồi.

Ông Gunny bảo:

- Có thể. Nhưng chúng ta không biết hấn sẽ giở trò gì.

Boon để thêm:

- Và...chúng ta vẫn chưa có mặt tại đó.

Spader kêu lên:

- Hô hây! Phải suy nghĩ một cách tích cực chứ.

Boon đáp:

- OK. Tôi suy nghĩ rất tích cực là: chúng ta vẫn chưa có mặt tại đó.

Spader ha hả cười, bảo Boon:

- Tớ khoái cậu rồi đó, anh bạn. Xong vụ này, tớ muốn khoe Cloral với cậu.

Courtney hỏi:

- Chắc không? Klee biết bơi không?

Boon lắc đầu:

- Chúng tôi không biết bơi. Nếu tới Cloral, tôi phải bơi hả?

Courtney, Mark và Spader liếc nhau, rồi phá lên cười.

Boon ngơ ngác hỏi:

- Chuyện gì vui vậy?

Spader bảo:

- Có lẽ chuyến đi tới Cloral chưa hẳn là ý kiến hay...

Vụ tấn công xảy ra không hề báo trước. Một con tang nhảy ra từ bụi cây ngay bên vệ đường. Nó rón rén lại gần hết cỡ trước khi phóng vào mục tiêu, là...Mark.

- Aaaaa!

Mark thét lên khi bị quái vật nhảy lên lưng, quăng nó lăn đùng trên đất. Con thằn lằn há hốc mồm, phóng tới. Nhưng thay vì được thịt mềm, con quái lãnh một mồm đầy...răng gãy, vì ngoạm trúng cái thùng bằng thép.

Boon nhảy lên, như một hậu vệ, truy cản con thằn lằn. Với một cú chớp nhoáng, nó xả toác cổ con tang bằng móng nhọn. Con quái không kịp trở tay.

Spader vội nhào vào, kéo Mark đứng dậy:

- Không sao chứ, anh bạn?

Hai mắt trợn trừng khiếp đảm, nhưng Mark còn đủ sức gật đầu, hỗn hển:

- Kh ô ô ô ng sao.

Ông Gunny ra lệnh:

- Lên zenzen!

Ông và Courtney lên yên, trong khi Spader giúp Mark leo lên con zenzen của Boon. Tất cả nhìn lại Boon, nhưng vội quay đi ngay. Boon đang lùi khỏi con tang hấp hối, hai tay dầm đìa máu. Máu tang.

Courtney kêu lên:

- Boon, lệ lên.

Boon không rời mắt khỏi tang, để biết chắc nó không vùng lên với hơi thở sau cùng. Một tiếng thở hắt ra làm Boon yên tâm. Con tang đã chết. Toàn bộ sự việc xảy ra không đầy hai mươi giây.

Giọng Boon lầy bầy:

- Tôi...tôi chưa bao giờ giết một con tang.

Nó đang run lên thật sự.

Spader bảo:

- Cậu ra tay thật đúng lúc. Cậu đã cứu tất cả chúng tôi.

Giọng ông Gunny đầy uy lực:

- Bình tĩnh đi, Boon. Sắp sáng rồi. Từ nơi con quái này tới đây, còn nhiều tang nữa. Chúng ta sẽ không nghỉ, cho đến khi tới Nước Đen. Daaa!

Ông thúc zenzen, phóng đi. Courtney ngay sau ông, rồi tới Spader. Boon lên yên, ngồi trước Boon, cầm dây cương. Mark nói:

- Cảm ơn cậu. Cậu cứu mạng tớ.

Giọng Boon vẫn còn hơi run:

- Khoan hãy cảm ơn. Chúng ta chưa xong việc.

Boon thúc zenzen, phóng theo những người kia.

Rầm!

Kasha dùng dụng cụ sắt nặng nề, đập vỡ nguồn điện pha lê trên đầu một chiếc gig. Nó bới những mảnh vụn ra bằng móng vuốt, rồi bước tới, đập luôn bằng pha lê sau đuôi. Bobby cũng đang làm giống vậy với một chiếc gig khác. Pha lê rắn như kim cương, nên gần nửa tiếng, hai đứa chỉ phá hủy được mười chiếc.

Nhìn ra ngoài cửa, Bobby nói:

- Trời đang sáng hơn rồi.

Bầu trời đang dần dần rạng rỡ. Nắng sớm đã nhuộm vàng những ngọn cây. Hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời. Thật bất hạnh!

Kasha thúc giục:

- Tiếp tục đi. Chúng ta không biết khi nào chúng định...

Cả hai cùng nghe tiếng cửa mở. Kasha và Bobby vội núp sau một chiếc gig, nhìn ra cửa. Hai klee bước vào, vẻ thoải mái, lơ là.

Một klee phàn nàn:

- Sếp điều hành hai chuyến công tác trước rồi. Lần này tới em ngồi ghế chỉ huy.

Klee thứ hai nhả nài hỏi:

- Ở đây ai cấp bậc cao hơn?
- À, thì...sếp...nhưng...
- Ai chịu trách nhiệm thành công trong nhiệm vụ này?
- Dạ, cũng là sếp, trừ khi...
- Đây là lịch sử. Khi viết lại ngày hôm nay, không ai nhớ là ai đã ngồi ghế chỉ huy. Họ chỉ nhắc đến hai klee anh hùng đã cứu Eelong.
- Hì hì. Thật ạ ?
- Chứ lại chẳng thật.
- Nhưng em vẫn cứ nghĩ là tới phiên em.
- Mơ.

Hai klee tiến tới hàng đầu tiên, đẩy một chiếc gig màu vàng ra khỏi hàng, tiến ra bờ sân phóng. Đó là một trong số những trực thăng Bobby và Kasha chưa kịp phá.

Kasha thì thầm :

- Tôi biết họ. Đó là hai tay bay cừ nhất.

Thêm ba klee nữa bước vào. Đi đầu chính là tân tổng trấn Leeandra, Timber...Saint Dane. Theo sau hẳn là hai klee đang khệ nệ khiêng một chiếc thùng màu vàng óng, cỡ bằng cái thùng gas mà ba của Bobby vẫn dùng để nướng thịt tại nhà. Cần tới hai klee để khiêng, hẳn là thùng đó rất nặng. Chúng tới cuối một hàng gig, rẽ góc, một klee vướng chân vào một cánh quạt, ngã lăn xuống đất. Cái thùng vượt khỏi tay, hẳn kêu lên :

- Coi chừng !
- Cứu !

Klee thứ hai la lớn. Timber phản ứng lẹ như chớp. Hẳn quay phắt lại đỡ cái thùng trước khi rơi xuống đất. Hai klee kia sững sờ, nín thở.

Klee vấp ngã lí nhí nói :

- Xin lỗi.

Timber tức giận :

- Xin lỗi? Mì suýt giết chết tất cả klee trên Leeandra mà chỉ nói được một câu xin lỗi thôi sao? Cút xéo.

Klee vụng về len lén rút lui. Timber tự vác cái thùng đi nốt đoạn đường.

Kasha thì thầm:

- Tội mình hút chết.

Bobby đồng ý:

- Nếu đó là thuốc độc của Cloral thì chết thật.

Hai đứa thận trọng bò lại gần hơn, để xem bọn kia đang làm gì. Hai phi công nhận thùng, gắn lên càng trước của chiếc gig vàng, kéo hệ thống ống màu đen của thùng, nổi xuống dưới thân máy bay.

Kasha thì thầm:

- Chúng trang bị giống như khi bón phân cho cây trồng.

Bobby rầu rĩ:

- Hay bón thần chết xuống Nước Đen.

Hoàn tất công việc, hai phi công đứng nghiêm trước tân tổng trấn. Timber chỉ thị:

- Hai người phải bay vào gió, tới gần bờ vĩa núi, xuống thấp, rồi mới được phun hóa chất. Lướt qua một lần là đủ rồi. Đừng vòng trở lại, nếu không số kiếp tụi bay sẽ giống như lũ mọi rợ bên dưới. Hiểu chưa?

- Dạ hiểu.

- Khi bay qua Nước Đen, hãy quan sát đám gar đang tiến về hướng núi...

Timber cười khềnh, tiếp:

- Chúng tưởng chạy trốn khỏi Leeandra là tự giải phóng, đâu ngờ tách ra khỏi klee càng dễ cho chúng ta tiêu diệt chúng hiệu quả hơn.

Đám klee cười khoái trá. Timber đưa ra tấm bản đồ. Bản đồ của của Seegen:

- Núi non trùng điệp, nếu không theo bản đồ thật chính xác, các người sẽ bị lạc mục tiêu.

Phi công phụ cầm bản đồ, nói:

- Xin yên tâm, thưa quan tổng trấn.

Hắn cuộn bản đồ, nhét vào trong áo. Timber nói:

- Nhiệm vụ này hoàn tất, mãi mãi hai người sẽ là người hùng trong tâm tưởng của toàn thể loài klee. Ta cảm ơn và đồng bào klee cũng cảm ơn hai người.

Phi công trưởng lên tiếng:

- Trời đã sáng. Chúng tôi xin được bay ngay.

- Khoan. Phải biết chắc đa số tụi gar đã lọt vào vùng tử địa chưa đã chứ.

Bụng Bobby thắt lại. Chúng nói chuyện giết người hàng loạt tỉnh bơ như bàn chuyện chơi thể thao.

- Cứ sẵn sàng đi, ta sẽ trở lại tiễn hai người.

Saint Dane quay ra. Hai klee đi theo. Hai phi công còn lại thoải mái mỉm cười. Phi công phụ hồ hởi reo lên:

- Chúng ta sẽ là người hùng! Có được huy chương không hả?

Chỉ huy của hắn leo lên bên trái chiếc gig, ngồi xuống ghế phi công trưởng, nói:

- Đừng vội viết diễn văn. Hãy thi hành nhiệm vụ trước đi.

Vừa nói hắn vừa vặn ba cái núm, rồi la lên:

- Khởi động!

Phi công phụ lùi lại một bước. Với một tiếng rì rì nho nhỏ, cả ba cánh quạt trên đầu bắt đầu quay. Tốc độ quay mau lẹ tăng dần và chỉ vang lên tiếng vù vù, giống tiếng quạt máy hơn là tiếng trực thăng ở quê nhà tụi mình.

Vừa bò tới, Kasha vừa nói:

- Bây giờ là cơ hội của chúng ta.

Bobby hỏi:

- Làm gì?

- Chôm chiếc gig chứ còn làm gì.

Ném cho Bobby sợi dây thòng lọng, Kasha nhảy ra khỏi chỗ núp, ra lệnh:

- Thanh toán tên phi công phụ.

Bobby bối rối đón sợi dây, bò theo Kasha, tự nhủ:

- Đúng. Phải khử phi công phụ.

Vừa chạy, Kasha vừa rút từ ruột tượng ra vũ khí giết người: mấy cái đĩa răng cưa. Hai klee phi công vẫn không biết chuyện gì sắp xảy ra. Kasha âm thầm tung chiếc đĩa đầu tiên trúng vai phi công trưởng. Hắn rú lên, kinh ngạc nhìn quanh.

Bobby chạy tới phi công phụ, không biết phải làm gì. Chưa bao giờ nó quăng dây thông lọng. Nó nắm dây gần đầu có ba quả chùy nhỏ. Tên phi công phụ bối rối nhìn lại hướng có tiếng rú. Bobby thấy đây là lúc tung ra cú bất ngờ. Nó quăng dây. Ba quả chùy nhỏ bay tới gã phi công phụ, quấn vào chân và hắn bị lăn kênh xuống đất. Bobby cũng chỉ hi vọng làm được đến thế thôi.

Kasha vội ném thêm đĩa thứ hai trúng vai kia của phi công trưởng. Hắn hoảng hốt cố sức tăng tốc chiếc gig, nhưng quá muộn. Kasha nhảy lên, kéo hắn ra khỏi máy bay, quăng xuống đất.

Bobby không biết tiếp theo phải làm gì. Nó nắm một đầu dây, chạy quanh phi công phụ, cố trói chặt hai chân hắn. Nhưng chỉ là một sự ráng sức vô ích. Phi công phụ đã trấn tĩnh lại, xòe móng vuốt, quát mạnh vào Bobby. Bobby chỉ kịp né tránh khỏi bị cắt rách thịt. Nó không thể chống nổi cơn mè nheo hung dữ này.

Kasha bò vào chiếc gig. Nó đã trườn được nửa thân vào trong và tăng ga máy. Cánh quạt vù vù quay nhanh hơn, gió lồng lộng khắp sân bay.

Phi công trưởng bị thương gào lên:

- Giữ cô ta lại.

Phi công phụ bỏ Bobby, nhảy tới Kasha.

Bobby kêu lên:

- Kasha! Coi chừng.

Quá muộn. Kasha đang chú tâm vào các nút kiểm soát chiếc gig. Nó không dự phòng tới vụ bị tấn công. Phi công phụ kéo nó ra khỏi ghế, ném hết sức bình sinh, làm Kasha lộn ngược ra ngoài gần mép sân bay. Bobby nắm dây thông lọng, vừa lao tới Kasha, vừa quăng đầu dây có những quả chùy:

- Kasha!

Ngay khi mấy quả chùy vút qua, Kasha nắm vội sợi dây, Bobby đứng tấn, giữ chặt đầu dây, sẵn sàng kéo. Sợi dây căng thẳng. Bobby ghì cứng hai gót chân. Kasha trườn lên. Chỉ thêm hai bước nữa là nó bị rơi ra ngoài. Bobby kéo Kasha vào sân, an toàn. Nhưng lập tức cả hai bị gió quát mạnh. Nhìn lên, hai đứa thấy phi công phụ đã điều khiển cho chiếc gig cất cánh. Cánh quạt hai bên sườn máy bay đã song song mặt đất, quay tít cho đến khi tạo thành một góc vuông. Các cánh quạt đều đã hoạt động, chiếc gig phóng thẳng tới Bobby và Kasha. Hai đứa nằm sát rạp khi chiếc gig lướt qua sát đầu. Chiếc trực thăng bé nhỏ phóng qua thành phố Leeandra, tăng tốc, rồi bay vút đi.

Kasha và Bobby nằm trên sân bay, bàng hoàng nhìn chiếc trực thăng nhỏ dần.

Kasha hỏi:

- Cậu nghĩ những gar kia có tới đúng giờ không?

- Tôi không biết.

Kasha quay lại nhìn những hàng gig. Bobby thấy mắt nó sáng lên như vừa nảy ra một ý tưởng.

Đứng dậy, Kasha bảo:

- Kéo một chiếc ra đây ngay.

- Sao? Để làm gì?

- Đuổi theo.

Với bất cứ lý do gì, Bobby không dám nghĩ đây là một ý kiến không hay. Nó chạy tới chiếc gig đầu tiên, chiếc màu xanh lục. Kiểm tra pha lê bán dẫn vẫn còn nguyên, nó đẩy chiếc gig ra sân. Khi lại gần, Bobby thấy Kasha đã trói cứng viên phi công chỉ huy bằng sợi dây thông lọng. Hắn lên tiếng hỏi:

- Sao thế, Kasha? Đây là hành động phản loạn.

- Giết gar cũng có nghĩa là giết hết klee. Timber biết điều đó. Chính vì thế mà hắn muốn tiêu diệt gar.

Nhìn Bobby, Kasha ra lệnh:

- Lên ngay.

Bobby leo lên ngồi ghế phi công phụ ở bên phải. Kasha ngồi ghế phi công trưởng và vặn núm khởi động. Cánh quạt trên đầu bắt đầu quay.

Phi công chỉ huy hỏi:

- Vô lý quá, tại sao Timber làm thế chứ?

- Vì hắn là một quái vật. Tôi thề : đó là sự thật.

Cánh quạt quay nhanh hơn, chiếc phi cơ nhỏ rung lên. Klee phi công lại hỏi:

- Nhưng sao cô biết?

- Tôi đã tới Nước Đen. Gar có thể cứu Eelong, nhưng chỉ khi nào tôi ngăn chặn được vụ rải thuốc độc này.

Bobby hỏi:

- Liệu cô làm được không?

- Chúng ta sẽ tìm ra cách, đúng không?

Kasha bẻ cần lái giữa hai ghế. Các cánh quạt đều chuyển động, với một cái lắc nhẹ, chiếc gig được nâng lên. Theo bản năng, Bobby bám chặt thành máy bay. Máy bay lượn trên sân vài mét. Kasha vặn một núm. Nhìn xuống, Bobby thấy cánh quạt hai bên đã xoay vào vị trí. Bây giờ nó mới nhận ra cánh quạt trên đầu nâng máy bay lên, nhưng cánh quạt hai bên mới đẩy máy bay tiến tới.

Kasha hỏi:

- Sẵn sàng chưa?

- Luôn sẵn sàng.

Kasha đẩy cần lái, chiếc gig lao khỏi bãi đáp, vút lên bầu trời Leeandra, đuổi theo chiếc gig sát nhân.

33. Chương 33

Chương 33

EELONG

(TIẾP THEO)

Vành đai mặt trời đã lên cao. Ánh sáng chan hòa khắp Eelong.

Các kị sĩ đem thuốc giải tới Nước Đen đã gần ở cuối cuộc hành trình. Họ đã tới con đường chữ chi ngoằn ngoèo lên dốc đá. Ông Gunny vẫn dẫn đầu, tiếp theo là Boon và Mark, rồi tới Courtney và Spader. Họ sắp tới cái khe đá sẽ dẫn tới miệng thác nước. Tất cả đều kiệt sức, thân thể đau nhức và vẫn còn đang lo lắng bị tang tắn công. Nhưng càng lên cao họ càng cảm thấy như Spader nói đúng: họ đã thành công. Nhìn xuống thung lũng cần cỏi vừa vượt qua, họ thấy làn sóng gar đầu tiên còn cách Nước Đen mấy tiếng đồng hồ nữa.

Ông Gunny gọi lại phía sau:

- Sắp tới rồi. Bây giờ là lúc chúng ta phải tính xem, ngay khi tới đó chúng ta sẽ làm gì.

Courtney kêu lên:

- Làm một chầu mát-xa được không? Mông cháu ê ỉm hết rồi.

Không ai cười. Cô vợ nói thêm:

- Giỡn chút thôi mà.

Ông Gunny bảo:

- Boon, hãy ở sát bên ta. Họ không tin tưởng klee đâu.

Boon nói ngay:

- Hiếu.

Tới chỗ vách đá tách làm hai dẫn tới kẽ nứt hẹp, Gunny cản dẫn.:

- Đi hàng một. Qua tới đầu bên kia chúng ta bàn chuyện sau.

Ông tiến vào khe núi. Boon và Mark theo sau. Nhưng vừa tiến vào trong, con zenzen của Boon bỗng phát hoảng, đứng dựng lên bằng hai chân sau, rên rầm đau đớn. Mark ôm chặt lấy Boon, nếu không rơi xuống là cái chắc. Boon vội trấn an:

- Ồ, bình tĩnh nào.

- Nó bị cái gì vậy?

- Không biết. Chắc nó không thích không gian quá chật hẹp.

Boon chỉnh lại zenzen, thúc nó vào khe núi. Courtney, rồi tới Spader theo sau. Tất cả cố không để đầu gối va chạm vào vách đá. Boon vất vả điều khiển zenzen, vì con vật không muốn tiến sâu vào trong.

Mark bảo:

- Nó làm mình lo quá.

Tới lượt zenzen của Courtney cũng nhất định đứng ì tại chỗ. Cô ra lệnh:

- Đi thôi. Ngoan, tiến lên nào.

Con vật không nhúc nhích.

Boon và Mark tiếp tục di chuyển. Spader ngừng sau Courtney, nói:

- Có lẽ chúng quá mệt. Tội mình cười chúng dữ quá mà.

- Tôi cũng mệt. Nào, zenzen, mi có thấy ta được nghỉ đâu. Cố lên, sắp tới rồi.

Courtney vừa nói vừa thúc vào sườn zenzen. Nhưng con vật cứ đứng im. Quay lại, thấy Spader và Courtney bị tụt lại phía sau, Mark gọi với:

- Có lẽ bạn xuống đất dắt bộ, nó sẽ đi theo...

Một vật rơi trúng đỉnh đầu Mark. Không đau, vì chỉ là một viên sỏi nhỏ rớt từ trên xuống. Nó nhìn lên, và suýt ngã nhào khỏi zenzen. Một lũ tang đang lom lom nhìn xuống. Lúc đầu, Mark sững sờ đến không thốt nổi thành lời. Nhưng khi nhìn các tang đang xô những tảng đá khổng lồ tới sát bờ, nó choàng tỉnh, gào lên:

- TANG!

Bầy tang đẩy những tảng đá xuống.

Tất cả nhìn lên traten núi lở từ trên vách dốc ào ào đổ xuống. Một tảng nghiêng ngay về phía Mark. Nó cúi rạp người trên Boon. Tảng đá sót qua đầu nó, trúng thùng thuốc giải, làm Mark loạng choạng, suýt ngã. Nhưng được Boon nắm lại kịp.

Ông Gunny la lớn:

- Tiến tới!

Ông thúc zenzen phóng qua một khe núi hẹp. Boon và Mark lao theo. Con zenzen vọt tới quá nhanh làm Mark lại suýt ngã. Đá tiếp tục đổ xuống. Courtney không biết phải làm sao. Nếu con zenzen phóng tới, cô và nó sẽ bị đá đè bẹp. Nhưng con zenzen cũng không thể quay ngược lại. Courtney bị mắc kẹt.

Spader quát lên:

- Nhảy xuống.

Quá muộn. Một tảng đá đổ ầm trước mặt. Con zenzen của Courtney nhảy dựng lên. Quá bất ngờ, Courtney đổ nhào lên lưng con vật, bật ngựa trên mặt đất với cái thùng còn trên lưng. Cái thùng cứng ngắc làm cô thét lên vì đau. Spader nhảy xuống, giúp Courtney lách qua những tảng đá vừa trút xuống.

Bầy tang liên tiếp xô những tảng đá nặng nề xuống. Nhưng đó chưa là điều tệ nhất. Con zenzen của Courtney không kiềm chế được nữa, khiếp đảm hí vang, chồm chồm nhảy dựng lên trong không gian nhỏ hẹp. Mỗi nguy hiểm bị con vật hoảng loạn giẫm đạp còn ngặt nghèo hơn cả bị đá đổ xuống. Con zenzen chồm lên, vịn mình, rồi hạ xuống ngay trước mặt Spader và Courtney.

- Đứng dậy!

Spader la lớn, kéo Courtney đứng lên. Con zenzen phóng như điên, chạy trốn trận đá lở. Spader đẩy Courtney né sát sang một bên. Cả hai ép mình sát vách đá nhường chỗ cho con vật điên cuồng phóng qua. Nó lao thẳng tới con zenzen của Spader. Cả hai con vật hí vang, chen lấn nhau. Con zenzen của Spader đứng dựng lên, chống trả bằng hai chân trước. Courtney và Spader bị kẹt giữa cuộc chiến của hai con vật to lớn và trận đá lở.

Con zenzen của Courtney không chịu thua. Nó tấn công tới tấp, đánh con zenzen của Spader bật ngựa, rồi phóng ngược ra cửa khe núi. Con vật khốn khổ còn lại hoảng loạn đạp lung tung trong không khí. Sau cùng nó uốn mình đứng được dậy, đầu hướng về lối vào. Ngay khi con vật nhận ra phương hướng, nó phóng đi, bỏ lại Spader và Courtney trong khe núi... với những tảng đá đổ xuống càng nhiều hơn. Bụi bay mù mịt đến không nhìn rõ được vật gì.

Spader gào át tiếng đá đổ rầm rầm:

- Chúng ta phải tiến lên thôi.

Courtney gật đầu. Cô đã bình tĩnh lại. Courtney lại men theo vách đá, tránh vùng nguy hiểm. một lát sau mối nguy hiểm đã qua. Tiếng đá dội như sấm sét ngừng bật. Spader và Courtney, đầy vết trầy bầm tím, đứng lặng chờ bụi đất tan dần.

Courtney ho sù sụ, nói:

- Chúng gài bẫy, chờ tụi mình đi qua để lăn đá xuống.

- Nhưng chúng đã nhắm không trúng đích, lo gì?

Bụi đã lắng xuống, để lộ một quang cảnh làm Spader hết lạc quan, Courtney run giọng nói:

- Phải, chúng không trúng đích. Nhưng tôi thấy hình như chúng không nhắm vào chúng ta đâu.

Những tảng đá đổ xuống đã hoàn toàn bít khe núi. Courtney và Spader không còn cách nào theo toán đi trước được nữa. Nước Đen đã bị cắt khỏi toàn thể Eelong.

Courtney hỏi:

- Bây giờ phải làm sao đây?

Đúng lúc đó, như lại thêm một tảng đá đang lăn xuống. Nhưng âm thanh này ở ngay phía sau hai người.

Courtney kêu lên:

- Ui da! Chúng định gài bẫy tụi mình vào...

Từ từ quay lại, Spader và Courtney thấy đó không là tảng đá, mà là... tang. Con quái nhe răng, chặn kín lối ra.

Ông Gunny ghì cương, ngừng lại. Boon và Mark đứng lại sau ông. Họ vẫn còn trong khe núi. Mark hỗn hển nói:

- Một bầy tang. Nếu tôi không nhìn lên thì...

Nó không nói hết câu. Nhưng tất cả đều biết là chuyện gì sẽ xảy ra. Và đó sẽ là chuyện chẳng hay ho gì. Nhìn lại, cả ba ngong ngóng chờ Spader và Courtney xuất hiện.

Ông Gunny nhảy xuống khỏi zenzen, bảo:

- Chờ tại đây.

Ông lách qua zenzen của Boon, chạy ngược lại đoạn đường vừa vượt qua. Chỉ một lúc sau ông đã tới đoạn đường cụt đá đổ bít lối. Biết không thể nào vượt qua nổi, ông hấp tấp chạy trở ra.

Thấy ông, Mark hỏi ngay:

- Họ... họ đâu?

- Khe núi bị bịt kín rồi.

Mark càng thêm căng thẳng.

- Họ... không... không Sao chứ? Zenzen không đi được, Courtney đã có thể...

- Mark, ta không biết chuyện gì đã xảy ra. Nếu may mắn họ không sao, chỉ kẹt lại phía bên kia.

Boon lo lắng hỏi:

- Ông biết như thế có nghĩa là gì chứ?

Vừa nhảy lên yên, Gunny vừa nói:

- Biết. Nghĩa là chúng ta chỉ còn một thùng thuốc giải, và ở lại đây cũng không được ích gì. Đi thôi!

Ông thúc zenzen, phóng tới thác nước.

Boon quay lại Mark:

- Cố bảo toàn cái thùng đó bằng cả mạng sống của cậu nhé.

Mark đối diện với một sự thật đáng sợ. Tương lai của Eelong, và cũng có thể là của toàn Halla, đang buộc sau lưng nó. Bụng nó quặn thắt lại.

Bay khỏi Leeandra, Bobby và Kasha phóng lên cao. Bobby nhớ lại lần cuối cùng nó trên không trung. Đó là khi nó bay cùng nữ phi công Jinx Olse trên Trái Đất Thứ Nhất, trong chiếc thủy phi cơ của đội biên phòng. Nó mừng vì chiếc gig này thật sự thoải mái hơn lần bay trước. Cánh quạt trên đầu quay vù vù. Nhưng là một âm thanh vui tai, như tiếng quạt máy, không có những cú nhồi xóc như máy móc của chiếc thủy phi cơ trên Trái Đất vào năm 1937. Nó và Jinx cứ phải gào lên mới nói chuyện được với nhau. Nếu so sánh thì bay với chiếc gig như bay lượn trong một giỏ khí cầu. Bobby thấy, mỗi khi Kasha di chuyển cần lái, cả năm cánh quạt đều nhẹ nhàng di chuyển theo. Vị trí của năm cánh quạt điều khiển chiếc gig. Tóm lại là... rất tuyệt, chỉ trừ một chuyện: chúng đang phải rượt đuổi theo một chiếc gig khác, chiếc gig chở theo chất độc đủ để tiêu hủy một lãnh địa.

Từ lúc cất cánh, Bobby không nói gì nhiều. Nó muốn để Kasha tập trung bay. Nhưng lúc này chúng đã đang trên đường làm nhiệm vụ, có những chuyện cần phải nói. Bobby hỏi:

- Cô nhớ lộ trình tới Nước Đen chứ?

- Chuyện nhỏ.

Bobby gật. Nó thật sự không muốn hỏi câu tiếp theo.

- Khi đuổi kịp, cô sẽ làm gì?

Kasha điều chỉnh mấy núm, nhìn hai bên xem có đi đúng tuyến không. Bobby không hiểu ả mèo bận rộn hay làm lơ câu hỏi của nó. Hoặc không muốn trả lời.

Sau cùng, Kasha nói:

- Cậu đã làm tốt công việc của mình, Pendragon.

- Là sao?

- Ý tôi là cậu đã thuyết phục được tôi. Phải mất một thời gian. Nhưng giờ tôi đã hiểu. Chúng ta phải ngăn chặn Saint Dane.

- Thế là tốt. Nhưng... bằng cách nào?

Kasha tăng hắng, vẫn nhìn thẳng phía trước, nói:

- Chúng ta sẽ đuổi theo và phá hủy chiếc gig đó. Chất độc sẽ gây hư hại rừng, Nhưng ít ra, sẽ không làm tổn thất Nước Đen.

- Ok. Kế hoạch rất hay. Nhưng bằng cách nào? Chiếc gig này không có vũ khí, đúng không?

Né câu hỏi của Bobby, Kasha hỏi lại:

- Pendragon, vụ này quan trọng đến thế nào? Ý tôi là, nếu chuyện xấu nhất xảy ra, Saint Dane hủy diệt Eelong, toàn thể Halla sẽ ra sao?

Bobby nhún vai:

- Tôi không biết chính xác. Theo tôi, Saint Dane đã thêm quyền lực sau khi làm sụp đổ Veelox. Tôi chỉ có thể nghĩ rằng: hắn càng mạnh hơn nếu có được chiến thắng tại Eelong. Và việc ngăn chặn hắn của chúng ta sẽ khó khăn hơn gấp bội lần.

- Còn nếu hắn không bị ngăn chặn? Nghĩa là hắn sẽ chiếm được những gì hắn muốn và nắm quyền kiểm soát Halla. Điều đó sẽ có ý nghĩa gì?

- Tôi đã tự hỏi điều đó cả triệu lần. Chỉ được biết loáng thoáng từng mẩu rời rạc, nên tôi chịu, không hiểu tất cả vấn đề. Nhưng tôi tin, có một quyền lực mạnh hơn điều khiển Halla. Đó là một quyền lực tuyệt đối. Tôi nghĩ đó chính là quyền lực làm cho mọi chuyện hợp lí. Đừng hỏi ý tôi định nói gì về điều đó, vì chính tôi cũng không hiểu rõ ràng đâu. Nhưng tôi nghĩ đó chính là tất cả cuộc chiến của Saint Dane. Hắn cố gắng hủy diệt thứ gì tạo ra lẽ phải. Điều đó quan trọng hơn những vấn đề của tất cả mọi lãnh địa. Theo tôi, nếu Saint Dane nắm quyền chỉ huy, sẽ không còn bất cứ trật tự nào nữa. Không biết chắc điều đó có nghĩa gì, nhưng tôi nghĩ đó sẽ là một điều không tốt lành.

Kasha suy ngẫm những lời nói của Bobby một lúc, rồi nói:

- Nếu cậu nói đúng, thì việc ngăn chặn Saint Dane là việc quan trọng duy nhất trong lịch sử của tất cả mọi sự.

- Tôi đoán là cô sẽ nói thế.

- Vậy thì đáng để chết vì nhiệm vụ đó.

Bobby nhìn Kasha. Lập tức nó nhận ra ý định của Kasha. Có thể là một Lữ khách khó khăn nhất khi thuyết phục cô nhận nhiệm vụ quan trọng. Nhưng bây giờ đã hiểu ra, Kasha nhìn sự việc sáng suốt hơn tất cả những Lữ khách khác. Không ai đặt vấn đề đơn giản như vậy. Cô không tham gia vì ham phiêu lưu, vì hận thù, hay vì không còn đường lựa chọn. Trong tất cả các Lữ khách, Kasha tin vào nhiệm vụ với tất cả tâm huyết, sẵn sàng chết vì nhiệm vụ. Một câu hỏi chợt đến trong Bobby: Liệu nó có nhiệt tình hành động giống như thế hay không? Nó bối rối hỏi:

- Nghĩa là... cô không biết làm cách nào đưa chiếc gig đó xuống, mà chúng ta không phải chết?

Kasha nhìn phía trước, lim dim mắt:

- Nó kia.

Bobby nhìn trời. Nó nhận ra một chấm nhỏ màu vàng xa xa. Hai đứa đang gần bắt kịp.

Con tang chặn đứng Spader và Courtney vào đường cụt. Cả hai đều ngửi thấy mùi hôi thối của con quái tiết ra khi nó sẵn sàng ăn.

Courtney nói:

- Hai chọi một.

Spader can đảm nói:

- Có thể còn tệ hơn nữa.

Ba con tang từ trên nhảy xuống. Courtney kinh ngạc lùi lại:

- Tệ hơn rồi đó.

Bốn con tang đứng thành hai cặp. Rồi chúng lừ lừ tiến lên. Mùi xú uế của chúng làm Courtney phát ói. Giọng cô bé khản đặc:

- Chết ở đây sao?

- Không sao. Chúng ta sẽ không để cho chúng kịp gỡ trò.

Hành động chớp nhoáng, Spader choàng cả hai tay lên vai, nắm dây cột bình thuốc giải, kéo qua đầu. Anh đập mạnh một đầu bình xuống đất, làm miệng bình đập vỡ. Một tia chất lỏng phun ra từ khúc van bị gãy, mạnh như một khẩu đại bác bắn nước xách tay. Hóa chất phun vào mấy con tang. Chúng rú lên, vung tay che đỡ, rồi... tháo chạy.

- Chúng ta thắng rồi.

Spader reo lên, đuổi theo. Courtney chạy sát phía sau, Spader vẫn nhắm vòi hóa chất vào đám tang đang vừa chạy vừa hét ré lên. Tới bờ vực khe núi, mấy con quái tang vẫn tiếp tục chạy rồi nhảy khỏi bờ, lộn cổ xuống vực núi để trốn chạy cuộc tấn công. Spader hướng bình xịt thuốc xuống chúng cho tới khi cạn kiệt hóa chất.

Courtney kêu lên:

- Khiếp thật! Sao anh biết cách này có hiệu quả?

Spader cười hì hì:

- Tôi đâu có biết. Chúng ta gặp may thôi.

Quăng cái bình sang một bên, Spader nói:

- Có điều là, chúng ta chỉ còn hai bình.

- Lầm. Chỉ còn một bình của Mark. Bình trên lưng tôi sẽ thành vô dụng nếu chúng ta không thể chuyển tới Nước Đen.

Chống tay bên sườn, Spader nhìn vào khe núi, rồi hướng lên vách núi lở lĩm.

Courtney hỏi:

- Anh nghĩ gì vậy?

- Phải có cách nào đó mấy con quái mới lên được trên kia.

- Đừng đùa. Anh muốn chúng ta leo qua ngọn núi này sao?

- À, thì cô nói rồi đó: bình thuốc này sẽ vô dụng, nếu chúng ta cứ đứng tại đây.

Courtney ngược nhìn lên núi, tưởng tượng leo lên mặt đá kia sẽ như thế nào. Đã nhiều lần cô tham gia môn leo trèo tại Stony Brook, và là một vận động viên khá giỏi. Nhưng luôn có dây an toàn và dưới sàn có trải đệm dày.

Spader bảo:

- Nếu cô không leo nổi, tôi sẽ leo một mình.

Courtney Chetwynde không bao giờ lùi bước trước một lời thách thức. Lúc nào cũng vậy, cô nói:

- Tôi dẫn đầu.

Nói xong, cô bé bắt đầu leo lên mặt đá lởm chởm.

34. Chương 34

Chương 34

EELONG

(TIẾP THEO)

Trong khi tăng tốc để rượt theo, chiếc gig vàng lớn dần trước mắt Bobby và Kasha. Nhìn xuống đất, Bobby thấy hàng mấy ngàn gar đang lũ lượt trên lộ trình tới Nước Đen. Với Bobby, họ như một đoàn quân kiến, tất cả đều đang di chuyển về một mục tiêu. Bobby thúc khuỷu tay vào Kasha, rồi chỉ xuống. Kasha gật đầu, nói gọn lỏn:

- Không thể tin nổi.

Phía trước, rặng núi xám bao bọc Nước Đen đã hiện ra trước mắt.

Kasha bảo:

- Đừng lo. Chúng ta sẽ bắt kịp.

- Rồi sao?

Kasha không trả lời.

Bobby thật sự cảm thấy, hình như kế hoạch của Kasha là liều mạng như một chiến sĩ Thần Phong của Nhật, đâm sầm vào chiếc gig kia, hạ nó rớt khỏi bầu trời. Ý nghĩ đó làm nó khiếp đảm, Nhưng nếu đó là cách duy nhất để có thể ngăn chặn Saint Dane, thì có lẽ cũng phải làm. Bobby chỉ còn một hi vọng, Kasha là một phi công đủ tài để hạ cánh, sau khi đâm vào chiếc gig vàng. Một điều nó biết chắc: trên trục thẳng này không có chiếc dù nào. Nó sẽ không thể thoát ra như khi bay với chiếc phi cơ của Jinx Olsen. Nếu chiếc gig này rơi xuống, coi như nó cũng tiêu luôn.

Đã tiến gần chiếc gig vàng đủ để Bobby thấy klee phi công đang cúi xuống, chắc để kiểm tra lại bản đồ của Seegen. Bobby đoán, hẳn quá chăm chú vào nhiệm vụ, không ngờ đang bị theo đuổi. Kasha bay ngay phía sau chiếc gig vàng, như vậy nếu hẳn có liếc sang hai bên cũng khó thấy hai đứa.

Như đọc được ý nghĩ Bobby, Kasha nói:

- Tôi không muốn phải đâm vào hẳn. Nhưng nếu cần tôi vẫn phải làm. Có một cơ hội cho chúng ta có thể sống sót, nhưng tôi không dám chắc.

- Tôi cũng vậy. Có kế hoạch A không?

- Dưới chân gig có một bao dụng cụ. Chúng tôi giữ lưới thu hoạch và dụng cụ cắt tia tại đó.

- Lấy ra được không?

Kasha cười ngượng ngùng:

- Không. Nhưng chúng ta có thể thả xuống. Không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra, nếu đồng đồ đó rơi trúng cánh quạt chính của hẳn.

Bobby cười nhẹ nhõm. Vậy là kế hoạch của Kasha không là khủng bố tự sát. Nếu chúng có thể bay trên chiếc gig vàng, và thả bao dụng cụ xuống, lưới và những dụng cụ khác sẽ làm hư hỏng cánh quạt của hẳn.

Nó bảo:

- Tôi không khoái kế hoạch này. Cô có thể bay trên hắc được không? Coi bộ hắc bay nhanh quá.
- Nếu muốn, bất cứ lúc nào tôi cũng bắt kịp hắc. Nhưng chờ đến khi tới... đó.

Kasha chỉ tay về một hồ nước lớn mà trong chuyến tới Nước đen lần trước chúng đã đi vòng qua.

- Sẽ tốt hơn, nếu hắc đâm xuống nước, thay vì đâm bổ xuống những gar vô tội kia.

Bobby khoan khoái cười thầm. Kasha biết chính xác phải làm gì.

- Thắt chặt lại. Có thể rất sốc đó.

Bobby vội thắt dây an toàn quanh vai. Kasha cũng làm theo. Liếc qua, chúng thấy klee phi công đã gần tới bờ hồ. Chúng sẽ có một cơ hội rất ngắn ngủi, khi chiếc gig vàng bay thẳng qua mặt hồ. Vì sau đó, tên phi công phụ sẽ lại bay trên đầu đoàn gar đang nghìn ngịt ở phía bên kia hồ. Phải hành động gấp. Kasha nắm tay ga. Bobby cảm thấy chiếc gig rung lên. Nó tưởng chiếc gig đã bay hết tốc lực. Lầm. Chiếc máy bay nhỏ vọt lên, mạnh tới nỗi làm nó ép sát vào lưng ghế. Kasha cho mũi máy bay hướng lên, và hai đứa lên cao hơn nữa. Thời điểm phải cực kì chuẩn xác. Chúng cần phải bay ngay trên chiếc gig vàng, khá nguy hiểm, và thả túi dụng cụ xuống, trước khi klee phi công phát hiện chuyện gì đang xảy ra. Rồi còn phải mong sao cho chiếc gig đó hư hại đủ để đâm xuống hồ.

Bobby nín thở. Kasha điều khiển gig của hai đứa tới gần gig vàng hơn. Chỉ còn cách mấy mét, Kasha vặn một núm trên bảng điều khiển. Cùng tiếng máy nổ, là một cú sốc mạnh. Bobby nhớ lại tiếng động của phi cơ chở khách khi thả bánh hạ cánh. Nó đoán, Kasha đã mở cửa dụng cụ bên dưới.

Kasha cho chiếc gig nhẹ nhàng lướt tới, một tay trên cần lái, một tay trên bảng điều khiển, chỉnh những cánh quạt. Tim Bobby đập rộn ràng. Hai đứa thật sự sắp hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng Kasha đã không tính tới một điều. Vành đai mặt trời. Giải ánh sáng trên bầu trời đang ở phía sau hai đứa. Ngay khi vượt lên cao, sau chiếc gig vàng, bóng của chúng đổ xuống con mồi. Klee phi công thấy bóng đổ xuống quay vội lại nhìn. Hồng hét.

Bobby la lên:

- Thả túi đồ đi.
- Chưa ở phía trên hắc mà.

Chiếc gig vàng lao xuống, tránh sang bên trái. Kasha không hoảng hốt, bám sát theo. Cú xuống thấp thành linh làm ruột gan Bobby nhộn nhạo lên. Bây giờ mới là cuộc rượt đuổi thật sự, vì con mồi của hai đứa đang trốn chạy. Phi công của chiếc gig vàng rất điêu luyện. Hắc khéo léo đảo vòng né tránh. Kasha lượn vòng theo. Cả hai như những phi công phản lực trong một cuộc không chiến.

Kasha ra lệnh:

- Đừng rời mắt khỏi hắc.

Chiếc gig vàng đột ngột phóng vào một hẻm núi dốc. Kasha không bị lừa, vẫn bám theo, hướng mũi gig lên trời. Cú thay đổi hướng bay bất ngờ làm cả hai bật ra sau. Đầu Bobby đập mạnh vào lưng ghế. Cảm giác như một vật khổng lồ nặng đến mười tấn ngồi lên đùi nó. Toàn thân Bobby tê dại, chỉ đôi mắt là còn hoạt động được. Nó la lên:

- Nhìn kìa!

Chiếc gig vàng thành linh rơi thẳng xuống, như bị mất điện. Nó quay vòng vòng như một cái lông chim đang rơi xuống đất.

Bobby lại la lên:

- Sao thế? Nó bị hỏng máy rồi hả?
- Không. Hắc tắt cánh quạt. Tay này giỏi lắm. Nhưng tôi khá hơn.

Kasha không áp dụng lối bay của chiếc gig vàng. Trái lại, nó đâm bổ xuống, đột ngột đến nỗi hai đứa như rơi tự do, không trọng lượng. Mấy giây sau, cổ nện cơn buồn nôn, Bobby nhìn quanh tìm chiếc gig vàng, Nhưng... chiếc trực thăng nhỏ bé đã mất tăm.

Bobby kêu lên:

- Hắn đâu rồi?

Kasha cũng mất dấu hắn. Cô nhìn quanh, rồi la lên:

- Kìa.

Đúng vậy, chiếc gig đã nổ máy lại, bay tuốt dưới xa, ngược chiều với Kasha, hướng thẳng trở lại Leeandra.

Bobby kêu lên:

- Hắn bỏ cuộc, quay trở về rồi.

Kasha quan sát chiếc gig vàng, cố đoán tư tưởng của đối phương:

- Hắn biết không thể vượt qua được chúng ta, vì thùng thuốc nặng phía trước.

- Đúng. Vì thế hắn phải quay về.

Cả hai nhìn gig vàng bay sát ngọn cây. Cánh quạt hai bên quay theo vị thế ngang, song song với thân máy bay, làm giảm tốc độ thấy rõ.

Bobby hỏi:

- Sao hắn bay chậm lại.?

- Vì hắn sẽ không quay về, chỉ đang tìm cách chạy trốn thôi.

- Là sao?

- Hắn đang tìm vị thế, để phun phân bón.

- Nhưng vì sao hắn...

Bobby không nói hết câu, vì chỉ một giây sau nó đã hiểu ra: klee phi công biết không thể chống lại Kasha, vì vậy ít ra, hắn sẽ tìm cách đạt được một phần thành công trong nhiệm vụ. Hắn sẽ quay lại và rải thuốc độc xuống mấy ngàn gar trên mặt đất.

Gunny cười zenzen ra khỏi khe núi, nhìn xuống cảnh đẹp của lòng chảo dưới những thác nước. Theo sau ông là Boon và Mark.

- Oa!

Mark bật kêu khi vừa nhìn thấy rừng cây thung lũng và bảy ngọn thác đổ nước xuống hồ bên dưới. Vành đai mặt trời đã nhô lên khỏi vành đai lòng chảo, tỏa ánh sáng khắp mặt hồ, làm những ngọn thác long lanh rực rỡ.

Boon trầm trồ:

- Còn đẹp hơn cả những gì Pendragon đã tả. Thác nào là lối vào Nước Đen?

Ông Gunny trả lời:

- Ngọn thứ hai, tính từ bên phải.

Mark hỏi:

- Chúng ta có nên chờ Courtney và Spader không?

Ông nhú mày:

- Không thể liều lĩnh vậy được. Ta rất tiếc Mark ạ, nhưng chúng ta không biết thời gian còn bao lâu nữa.

Ý nghĩ bỏ lại Courtney làm Mark khổ tâm kinh khủng, Nhưng nó không cãi lại. Cảm giác có lỗi dấy lên trong nó, vì đã lôi kéo cô bạn vào vụ này. Nhưng nó cố xua ý nghĩ đó khỏi đầu, ít ra là lúc này. Nhiệm vụ bây giờ là phải chuyển thuốc giải tới Nước Đen.

Ông Gunny nói:

- Gần tới rồi, chúng ta phải ở sát bên nhau.

Ông vỗ về con zenzen mệt mỏi qua khỏi gờ đá, từ từ xuống dốc núi đá. Boon và Mark theo sát phía sau. Hai con vật gần kiệt sức, đi theo sức hút của trọng lực. Qua khỏi triển dốc phủ cỏ, tất cả tiến vào rừng cây. Càng gần tới hồ cây cối dày đặc.

Ông Gunny nói:

- Ngay khi vào Nước Đen, chúng ta phải tìm Aron, để báo cho anh ta biết mối hiểm nghèo đang tiến về đây, và chúng ta sẽ...

Một con tang không cho ông nói hết câu.

Nó thành linh phóng ra từ một bụi rậm, đánh ông bật khỏi lưng zenzen.

Mark la lên khi thấy Lữ khách cao lớn nhào xuống đất:

- Ông Gunny!

Vừa nhảy xuống khỏi zenzen. Boon vỗ mạnh lưng con vật la lớn:

- Daaa!

Con zenzen phóng đi, mang theo Mark vẫn còn trên lưng.

Boon gào theo:

- Tránh xa khỏi đây ngay!

Mark gào lên nắm chặt cái yên, để khỏi té vỡ sọ. Nó vội nhìn lại, thấy Boon đang nhảy tới con tang. Nhưng vì quay lại, nó mất thăng bằng, suýt ngã. Mark vội vàng nhìn thẳng, trong khi con zenzen phóng như điên qua rừng cây rậm rạp. Nó quắp chặt mấy ngón tay vào yên. Cành cây vùn vụt lướt qua, xé rách tay chân Mark. Con zenzen dù kiệt sức, nhưng sự bất ngờ và khiếp hãi tiếp sức cho nó. Mark biết nếu không kiểm soát zenzen, nó sẽ bị quăng khỏi yên, hay đập phải cây. Tay phải nắm yên chặt hơn, tay trái từ từ với dây cương. Nhưng sợi dây cứ nhảy tung tung trên cổ con vật, vượt khỏi tầm tay của nó. Nếu muốn được dây, nó phải nhích lên trên, và rời tay khỏi yên.

Con zenzen phóng như bay sát một cành cây. Mark bị cành cây gạt trúng vai, suýt rơi xuống đất. Đến nước này thì Mark phải hành động. Nó nắm yên bằng cả hai tay, thả lỏng hai đùi đau nhức, cổ trườn lên, ngổ vào yên. Khóa chặt chân quanh con vật, nó thả tay khỏi yên, vung lên nắm sợi dây cương. Ngực nó đập vào cổ con vật, đầu nó bật ra sau, làm nó suýt cắn phải môi, Nhưng hai tay nó đã nắm được cương.

- Oa!

Mark reo lên, ghì cương. Con zenzen không ngừng lại. Mark kéo mạnh hơn. Con vật vẫn tiếp tục phóng qua rừng. Sau cùng, Mark cuốn dây vào mỗi bên tay, nắm thật chặt, hết sức bình sinh, kéo mạnh cả hai bên dây, la lớn:

- Ta... đã bảo... OAAA!

Con vật chồm lên, rên rĩ, đi nước kiệu, rồi ngừng hẳn lại. Mark mệt đứt hơi... Nhưng còn sống. Nó cảm nhận thùng thuốc giải không hề xê chuyển. Nó vẫn đang trong nhiệm vụ. Nhìn quanh, Mark thấy đang ở giữa một cánh rừng xa lạ. Không biết đã đi xa tới đâu, nhưng nó biết chắc một điều: nơi này chẳng gần điểm ông Gunny bị tấn công chút nào. Nhìn lên, nó thấy không xa mục tiêu cần tới. Thác nước dẫn vào Nước Đen. Mark biết rõ nhiệm vụ của mình: chuyển thùng thuốc giải cho Aron.

Nhưng nó cũng biết, ông Gunny có thể đã bị thương. Cả Boon nữa. Nếu hoàn toàn thành thật với chính mình, Mark phải thú nhận là: nó khiếp đảm phải tiến bước mà không có họ. Vì vậy, thay vì hướng tới thác

nước, Mark nắm dây cương theo kiểu Boon vẫn làm. Con zenzen tỏ ra ngoan ngoãn, bởi nó quá mệt, không còn sức phản đối nữa. Con vật quay đầu. Mark thúc nhẹ một cái, người và ngựa thông dong trở lại đường cũ, nơi cả bọn đã bị tang tập kích.

Courtney thoăn thoắt leo lên vách đá, thành thạo như đang leo trong môn thể dục xuyên rừng ở nhà. Có nhiều hốc nhỏ và gờ đá để cô bé có thể vịn tay hay kê chân. Đôi giày bơi của Cloral, mềm như cao su, chẳng thua gì ủng leo núi, tuy không bảo vệ được cho cô nhiều. Nhưng cho cô cảm nhận được các khe đá và tìm được chỗ bám an toàn.

Spader leo ngay bên dưới Courtney, hết sức cố gắng tránh nguy hiểm. Anh ta không có kinh nghiệm bằng Courtney, nhưng sức lực thay cho sự thiếu kỹ thuật.

Courtney la với xuống:

- Chỉ có một quy luật, là tiến thẳng lên, đừng nhìn xuống.

- Vậy là hai quy luật chứ.

Cả hai đều cố không nghĩ đến chuyện lỡ sẩy chân tai họa sẽ như thế nào. Courtney hỏi:

- Sao tang có thể lên tận đây? Tôi tưởng chúng không leo được.

- Có thể còn lối lên khác dễ hơn

- Vì sao chúng ta không lên bằng lối đó?

- Vì không còn thời gian tìm kiếm. Nào, làm ơn nói ít thôi, leo đi.

- Đừng leo ngay bên dưới tôi. Lỡ...

Spader hiểu ý Courtney định nói gì: lỡ bị ngã, Courtney sẽ hất Spader văng khỏi vách đá luôn. Spader bảo:

- Vậy là ba quy luật. Bây giờ cô đang lên mặt sếp rồi đấy.

Anh ta vẫn ở ngay sau cô. Nếu cô ngã, anh sẽ ráng sức cứu cô và...thùng thuốc giải độc trên lưng cô.

Kasha nói:

- Chúng ta vẫn còn một cơ hội nữa.

Nó cho chiếc gig hạ xuống thật thấp. Bobby cảm thấy như đang rơi tự do. Kasha nắm cần lái, mắt không rời con mồi. Chiếc gig vàng đang bay là là mặt hồ, sửa soạn cho chuyến đi sát nhân hướng vào gar. Không sử dụng cánh quạt hai bên sườn, nên chiếc gig vàng bay rất chậm. Kasha cúi mũi gig xuống, tăng tốc. Chiếc trục thẳng mỏng manh rung lên bần bật. Bobby lo lắng nắm chặt hông máy bay, dù biết chỉ là phòng xa vô ích. Nó bòn chồn hỏi:

- Cô vượt qua được cú phóng xuống này chứ?

- Tôi nghĩ là được. Chưa thử bao giờ.

Bobby nuốt khan.

Kasha nói tiếp:

- Gay go nhất là phải canh đúng thời điểm để thả túi đồ xuống. Nếu thả hệt, chúng ta sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Bobby nói ngay:

- Vậy thì đừng thả hệt.

Kasha liếc xéo Bobby, rồi lại chăm chú vào con mồi. Chiếc gig vàng chở thuốc độc vẫn đang bay rất thấp trên hồ. Klee phi công nhìn lại xem kẻ truy đuổi đang tiến gần tới đâu.

Bobby nói:

- Nếu hấn thả thuốc độc đúng tầm đó, sẽ giết chết hàng ngàn gar.

- Bám chắc.

Kasha kêu lên, rồi tăng tốc bay thẳng. Một lần nữa cả hai lại bị bật ngửa ra lưng ghế. Kasha đẩy cần tốc độ tới đa. Hai đứa gào lên khi lướt qua hồ, lao vun vút tới chiếc gig vàng. Bobby liếc nhìn xuống bàn tay xù xì đầy lông lá của Kasha trên cần lái. Hình như Kasha phải hết sức chặt vật mới có thể nắm chắc được.

Kasha dỗ dành:

- Cố lên... chút xíu... chút xíu nữa thôi.

Chiếc gig vàng đã gần bờ. Chỉ vài giây nữa là nó đã vào đất liền, và sẽ vào vùng có gar đang di chuyển.

Kasha nói qua hàm răng nghiến chặt:

- Thấy cái van dưới bảng kiểm soát chứ?

Bobby nhìn xuống một núm cong màu đen nhô lên trên sàn, trả lời:

- Thấy rồi.

- Khi nào tôi nói kéo... hãy kéo ngay.

Bobby vươn tay xuống, nắm chặt núm vặn, nói:

- Sẵn sàng.

Phi công trên chiếc gig vàng đang dốc hết tâm trí vào nhiệm vụ cực kì quan trọng. Phía dưới, các gar đang tiến tới quá gần, đến nỗi Bobby đã nhìn rõ mặt họ. Nó biết, chỉ vài giây nữa thôi, tất cả bọn họ sẽ phải chết. Kasha đẩy cần lái ra trước, chút tốc độ cuối cùng đưa hai đứa tới thẳng phía trên chiếc gig vàng.

Kasha la lớn:

- Kéo!

Bobby giật mạnh tay nắm, một tiếng lách cách của kim loại vang lên, tiếp theo là tiếng xoắn vặn ken kết rợn người. Kasha kéo ngược cần lái, chiếc gig phóng vút lên. Bobby cố quay lại nhìn.

Chúng đã thả trúng mục tiêu. Đồng dụng cụ rơi ngay xuống mấy cánh quạt của chiếc gig vàng, làm chúng văng ra từng mảnh.

Bobby reo lên:

- Đúng điểm hồng tâm!

Cánh quạt hai bên sườn lưng nhùng mắc vào cái lưới vừa bung ra. Không bị phá hủy hoàn toàn. Nhưng chiếc gig vàng chỉ còn có thể xoay tròn tròn như một trái dưa hấu. Klee phi công nhảy ùm xuống nước, trong khi chiếc gig vàng lơ lửng trôi đi. Bobby thấy hấn rơi xuống trước, chiếc gig vàng mới rơi tõm xuống. Mấy cánh quạt gãy tiếp tục quay, làm nước sủi bọt, như một động cơ gắn ngoài tàu thủy. Chiếc phi cơ nhỏ mau chóng đổ nghiêng rồi chìm xuống nước.

Bobby và Kasha bay lướt qua những gar giật mình ngơ ngác chỉ tay lên hai đứa, như chúng là những quái vật biết bay thời tiền sử. Các gar đang vui vẻ đầu ngờ chuyển đi của họ suýt kết thúc bằng cái chết. Kasha lượn một vòng, rồi bay trở lại nơi chiếc gig vàng mới chìm. Trên mặt hồ chỉ còn mấy dợn sóng lăn tăn.

Bobby hỏi:

- Liệu thùng thuốc độc có bị vỡ không?

- Có lẽ không đâu. Loại thùng đó khá rắn chắc.

Bobby thở phào nhẹ nhõm, rồi bảo Kasha:

- Cô giỏi lắm.

Kasha cười tự mãn, hỏi:

- Theo cậu, như vậy đã kết thúc kịch bản của Saint Dane chưa?

Bobby trầm ngâm suy nghĩ một lúc, trả lời:

- Có thể. Nhưng... bất cứ lúc nào tôi nghĩ Saint Dane đã bị thất bại, thì y như rằng ngược lại.
- Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì? Trở lại Leeandra?

Bobby rầu rĩ nói:

- Hắn vẫn còn trong tay chín thùng thuốc giải nữa. Trở lại Leeandra thôi.

Nghiêng cánh chiếc gig, đánh vòng trở lại thành phố trong rừng. Kasha nhún cẳng lái, nói:

- Mong sao chúng ta không phải giải quyết vụ này tới chín lần nữa.

Mark phải qua một khóa bồi dưỡng học cách điều khiển con zenzen... một mình. Sau khi tìm đủ mọi cách leo lách con vật và hơn một lần bị va đập vào cây, cuối cùng nó cũng thành thạo. Một phần cũng vì zenzen đã kiệt sức, không còn chống trả nữa. Lồng vòng suốt nửa tiếng. Mark mới tìm được lối trở lại nơi bị tang phục kích.

Dấu hiệu duy nhất của cuộc tấn công chỉ còn là những mảnh vải rải rác trên đất rừng. Không thấy ông Gunny, cũng chẳng thấy Boon. Ngồi trên zenzen, suốt đời chưa bao giờ Mark cảm thấy cô đơn đến thế. Nó tự nhủ: “Đây không thể là chuyện phải thế thôi.”

Mark có cả chục ảo tưởng về những gì xảy ra, chẳng hạn như sát cánh cùng Bobby trong cuộc chiến chống Saint Dane. Nhưng chưa bao giờ nó mơ tới chuyện bị bỏ bơ vơ một mình, lạc đường, lo sợ Courtney đã chết, với hi vọng cuối cùng để cứu một lãnh địa được buộc sau lưng. Ngồi trên lưng zenzen, Mark thật sự không biết sẽ làm gì. Nó gần bật khóc.

Đúng lúc đó nó nghe một âm thanh. Thật ra âm thanh đó vẫn có từ trước. Nhưng lúc này nó mới để ý, âm thanh đều đều, trong trẻo. Ngược lên, Mark thấy đỉnh thác nhô cao trên những ngọn cây. Thác nước. Thứ hai tính từ bên phải. Mark hít một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra, cho bình tĩnh lại. Nó giật cương, thúc zenzen. Sử dụng kinh nghiệm vừa có được. Mark hướng con vật thẳng tiến về đoạn cuối của cuộc hành trình.

Tiến tới Nước Đen.

35. Chương 35

Chương 35

EELONG

(TIẾP THEO)

Kasha và Bobby đang vượt cao khỏi rừng, tiến về Leeandra. Kasha chợt phát hiện: xa xa nơi chân trời có những chấm đen. Nó hỏi Bobby:

- Cậu thấy gì không?

Bobby căng mắt nhìn. một đường nét đen, chạy song song mặt đất, đang tiến về phía hai đứa.

- Có. Cái gì thế nhỉ?
- Có lẽ là chim. Chúng ta sẽ bay cao phía trên chúng.

Kasha kéo ngược cẳng điều khiển, chiếc gig hạ xuống ngay. Vạch đen vẫn tiến thẳng. Để tránh hiểm họa bị va chạm, Kasha bay cao phía trên. Cả hai đứa ráng sức nhìn xuống vạch đen bí ẩn, cố nhận ra đó là gì.

Kasha bảo:

- Chắc là quạ. Nhưng trông lớn hơn... Ui da...

- Ui da cái gì?

Chúng đã tiến gần đủ để thấy đó không là một vạch thẳng. Đó là đội hình gig. Một chiếc máy bay dẫn đầu, những chiếc kia xòe ra như một mũi tên. Tất cả bay với mức độ chuẩn xác của quân đội, giữ đều khoảng cách. Bay trên cao, Bobby và Kasha đếm được tất cả là chín chiếc gig. Ánh sáng của vành đai mặt trời phản chiếu lên chín cái thùng màu vàng gắn trước mũi mỗi chiếc.

Bobby bàng hoàng thốt lên:

- Trời đất!

- Chín. Không phải là số may.

- Đây là một cuộc oanh tạc. Chúng sẽ dội bom xuống Nước Đen.

- Pendragon, tôi không thể hạ cả chín chiếc gig được.

Suy nghĩ thật nhanh, Bobby hỏi:

- Mình có thể tới Nước đen trước chúng được không?

- Tôi nghĩ là được. Chúng chở nặng nên bay khá chậm.

- Vậy thì chúng ta tới đó trước ngay đi.

- Để làm gì?

- Để biết chắc toán kia đã đưa thuốc giải tới đó chưa.

- Tôi không hiểu rõ ý cậu. Nhưng... Ok.

Kasha quay vòng chiếc gig 180 độ, hướng về Nước Đen.

Mark cho zenzen tiến tới chân thác, rồi ngừng lại để cảm nhận bụi nước vỗ lên mặt. Nó mệt rã rời, ê ẩm và khi nhảy xuống khỏi zenzen lần cuối cùng, nó cảm thấy lo sợ. Vỗ vỗ đầu zenzen, Mark nói:

- Cảm ơn nhiều lắm. Mình sẽ không quên cậu đâu.

Mark cố nhớ lại những gì Bobby tả phải làm sao để vượt qua cổng bí mật của Nước Đen. Đi quanh hồ nước dưới chân thác, nó quan sát bên ngoài, tìm những bậc thềm đá. Không thấy gì, cho đến khi nó che mặt vì chói ánh sáng của vành đai mặt trời. Lập tức, Mark thấy một hình dáng lơ mơ dưới nước, cỡ bằng cái bánh pizza. Nó rón rén đặt chân lên, nhún mạnh. Không bị rơi xuống nước. Thận trọng bước thêm mấy bước, nó thấy mình đang bước qua nước, phía sau thác và tiến vào một cái hang:

- Chúc mừng!

Một tiếng nói vang lên từ trong tối. Mark suýt tè ra quần. Nó đứng sững như tảng đá, cổ phần đầu với sự thúc giục ù té chạy trở ra, khi một bóng đen lờ lờ tiến lại. Đó là một gar. Anh ta xúc động run rẩy, dang hai tay ôm lấy Mark, kêu lên:

- Anh là người đầu tiên đây. Từ đâu tới?

Anh chàng gar này nói rõ ràng, chậm rãi như nói với một đứa trẻ. Mark nhận thấy, anh ta tưởng đang gặp một gar không thể nói chuyện một cách bình thường trôi chảy. Nó quyết định, để anh ta khỏi bị hốt hoảng, nên cũng nói chậm rãi và đơn giản, như khó khăn tìm lời:

- U... cảm ơn. Cần giúp. Cần gặp Aron.

Gã gar kinh ngạc:

- Aron? Sao lại biết Aron?

Mark có câu trả lời. Nhưng không muốn nói, chỉ lặp lại:

- Cần gặp Aron.

Gar đó nhìn quần áo của Mark rồi nhú mồm, anh ta đang chờ gặp những gar ăn mặc rách rưới, chứ không phải bộ áo tắm bóng mượt thế này.

Mark năn nỉ:

- Làm ơn đi. Quan trọng lắm!
- Thôi được. Đi theo tôi.

Ghi điểm rồi. Mark tiến bước.

Courtney leo lên đỉnh dốc đá, quỵ xuống vì kiệt sức. Cánh tay rã rời, bàn tay tê cứng, hai chân như không còn cảm giác. Ngay sau đó, Spader cũng lên tới và nằm vật xuống bên cô, nói:

- Có lẽ cô nên để tôi vác cái thùng thì hơn.
- Vì sao? Anh nghĩ tôi không mang nổi à?
- Không không. Chỉ nghĩ, như thế sẽ lịch sự hơn.

Ngồi bên nhau, cả hai ráng hít thở, Spader hỏi:

- Như vậy là cô đã làm được một việc cho Pendragon, đúng không?
- Câu hỏi kì cục, không đúng lúc tí nào.

Spader nhún vai:

- Chỉ để thư giãn một chút thôi mà.
- Nói rõ ra đi.
- Trước khi Pendragon trở thành Lữ khách, cô và cậu ta đã có cảm tình với nhau, phải không?
- Nếu anh muốn nói là chúng tôi mến nhau, thì đúng vậy.

Ngẫm nghĩ một lúc, Courtney nói:

- Bạn ấy có hay nhắc tới tôi không?
- Nhắc hoài, cậu ấy nghĩ cô là một cô gái duyên dáng. Bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao.

Courtney nhìn kỹ Spader. Cô bé thấy, anh chàng thủy vụ khá đẹp trai, trong bộ đồ tắm đen không tay, tóc đen dài tung bay trong gió. Courtney vội lắc đầu xua tan ý nghĩ đó, bèn lên nói:

- Hình như bạn ấy có cảm tình với một cô Lữ khách. Tên gì nhỉ? À, phải rồi, Loor.
- Nói rõ đi.

Courtney e thẹn mỉm cười. Spader bảo:

- Chuyện đó có phần đúng. Nhưng nếu cô hỏi ý kiến tôi, tôi nói thật, nếu cậu ấy say mê bất kỳ cô gái nào khác trong khi đã có được một cô gái hết lòng với cậu ấy như cô, thì cậu ấy điên rồi. Tôi muốn nói là, cô đã liều mình để giúp cậu ấy. Đó là một điều rất đặc biệt.

Courtney nhún vai:

- Anh cũng đã từng giúp cậu ấy nhiều lần.
- Giúp lẫn nhau, vì tôi là một Lữ khách.
- Thật ra thì... không chỉ vì Bobby mà tôi có mặt tại đây. Tôi không đến nổi vô tâm trong việc ngăn chặn Saint Dane, trước khi hắn có thể hủy hoại Trái Đất Thứ Hai.
- Tôi hiểu rồi, cô bạn. Vậy chúng ta hãy trở lại với nhiệm vụ đó.

Spader nhìn về hướng cần phải tới. Phía trước là đỉnh núi dài bằng phẳng, giống như mặt trăng. Cần cỏi và rải rác những tảng đá lớn.

Courtney bảo:

- Phía sau những tảng đá kia, đám cỏ tang ẩn núp lắm.
- Có thể. Nhưng chúng phải liều mạng lắm mới mò mẫm lên tận đây kiếm ăn. Tôi thấy không đáng ngại.
- Tốt. Vậy thì anh đi trước đi.

Spader nháy mắt, bắt đầu tiến về phía trước.

Kasha và Bobby bay qua thung lũng khô cằn trong đoạn cuối hành trình tới Nước đen. Mục đích là thăm dò nhóm của ông Gunny có gặp rắc rối gì trên đường vận chuyển thuốc giải độc không. Thời gian được tính từng giây quý giá. Phải bay nhanh hơn phi đội gig sát nhân, để tới Nước Đen trước khi chúng dội bom thuốc độc xuống đó. Vấn đề là: có đủ thời gian để cứu ngôi làng gar không? Chiếc gig của hai đứa mau chóng tiếp cận rặng núi đá. Nhìn lên trời tìm phương hướng, Kasha bỗng thốt lên:

- Có vấn đề rồi.

Bobby không thấy có gì lạ, hỏi:

- Cô nói sao?
- Tôi đã cho cậu biết pha lê cung cấp năng lượng cho gig thể nào rồi, đúng không?
- Đúng.
- Tôi cũng đã bảo, pha lê không lưu trữ được năng lượng. Chúng cần ánh sáng liên tục.

Bobby nhìn lên bầu trời. Vấn đề bỗng trở nên rõ ràng. Những đám mây đông xám xịt, dày đặc kéo ngang, đang tiến về phía vành đai mặt trời.

- Cô nói thật chứ? Chuyện gì xảy ra khi mây phủ vành đai mặt trời.
- Đầu tiên là không còn ánh sáng. Sau đó, chúng ta mất năng lượng.

Bobby nhìn rặng núi trước mặt, bỗng thấy xa xôi hơn mấy giây trước rất nhiều. Nó hỏi:

- Chúng ta vượt qua kịp không?

Kasha tăng tốc, nói:

- Đang cố thử đây.

Gar dẫn Mark đi qua đường hầm vào Nước Đen. Đã từng đọc nhật kí Bobby tả ngôi làng, nên Mark cảm thấy như đã biết nơi này. Tuy nhiên được nhìn trực tiếp vẫn thật bất ngờ. Nó được đưa vào một ngôi nhà rộng lớn, được gọi là Trung Tâm. Suốt dọc đường nó luôn cúi gằm, hi vọng anh chàng gar hướng dẫn đừng hỏi gì thêm nữa. Nó chỉ mong gặp Aron, nói cho anh ta biết mối nguy hiểm của làng, để họ có thể tìm cách sử dụng thùng thuốc giải nó đang cõng trên lưng. Mark được đưa vào một gian phòng khổng lồ, đầy những chiếc giường bỏ trống. Bobby đã tả về phòng này. Đây là nơi các gar sẽ ngủ đêm tự do đầu tiên.

Gar hướng dẫn bảo:

- Chờ đây.
- Cảm ơn.

Mark nói rồi ngồi xuống giường. Sau cùng, được nghỉ ngơi, Mark cảm thấy như được lên thiên đàng. Nó định gỡ dây buộc thùng trên lưng xuống, rồi lại thôi. Nó đâu tới đây để hưởng thụ sự thoải mái. Đây là công việc. Mấy phút sau, cửa cuối phòng bật mở. Gar dẫn đường bước vào với một gar nữa. Gar mới này thấp người, tóc đen dài tới vai, và... không một chút râu ria, giống y như Bobby đã tả về Aron.

Anh ta lên tiếng:

- Chào. Tôi là Aron. Vì sao anh biết tôi?

Mark cân nhắc, không biết nên thành thực đến độ nào. Rồi thấy không cần thiết phải e dè nữa, nó nói:

- Tôi là... là... Mark Dimond. Tôi là bạn của ông Gunny.

Hai gar bỗng đứng thẳng người. Mark không hiểu vì nó nhắc tới tên ông Gunny, hay vì họ kinh ngạc khi nghe một gar bên ngoài Nước Đen có thể nói một cách trôi chảy như thế. Mark hỏi:

- Anh quen ông Gunny, phải không?

Aron e dè gặt đầu. Mark nói tiếp:

- Tôi, ông Gunny và mấy người nữa bị tang tấn công. Hiện nay tôi không biết họ ở đâu. Có một hẻm đá dẫn vào núi. Nhưng đã bị bít kín. Anh cần cho mấy gar tới đó thông đường, nếu không sẽ không có ai đi qua được.

Aron nhìn gar kia, gặt đầu. Hấn vội vã đi ngay. Mark tràn trề hi vọng khe đá sẽ được mở đường.

Aron nói:

- Đó là lí do anh cần gặp tôi?

- Còn nữa. Nước Đen đang gặp nguy hiểm. Rất nguy. Klee sẽ tấn công ngay khi gar bên ngoài tới đây.

- Chúng tôi đã phòng bị chuyện đó rồi. Nước Đen được bảo vệ rất tốt.

-Ồ không. Không phải kiểu tấn công đó đâu. Chúng sẽ trút xuống một loại thuốc độc, có khả năng giết chết mọi sự sống trong Nước Đen.

Mark gỡ thùng xuống, đưa cho Aron:

- Nhưng hóa chất trong thùng này có thể chặn được vụ đó. Chúng tôi lặn lội tới đây để trao nó cho anh, giúp anh cứu Nước Đen.

Aron tò mò nhìn cái thùng. Mark mong sao nó có thể tìm được cách diễn tả mối nguy hiểm tốt hơn. Nếu không thuyết phục được Aron, Nước Đen sẽ bị tiêu diệt.

Aron hỏi:

- Ông Gunny biết chuyện này không?

- Biết. Cả hai người bạn tôi nữa và một klee nữa.

Vừa nghe từ “klee”, Aron hoảng hốt:

- Anh đưa một klee tới Nước Đen?

- Đúng. Tên cậu ấy là Boon. Đó là một người bạn. Ông Gunny cũng sẽ nói với anh như vậy. Nhưng lúc này, tôi không biết cậu ấy và mấy người kia ở đâu. Xin anh tin tôi, tôi đang nói toàn sự thật. Chúng ta phải tìm ra cách sử dụng thuốc giải này.

Aron gặt:

- Theo tôi.

- Tuyệt vời!

Mark reo lên, hí hửng theo Aron ra khỏi phòng. Nó khắp khởi mừng kế hoạch sẽ thành công. Chuyển hành trình đầy bất trắc có thể đã phải trả giá bằng mạng sống của Courtney, ông Gunny, Spader và Boon, Nhưng bù lại, nó – Mark Dimond – đã vượt qua, chuyển thuốc giải tới đây. Nhưng Nước Đen chưa an toàn. Các gar phải tìm ra cách sử dụng. Mark cố không lo lắng về ông Gunny và các bạn. Thời gian còn nhiều. Lúc này phải lo sao tìm ra cách dùng thuốc giải độc trước.

Aron đưa nó đi dọc hành lang dài tới một cửa phòng đóng kín và một gar đang đứng trước.

Aron chỉ tay vào cửa nói với Mark:

- Xin đi lối này.

Gar đang đứng mở cánh cửa. Mark bước vào trong. Điều nó nhìn thấy làm nó ngạc nhiên.

Đó là Boon, bị quán trong một cái lưới.

- Boon!

Mark vừa la lên, cánh cửa đã đóng rầm lại sau lưng. Mark quay lại, Aron đang nhìn hai đứa qua ô nhỏ trên cánh cửa, nói:

- Xin thứ lỗi. Tôi không hiểu anh định làm gì tại đây. Nhưng ngay thời điểm này, bất kể là bạn hay là thù, tôi không thể để cho bất cứ chuyện gì làm hỏng Mùa Vọng. Khi chúng tôi ổn định, tôi sẽ trở lại để bàn luận về ý định của anh. Có thể chỉ vài ngày nữa thôi.

Mark dí sát mặt vào ô cửa, gào lên:

- Không! Chúng ta không có được vài ngày nữa đâu.

Aron nhún vai xin lỗi, rồi quay đi. Gar đứng ngoài cửa không quay lưng lại. Bây giờ thì Mark đã hiểu hẳn đứng đó làm gì. Đó là một tay bảo vệ.

Boon lên tiếng:

- Ôi, giúp chút coi.

Klee lông nâu đang bị trói nằm dưới sàn, không nhúc nhích nổi.

Mark hỏi:

- Cậu không sao chứ?

- Lúc chưa bị trói thì không sao.

- Chuyện gì đã xảy ra cho ông Gunny?

Đám mây đen đang đến gần vành đai mặt trời, trong khi Kasha và Bobby bay mặt đất vì sợ thành linh cạn nguyên liệu. Nhưng chúng đã gần tới dãy núi.

Kasha nói:

- Đây là lúc quyết định. Hạ cánh hoặc liều bay qua núi.

Bobby nhìn đám mây:

- Hạ cánh xuống đây, chúng ta cũng đâu làm được trò trống gì.

- Vậy thì tiến tới.

Không để phí một giây, Kasha kéo cần lái, chiếc gig vọt thẳng lên. Chúng bay sát vách đá lở lĩm đến nỗi gần như Bobby có thể chạm tay vào mặt đá. Lên cao, lên cao mãi, hai đứa chạy đua với thời gian. Sau cùng lên tới đỉnh, Kasha nhả ga, chiếc gig vượt qua đỉnh núi. Bobby không rời mắt khỏi đám mây. Vành đám mây đã gần sát vành đai mặt trời. Nó thúc giục:

- Làm ơn bay lẹ lên đi.

Chiếc gig vút qua đỉnh núi lộng gió đua tốc độ cùng đám mây. Khi vừa sắp vượt qua thì chiếc gig chòng chành. Bobby gào lên:

- Chuyện gì vậy?

Giọng Kasha bình tĩnh:

- Sắp mất năng lượng

Bobby nhìn lên. Đám mây đang trôi nhanh hơn. Ánh mặt trời còn sáng, nhưng bị lọc qua dải mây giông đầu tiên trôi ngang.

Kasha bảo:

- Năng lượng không mất ngay lập tức. Nhưng khi xảy ra, nó xảy ra rất nhanh.

Bobby nín thở khi chiếc gig phóng qua khỏi đỉnh núi. Một lần nữa hai đứa lại bay cao trên mặt đất. Chiếc gig chao đảo, tiếng cánh quạt chậm lại thấy rõ.

Kasha tuyên bố:

- Tôi phải hạ cánh thôi.

Tại Bobby lòng bùng khi chiếc gig chúi mũi bay vù vù xuống. Nó sợ hai đứa xuống nhanh hơn cả sức hút của trọng lực. Nhưng không là phi công, Bobby ngậm miệng, nín thở.

Một giây sau, đám mây phủ kín vành đai mặt trời. Chiếc gig hoàn toàn mất năng lượng.

36. Chương 36

Chương 36

EELONG

(TIẾP THEO)

Chiếc gig màu xanh lục rít lên, đâm bổ xuống, vút qua Courtney và Sapder đang thận trọng lần bước xuống đoạn đường dốc nhất trong lòng chảo.

Courney kêu lên, suýt tuột tay bám:

- Oa! Cái gì thế?
- Một cỗ máy biết bay.
- Một cái máy đang rơi xuống thì đúng hơn. Liệu đó có phải là Saint Dane tấn công không?
- Chúng ta sớm biết thôi.
- Thật hả? Bằng cách nào?
- Chúng ta sẽ bị chết.

Kasha cố sức điều khiển cần lái để chiếc gig hướng mũi lên, tránh một cú rơi tự do. Chiếc trực thăng nhỏ cà giựt tới lui trong khi Kasha khéo léo tận dụng chút lực nâng cuối cùng của mấy cánh quạt còn đà quay.

Giọng Kasha có vẻ căng thẳng:

- Nếu còn có thể hướng mũi máy lên được, chúng ta còn cơ hội.

Bobby kêu lên:

- Hò kìa! Hạ xuống đó được không?
- Có thể. Nhưng... tôi không biết bơi.

Bobby liếc vội Kasha, nói:

- Cầu mong chúng ta gặp được rắc rối đó...

Thình lình chiếc gig tụt hẫng xuống mấy mét, làm bụng Bobby nhộn nhạo lên. Nó cố nói:

- Thật sự, hạ xuống hồ, còn hơn đâm vào cây hay đá... hay mặt đất.

Kasha bối rối:

- Được. Nhưng nếu hạ cánh an toàn, mà tôi bị chết đuối...
- Tôi không để cô bị chết chìm đâu.

- Cô là một phi công đại tài. Nhưng phải ráng tập bơi đi.

Cả hai ha hả cười, hoàn toàn thoải mái khỏi những giây phút khủng khiếp của chặng bay cuối cùng.

Kasha nói:

- Cảm ơn nhiều. Tôi sẽ nhớ điều đó.

Nhìn trời, nó nói tiếp:

- Tốt rồi. Những chiếc gig kia không thể bay cho đến khi mây tan. Chắc chắn chúng đã hạ cánh xuống thung lũng. Như vậy chúng ta sẽ có thêm chút thời gian nữa.

Bobby đứng dậy, đảo mắt nhìn quanh rồi kêu lên:

- Ngọn thác của chúng ta kia rồi.

Courtney và Spader trượt xuống đoạn dốc cuối cùng của vách đá, và đặt bước chân đầu tiên vào lòng chảo của những thác nước. Nơi hai người đứng chỉ cách khe đá bị tang phục kích chừng một mét.

Courtney nói:

- Chúng ta chưa chết. Như vậy, cái máy rơi đó không là một vụ tấn công.

Nhìn lòng chảo rộng mênh mông, Spader bảo:

- Và chúng ta vẫn còn thời gian. Kìa!

- Thác thứ hai tính từ bên phải.

Bùm!

Một tiếng nổ lớn dội ra từ khe núi, làm Courtney và Spader ngã quỵ xuống. Mấy giây sau, bụi đất mịn mù tuôn ra từ chỗ núi nứt hẹp đó.

Courtney ho sặc sụa:

- Cái quái gì thế?

- Có người đang dọn dẹp chỗ đá truồi. Tôi nghĩ, các gar đầu tiên đã đến rồi.

- Hay chính là Saint Dane và những klee của hắn.

- Dù gì thì chúng ta cũng vẫn phải tiến tới.

Cả hai đứng dậy, chạy xuống lòng chảo, tiến tới thác nước.

Mất một lúc lâu Mark mới gỡ được Boon ra khỏi lưới. Nó không có tài thắt nút, tháo nút lại càng tệ hơn. Trong khi Mark hí hoáy tháo gỡ lưới, Boon kể lại những gì đã xảy ra trong lòng chảo dưới chân thác. Nó bảo:

- Tôi nhảy lên lưng tang, kéo nó ra khỏi ông Gunny. Nhưng con quái đó hung dữ lắm. Nó như phát điên lên...

Mark hỏi:

- Ông Gunny không sao chứ?

- Không biết. Tôi chém trúng tay con tang. Nó nhảy bật ra sau. Tôi vội la lên, bảo ông Gunny chạy đi. Con quái đuổi theo ông, nhưng tôi đã kịp nhảy lên lưng nó, cắn ngay cổ nó một phát. Ôi! Cậu biết thịt tang tẩm đến thế nào không?

- Ồ... không.

- Hi vọng cậu không bao giờ phải nếm thử.

- Mình chẳng ngại đâu.

- Tôi quắp chặt cổ nó, nó vùng vẫy, cố quăng tôi đi. Nhưng tôi không chịu thua. Nó tiếp tục quăng quật cho đến khi tôi quá mệt, bị nó ném khỏi lưng.

- Cậu có bị nó tấn công không?

- Không. Chắc tôi đã làm nó bị thương nặng, vì nó chạy thẳng vào rừng. Đoán ông Gunny đã vòng lại thác nước, vì vậy tôi đi theo hướng đó. Lầm to. Vừa tìm được hang động sau thác, tôi bị các gar nhảy ra chặn lại. Tôi bảo họ là mình đi cùng ông Gunny. Chúng mình tới để bảo vệ Nước Đen. Nhưng họ không thèm nghe, trói nghiêng mình vào lưới, quăng mình vào đây. Tin nổi không? Mình tới để giúp, vậy mà bị ném vào đây như một tên tội phạm.

- Tổ thông cảm với cậu.

- Chúng ta phải làm sao đây, Mark?

Mark tháo nút cuối cùng, kéo lưới ra khỏi Boon, trả lời nó:

- Chúng ta phải ra khỏi đây.

Bobby và Kasha tìm đường xuyên rừng dưới lòng chảo, hướng tới ngọn thác dẫn lối vào Nước Đen. Bobby luôn nhìn trời, quan sát đám mây di chuyển. Cơn dông, lúc đầu là kẻ thù làm hai đứa phải bắt buộc hạ cánh khẩn cấp, bây giờ lại là cứu tinh cho chúng có thêm thời gian. Chừng nào vành đai mặt trời còn bị bao phủ, những chiếc gíg chuyên chở độc dược vẫn còn phải nằm ì trên mặt đất.

Bobby bảo:

- Mây đang di chuyển, nhưng không thể biết nhanh cỡ nào... Ui da!

Quá chăm chú nhìn trời, Bobby bị vấp, ngã nhào xuống đất.

- Thận trọng!

Kasha kêu lên, nhảy vào giữa Bobby và vật làm nó vừa bị vấp. Kasha gầm lên:

- Tang!

Bobby vội nhảy bật dậy, sẵn sàng chạy. Nhưng vừa thoáng nhìn, nó thấy không có gì đáng sợ. Đúng là một con tang. Nhưng đã chết.

Nó nhẹ nhõm nói:

- Tôi tưởng là vấp phải cục đá.

Hai đứa rón rén lại gần hơn. Mình con tang chết đầy vết cắt, một đường rạch gớm ghiếc ngay sau cổ.

Kasha bảo:

- Đó là những dấu vết của một klee. Tôi nghĩ là Boon đã qua đây.

Cúi xuống, sờ thân thể con thằn lằn, Kasha tiếp:

- Nó chết chưa lâu.

Cảm thấy có giọt nước rơi trúng má, Bobby lấy tay gạt đi, và nói:

- Mưa rồi.

- Tốt. Có thể cơn dông sẽ kéo dài.

Thêm giọt nữa rơi lên má Bobby. Nó đưa tay chùi, rồi nhìn:

- Đây, tôi bị chảy máu.

Kasha nhìn nó, nói:

- Không có đâu.

- Thế cái gì đây?

Đưa bàn tay dính máu, Bobby bảo:

- Có lẽ khi hạ cánh, tôi bị vật gì cắt phải.

Một giọt máu nữa rơi trúng bàn tay Bobby. Cả hai từ từ ngược lên...

Đong đưa cao trên cây là một bẫy lưới, với nạn nhân còn bên trong. Bobby nhảy ra sau, né chỗ máy rơi. Cây cối bên trên quá rậm rạp, khó mà nhìn thấy cái bẫy, nói chi tới vật bị mắc bên trong. Bobby căng mắt nhìn. Khi đã thấy rõ hơn, tim nó thất lại. Một cánh tay của gar thò ra ngoài lưới. Một cánh tay gar màu đen.

Bobby gào lên:

- Ông Gunny!

Kasha phóng tới, thoăn thoắt leo lên, móng vuốt bầu sâu vào thân cây. Nó nắm sợi dây treo cái lưới. Một chân cắt dây, một chân giữ phần dây bên dưới. Từ từ để dây trôi qua tay, nó gọi xuống:

- Tôi thả ông ấy xuống đây.

Bên dưới, Bobby đỡ lưới, nhẹ nhàng đặt Gunny lên mặt đất. Nó gọi Kasha:

- Giúp tôi gỡ lưới đi.

Kasha nhảy xuống, cắt lưới, giải thoát Gunny đang bất tỉnh.

Bobby rói rít gọi:

- Ông Gunny. Tỉnh lại đi. Cháu đây.

Nó đưa tay lên cổ ông, kiểm tra mạch. Kasha cầm cánh tay cụt của ông lên, nói:

- Ông ấy bị thương.

Bobby thấy vài vết bị tang quào, hèn chi máu rỉ nhỏ giọt.

- Ông ấy còn sống.

Nó nói rồi nhẹ vỗ má ông, gọi tiếp:

- Tỉnh lại đi, ông Van Dyke, chúng cháu rất cần ông.

Gunny cựa mình. Mí mắt động đậy, rồi mở ra. Ông nhìn quanh bối rối cho đến khi thấy Bobby.

Ông thều thào:

- Không có ý làm rách lòng, chú lùn. Nhưng ta hi vọng được tỉnh dậy trên giường của mình trong khách sạn Manhattan Tower hơn.

Bobby mỉm cười nhẹ nhõm:

- Rất tiếc là chúng ta chưa xong việc tại đây.

Nó giúp ông ngồi dậy, trong khi Kasha dùng mấy miếng giẻ băng bó vết thương.

Bobby hỏi:

- Ông còn bị thương ở đâu nữa không?

- Không, nhưng nhức đầu quá.

Kasha hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Ta, Mark và Boon bị một con tang tấn công thành công. Boon đã cứu mạng ta. Nó kéo quái vật khỏi ta và làm con quái bị thương khá nặng.

- Đúng vậy.

Bobby nói và chỉ tay về con tang chết. Ông Gunny nhìn xác con thằn lằn, lắc đầu:

- Eelong này quả là một nơi tàn bạo.

Kasha lại hỏi:

- Nhóm còn lại đâu rồi?

- Boon để Mark cười zenzen tới Nước Đen. Nó bảo ta chạy. Ở lại ta cũng không giúp được gì. Vì vậy ta cố chạy vòng lại thác nước, nhưng bị tang đuổi theo. Những con quái này chắc khoái mùi vị của ta. Nó nhảy lên vỗ, ta giật lùi và lọt ngay vào bẫy.

Ông cười khùng khục:

- Chưa bao giờ ta lại cảm thấy quá sung sướng vì đã làm một việc ngu đần như vậy. Chắc đã bị va đầu xuống đất, ta không nhớ nổi. Nhưng lưới đã kéo ta lên cao, thoát khỏi con quái vật. Điều cuối cùng ta còn nhớ được là, con quái nhảy chồm chồm lên nhưng không với tới ta, rồi ta ngất đi.

Kasha bảo:

- Chắc nó đã bị chảy máu tới chết trong khi cố vỗ ông.

Gunny đáp:

- Đáng đời nó.

Bobby hỏi:

- Còn Courtney và Spader?

Ông Gunny nhăn mặt:

- Bầy tang xô đá xuống đường hầm dẫn tới đây. Bobby, ta không biết họ bị thương hay còn kẹt lại phía bên kia.

Giọng nói quen thuộc chợt vang lên:

- Không bị kẹt mà cũng chẳng bị thương đâu.

Ông Gunny, Bobby và Kasha nhìn lên để thấy một hình ảnh đẹp như mơ: Spader và Courtney đang xuyên rừng, chạy tới.

Spader cười ngoác cả miệng:

- Làm sao mấy tảng đá và một ngọn núi có thể ngăn trở một cặp dũng cảm như hai chúng tôi được. Ồ, không có chuyện đó đâu, thưa quý ông.

Courtney chạy thẳng tới ôm Bobby. Bobby vui mừng ôm lại bạn. Nó hỏi:

- Bạn không sao chứ?

- Bây giờ thì ổn rồi. Bạn đã ở trên trực thăng hả?

- Ủa. Bay vào đây quá đã, há?

Spader hỏi:

- Mark và Boon đâu?

Ông Gunny bảo:

- Không biết. Hi vọng là đang ở trong Nước Đen.

Kasha lên tiếng:

- Chúng ta sắp hết thời gian rồi.

Bobby rời khỏi Courtney, trở lại công việc:

- Vấn đề là thế này: chín chục thăng chở đầy chất độc của Cloral đã hạ cánh xuống thung lũng. Ngay khi mây tan, chúng sẽ có năng lượng để cất cánh, bay tới Nước Đen.

Spader thông báo:

- Nay anh bạn, chúng tôi đã mất một thùng thuốc giải. Không thể giúp được nhiều đâu.

Kasha nói:

- Không có Mark, chúng ta chỉ còn lại một thùng.

Bobby hỏi Gunny:

- Ông đi nổi không?

Ông cố gắng đứng dậy, quả quyết:

- Đừng tưởng một tí trục trặc trong đầu và vài vết cắt làm ta phải lùi bước. Nào, theo ta!

Ông Gunny dẫn đầu cả nhóm trên đoạn hành trình cuối cùng, qua lòng chảo dưới chân thác, để tiến vào Nước Đen. Tới ngọn thác thứ hai tính từ bên phải, tất cả theo ông qua con đường đá nằm chìm dưới nước. Bobby đi sau cùng. Nó nhìn lần cuối đám mây dày bao phủ vành đai mặt trời. Chưa chiếc gíg nào có thể bay được. Nhưng nó cũng lại thấy... sau vành mây đen, là bầu trời xanh trong.

Thời gian đã cận kề.

37. Chương 37

Chương 37

EELONG

(TIẾP THEO)

Boon đứng trên ghế, quan sát cửa sổ của phòng giam nhỏ. Nó tuyên bố:

- Phòng này không được xây dựng làm phòng giam. Tôi nghĩ, mình có thể tháo bản lề ra bằng móng được.

Mark thì thầm:

- Làm đi.

Nó đứng canh sát cửa, sợ tên đứng gác ngoài phát hiện hai đứa đang âm mưu chạy trốn.

Vừa làm, Boon vừa hỏi:

- Ngay khi ra khỏi đây, chúng mình làm gì?

- Cứ giải quyết từng vấn đề một.

- Chúc mừng.

Từ sau thác nước, một gar reo lên khi thấy ông Gunny dẫn đầu cả nhóm tiến vào.

- Bây giờ các bạn đã về nhà, không còn gì lo sợ nữa...

Sững sờ khi thấy trong nhóm mới tới có một klee, hắn la lên:

- Klee!

Sáu gar xuất hiện ngay, tất cả đều trang bị vũ khí bắn lao.

Ông Gunny vội trấn an:

- Không sao đâu. Các anh biết tôi mà. Tôi là Gunny. Chúng tôi đã từng đến đây rồi. Cả klee này cũng vậy. Thấy vẻ mặt hần vẫn còn ngờ vực, ông Gunny đưa ra cánh tay cụt, hỏi:

- Nhớ không?

Bớt căng thẳng, hần ngoắc tay với các gar kia, nói:

- Nhớ rồi. Ông tới với Aron.

- Chính xác. Chúng ta là bạn. Tất cả chúng ta đều là bạn.

- Ông nên biết, Mùa Vọng tới rồi. Hàng ngàn gar đang đổ về, nếu thấy một klee, họ sẽ không dám vào đây.

Ông Gunny nhìn thẳng mắt gar, nói nhỏ nhẹ nhưng đầy thuyết phục:

- Tất cả đều sẽ tốt đẹp. Nhưng anh phải để chúng tôi vào. Nhiệm vụ quan trọng của chúng tôi là bảo đảm sao cho Mùa Vọng thành công.

Bobby biết ông đang sử dụng sức mạnh dẫn dụ của Lữ khách.

Gar bảo vệ lo lắng hỏi:

- Mùa Vọng có vấn đề gì sao?

- Sẽ không có gì nếu anh giúp chúng tôi. Chúng tôi cần phải tới Trung Tâm. Anh giúp được chứ?

Hần nhẹ lắc đầu như cố làm cho tư tưởng ổn định lại. Sau cùng hần nói:

- Được. Tôi có thể giúp.

Quay qua mấy bảo vệ kia, hần bảo:

- Thay vị trí tôi. Tôi đưa các bạn chúng ta vào Trung Tâm.

Ông Gunny nháy mắt với Bobby. Nó bảo:

- Ông đang làm chủ tình hình rồi đấy.

- Nhờ gar là những con người thật thà thôi mà.

Gar bảo vệ lên tiếng:

- Theo tôi.

Hần đưa tất cả vào đường hầm thông tới Nước Đen.

Bobby hỏi nhỏ ông Gunny:

- Ông có kế hoạch rồi chứ?

Gunny đặt ngón tay lên môi:

- Khi tới đó ta sẽ giải thích. Đừng làm hư chuyện tại đây.

Bobby gật đầu hiểu biết. Cho các gar này biết Nước Đen sắp bị hủy diệt vì một chất độc từ trên trời đổ xuống, sẽ gây hoảng loạn và làm họ chùn bước, mà lúc này mọi sự chậm trễ đều bất lợi. Tất cả đi xuyên đường hầm nhỏ hẹp cho tới khi tới cửa vào Nước Đen.

Vừa nhìn thấy quang cảnh của ngôi làng ẩn cư, Spader reo lên:

- Hô hây hô! Tất cả chuyện này là dành cho chúng ta sao?

Hàng trăm gar tập trung suốt hai bên đường vào làng, giống như sẵn sàng cho một cuộc diễu hành.

Bobby nói:

- Tôi nghĩ, họ đang chờ đón các gar.

Một em gái nhỏ chừng năm tuổi, đôi mắt xanh lơ tuyệt đẹp, chạy tới trao cho Bobby một bông hoa trắng, nhỏ nhẹ nói:

- Chúc mừng tới Nước Đen. Chúng em chờ đón quý vị từ lâu rồi.

Nhận đóa hoa, Bobby nói:

- Cảm ơn cưng.

Spader cười hà hà:

- Thấy chưa. Có thể họ cũng đón chờ chúng ta nữa đó.

Gunny nói với gar dẫn đường:

- Chúng ta phải mau chân lên.

Họ hấp tấp đi dọc con đường đầy ắp không khí hội hè với tiếng nhạc rộn ràng và mùi xào nấu của các gar dọc hai bên đường. Hầu hết các gar né tránh đường, khi nhìn thấy Kasha, nhưng Spader cố làm cho họ bớt căng thẳng. Anh chàng thủy vụ luôn nở nụ cười thật tươi, tay vẫy vẫy, cứ như một ông tướng đang duyệt binh trong ngày Lễ Tạ Ôn. Nhiều gar vẫy tay chào lại, thậm chí có gar hoan hô như đón những người hùng trở về từ mặt trận.

Courtney bảo Spader:

- Anh là một chính trị gia mới đúng.

- Chính xác. Nhưng... chính trị gia là gì?

Bobby và Kasha quan tâm tới thời tiết hơn. Cả hai chăm chú nhìn phần cuối của đám mây đen đang tiến gần vành đai mặt trời. Kasha bảo:

- Dù làm gì, chúng ta cũng phải làm lẹ lẹ lên.

Gar dẫn đường đưa cả nhóm qua thị trấn, vào Trung Tâm, rồi nói:

- Tới rồi. Cần tôi giúp gì nữa không?

Ông Gunny trả lời:

- Không. Cảm ơn nhiều. Anh có thể trở lại vị trí được rồi.

Hắn cười hớn hở:

- Hôm nay là một ngày rất xúc động, phải không?

Courtney chua chát:

- Anh chưa hiểu hết đâu.

Hắn không biết cô bé định nói gì, lẳng lặng chạy đi.

Bobby nhìn lên cơn dông đang trôi qua rất nhanh, nói:

- Không còn nhiều thời gian nữa đâu. Khi đám mây kia không còn bao phủ vành đai mặt trời, chúng ta sẽ tiêu. Phải tìm cách sử dụng thuốc giải này ngay đi.

Ông Gunny bảo:

- Ta đã có cách rồi.

Courtney reo lên:

- Thật sao?

- Chú lùn, ta ngạc nhiên là sao cháu lại không nghĩ ra. Cháu và Kasha đã từng tới đây rồi. Hai đứa đã nhìn thấy hệ thống tưới tiêu của họ mà.

Bobby và Kasha bối rối nhìn nhau, không hiểu ông Gunny định nói gì. Ông hỏi:

- Nhớ lần đầu tới đây không? Khi chúng ta đi vào làng...

Bobby la lên:

- Vòi phun nước! Trên cột đèn đường!

Courtney ngơ ngác:

- Họ có vòi phun nước trên cột đèn sao?

Spader còn ngơ ngác hơn:

- Vòi phun nước là gì?

Bước lại một cột đèn, ông Gunny vỗ thân cột, nói:

- Nước Đen phát triển trên một dòng sông chảy qua làng. Họ xây dựng một hệ thống nước ngầm rộng lớn, dẫn nước đi khắp thung lũng.

Kasha kêu lên:

- Nhớ rồi! Nước từ trong các cột này phun ra.

- Chính xác! Có nhiều ngàn cột như thế. Mỗi phân vuông trên Nước Đen đều thấm nước bởi màn sương tỏa từ hệ thống tưới tiêu này. Giống như mưa nhân tạo vậy.

Spader tấm tắc:

- Quá thông minh! Chúng ta có thể phun thuốc giải qua hệ thống này được không?

Ông Gunny trả lời:

- Ta đặt hết hi vọng vào đó đây. Vấn đề là phải tính sao để Nước Đen được phun thuốc giải ngay khi thuốc độc thả xuống. Nếu thuốc giải hiệu quả như anh nói, nó sẽ hoạt động như một mái dù, làm thuốc độc thành vô hại.

Courtney choàng tay ôm ông Gunny, reo lên:

- Ông là một thiên tài. Chúng ta thành công rồi.

Gunny lắc đầu:

- Chúng ta chỉ mới tới đây, chưa hành động gì. Bây giờ còn cần phải đưa thuốc giải vào hệ thống.

Bobby hỏi:

- Ông làm được chứ?

- Không. Nhưng ta biết ai có thể làm được.

Ông đưa cả bọn vào Trung Tâm, trở lại nhà kính trồng cây rộng lớn. Bước vào, Kasha và Bobby ngược nhìn lên lỗ hổng trên mái trần kính, nơi Saint Dane đã đập vỡ để tẩu thoát trong hình dạng một con chim.

Kasha rầu rầu nói:

- Phải chi mình sớm hiểu ra điều đó.

Ông Gunny đưa tất cả qua những hàng cây trồng trên giá, tới góc cuối phòng, tại đó có hàng loạt ống và van vắn đầy một mặt tường.

Bobby hỏi:

- Hệ thống kiểm soát tưới tiêu?

- Đúng. Lúc nào cũng có người trực tại đây. Hi vọng anh ta không nghĩ lễ Mùa Vọng.

Ông đi tìm gar trực. Courtney gỡ bình thuốc khỏi vai, nhẹ nhàng đặt xuống sàn, nói:

- Thú thật, mình không nghĩ là tới được đây.

Bobby bảo:

- Nhưng Mark đã không tới được.

Courtney nhăn nhó. Từ lúc bị tách ra, cô bé luôn lo lắng cho Mark.

Kasha nói thêm:

- Cả Boon nữa.

- Nếu có chuyện gì xảy ra cho họ...

Booby không nói hết câu. Cứ nghĩ đứa bạn thân nhất đang gặp nạn là tìm nó đau nhói. Spader bảo Bobby:

- Lần lượt giải quyết mà, anh bạn. Mình hứa, xong việc tại đây, chúng ta sẽ đi tìm họ.

Bobby gật, dù vẫn chẳng bớt lo lắng chút nào.

Vừa tiến tới, ông Gunny vừa nói:

- Nào, tôi muốn tất cả cùng gặp Fayne.

Ông đi trước một cô gái trông chưa quá hai mươi. Nhưng gar trong Nước Đen trông đều trẻ, nên khó đoán được tuổi cô ta. Nhỏ nhắn, tóc đen cắt ngắn. Bobby thấy cô ta có vẻ là người phải lao động vất vả. Hai bàn tay chai sần và hai cánh tay rắn chắc đã nói lên điều đó.

Ông Gunny tiếp:

- Fayne trực hôm nay. Cô ấy sẽ giúp chúng ta.

Giọng Fayne không được vui vẻ lắm:

- Đúng thế. Ngày trọng đại nhất lịch sử Nước Đen mà tôi phải trực ở đây.

Cô ta đứng vững vàng, hai tay chống sườn. Fayne rất nghiêm túc và thẳng thắn. Nhưng với vẻ ngẫu nhiên vậy, vừa thấy Kasha, cô vội thụt lùi kêu lên:

- Ôi! Klee!

Ông Gunny nói ngay:

- Yên tâm đi. Kasha là bạn của Aron. Cô ta tới đây để giúp gar.

Fayne nghi ngờ nhìn Kasha:

- Chưa từng thấy một klee nào đưa ra một móng tay để giúp gar.

Kasha nóng nảy nói:

- Tôi là một klee đặc biệt. Chúng ta bắt đầu được chưa?

Courtney trao bình thuốc giải cho ông Gunny. Ông nhìn tất cả, nói:

- Ta đã giải thích để Fayne hiểu rằng, các gar mới có thể đem theo vi khuẩn hay vi-rút gây bệnh vào Nước Đen.

Ông nháy mắt ra hiệu cho cả nhóm, thầm yêu cầu tất cả đóng kịch theo.

Fayne nói:

- Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện đó. Họ đã phải sống như loài vật, chắc mang đủ thứ bệnh trong cơ thể.

- Đó là lí do chúng tôi cần đưa bình thuốc này lên hệ thống tưới tiêu. Khi các gar tới, chúng ta có thể phun cái... cái...

Bobby nhắc:

- Tẩy uế.

- Đúng. Cái nước tẩy uế này. Rất nhẹ, nhưng có thể giết hết mọi mầm bệnh.

Ông đưa bình thuốc giải cho Fayne. Fayne ngờ vực ngắm nghía rồi hỏi:

- Ông bảo, Aron muốn tôi làm chuyện này?

Bobby lên tiếng:

- Aron rất quan tâm làm sao cho Mùa Vọng được suôn sẻ và muốn tất cả gar đều được an toàn.

Gunny nhìn thẳng mắt Fayne và sử dụng giọng thuyết phục nhất của Lữ khách, nói:

- Việc cô đưa thứ nước này vào hệ thống ngay lập tức là rất quan trọng. Nếu không làm gấp, sẽ là quá trễ. Cô làm được chứ?

Tất cả đều nhìn Fayne. Liệu cô ta có bị mắc lừa không.

Fayne nhún vai nói:

- Chắc chắn rồi. Không thể để bất cứ thứ vi trùng nào trong bọn họ làm chúng tôi bị đau ốm được.

Cả bọn thở phào nhẹ nhõm khi Fayne ôm bình thuốc, tiến tới hệ thống kiểm soát tưới tiêu. Spader đi theo để biết chắc mọi sự đều trôi chảy.

Courtney hí hửng:

- Chúng ta gần tới đích rồi.

Bobby tách khỏi nhóm, nhìn suốt căn phòng rộng đầy những cây trồng trên không. Lần đầu tiên từ khi đặt chân lên Eelong, nó cảm thấy như thể nó đã kiểm soát tình hình được một chút. Nhưng cái cảm giác nhẹ nhõm đó vẫn khiến nó bồn chồn áy náy lạ lùng.

Ông Gunny lại gần, hỏi:

- Sao rầu rĩ vậy, chú lùn? Chúng ta sắp cứu được Eelong và làm cho Saint Dane hết còn vênh váo. Phải vui lên chứ.

- Cháu vui, nhưng lo cho Mark.

- Đừng lo. Ta cá là ngay lúc này Boon đang đi tìm nó.

- Cháu còn lo chuyện tương lai nữa.

- Vì sao?

Bobby nhìn lên lỗ hổng trên trần kính:

- Ông Gunny, có thật là quy luật đã đổi thay không? Cháu không thể ngừng nghĩ tới những gì cậu Press đã nói. Đó là chúng ta không được xáo trộn các lãnh địa.

- Ta tưởng, chúng ta đã thông qua vụ này rồi mà. Nếu Saint Dane làm được, tại sao chúng ta không có thể chứ?

- Cháu biết, nhưng liệu đó có phải là toàn thể vấn đề không? Chúng ta là những người tốt. Chúng ta nên phải hành động một cách chính trực, hợp lí. Nghĩa là, khi nào nên phá lệ? Khi đó có thực sự quan trọng? Nhưng ai nói cho chúng ta biết chuyện nào là quan trọng?

- Ta nghĩ cứu một lãnh địa là rất quan trọng. Ta rất ghét phải nhắc lại chuyện không vui, nhưng cháu còn nhớ vụ khinh khí cầu Hindenburg chứ? Nếu chúng ta cứu con tàu đó, Trái Đất đã tận thế rồi.

Bobby nói ngay:

- Vụ này khác. Hindenburg cần phải bị phá hủy. Có thể Nước Đen cũng cần phải bị đầu độc? Ai biết được chứ?

Ông Gunny không có câu trả lời. Bobby tiếp tục:

- Giả dụ cháu bảo: nếu chúng ta bắt đầu chơi đúng kiểu Saint Dane, y chang như hần, mọi chuyện sẽ dẫn tới đâu? Chúng ta sẽ nhân danh việc ngăn chặn hần để làm thêm những gì nữa? Nếu chúng ta tiếp tục làm

những điều không đúng luật, chúng ta sẽ trở thành kẻ xấu như hấn không? Đó có phải là đường lối của “chuyện phải thế thôi” không?

Mặt ông Gunny thoáng u ám. Những lời nói của Bobby gợi ra một sự thật đáng sợ.

Spader thông báo:

- Cô ấy xong rồi. Dẹp Saint Dane sang một bên đi.

Tất cả tiến lại bảng kiểm soát. Courtney bảo Bobby:

- Chúng ta sẽ hạ hấn với mấy giây còn lại.

Bobby nín lặng. Mọi cặp mắt đều dồn về Fayne. Cô ta đang điều chỉnh thùng thuốc giải nằm nghiêng trên sàn, dưới tấm bảng có hàng loạt van vặn và khí áp kế. Cô gắn một ống kim loại nặng vào miệng thùng.

Bobby đột ngột hỏi:

- Nó sẽ hoạt động chứ?

Fayne rất tự tin:

- Chắc chắn. Chưa bao giờ thấy một nắp vặn như thế này, nhưng tôi đã chỉnh sửa lại. Chất gắn quá cứng. Cái thùng này nhỏ quá, liệu có đủ nước để hoàn tất công việc không đây?

Spader hấp tấp nói:

- Đừng lo. Thuốc giải độc cực kì mạnh.

- Hả? Thuốc giải độc?

Ông Gunny vội nói:

- Nước tẩy uế. Fayne, cô thử phun một chút xem tất cả đã ăn khớp chưa.

- Khớp mà.

Gunny nói mạnh mẽ hơn:

- Làm tôi vui chút đi.

Fayne nhún vai:

- Tùy ông. Bảo sao tôi làm vậy.

Cô ta đứng dậy, vặn mấy tay nắm trên bảng kiểm soát.

Courtney hỏi:

- Cô làm gì thế?

- Mở van cho tất cả hệ thống khởi động. Các vị muốn thế mà, đúng không?

Ông Gunny nói:

- Nước phải phun khắp Nước Đen.

- Thì đó, chúng là việc tôi đang làm đây. Bắt đầu.

Fayne cầm một tay nắm lớn màu đen, vặn từ trái sang phải.

Không có gì xảy ra.

Fayne nhíu mày lom lom nhìn mấy chiếc áp khí kế, rồi búng ngón tay lên một chiếc. Kim vẫn không nhúc nhích.

- Vô lí!

Fayne lăm bắm, rồi vặn thêm mấy núm và vặn thêm mấy áp khí kế. Lòng mày cô ta càng nhíu gần nhau hơn.

Ông Gunny hỏi:

- Trục trục gì vậy?
- Khoan.

Fayne quát lên. Cô ta kéo cái thùng ra khỏi dưới tấm bảng kiểm soát, nâng ngược lên, tháo ông sắt ra. Tất cả lo lắng nhìn nhau. Fayne quan sát miệng thùng, rồi kêu lên:

- A! Đây rồi. Vấn đề là có một vết nứt dưới miệng thùng.

Courtney hốt hoảng:

- Vết nứt?

Spader nói:

- Khi đi khỏi Cloral nó có sao đâu. Từ lúc đó chẳng có gì xảy ra cả.

Courtney bối rối:

- Có đấy. Nó bị trúng tên trong sân đấu wippen, và... và... tôi dè lên thùng khi ngã từ zenzen xuống lúc đá truồi. Có thể nắp thùng đã bị nứt.

Ông Gunny hỏi Fayne:

- Cô chữa được không?
- Được chứ.

Spader reo lên:

- Thấy chưa? Chẳng có gì phải lo.
- Nhưng chẳng có ích gì đâu.

Courtney vội hỏi:

- Vì sao?

Fayne tháo nắp thùng, quăng cho Courtney, trả lời:

- Vì thùng của cô trống rỗng rồi. Chất lỏng bên trong đã rỉ ra từ vết nứt. Hi vọng cô còn thùng khác nữa, vì trong này chẳng còn giọt nào.

Tất cả bàng hoàng, nhìn nhau tuyệt vọng.

Bobby chợt nhìn thấy một điều. Trên mặt Kasha. Một điều thật khó hiểu. Lông của Kasha bỗng đổi màu. Bobby ngẩn ra chăm chăm nhìn, cho đến khi thấy Kasha ngửa đầu nhìn lên trần.

Kasha thì thầm:

- Ôi! Không!

Sự thật làm Bobby giật nảy mình. Lông mặt Kasha không đổi màu. Mà thành linh Kasha ngập tràn trong luồng sáng. Ánh sáng của vành đai mặt trời. Căn phòng xanh lục thoát bùng sáng rực vì ánh sáng rọi qua tấm trần pha lê. Tất cả đều ngược mắt lên trời, tất cả đều chung một ý nghĩ:

Các chiếc gíg đã có năng lượng.

38. Chương 38 + 39

Chương 38

EELONG

(TIẾP THEO)

Mark và Boon chui qua cửa sổ phòng giam. Với móng vuốt của Boon, tháo gỡ mấy cái bản lề và khung cửa là chuyện nhỏ. Vả lại căn phòng này không được thiết kế để có thể giam giữ nổi klee. Hai đứa nhẹ nhàng lách ra ngoài, nép sát tường. Boon thì thầm hỏi:

- Bây giờ làm gì?
- Tụi mình phải đem cái thùng này tới ai biết cách sử dụng.
- OK, nhưng ông Gunny bảo chúng mình đến gặp Aron, hắn ném ngay hai đứa vào tù, bây giờ biết gặp ai?

Mark bối rối:

- Mình không biết. Có... có thể phải tìm cách thuyết phục Aron một lần nữa. Hay... có thể lúc này ông Gunny đã tới Nước Đen rồi. Hay... có thể tụi mình phải tự tìm cách sử dụng cái thùng này. Hay có thể...
- Có thể? Có thể hai đứa mình có biết phải làm gì.
- Đúng thế.

Từ một góc nhà bên kia đường, hai gar tiến ra, sững sờ khi nhìn thấy Mark và Boon. Cả bốn trở mắt nhìn nhau, không biết phải làm gì. Sau cùng...

Một gar la lên:

- Klee!
- Hắn rút ra cái còi thổi liên tục. Gar kia với tay ra sau lưng, kéo ra một vũ khí bắn lao.

Boon hét hồn, kêu lên:

- Ui da! Chuồn khỏi đây ngay.

Gar bóp cò, mũi lao bay vút qua đường. Boon xô mạnh Mark, và mũi lao cắm phập lên bức tường gỗ.

Mark vừa rớt rít vẩy tay vừa gào lên với hai gar:

- Đứng! Chúng tôi là bạn!

Hai gar kia không tin. Một mũi lao nữa phóng tới. Boon lăn xuống đất vừa đúng lúc mũi lao bay sát qua đầu.

Nó la lên bảo Mark:

- Chạy!
- Nhưng chúng mình tới đây để giúp họ mà.
- Nhưng nếu bị chết thì làm sao giúp được.

Nó đứng dậy, xô Mark cùng chạy. Vội nhìn lại, Boon thấy hai gar đang nạp thêm mũi lao khác. Chỉ một thoáng sau tiếng còi báo động vang lên.

Trong nhà kính cả nhóm đều nghe thấy tiếng còi báo động. Courtney hỏi:

- Chuyện gì thế?

Bobby cũng hỏi:

- Chẳng lẽ những chiếc gig tới đây nhanh đến thế?

Kasha nói ngay:

- Không. Chúng cần phải tái tạo năng lượng trước khi bay.

Ông Gunny hỏi:

- Tiếng còi đó là gì, Fayne?

- Tất cả chuyện này bắt đầu làm tôi lo lắng. Tôi phải đi gặp Aron thì hơn.

- Hả? Đó là còi báo động sao?

- Tôi biết ông bảo klee này thân thiện, nhưng có tới hai klee ở đây thì quá nhiều.

Spader nhảy tới, làm cô ta giật mình lùi lại:

- Cô nói “hai” là sao? Ở đây chỉ có một klee thôi.

- Một? Tiếng còi đó cho biết có thêm một klee nữa. Tôi đi tìm Aron.

Nói xong, cô ta chạy khỏi nhà kính.

Spader quay lại. Cả nhóm nhìn nhau, cùng chung một ý nghĩ. Spader nói ra thành lời trước:

- Boon!

- Đúng rồi. Cả Mark nữa.

Bobby reo lên, chạy ra khỏi phòng.

Vừa chạy theo Bobby, ông Gunny vừa căn dặn Kasha:

- Ở sát bên ta.

Ra tới đường, họ thấy một toán gar cầm súng bắn lao, hấp tấp chạy. Bobby hỏi theo:

- Chuyện gì vậy?

Một gar trả lời:

- Có một klee vượt ngục.

Bobby vội vàng chạy theo các gar.

Mark và Boon chạy thục mạng qua thành phố, cố gắng thoát khỏi các gar đang truy đuổi. Đường phố vắng tanh, vì các gar đang tụ tập phía đầu kia, để đón mừng các gar di tản về Nước Đen. Mark cố mở cửa một căn lều. Cửa khoá. Boon thử mở một cửa nhà khác, cửa cũng khoá. Nó vội né khỏi cửa khi một mũi lao phóng ngập vào cánh cửa gỗ.

Boon la lên:

- Chạy tiếp!

Hai đứa chạy lòng vòng giữa những căn lều, cố đánh lạc hướng những kẻ đang đuổi theo.

Mark hỗn hển:

- Vác thùng đi. Cậu chạy nhanh hơn tôi, có thể thoát được.

Nhưng chúng chỉ nhằm vào tôi mà bắn. Chúng ta phải cùng cố thoát.

- Mình không chạy nổi nữa. Hai bên sườn đau chết được.

- Rẽ đây.

Vừa nói, Boon vừa đẩy Mark ngoặt gấp sang trái. Nó kéo Mark xuống sau một bức tường đá thấp. Cả hai nín thở, cố không để lộ ra âm thanh nào tố giác chúng. Mấy giây sau, chúng nghe tiếng chân hai gar chạy qua. Hai gar cũng rẽ qua lối này, nhưng không ngờ Boon và Mark đã ngừng lại. Mark hựt hơi, nhưng cố hết sức nhịn thở cho tới khi chắc chắn là hai gar kia đã chạy xa. Boon lén nhìn qua bức tường, thấy hai kẻ truy đuổi vẫn đang tiếp tục chạy tới cuối phố.

Boon hỗn hển nói:

- Không thể ngờ chúng mình thoát nổi.

Đứng dậy, hai đứa nhảy qua tường, chạy ngược lại đường cũ.

Boon bảo:

- Tôi nghĩ, mình nên tách ra thì hơn. Gần tôi cậu sẽ còn bị nguy hiểm.

Tối ngã tư mà chúng đã rẽ trái, Boon nói:

- Tôi sẽ đi tìm ông Gunny và... coi chừng!

Ba mũi lao vun vút bay qua tai hai đứa. Một toán gar khác đang ủa tới. Mark và Boon cắm đầu chạy. Nhảy khỏi mặt đường, hai đứa chạy dọc dãy nhà, hi vọng cây cối trước sân bảo vệ chúng khỏi những ngọn lao. Lợi thế không thuộc về hai đứa. Vì toán này có tới bốn gar. Chuyện bị trúng lao chỉ là vấn đề thời gian.

- Kìa!

Mark kêu lên, rẽ trái giữa hai căn lều. Sau lều là một rừng cây.

- Có thể chúng mình sẽ đánh lạc hướng chúng trong rừng.

Hai đứa tiến vào một khu rừng nhỏ nhưng quá rậm rạp. Vì vậy chúng vẫn phải chạy dọc đường mòn. Càng lúc con đường càng hẹp hơn, chẳng bao lâu chúng phải chạy sát nhau. Khoảng năm mươi mét trước mắt, khu rừng kết thúc.

Boon tuyên bố:

- Tối cuối rừng, chúng mình tách ra. Chúng sẽ không biết phải đuổi theo hướng nào.

- Nếu chúng ta may mắn.

Hai đứa chạy tới cuối đường mòn, phóng ra khoảng trống và... đứng sững lại.

Mark bật kêu lên:

- Chúng ta không may rồi.

Hai đứa đang đứng trên bờ con sông chảy qua trung tâm Nước Đen. Không có lối rẽ trái hay phải. Đây là một con đường cụt toàn nước. Phía sau chúng, các gar đang chạy tới rất gần. Mark nhìn dòng nước chảy xiết. Nó tuyên bố:

- Mình bơi tệ lắm.

- Thật sao? Tôi thì hoàn toàn không biết bơi. Là klee mà, nhớ không?

Mark bối rối:

- Nhưng vẫn phải bơi. Còn đường nào khác đâu.

Phía sau, một gar dừng lại, rút súng bắn lao.

Boon hỏi:

- Nước có tác động gì tới chất trong thùng không?

- Tôi... tôi không biết. Boon, chúng ta phải vượt qua thôi.

Gar kia quỳ chân xuống, nâng súng lên.

- Mark, tôi không thể. Tôi sẽ bị chết đuối mất.

Súng bắn lao nhắm thẳng vào Boon. Mark kêu lên:

- Họ sẽ giết chết cậu.

Boon đặt tay lên vai Mark, sẵn sàng xô nó, la lên:

- Ở đây tôi có cơ hội hơn dưới nước. Cậu đi đi.

Boon rất mạnh. Mark biết không thể chống lại, nếu con mèo to đùng này xô đẩy nó. Mark hứa:

- Mình không để cậu chìm đâu. Chúng ta cùng đi và...

Mark nhìn qua Boon vào khu rừng, thấy gar đã sắp bóp cò.

- Coi chừng!

Boon quay phắt lại. Ngón tay của gar đang từ từ xiết cò...

Bobby Pendragon lao tới, phóng hai chân quặp chặt lưng hấn, thét lên:

- Daaaa!

Gar đó đổ nhào tới trước, mũi lao bắn trúng mặt đất. Loạng choạng đứng dậy, thấy Bobby, hấn la lên:

- Làm gì vậy? Klee sắp chạy thoát rồi.

Hấn rút ra một mũi lao khác, nhưng chưa kịp nạp vào súng, hấn bị Spader ôm chặt.

Spader nói:

- Hôm nay bắn thế là quá đủ rồi, anh bạn.

Các gar khác chạy tới rút súng. Bobby nhảy tới trước mặt họ, dang hai tay, ra lệnh:

- Dừng lại. Họ là bạn.

Một gar la lên:

- Klee không là bạn.

Kasha bước tới sau hấn, đặt bàn tay lông lá lên vai hấn, bình tĩnh nói:

- Có một số klee là bạn.

Hấn hoảng hốt lảng ra xa.

Ông Gunny chạy tới, thở gấp. Đứng bên Kasha, ông đưa tay lên nói:

- Yên tâm đi. Đó là sự thật. Hai klee này là bạn.

Sự hiện diện của ông đầy ấn tượng. Anh chàng gar không biết phải phản ứng sao, hay phải tin vào điều gì.

- Bobby!

Mark reo lên, cười hớn hở, chạy tới ôm chầm lấy bạn.

Bobby nắm vai nó hỏi:

- Cậu ổn chứ?

- Bây giờ thì ổn rồi. Trời đất, không thể tin nổi là gặp cậu đúng lúc này. Spader nữa. Courtney không sao chứ?

- Bạn ấy không sao. Đang ở trong Trung Tâm.

Boon lại gần, nói:

- Tôi nợ cậu một lần rồi đó, Pedragon.

Mark vội nói:

- Bobby, không thể nào tin nổi. Mình cố đem thùng này tới cho Aron, nhưng hấn khoá nghiền hai đứa mình vào phòng giam. Không biết phải làm sao, nên hai đứa mình...

Kasha ngắt lời:

- Khoan. Nghe đi.

Tai ả mèo dựng lên. Tất cả nhóm cũng lắng nghe.

Bobby nói:

- Hình như tiếng còi báo động từ Trung Tâm.

Spader bảo:

- Mình cũng nghe... hình như... hình như... Vô lí quá. Nghe như tiếng tàu cao tốc.

Kasha nhìn lên trời, nói:

- Không phải tiếng tàu.

Tất cả cùng nhìn lên. Qua cành lá, bầu trời xanh trong. Mây đông đã tan từ lâu. Bobby nói:

- Bây giờ thì tôi nghe rõ rồi.

Ngay sau đó, tất cả đều nhìn thấy chúng. Chúng bay với đội hình chữ V hoàn hảo, như một bầy ngỗng. Chúng đang bay qua Nước Đen, với tiếng cánh quạt vù vù quen thuộc, nhún lên gấp... chín lần.

Mark ngơ ngác hỏi:

- Chúng là gì vậy?

Kasha trả lời:

- Tử thần bay.

Chương 39

EELONG

(TIẾP THEO)

Đội hình zig bay cao ngay trên Nước Đen.

Bobby buồn bã:

- Chúng ta tiêu rồi.

Kasha nói ngay:

- Chưa đâu. Chúng không phun thuốc độc từ trên độ cao đó. Gió sẽ đánh tan đi mất.

Ông Gunny phỏng đoán:

- Chúng đang bay để thám sát địa hình.

Boon bi quan hơn:

- Hoặc chúng đang chờ đoàn gar đầu tiên tiến về đây.

Spader nói ngay:

- Dù chúng làm gì, cũng có nghĩa là chúng ta vẫn còn thời gian.

Bobby nhìn Mark hỏi:

- Cậu còn đi nổi không?

Mark đứng thẳng người, nói:

- Chuyện nhỏ.

Tất cả vừa định quay lại Trung Tâm, các gar lăm lăm vũ khí chặn đường ngay. Một gar ra lệnh:

- Dừng lại. Chưa có tiếng nói của Aron, tất cả phải ở tại chỗ.

- Aron đây.

Aron và mấy gar nữa đang hấp tấp tiến lại. Anh ta lên tiếng hỏi ngay:

- Ông Gunny, chuyện gì thế này?

- Aron, những cái máy biết bay kia sắp thả thuốc độc xuống Nước Đen. Chúng tôi có thể ngăn chặn chúng, nhưng trước hết, chúng tôi cần trở lại Trung Tâm.

Mark chỉ cái thùng trên lưng, bảo:

- Tôi đã nói với anh rồi.

Aron nhú mồm:

- Nhưng Mùa Vọng...

Bobby ngắt lời:

- Mùa Vọng là mục tiêu của chúng. Chúng muốn các anh tập trung vào một nơi.

Ông Gunny nài nỉ:

- Xin nghe tôi, Aron. Anh phải đưa chúng tôi trở lại Trung Tâm.

Các gar có vẻ bối rối, lê bước lui tới, không biết phải làm sao. Tin Nước Đen sắp bị đầu độc là họ không thể yên tâm. Họ đều hướng về Aron, chờ câu trả lời. Aron nhìn lên trời, chăm chăm ngó theo những chiếc gíg xa xa đang khuất dần.

Ông Gunny vội nói:

- Chúng sẽ trở lại. Và chúng sẽ trút trận mưa chết chóc xuống Nước Đen. Mùa Vọng, cũng như cái ngày gar bị tuyệt chủng này, mãi mãi sẽ không bao giờ được biết tới.

Aron nhìn thẳng ông Gunny:

- Gunny, ngay từ phút đầu gặp nhau, tôi đã tin tưởng ông. Đừng để tôi phải hối tiếc.

Giọng ông Gunny tuyệt đối tự tin:

- Anh sẽ không bao giờ phải ân hận đâu.

- Vậy thì đi.

Quay lại mấy gar kia, Aron ra lệnh:

- Hộ tống họ trở lại đó ngay.

Từ kẻ săn đuổi, các gar trở thành bảo vệ. Họ phóng theo đường mòn, cùng nhóm Lữ khách và phụ tá, những kẻ nắm trong tay cơ hội cuối cùng có thể cứu lãnh địa Eelong.

Tất cả hấp tấp chạy qua làng, trở lại Trung Tâm. Tất cả đều lo lắng ngược nhìn trời, tưởng như những chiếc gíg tử thần đang bay trở lại. Gần tới Trung Tâm, họ nghe tiếng reo hò vọng lại.

Aron hãnh diện thông báo:

- Bắt đầu rồi. Những gar đầu tiên đã tới.

Đây là một khoảnh khắc của vinh quang. Gar đã trở về nhà. Bao thế hệ của hải hùng và đàn áp đã chấm dứt. Tuy nhiên, không ai biết kết thúc sau cùng này sẽ ra sao.

Bên ngoài Trung Tâm, Courtney bồn chồn nện gót lui tới, trong khi Fayne đứng dựa tòa nhà. Cô ta bảo Courtney:

- Cô làm tôi rối cả ruột.

- Như thế còn là ít đấy.

Fayne chưa kịp hỏi ý Courtney định nói gì, thì nhóm của ông Gunny chạy tới. Vội vàng gỡ cái thùng khỏi vai Mark, ông đưa cho Fayne, nói:

- Gắn vào ngay đi.

Fayne nhìn Aron. Aron gật đầu chấp nhận. Cô ta nhún vai, quay vào trong. Courtney theo sát, để bảo đảm không có gì sai lạc xảy ra.

Mark chỉ tay về phía cửa vào Nước Đen, kêu lên:

- Nhìn kìa!

Từ xa, một dòng gar đông đúc xuất hiện ra từ đường hầm. Họ đang được nhìn lần đầu Nước Đen. Ngôi nhà của gar. Các gar của Nước Đen nồng nhiệt đón chào họ như những người hùng chiến thắng. Đúng là quang cảnh của một thành công huy hoàng. Bobby nhìn trộm Aron. Đôi mắt anh ta long lanh trào lệ.

- Hô hây!

Nghe Spader la lên, tất cả đều quay lại nhìn. Spader chỉ tay lên trời, nói tiếp:

- Chúng quay lại rồi!

Tất cả hướng về rặng núi trên đường hầm vào Nước Đen. Như một đám mây báo điềm gở, đội hình gig xuất hiện. Lần này chúng bay thấp hơn nhiều, vượt qua những đỉnh núi lởm chởm.

Boon thét lên:

- Chúng ta quá muộn mất rồi.

Kasha tuyên bố:

- Chưa muộn. Chúng còn quá cao và bay theo chiều gió. Chúng sẽ quay lại, lúc đó mới là màn trình diễn của kẻ sát nhân.

- Vậy thì chúng ta hãy sẵn sàng đập tan ý đồ của chúng.

Gunny tuyên bố, rồi dẫn đầu tất cả vào trong.

Bên trong nhà kính, Fayne đánh nhanh nhẹn móc ráp thùng thuốc giải thứ ba – và cũng là thùng cuối cùng – và hệ thống.

Không khí căng thẳng tốt độ, nhưng tất cả chỉ lẳng lặng đứng nhìn, vì sợ làm Fayne lãng trí. Sau cùng Fayne ngừng lên, nhả mặt, run giọng nói:

- Các vị làm tôi bối rối quá. Tôi không quen làm việc trước một nhóm khán giả như thế này.

Ông Gunny bảo:

- Cô làm tốt lắm. Liệu thùng này còn đầy không?

Fayne vặn một núm trên bảng kiểm soát, một cây kim trong áp khí kế di chuyển ngay từ trái sang phải.

- Đầy tới miệng thùng. Không thể tin nổi, thùng nhẹ vậy mà còn đầy nguyên.

Tất cả thở phào, nhẹ nhõm.

Courtney choàng tay ôm chặt Mark:

- Nhờ cậu đó, Mark.

Fayne cầm núm vặn để chuyển thuốc giải vào hệ thống, hỏi:

- Tôi mở nhé?

Tất cả cùng la lên:

- Không!

Fayne giật mình, lùi lại:

- Được rồi! Được rồi!

Ông Gunny giải thích:

- Chúng ta phải chờ đúng thời điểm.

Fayne hỏi:

- Là khi nào?

Kasha chỉ tay lên trời:

- Sắp rồi. Chúng đang trở lại.

Qua tấm trần pha lê, tất cả có thể nhìn suốt tới những dãy núi xa xa bên kia Nước Đen. Một lần nữa, đội hình gig đã trở lại. Vì còn quá xa, nên trông chúng như bầy kiến bay, nhưng không thể lắm được. Lần này, khi vượt qua đỉnh núi, những tử thần phóng thấp xuống thung lũng. Cùng một lúc, chúng mau chóng tản ra, chiếc này bay cách chiếc kia một khoảng rộng, đủ phủ kín mặt đất.

Kasha thông báo:

- Bây giờ mới là lúc chúng ra tay.

Courtney la lớn:

- Làm đi!

Fayne đặt tay vào núm vặn, sẵn sàng...

Bobby bỗng kêu lên:

- Ngừng lại.

Tất cả kinh ngạc nhìn nó. Ông Gunny cảnh giác:

- Chú lùn, không ra tay ngay thì không bao giờ còn có cơ hội nữa.

Bước lại bằng kiểm soát hệ thống tưới tiêu, Bobby đứng sát núm vặn.

Courtney bối rối hỏi:

- Cậu làm gì vậy, Bobby?

Bobby nhìn tất cả, nói:

- Tôi không tin đây là đường lối của... chuyện phải thế thôi. Đây có thể là một việc làm hoàn toàn không đúng, nhưng vì nó sẽ xảy ra, nên tôi sẽ là người làm chuyện này.

Nắm núm vặn, nó nhìn lại tất cả, nói:

- Tôi không tin quy luật đã đổi thay, mà chính chúng ta thay đổi.

Bobby kéo núm vặn.

39. Chương 40

Chương 40

EELONG

(TIẾP THEO)

Những chiếc gig tiến hành cuộc tấn công với sự chính xác hoàn hảo. Ngay khi vượt qua núi, tiến vào Nước Đen, chúng tản đội hình rộng khắp. Chúng phóng xuống, đồng thời khởi động cánh quạt hai bên sườn để

giảm tốc. Các phi công klee biết chính xác phải làm gì. Họ đã tiến hành phi vụ này nhiều lần để rải phân bón trên những trang trại bao la của Eelong.

Nhưng lần này họ không rải phân bón.

Tại cửa vào Nước Đen, các gar hớn hở tràn vào thung lũng bí mật. Dòng gar chảy dài qua đường hầm, ra khỏi chân thác, qua lòng chảo, để tiếng tới hẻm đá, xuyên qua núi. Dòng người tiếp tục đi qua nơi tang phục kích và đã được dọn sạch, tới nửa con dốc ngoằn ngoèo chữ chi. Phía bên kia, hàng ngàn gar khác tìm đường qua thung lũng đá, để kết hợp với dòng gar dài dằng dặc, sẽ đưa họ về nhà.

Bên trong Nước Đen, không khí như ngày hội. Âm nhạc rộn ràng. Những bàn dài ê hề hoa quả, bánh mì chờ đón những gar đói khát mới tới. Những gar vừa tiến vào với những khối lập phương kết nối sáng rực, được chào đón ngay bằng những vòng tay ôm và nước mắt. Chẳng khác nào một cuộc đoàn tụ của một đại gia đình đã được chờ đợi từ lâu. Họ mệt lả sau cuộc hành trình dài nhưng tái phục hồi sinh lực với ý nghĩ về sự khởi đầu một đời sống mới tốt đẹp hơn. Một số gar tỏ ra e dè, vì dù sao suốt đời họ đã bị đối xử như thú vật. Nhưng nỗi sợ hãi tan biến ngay, sau khi được đón tiếp ân cần, và hiểu ra lời hứa của Nước Đen là sự thật.

Các phi công klee nhìn hai bên, để biết chắc đã giữ khoảng cách chính xác với nhau. Phi công bay đầu chỉ huy vụ tấn công phối hợp này. Hắn đưa cao bàn tay lông lá lên khỏi đầu. Phi công bay hai bên cũng làm theo. Lần lượt cho tới phi công bay cuối đội hình cũng đưa tay lên. Tất cả đã sẵn sàng.

Phi công chỉ huy bỏ tay xuống ra hiệu. Cuộc tấn công bắt đầu.

Các phi công mở van trên chiếc gig của họ, phóng chất độc của Cloral ra. Chất lỏng chết người từ các thùng phun ra trong dạng gas màu xanh lục. Chiếc gig dẫn đầu phun trước, rồi tới những chiếc khác. Từ mỗi chiếc gig, khí độc kéo dài, rồi kết hợp với nhau thành một lớp mây dày đặc màu xanh lan rộng. Đám mây chết người bỗng bồng bềnh trôi từ từ, vì gas không nặng hơn không khí bao nhiêu. Mỗi giây, khí độc từ chín chiếc gig phun ra càng dày đặc hơn. Khi đám mây gas quá dày, gần như bao phủ hết ánh sáng từ vành đai mặt trời, khí độc bắt đầu từ từ sa xuống đất.

Các gar trong Nước Đen bắt đầu hướng dẫn những gar đầu tiên vừa tới xuống làng. Họ cần di chuyển đám đông, để dành chỗ đón tiếp những gar đang tới. Đang đi dọc theo đường mòn, họ chợt phát hiện hình ảnh kì lạ phía chân trời. Họ thấy chúng như một đàn chim. Điều lạ lùng là, những con chim này đang kéo theo một đám mây màu xanh lục phía sau chúng. Các gar của Nước Đen ngơ ngác nhìn nhau, tự hỏi có ai trong số họ biết sự kiện này là gì không.

Các gar mới tới chỉ trỏ, cười ha hả. Với họ, tất cả đều mới mẻ và thú vị. Sự kiện này cũng chỉ là một điều kì diệu nữa của Nước Đen thôi.

Phi công dẫn đầu nhìn lại đám mây màu xanh khổng lồ do hắn và đồng đội đã tạo ra. Hắn không thấy một chỗ nào bị gián đoạn trong đám mây dày đặc. Vội vã ước tính khí độc đã bao phủ khắp Nước Đen, hắn nghĩ nhiệm vụ của hắn và đồng đội đã được hoàn tất trên cả tuyệt vời. Hắn mỉm cười đắc thắng.

Những gar của Nước Đen lại thêm một bất ngờ nữa. Một âm thanh xì xì hình như nổi lên khắp nơi. Đó là một âm thanh quen thuộc, nhưng thường chỉ nghe thấy vào ban đêm. Chưa bao giờ xảy ra giữa trưa, nhất là trong một ngày trọng đại như hôm nay. Nhưng dù lạ lùng, âm thanh đó nghe rất thật.

Hệ thống trung tâm tưới tiêu đang hoạt động.

Vòi phun được đặt khắp nơi. Trên các trụ đèn dọc đường phố, trên các trang trại quanh làng, thậm trí trên cây cối trong rừng. Nước tỏa ra như sương mù, không khí ẩm ướt, không bao lâu sau, các gar đều ướt sũng.

Các gar mới đón nhận điều này như một sự đối xử kì diệu nữa. Họ vui mừng la hét khi được nước tẩy sạch hết quá nhiều những kỉ niệm đau đớn khủng khiếp. Họ nhảy nhót, lăn đùng vào những vũng nước, thậm trí có gar quỳ gối, vớt đầy hai tay nước, uống ừng ực.

Bobby và tất cả nhóm chạy ra khỏi Trung Tâm để thấy các vòi phun đang hoạt động. Lập tức họ bị ướt sũng vì bụi nước. Từ bảy, tám mét trên cao, nước phun như mưa đông.

Mark hỏi:

- Nếu hệ thống này không hoạt động được, liệu chúng ta ở trong nhà có an toàn hơn không?

Ông Gunny nói:

- Nếu nó không hoạt động, mà chúng ta ru rú ở bên trong, chỉ làm trì hoãn mọi sự thôi. Ta thà chết gấp còn hơn.

Bobby bảo Spader:

- Nhiều nước quá, tôi e thuốc giải độc trải quá mỏng.

Giọng đầy tin tưởng, Spader nói:

- Đừng lo, Pendragon. Ông Manoo bảo, không cần nhiều cũng ngăn chặn được thuốc độc.

- Anh tin ông ấy à.

Spader cười láu lỉnh:

- Ô... Lúc này không tin thì làm được gì?

- Chúng ta sẽ biết ngay thôi. Nhìn kia.

Nó chỉ lên trời. Chín chiếc gig bay ngay trên đầu, phun thuốc độc, bầu trời chuyển thành xanh lục, như chúng đang kéo một tấm thảm bằng lông vũ nhân tạo trên đầu mọi người.

Mark thều thào hỏi:

- Liệu có nguy hiểm không?

Bobby trả lời:

- Nếu chất độc đó chạm vào chúng ta. Chúng ta sẽ chết đứt dừ ngay.

Aron khiếp đảm thấy rõ, hỏi:

- Ông Gunny, tôi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra cả?

- Mấy phút nữa tôi sẽ giải thích tất cả, nếu... chúng ta còn sống.

Khi đội hình gig bay qua đám đông khổng lồ, các gar mới vỗ tay hoan hô, như để cảm ơn màn biểu diễn hoành tráng chào đón họ.

Kasha lên tiếng:

- Kia, thùng của chúng sắp cạn rồi.

Khí độc phun ra từ chiếc gig dẫn đầu đang mỏng dần. Tình trạng những chiếc gig kia cũng vậy. Đám mây độc hại đã lan rộng hết cỡ và đã quá đủ. Chín chiếc gig đã tiến tới bờ bên kia Nước Đen. Ngay khi chiếc gig ngoài cùng cạn khí độc, chúng vút bay lên, cùng nhau bay qua núi. Nhiệm vụ quỷ quái của chúng đã hoàn tất.

Kasha bảo:

- Tốt rồi. Chúng không còn chất độc để nhả vào những gar còn ở bên ngoài được nữa.

Courtney nói ngay:

- Còn tốt hơn nữa, nếu chất giải có tác dụng ở trong này.

Mọi con mắt lại ngược lên đám mây xanh đang hạ xuống gần hơn. Boon đứng gần Kasha. Hai đứa lo lắng nhìn nhau. Courtney lại gần, nắm tay Bobby. Bobby gượng cười, xiết chặt tay bạn. Mark đứng bên kia Bobby, nói:

- Tụi mình đã cố hết sức rồi.

Bobby đồng ý:

- Mình biết mà.

Tất cả vẫn lom lom nhìn trời. Cảm giác thật kì lạ, vì những âm thanh hồ hởi của các gar như một hậu cảnh. Tiếng nhạc vui mừng không chút thích hợp với thực tế là tất cả sự sống trong Nước Đen đang cận kề cái chết, chỉ tính bằng giây.

Đám mây xanh nhẹ nhàng sa xuống. Các Lữ khách và phụ tá chờ đợi... chờ đợi...

Ông Gunny buồn rầu nói:

- Hít thật sâu vào. Càng nhanh càng tốt.

Ý ông là hít thật nhiều chất độc để chết cho lẹ. Nhưng đề nghị của ông có ảnh hưởng trái lại: tất cả đều nín thở. Nước giổ giọt xuống những đôi mắt đang ngược nhìn lên trời, nhưng không ai quay đi. Nếu đây là giây phút cuối trong đời, họ muốn được kéo dài.

Mark nói nho nhỏ:

- Liệu... liệu... sẽ sáng sửa hơn không?

Không ai trả lời.

Trên đầu, hình như tấm màn xanh bớt dày đặc hơn một chút.

Courtney reo lên;

- Sáng sửa hơn rồi kìa!

Boon kêu lên:

- Nó đang tách ra!

Mấy giây sau, hình dạng không thể lẫn lẩn của vành đai mặt trời xuất hiện. Ánh sáng xuyên qua đám mây.

Spader vui mừng nói:

- Hô hây! Gặp hơi nước, thuốc độc đang bị triệt tiêu rồi.

Một lúc sau, bầu trời lục sẫm chuyển sang lục nhạt, rồi trắng khói, sau cùng... là xanh da trời.

- HUUU Hiii! Chúng ta sống rồi! Nước Đen sống rồi!

Ông Gunny reo mừng nhảy vòng vòng như khiêu vũ. Lần đầu tiên từ khi rời khỏi các lãnh địa của Trái Đất, Bobby mới thấy ông vui đến thế.

Mỗi người có một phản ứng khác nhau. Ông Gunny nhảy nhót trong mưa như một con bù nhìn. Aron nhìn ông, nhủ mày bối rối. Fayne tưởng cả đám đang hóa rồ, quay về với vị trí trực của cô.

Spader chạy tới, ôm Courtney quay một vòng, vui mừng reo lên:

- Chúng ta đã thành công. Chúng ta đã hạ được hắn rồi.

Sau cùng Mark hết thận trọng. Không còn áp lực nặng nề nữa, nó không thể nhịn nổi, hét toáng lên.

Phản ứng của Boon và Kasha không quá ồn ào. Phụ tá vỗ nhẹ vai Lữ khách, nói:

- Ông Seegen có lý. Cô đúng là một Lữ khách.

Kasha buồn bã mỉm cười.

Thay vì tham gia với tất cả, Bobby đứng tách ra, nhìn dòng gar hớn hử đang đổ vào Nước Đen. Lễ chào đón họ tiếp tục sôi nổi hơn khi các gar lũ lượt kéo tới.

Ông Gunny lại gần Bobby, ngấm nhìn lễ hội từng bừng một lúc, rồi nói:

- Chứng kiến sự ra đời của một nền văn minh mới, cháu cảm thấy thế sao?

- Kì lạ lắm. Cháu mừng cho họ. Cháu cũng rất mừng cho chúng ta. Cảm thấy hạnh phúc vì không phải chết.

Hai người cười rúc rích.

- Chúng ta đã làm điều phải, Bobby ạ. Nhất là sau những gì xảy ra cho Veelox. Eelong an toàn rồi. Saint Dane đã không chiếm được lãnh địa thứ hai.

Thăm thía những lời đó một lúc. Bobby mới nói:

- Ông có lí. Chúng ta đã không còn chọn lựa nào khác nữa. Nhưng cuộc chiến này chưa kết thúc đâu. Cháu đang lo, chúng ta sẽ phải làm gì để hạ hắn lần sau.

Ông trầm ngâm gật đầu:

- Tốt hơn, ta nên vào trong tìm cách giải thích tất cả vụ này cho Aron hiểu.

Ông quay đi, để Bobby đứng suy nghĩ một mình. Một lần nữa, Saint Dane đã thất bại. Eelong đã tiến tới bước ngoặt và mọi dấu hiệu đều cho thấy một tương lai rực rỡ của lãnh địa này. Tuy nhiên vẫn còn việc phải làm. Mối bất hòa giữa gar và klee không dễ dàng hàn gắn, nhưng Bobby tin chắc, không có bàn tay gây rối của Saint Dane, điều đó có thể thực hiện được. Nhưng Bobby vẫn lo ngại. Saint Dane đã thách thức nó cản trở hắn. Không chỉ thế, hắn còn cho Bobby biết chính xác kế hoạch dành cho Eelong của hắn là gì. Điều đó chứng tỏ hắn tin tưởng kế hoạch mà quỹ đó sẽ thành công.

Nhưng hắn đã thất bại. Bobby đã hạ hắn. Có sự tiếp tay của Mark và Courtney, các phụ tá của một lãnh địa khác, nhưng họ đã cứu Eelong khỏi bị hủy hoại. Bobby tự hỏi, phải chăng tất cả hành động của nó là đúng. Nó muốn được tin như vậy. Vì bằng cứ rành rành trước mắt: Chúng loài gar bị áp bức không những chỉ được an toàn, mà họ còn có cơ hội cứu toàn thể Eelong khỏi nạn đói. Điều đó dường như đã quá đủ thuyết phục.

Tuy nhiên Bobby vẫn không cảm thấy an tâm.

Nó nhìn các gar đang tràn ngập niềm vui, cổ rút ra một bằng chứng trọn vẹn từ cảnh đó. Họ đang nhảy múa trên đường phố đông đúc, trong bữa tiệc kì lạ nhất, Bobby chưa từng thấy bao giờ. Trên mặt mọi người đều có nụ cười và nước mắt hạnh phúc trào ra từ mắt họ.

Tất cả, trừ một người.

Đó là một bé gái tóc vàng, chừng năm tuổi. Nó đứng một mình trên một mái lều. Con bé đứng tách biệt với tất cả, không nhảy múa, ca hát, hay ôm ấp bất cứ một gar nào. Trông nó quen thuộc đến lạ lùng, nhưng Bobby không biết vì sao. Nó bước lại gần, nhìn cho rõ. Con bé quay lại trừng trừng nhìn Bobby.

Bobby đứng sững lại. Nó đã nhận ra con bé. Đó là đứa bé gái nhỏ đã chúc mừng khi Bobby trở lại Nước Đen. Con bé đã bước ra khỏi đám đông và trao cho nó một bông hoa trắng. Bobby nhớ bông hoa và nhớ cả đôi mắt con bé. Đôi mắt màu lam. Một màu lam nhức nhối. Lúc này, đôi mắt đó dường như sắc lạnh hơn đôi mắt trong kí ức của nó. Và cũng mãnh liệt hơn. Ánh mắt của con bé như đang nhìn thấy tim gan Bobby.

Cột sống của Bobby rần rần ớn lạnh. Nó nghĩ đến một điều hoàn toàn ngoài ý muốn. Nhưng không thể nghĩ khác được nữa, vì con bé đã bật lên cười. Không phải tiếng cười vui vẻ. Tiếng cười điên cuồng xuyên suốt tâm trí Bobby.

Đứa con gái nhỏ la lên với Bobby. Nó chỉ nói ba từ. Ba từ vô nghĩa với tất cả các gar đang nhảy múa bên dưới con bé. Vô nghĩa với tất cả sinh vật trên Eelong. Nhưng không sao. Mấy từ đó có ý nghĩa với Bobby. Một mình Bobby thôi. Vừa nghe ba từ đó, đầu gối nó bủn rủn.

Con bé la lên:

- Gặp tại Zadaa!

- Saint Dane!

Bobby gào lên, chạy tới. Nhưng khi Bobby tới túp lều và leo lên, đứa con gái nhỏ đã biến mất.

40. Chương 41

Chương 41

EELONG

(TIẾP THEO)

Ông Gunny nói đúng. Họ đang được chứng kiến sự ra đời của một nền văn minh mới.

Ngay khi những đoàn gar hoàn tất chuyến hành trình tới Nước Đen, các gar cũ thu xếp ngay nơi ăn, chỗ ngủ cho họ. Đơn vị hậu cần rất bận rộn, những công việc này đã được gar ở Nước Đen chuẩn bị suốt nhiều năm trước rồi. Họ đã sẵn sàng. Thách thức lớn hơn sẽ tới sau, như việc giáo dục cho những người anh em cổ lỗ và đưa họ vào đời sống văn minh.

Nhưng chỉ riêng việc này chưa đủ để chữa lành Eelong. Gar vẫn còn phải đối đầu với kẻ thù của họ, là klee. Dù có những gar muốn phục thù cho lịch sử của sự đối xử ghê tởm, nhưng những gar có tầm nhìn rộng hơn, lại hiểu rằng để Eelong thịnh vượng, hai giống nòi phải cùng tồn tại.

Để phá bỏ hàng rào ngăn cách giữa gar và klee, Bobby và ông Gunny đã phải dẫn giải dài dòng cho Aron hiểu, chỉ một klee phải chịu trách nhiệm trong vụ tấn công Nước Đen. Đó chính là Timber. Ngay sau khi loại bỏ được Timber và klee được cho biết là gar có thể giúp chấm dứt vấn đề thiếu hụt thực phẩm, klee sẽ không còn cảm thấy bị đe dọa, và sẽ bắt đầu nhìn gar một cách bình đẳng. Đó là một lí thuyết rất tốt. Aron hi vọng điều đó sẽ được chứng minh một cách thiết thực.

Aron đã không hề cho những gar khác biết là họ đã cận kề sự tiêu diệt như thế nào. Vì chính anh ta đã không hoàn toàn tin chuyện đó. Bây giờ Aron muốn chỉ nhìn vào tương lai, hơn là lo âu về quá khứ. Anh đã chứng tỏ là một thủ lĩnh khôn ngoan. Nhưng nhiệm vụ đương đầu với đối phương – là klee – vẫn còn tồn tại.

Nhiệm vụ đó được trao cho Kasha và Boon. Cô mèo Lữ khách và phụ tá làm cuộc hành trình dài, trở lại Leeandra, cùng với Aron và một số lãnh đạo của Nước Đen. Kasha và Bobby vẫn còn là hai tội phạm đào tẩu. Boon cũng vậy, vì tội trộm zenzen. Chúng không muốn trở lại thành phố để rồi bị bắt, vì vậy đã trở về với một lực lượng hùng hậu để gây ấn tượng. Không dưới năm mươi gar tiến vào Leeandra. Tất cả đều cưỡi zenzen (thậm trí Mark cũng ngất ngưỡng trên lưng một zenzen), áo choàng đen, thân mặc giáp, trang bị súng phóng lao. Họ không có ý định sử dụng vũ khí, chỉ muốn trình diễn, để chứng minh cho klee biết, họ là một lực lượng đáng kể.

Dẫn đầu đoàn là hai klee – Kasha và Boon. Hai đứa mạnh bạo đưa tất cả vào thẳng sân đấu wippen, đề nghị được gặp Hội Đồng Klee. Nhưng cảnh tượng hiện ra thật bất ngờ.

Leeandra là một thành phố điêu tàn.

Ngay sau khi gar bỏ trốn, klee mới phát hiện ra, gar là phần quan trọng đến ngần nào trong sinh hoạt của thành phố. Gar đã làm tất cả những công việc thấp hèn mà klee không bao giờ quan tâm tới. Bây giờ không có họ, thang máy, tàu điện đều hư hỏng; nước ngừng chảy, vì hệ thống ống phức tạp không được bảo quản; và điều tệ hại nhất là: lương thực càng khan hiếm hơn, vì đội viên hái lượm không muốn liều mạng ra khỏi Leeandra mà không có gar theo bảo vệ. Leeandra bị tê liệt.

Đó là một tình hình thuận lợi cho Kasha và Boon. Cùng Aron, chúng đến Hội Trường Klee ngay lập tức, để tìm cựu tổng trấn Ranjin. Ranjin cho phép họ được tiếp kiến. Ông cho biết, sau vụ tấn công Nước Đen thất bại, Timber đã biến mất. (Không là một bất ngờ lớn)

Kasha kể cho Ranjin nghe toàn bộ sự thật về gar. Quan tổng trấn cũ chăm chú lắng nghe khi Kasha giải thích gar là những sinh vật thông minh đến thế nào. Gar đã phát minh ra một phương pháp trồng tía tiến bộ ra sao, để chấm dứt vấn đề thiếu hụt thực phẩm. Aron bảo đảm, gar sẽ giúp klee thực phẩm, nhưng chỉ khi nào họ được đối xử công bằng. Klee phải gạt bỏ mọi thành kiến cổ hủ, và chấp nhận gar không phải là loài vật.

Ranjin lắng nghe tất cả những lời Kasha và Aron với sự quan tâm sáng suốt. Kasha nói thêm: để gar bắt đầu giúp đỡ klee, họ cần thấy một biểu hiện trung tín. Nếu không, họ sẽ để mặc kệ cho klee bị đối.

Ranjin hỏi:

- Ta có thể làm gì để tổ ra trung tín?

Kasha nói:

- Ngài hãy trở lại ghế tổng trấn Leeandra. Tiếng nói chính nghĩa của ngài từng bị cô lập, giờ cần phải cất lên.

Ranjin đồng ý trở lại nắm quyền tổng trấn, và sẽ làm tất cả những gì có thể, để thúc đẩy một liên minh với gar.

Sau đó mọi diễn biến xảy ra thật nhanh. Aron và Ranjin cùng nhau bàn bạc nhiều ngày về tương lai của hai nòi giống, và của lãnh địa Eelong. Họ tìm ra một nền tảng chung trong ứng dụng kĩ thuật mỗi bên đã tạo ra được. Hệ thống phát thanh sẽ là một công cụ quý giá, để kết nối đội viên hái lượm và thăm dò dấu vết của tang, nhờ đó những vụ đột kích nguy hiểm của chúng sẽ bị loại trừ. Phát thanh cũng có thể sử dụng cho các chiếc gig vượt qua những chặng đường dài mà không sợ mất năng lượng, vì đã nhận được thông tin về mây mù và giông bão. Tất nhiên trọng tâm chương trình của họ là phát minh trồng trọt của gar. Phát minh đặc biệt trong trồng trọt này sẽ bảo đảm lương thực đầy đủ cho nhu cầu phát triển của lãnh địa. Cả Aron và Ranjin đều không mong đợi con đường phía trước sẽ không có trở ngại, nhưng cả hai đều cảm thấy chắc chắn: đi trên con đường đó là điều thú vị nhất.

Bốn tuần sau vụ tấn công thất bại Nước Đen, Eelong chuyển mình để trở thành một lãnh địa an toàn, thanh bình với một tương lai sáng lạng.

Bobby và các Lữ khách ở lại Eelong đủ để biết chắc sự hàn gắn đang bắt đầu tiến triển. Lúc đầu, Bobby muốn Courtney và Mark trở về nhà, nhưng hai đứa yêu cầu được ở lại. Chúng đã liều mạng để cứu Eelong, nên muốn được nhìn thấy thành quả. Bobby không từ chối, vì hai bạn nó xứng đáng được hưởng điều đó. Sau Mùa Vọng, chúng ở lại Nước Đen hai tuần, bàng hoàng khi thấy các gar đã mau chóng thích hợp với đời sống mới. Mark mê tới sự phát triển kĩ thuật của gar, nó ở trong Trung Tâm suốt mấy ngày, tìm hiểu kĩ thuật nuôi trồng và hệ thống phát thanh. Courtney có một thời gian đầy hưng phấn, dạy các gar môn bóng đá. Cô kéo cả Spader vào cuộc. Chia làm hai đội. Courtney và Spader là hai đội trưởng.

Hai tuần sau, tất cả tới Leeandra, dự buổi họp lịch sử với Ranjin. Trong thời gian buổi họp quan trọng và những cuộc đàm phán diễn ra, Mark và Courtney tạm trú tại nhà Seegen. Chúng khám phá thành phố, mê mẩn trước những ngôi nhà kì lạ trong lòng cây. Ngắm cảnh quan chung quanh, hai đứa cảm thấy lâng lâng tự hào. Từ lần đầu Bobby bước vào cuộc phiêu lưu, hai đứa đã mong mỗi được giữ một vai trò quan trọng trong việc bảo vệ các lãnh địa. Trên Eelong này, ước nguyện của hai đứa đã thành sự thật. Courtney đã lấy lại được sự tự tin, và sau cùng thì Mark đã có được chuyến phiêu lưu hằng mong mỏi.

Nhưng thời gian dành cho cuộc phiêu lưu đã tới hồi kết thúc.

Một buổi chiều, ba người khách đến từ Trái Đất Thứ Hai ngồi ăn chung trong ngôi nhà của Seegen.

Suốt đêm qua Mark đã trần trọc, lo lắng. Nên vừa ăn xong nó nói ngay:

- Hai bạn, mình nghĩ đã tới lúc phải về rồi.

Courtney bất ngờ trước đề nghị của Mark, hỏi:

- Sao vậy? Ở đây tuyệt quá mà. Ở nhà có gì chứ? Trường lớp? Bài vở? Ba má cần nhàn hết chuyện bài vở, lại đến chuyện trường lớp?

- Ủ... Mình nhớ những chuyện đó.

- Rồi cậu sẽ nói sao với ông bà già? Ba má ơi, con xin lỗi vì đã vắng nhà một tháng, vì mắc bận bay qua ông dẫn, đến một lãnh địa khác với Bobby Pendragon, để ngăn chặn loài người mèo phá hủy một ngôi làng bí mật trong núi. Dẹp đi. Tổ không đồng ý.

- Khi đi, tụi mình đã biết là sẽ có rắc rối rồi mà.

- Ủa, nhưng đó là trước khi tụi mình đá đít Saint Dane. Nếu không nhờ chúng ta, Eelong sẽ là một bờ rác khổng lồ. Cuộc chiến mới chỉ bắt đầu. Bobby cần chúng ta. Đúng không, Bobby?

Bobby không trả lời. Courtney khó chịu hỏi:

- Bạn không muốn tụi mình giúp, phải không?

Bobby trầm tĩnh nói:

- Hai bạn đã giúp mình từ những ngày đầu.

Courtney đứng phắt dậy, la lớn:

- Hai đứa tôi chỉ là những người thủ thư giữ nhật kí cho cậu. Ném mùi hành động là thế nào rồi, tụi này không trở lại công việc đó nữa đâu.

- Nhưng hai bạn vẫn phải làm.

Courtney sững sờ:

- Cái gì? Vì sao chứ?

- Vì mình cần hai bạn làm chuyện đó. Bạn nói đúng, các bạn đã cứu Eelong. Nếu không nhờ hai bạn, mình không biết chuyện gì đã xảy ra. Hai bạn tuyệt lắm. Nhưng mình không biết, tiếp theo đây, mình sẽ phát hiện ra chuyện gì và...

- Và cái gì? Bạn nghĩ hai đứa mình không chịu đựng nổi, phải không?

- Thậm chí mình đang nghĩ, liệu mình có đương đầu nổi hay không đây này.

Câu nói của nó làm cả Mark và Courtney đều bật dậy. Mark hỏi ngay:

- Cậu đang có điều gì khó xử, Bobby? Chuyện gì vậy?

Bobby cố bình tĩnh suy nghĩ, rồi nói:

- Có điều gì đó không đúng. Eelong đã được an toàn. Mình tin vậy. Nhưng mình vẫn có một cảm giác kì lạ là đang bỏ sót chuyện gì đó. Mình biết, tất cả những gì các bạn làm đã giúp sức vào vụ này, không thể cảm ơn hai bạn sao cho đủ. Nhưng mình đang cố tìm hiểu quy luật ở đây. Nếu sự thật chúng đã thật sự thay đổi, thì mình làm quái gì ở nơi này?

Mấy câu cuối, nó nói như gào lên. Courtney và Mark ngồi xuống, kinh ngạc vì sự nóng giận của Bobby. Chưa bao giờ hai đứa thấy Bobby bị kích động như vậy. Từ khi Nước Đen được cứu, Bobby không hề chia sẻ với bất kì ai những âu lo của nó. Thậm chí, nó chưa nói với ai về chuyện nhìn thấy Saint Dane trong hình dạng của một con bé tóc vàng. Nhưng chuyện đó vẫn đè nặng trong tâm trí nó, và bây giờ nó đang để cho cảm xúc trào ra. Bobby tiếp tục nói:

- Xin hai bạn đừng làm mình khổ tâm hơn nữa. Ở đây, mình đang cố ngoi đầu khỏi mặt nước, không bảo vệ nổi mình và cả hai bạn. Vì vậy, làm ơn về nhà đi. Ngày mai mình đưa hai bạn tới ống dẫn.

Bobby chạy ào ra khỏi lều. Bỏ lại Mark và Courtney bàng hoàng ngơ ngác. Không đứa nào lên tiếng nổi, phải đợi cho bài diễn thuyết dài dòng của Bobby lắng xuống. Sau cùng Courtney nói:

- Được rồi. Rõ là vô ơn. Hai đứa mình suýt bị giết đến hơn hai chục lần, vậy mà cậu ấy chỉ biết nói “cảm ơn” rồi tống cổ tụi mình về... vui vẻ? Thật quá quái.

Mark rần rở nói:

- Không đâu, Courtney. Bobby có lí. Chúng ta không là Lữ khách. Chúng ta không thuộc về nơi này.

- Ai nói thế?

- Cậu Press của Bobby.

- Cậu Press mất rồi.

- Đúng. Nhưng mình nghĩ, Bobby vẫn chịu ảnh hưởng từ ông. Cậu Press là người Bobby tin tưởng hơn bất kì ai. Ông cũng chính là người đã nuôi dưỡng bạn ấy thành Lữ khách, và là người duy nhất biết mục đích của tất cả chuyện này là gì.

Courtney miễn cưỡng chấp nhận:

- Phải, mình cũng đoán thế.

- Nghĩ đến tất cả những gì Bobby đã trải qua, mình không thể nào làm nổi. Xin lỗi, nếu đây là một lời chê bai: mình nghĩ bạn cũng không làm nổi. Bobby là một anh chàng đặc biệt, nhưng là con người thích hợp với việc đó. Mình nghĩ, khi có điều gì làm bạn ấy sợ hãi, Bobby nhớ lại lời dạy bảo của cậu Press về bản chất của một Lữ khách. Và... chuyện chúng ta tới Eelong, đem theo thuốc giải là không thích hợp.

Courtney cãi ngay:

- Nhưng nếu chúng ta không tới đó, thì Saint Dane đã thắng rồi.

- Có thể là vậy, nhưng ai biết chắc được.

- Tôi biết. Vì không còn cách nào khác nữa. Còn chuyện này nữa, bạn biết chưa? Spader muốn chúng ta ở lại.

- Thật sao? Hay anh ta chỉ muốn một mình bạn ở lại?

Courtney trở mắt, ngạc nhiên nhìn Mark.

Mark nói thêm:

- Mình không ngờ đâu. Anh ta thích bạn.

Courtney im thin thít.

Mark đứng dậy nói:

- Nhưng không sao. Spader không có quyền quyết định. Ông Gunny, Kasha, bạn hoặc tôi cũng vậy. Bobby mới là chỉ huy. Bạn biết gì không? Dù tôi rất muốn về nhà, nhưng nếu Bobby yêu cầu tôi ở lại, tôi sẽ ở lại ngay. Nhưng cậu ấy muốn chúng ta về, vì vậy tôi sẽ về. Bạn cũng thế thôi.

Khi Bobby chạy khỏi chỗ Courtney và Mark, nó bước lên bao lan nhà Seegen, hít thở cho bình tĩnh lại. Bobby giật mình khi nhìn thấy một bóng đen đang leo lên sàn, nhưng rồi nhận ra là Kasha.

- Rất mừng gặp cậu tại đây. Làm ơn theo tôi ngay.

Kasha đưa cho Bobby tới cuối bao lan. Một cái thang máy chạy suốt lên cao trong bông cây. Bobby theo Lữ khách klee lên cao, lên cao mãi cho tới một mặt sàn nhỏ đang lơ lửng trong gió. Tuy leo leo đáng sợ, nhưng từ đây có thể thấy toàn cảnh ngoạn mục của Leeandra.

Nhìn xuống thành phố sáng ánh đèn đêm, Bobby nói:

- Đẹp quá!

- Đây là nơi ưa thích của cha tôi. Ông thường ngủ tại đây và vẫn bảo, từ trên cao này, ông cảm thấy có thể đang tay ôm trọn Leeandra vào lòng.

Cả hai lặng lẽ ngắm nhìn thành phố xinh đẹp. Sau cùng Kasha lên tiếng:

- Tôi không thích hợp với những đổi thay. Tôi muốn mọi sự phải trật tự và hợp lí. Tôi đã tưởng cha tôi cũng thế. Ông là một klee thông minh sáng suốt, nhìn xa trông rộng. Hơn thế nữa, ông có thể chu toàn mọi việc. Tôi không mong gì hơn là được giống ông. Nhưng khi ông bắt đầu nói về Lữ khách và Saint Dane, tôi không thể chấp nhận được. Chẳng có gì ông nói có vẻ phù hợp với ông, hay một Eelong mà tôi đã biết. Tôi tưởng là ông đã bị điên. Nhưng bây giờ, tôi nhận ra ông không hề thay đổi. Ông vẫn là một klee luôn quan tâm và cống hiến cho cộng đồng. Ông đơn giản thích nghỉ ngơi với những gì cuộc đời trao cho mình. Trong khi tôi đã không thể...

- Nhưng cô đã làm được điều đó. Chỉ hơi lâu hơn thôi.

Kasha buồn rầu nói:

- Đúng, nhưng quá muộn. Tôi đã quay lưng lại với cha mình. Ông đã chết với ý nghĩ là tôi đã không còn tôn trọng ông nữa. Và... điều đó cũng không xa sự thật là bao nhiêu.

Im lặng một lúc, Bobby nói:

- Khi cậu Press của tôi chết, cậu đã hứa với tôi là chúng tôi sẽ gặp lại nhau. Thật tình tôi không hiểu nổi ý nghĩa của những lời hứa đó, hay chuyện đó sẽ xảy ra bằng cách nào, nhưng một điều tôi học được từ khi trở thành Lữ khách, là khi nghĩ đã hiểu rõ tất cả... thì mình lại chẳng hiểu được gì. Khi gặp chuyện khó khăn, tôi nhớ lại những lời nói sau cùng của cậu. Nếu cậu nói đúng, và tôi tin là đúng, thì cô sẽ gặp lại cha.

- Tôi cũng muốn tin như vậy.

- Hãy tin đi. Chắc chắn niềm tin đó sẽ làm mọi sự dễ dàng hơn.

- Tôi không biết gì về các lãnh địa khác, hay một klee Lữ khách còn có thể làm được những gì nữa, nhưng tôi theo cậu, Pendragon. Không chỉ vì cha tôi, mà vì cậu.

Bobby mỉm cười cúi đầu cảm ơn. Thấy Kasha cầm một hộp gỗ nhỏ, nó hỏi:

- Cái gì vậy?

- Tôi đợi thời điểm thích hợp để làm chuyện này. Cả đời cha tôi cống hiến cho Leeandra. Hẳn ông hành diện về những đổi thay đang diễn ra. Tôi muốn ông trở thành một phần của nơi này... mãi mãi.

Trong hộp là tro cốt của Seegen. Kasha mở hộp, thả tro vào không khí. Bụi tro tản mạn bay, rồi nhẹ nhàng hạ xuống ngôi làng trong rừng rậm. Kasha nói:

- Cha tôi thích cậu, Pendragon. Tôi vui vì cậu cùng tôi chia sẻ giây phút này, tại đây.

* * *

Sáng sớm hôm sau, toán Lữ khách và phụ tá cùng nhau lên đường trong cuộc hành trình cuối cùng. Họ vượt qua những cầu treo của Eelong, tới cây khổng lồ có ống dẫn. Suốt dọc đường bao trùm cảm giác lần cuối gặp nhau. Họ đã cứu Eelong, đã đánh bại Saint Dane và bây giờ sắp phải chia tay.

Đứng giữa hang động dưới lòng đất, Bobby lên tiếng:

- Đây là một điều khó nói. Chúng ta đã hạ được Saint Dane. Tất cả đều đóng góp to lớn trong vụ này. Tôi mong đến đây là kết thúc, nhưng chưa. Điều này tôi đã từng nói: không một ai trong chúng ta có thể một mình chống lại hắn. Sức mạnh đoàn kết của chúng ta mới cho chúng ta hi vọng thắng được hắn. Bằng có ư? Hãy nhớ lại những gì mới xảy ra trên Eelong này thì rõ.

Spader hỏi:

- Có nghĩa là chúng ta vẫn ở bên nhau?

- Đúng.

- Hô hây! Mình chỉ muốn được nghe thế thôi!

Bobby nói thêm:

- Nhưng Kasha, tôi rất tiếc phải nói là: sẽ không có cô. Tại các lãnh địa khác, chắc chắn cô sẽ bị chú ý.

Lữ khách klee nói ngay:

- Tôi hiểu. Vả lại chúng tôi còn rất nhiều việc phải làm tại đây. Nhưng hãy nhớ, bất cứ khi nào cần tới tôi...

Kasha không nói hết câu, nhưng Bobby đã hiểu.

Ông Gunny hỏi:

- Đi đâu, chú lùn?

- Cháu nghĩ đã đến lúc tới thăm Loor.

Spader hí hửng reo lên:

- Zadaa! Cô nàng Loor này cực kì ương bướng. Thật đó.

Bobby quay lại Courtney và Mark. Cả hai đều kém vui, nhất là Courtney. Bobby kéo hai đứa ra xa, để chuyện trò riêng tư giữa ba người bạn.

Bobby nói:

- Mình xin lỗi chuyện tối qua. Lúc đó mình như kẻ khác thường.

Mark bảo:

- Không sao, Bobby. Tụi này hiểu mà.

Courtney hỏi:

- Nhưng?

- Nhưng mình vẫn muốn hai bạn về nhà.

Mark gật đầu. Courtney dần dỗi quay đi.

Bobby hỏi:

- Mình vẫn nhờ hai bạn giữ nhật kí được chứ?

Mark nói ngay:

- Cậu đùa à. Tiếp tục gửi đi.

- Mình còn cần biết thêm nhiều điều nữa. Vụ này chưa kết thúc đâu. Nếu mình tìm hiểu thêm chút nữa, các bạn có trở lại không?

Courtney tươi tỉnh lại:

- Vậy là bạn không hoàn toàn đóng cửa hai đứa mình?

- Sao mình có thể làm thế chứ?

Courtney choàng tay ôm xiết Bobby, thì thầm vào tai nó:

- Tụi mình sẽ đợi.

Bobby nhìn Mark qua vai Courtney. Mark nói:

- Mình hứa.

Bobby quay sang, ôm Mark:

- Mình không biết nói gì hơn là cảm ơn hai bạn.

Mark gần ứa nước mắt:

- Thế đủ rồi.

Mark và Courtney lần lượt chào chia tay với tất cả. Khi Courtney ôm Spader nói lời tạm biệt, cô bé hỏi:

- Anh nghĩ, Looor ương bướng lắm hả? Không phải anh cũng đã nói vậy về tôi sao?

- Ồ... khác chứ. Ý tôi là, cô ta là một chiến binh, được huấn luyện và... đủ thứ, còn cô thì... cô thật sự thông minh và...

Bobby phì cười:

- Spader, lần đầu tiên tôi thấy anh bối rối đó.

Spader cười gượng gạo:

- Đây là lần đầu tôi bị bối rối.

Courtney nói:

- Chúng ta sẽ gặp lại. Lúc đó sẽ biết ai ương bướng.

Ông Gunny ôm chặt Courtney và Mark. Sau đó chúng chào tạm biệt với hai klee.

Kasha nói:

- Cảm ơn vì tất cả mọi chuyện.

Boon tiếp lời:

- Đúng thế.

Mark vênh váo:

- Ê, đó là công việc mà.

Courtney xô giỡn nó:

- Hay quá. Đi thôi.

Bobby đi cùng hai bạn qua tấm màn rẽ cây, rồi cả ba đứng lại bên cửa ống dẫn. Nó hỏi:

- Hai bạn định nói sao với ba má?

Mark bảo:

- Câu hỏi hay đấy.

Courtney hỏi Bobby:

- Có góp ý gì không?

- Có. Nói dối.

Ba đứa ôm nhau lần cuối, rồi Mark và Courtney đi giật lùi vào ống dẫn. Mark căn dặn Bobby:

- Viết sớm nhé.

- Cậu biết rồi mà.

Courtney nói:

- Hẹn gặp lại, Bobby.

Mark và Courtney quay lại, hướng vào ống dẫn thăm thẳm.

Mark hỏi:

- Sẵn sàng?

- Chẳng nơi nào giống như nhà mình.

- Trái Đất Thứ Hai.

Mark kêu lên.

Nhưng mọi chuyện không giống những lần trước.

Ống dẫn bắt đầu sụp đổ.

Ánh sáng xuất hiện từ xa, nhạc nổi lên bình thường, nhưng khung sườn đá của ống dẫn đang vỡ ra từng mảng.

Mark la lên:

- Chuyện... chuyện gì thế này?

Ống dẫn quần quai, rùng mình. Âm thanh vang lên chói lói. Những tảng đá khổng lồ rầm rầm trút xuống. Cả đường hầm chuyển động. Chân Mark nảy lên. Ánh sáng thêm chói lóa. Bobby chạy lại giúp Mark đứng vững. Khắp chung quanh hai đứa, đá lót ống dẫn ào ào đổ sụp.

Bobby gào lên:

- Chạy vào đi! Tiến tới vùng sáng!

Nó đẩy mạnh hai bạn chạy vào ống dẫn. Một đường nứt xuất hiện giữa hai chân Bobby, mở ra một hố sâu hun hút. Ống dẫn đang rời thành từng mảnh. Bobby nhào sang phải, vai đập xuống đường hầm. Phía trên nó, đá vẫn đang đập và rơi xuống. Bobby lăn khỏi đó tới sát mí kẻ hở – bây giờ đã là một cái hố toang hoác. Nó ngoái lại nhìn vào ống dẫn. Mark và Courtney chỉ còn là hai cái bóng đang chạy vào vùng sáng. Đá tiếp tục rào rào đổ xuống như mưa chung quanh Bobby. Nó cố gắng trong tuyệt vọng bò ra khỏi ống dẫn, trong khi mặt đất bên dưới vỡ vụn.

Một thoáng sau Mark và Courtney đã biến mất.

41. Chương 42

Chương 42

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

Ánh sáng từ ống dẫn bùng lên trong căn hầm bỏ hoang của nhà Sherwood, cùng với tiếng nhạc rộn ràng. Một giây sau Mark và Courtney an toàn chạy ra khỏi đường hầm. Cả hai vội quay lại kiểm tra ống dẫn.

Mark thông báo:

- Nó vẫn còn nguyên.

Nhạc và ánh sáng mau chóng lùi xa, bỏ lại đường hầm êm lặng, tối thui. Courtney rờ mặt đá miệng ống dẫn nói:

- Rắn... như đá. Mark, chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Mình... mình không biết. Y chang động đất.

Courtney lo lắng:

- Tội mình phải làm gì đây? Hay là trở lại?

- Không! Chúng mình vừa mới ra khỏi chỗ đó. Sao phải trở lại?

- Nhưng còn Bobby và những người khác.

Mark không biết trả lời sao, nó bảo:

- Hãy... nghỉ ngơi đã, rồi tính sau. Chúng ta không thể trở lại được. Bây giờ chỉ còn cách là chờ đợi. Bobby đã nói vậy, đúng không?

- Nhưng Bobby không biết ống dẫn đang sụp đổ.

- Mình biết, mình biết! Nhưng chúng ta có thể làm được gì?

Courtney thở dài thườn thượt:

- Chẳng làm được gì. Vậy mới khổ.

Hai đứa thay bộ đồ bơi của Cloral bằng quần áo của Trái Đất Thứ Hai mà chúng đã đem tới ống dẫn trước khi đi. Courtney không còn lòng dạ nào chọc ghẹo Mark khi thẳng bạn trông lên người cái áo lạnh vàng chόe với logo Cool Dude. Thậm trí ra khỏi căn hầm, chúng cũng chẳng lo sợ gặp phải một con chó quỳ. Khi bước ra khỏi ngôi nhà hoang, hai đứa mới biết lúc đó là ban đêm ở Stony Brook. Chúng leo qua tường rào, trở lại con phố ngoại ô yên tĩnh, không bị ai nhìn thấy. Vừa xuống tới mặt đất, ý nghĩ của hai đứa chuyển từ những chuyện xảy ra trên Eelong, tới những gì đã có thể xảy ra trên Trái Đất Thứ Hai. Hai đứa ước tính, chúng đã rời khỏi Cloral hơn một tháng trước. Không đứa nào dám tưởng tượng đến cảnh gia đình đã lo lắng đến ngần nào.

Đang đi, Courtney hỏi:

- Bây giờ tính sao? Cậu thấy là tội mình sắp bị dũa te tua rồi đấy.
- Mình biết. Mình có một kế hoạch. Nhưng hai đứa phải cộng tác chặt chẽ, nếu không sẽ không cách nào thành công được.
- Nói đi.
- Hãy nói là chúng mình cùng nhau chạy trốn để... để làm một chuyến phiêu lưu.
- Thì đúng vậy chứ gì nữa.
- Từ từ, mình không bảo là nói sự thật. Hãy nói với mọi người là mình phát bệnh vì lúc nào cũng phải làm đứa con ngoan, trường lớp thì quá căng thẳng và... và... chúng ta bị áp lực vì những người xung quanh, phải làm những chuyện mà chúng ta không thích làm; và tất cả những gì họ nói trong các talk show trên TV làm lũ trẻ hóa rồ. Chúng ta sẽ nói là cần một cơ hội nghỉ ngơi, trước khi trở lại với những chuyện ngớ ngẩn đó, vì vậy chúng ta đã chạy trốn, đi đâu nhỉ, ờ... tới California để... lướt sóng.
- Khùng!
- Sao? Tội nhóc chạy trốn thiếu gì.
- Mình biết, nhưng chẳng ai tin là mình lại chạy trốn cùng cậu.

Mark đứng phắt lại, chán nản nhìn Courtney. Courtney vội nói:

- Mình giỡn thôi mà. Ý kiến đó hay đấy, nhưng chúng ta sẽ gặp rắc rối to.
- Có thể. Hay cũng có thể các cụ sẽ cảm thấy thương cho tội mình, vì tội mình đang gặp những chuyện khó khăn của tuổi trẻ.
- Đúng.
- Kiểu gì chúng ta cũng bị kẹt rồi. Nhưng ít ra cách này, tránh phải nói tới ông dẫn, lãnh địa và Lữ khách...
- Và bị nhốt trong nhà.
- Chính xác.
- Theo đúng kế hoạch đó há.

Hai đứa quyết định về nhà Courtney trước, vì gần hơn, và vì Courtney đã sẵn sàng tranh luận với cha mẹ. Chúng nghĩ, ông bà sẽ bị thuyết phục nhanh hơn cha mẹ Mark, vì suốt đời, chưa bao giờ Mark may mắn làm bất cứ điều gì tự phát cả. Ít ra là theo những gì ba má Mark biết cho tới giờ này. Trên đường tới nhà Courtney, hai đứa dần dựng chuyện làm sao có đủ tiền để đi xe buýt tới California, sống hai tuần tại một bờ biển ở Bắc Mê-hi-cô, học lướt sóng... Chúng sắp đặt chi li từng chi tiết có thể nghĩ ra: những thành phố đã đi qua, ăn món gì, những người đã gặp. Tất cả. Chẳng bao lâu hai đứa đã cảm thấy đủ tự tin với cốt truyện sẽ kể với cha mẹ của Courtney. Sau cùng đã tới cửa nhà, Courtney bảo:

- Để mình bấm chuông. Mình mà xồng xộc vào, chắc ba má lên cơn đau tim mất.

Mark thì thầm:

- Chúc bạn may mắn.

Courtney bấm chuông. Mấy giây sau cửa mở. Ông Chetwynde đứng nhìn lom lom hai đứa, như không tin vào mắt mình. Courtney và Mark không biết phải bắt đầu thế nào, nên im thin thít. Chúng đã tính toán, thà có phản ứng chứ không nên đưa ra thông tin nào vội. Hai đứa cứ đứng im tới ba mươi giây cho đến khi cha Courtney lên tiếng:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Courtney cố làm ra vẻ ăn năn và mệt mỏi, nói:

- Chuyện dài lắm, ba.

Mark vuốt đuôi:

- Dạ. Rất dài.

Ông Chetwynde hỏi:

- Thư viện đóng cửa à?

Hai đứa ú ớ không biết trả lời sao. Chúng đã tính trước đủ kiểu trả lời, nhưng không bao giờ ngờ đến câu hỏi này.

Courtney ngập ngừng hỏi lại:

- Ba nói sao ạ?

- Thư viện. Chứ không phải hai đứa đến thư viện sao?

- Giống như tháng trước ạ?

- Tháng trước nào? Con mới ra khỏi nhà được nửa tiếng mà.

Mark hỏi:

- Courtney mới ra khỏi nhà được nửa tiếng? Có cháu không ạ?

Ông Chetwynde nhăn mặt:

- Trừ khi cháu có anh em sinh đôi giống hệt nhau. Ta làm sao?

Courtney lấp bắp:

- Dạ không. Chúng con... đã...

Mark nhảy tót lên:

- Không. Bác không làm gì hết. Thư viện mở cửa, nhưng hai đứa con đói quá, nên tới cửa hàng McDonal trước, rồi làm bài tập tại đó luôn. Chúng con cứ tưởng là lâu lắm rồi chứ.

Ông Chetwynde thở phào:

- Ôi, có thể mà bảo chuyện dài lắm. Tuy nhiên ba cũng không thích chuyện này.

Courtney vẫn cố tìm hiểu, hỏi:

-Vì sao, ba?

- Ăn vặt thay bữa tối không tốt cho sức khỏe.

Hai đứa liếc nhau. Courtney nói:

- Con thấy ba cũng ăn nhiều thứ có hại cho sức khỏe. Hăm-bơ-gơ đó.

Ông Chetwynde mồm mím cười:

- Đừng lấu cá. Con biết ba nói gì mà.

Mark giật lưng áo Courtney, nói:

- Có món quà định biếu bác, cháu để ngoài xe đạp.

Nó cố kéo cô bạn ra cửa. Nhưng Courtney vẫn đứng yên, hỏi:

- Xe đạp nào? Làm gì có...

- Có. Mình để ngoài cửa, để hai đứa cùng đi bộ đó.

Courtney điên cả đầu, chẳng hiểu gì. Mark rút qua kê răng:

- Lẹ lên, Courtney.

Nó hấp tấp chạy ra khỏi nhà.

- Ba, con trở lại ngay.

Courtney nói rồi đuổi theo Mark. Bắt kịp nhau, Mark vẫn tiếp tục bước. Courtney thở gấp, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Mark đưa tay lên thay cho câu trả lời. Mặt đá trên nhẫn đang tỏa sáng. Courtney nín thở:

- Ôi trời!

Mark nắm tay lên nhẫn, che đốm sáng. Ra tới đường, khuất khỏi tầm nhìn của ông Chetwynde, hai đứa chạy tới núp sau một bụi cây trong vườn nhà hàng xóm. Mark đặt nhẫn xuống đất, rồi đứng bên Courtney. Chiếc nhẫn nổi ra bằng cái đĩa lớn, mở ra một đường ống giữa các lãnh địa. Courtney thở hổn hển:

- Quá nhiều chuyện dồn dập, mình phát khùng mất.

Ánh sáng cùng tiếng nhạc dịu dàng phát ra từ lỗ hổng trong lòng nhẫn. Sau một tia sáng chói lòa, mọi sự chấm dứt, nhẫn trở lại bình thường. Kế bên nhẫn là một cuộn giấy da thuộc. Mark vừa định bước tới nhặt lên, như bị Courtney ngăn lại:

- Khoan. Hãy tính từng chuyện một. Ba mình mất trí hay sao vậy? Đó không phải là thái độ của ông bố có con gái bị mất tích cả tháng trời!

- Vì, mình nghĩ, hai đứa không đi tới một tháng.

Courtney trở mắt nhìn Mark.

- Vô lí. Chúng mình đâu có nằm mơ như trong truyện Phù Thủy Xứ OZ. Vết bầm tím còn đầy trên người mình đây này.

Mark cười hô hố:

- Không đâu. Chúng mình đã ở trên Eelong cả tháng, nhưng mình nghĩ, chúng mình trở về đây chỉ sau mấy phút kể từ lúc ra đi.

Courtney lắc đầu, bối rối:

- Ý bạn là... thời gian ngừng lại trong khi chúng ta ra đi?

- Không. Theo mình, chúng ta đã tới một lãnh địa tồn tại trong một thời gian khác. Khi ông dẫn đưa chúng ta trở lại đây, thời gian giống như khi chúng ta ra đi.

- Nghĩa là... chúng ta không bị rắc rối gì?

- Tóm lại là, không bị rắc rối với ba má tụi mình.

Cha mẹ là điều cuối cùng Mark và Courtney phải lo lắng tới. Hai đứa nhìn xuống cuộn giấy da thuộc. Courtney bảo:

- Nhanh quá!

- Với chúng mình thôi. Biết đâu, Bobby đã viết từ quá khứ, hay tương lai.

- Đừng nói lung tung nữa, đủ đau đầu quá rồi.

Mark nhặt cuộn giấy da lên. Đó là một loại giấy giòn màu nâu, buộc bằng dây da bện. Tay Mark run rẩy khi mở nút buộc.

- Chuyện gì đã xảy ra với ông dẫn, Mark?

- Có thể cái này sẽ cho chúng ta biết.

Vừa nói, Mark vừa mở cuộn giấy. Hít một hơi thật sâu, nó liếc nhìn trang đầu tiên.

Courtney hồi hộp hỏi:

- Của Bobby hả?

- Ừa.
- Bạn ấy ở đâu?

42. Chương 43 (hết)

Chương 43

NHẬT KÍ # 19

ZADAA

Đó là một cái bẫy.

Tất cả những gì xảy ra từ giây phút đầu tiên mình đặt chân lên Eelong, đều chỉ là để đưa mình vào... bẫy. Và mình cứ đâm đầu vào. Thuốc độc của Cloral, cái chết của Seegen trên Trái Đất Thứ Hai, những lời lẽ ba hoa của Saint Dane là sẽ tiêu diệt gar, vụ tấn công Nước Đen... Tất cả chỉ nhằm gài bẫy. Vấn đề là, mình cảm thấy chắc chắn, Saint Dane lại đang âm mưu thêm chuyện khác nữa, nhưng mình không đủ thông minh để đoán ra.

Bây giờ thì đã quá muộn!

Mình chỉ được cái tài nhìn lại, tính toán đầu ra đấy. Nhưng suy đoán việc tương lai thì dở òm, vì vậy mình đã phải trả giá. Mark và Courtney biết không, mình muốn trở về để kể cho hai bạn nghe, chính xác chuyện gì đã xảy ra từ sau khi hai bạn rời Eelong, trở lại Trái Đất Thứ Hai. Hai bạn cần được biết tất cả. Báo trước, nhật kí này căng lắm đó. Ước gì mình không phải kể cho hai bạn nghe. Nhưng bây giờ, hơn lúc nào hết, hai bạn đã vào cuộc. Chúng ta đã thắng Saint Dane nhiều lần. Chúng ta đáng được hạnh diện. Nhưng chúng ta cũng đã mắc nhiều sai lầm, và chúng ta phải chấp nhận điều đó.

Dưới đây là những gì đã xảy ra.

Khi ống dẫn rạn vỡ, mình gào lên với hai bạn:

- Chạy vào đi! Tiến tới vùng sáng!

Thấy ánh sáng đang lại gần, mình muốn bảo đảm hai bạn bắt kịp nguồn sáng, nên xô mạnh hai bạn vào sâu hơn trong ống dẫn. Đúng lúc đó ống dẫn sụp đổ. Đất dưới chân mình nứt ra toang hoác. Nếu không vội lộn nhào sang một bên, mình đã rơi xuống cái hố đó rồi. Vai mình nện xuống sàn. Đau buốt xuống tận chân, nhưng ngay lúc đó mình không bận tâm vì đau, vì đá từ trên đang rầm rầm trút xuống ngay... mình! Mình lăn người, vừa lúc đó một tảng đá to ùng rơi trúng chỗ mình mới đặt đầu. Nhưng mình suýt lăn tòm xuống khe nứt rộng gần một mét. Mình bám bờ hố, nhìn xuống khoảng không. Hoàn toàn trống không. Chắc vết nứt này đã mở thành một cái hố xuống tuốt trung tâm Eelong. Mình cố bò đi, nhưng mặt đất đang rạn nứt. Mới một giây trước, đất còn cứng rắn, một giây sau nó đã rã rời, và mình rã rời theo nó.

- Tôi thấy cậu rồi!

Kasha la lớn. Cô ta vượt qua tấm màn rễ cây, tiến vào ống dẫn đang sụp đổ. Thật tuyệt vời! Vì Kasha quắp móng vuốt vào lưng áo mình vừa đúng lúc. Một lần nữa, Kasha lại cứu mạng mình. Mình vịn người, níu chặt bờ đá nứt nẻ. Dưới mình, đá rào rào rơi vào khoảng không vô tận.

Vừa du lên, mình vừa bảo:

- Tôi thoát rồi!

Tiếng đá sụp đổ càng khủng khiếp hơn. Cứ như mình đang lọt vào một trận sấm sét cuồng nộ. Những tảng đá bị xé toang bởi trận động đất lạ thường – trận động đất ở trên mặt đất.

Spader gào lên:

- Ra khỏi đó đi, Pendragon.

Mình ngược nhìn. Spader và ông Gunny đang đứng ngoài miệng ống dẫn. Mình la lớn:

- Lùi lại!

Đúng ra mình không cần la toáng lên như thế. Vì thêm một đường nứt nữa ngay trước mặt ông Gunny và Spader, cắt họ rời khỏi ống dẫn. Nhưng khổ nỗi, chỗ đất nứt đó làm mình và Kasha hết đường thoát thân. Chung quanh hai đứa mình, ống dẫn rạn nứt, mặt đất lún sụp. Tụi mình sắp bị nghiền nát, hoặc bị quăng xuống hố đen thăm thẳm. Chỉ còn duy nhất một con đường.

Mình kêu lớn vào ống dẫn:

- Zadaa!

Từ sâu thẳm, ánh sáng bùng lên, tiến tới giải cứu hai đứa mình. Chẳng khác một cuộc chạy đua. Nguồn sáng có tới kịp trước khi ống dẫn đổ ập lên đầu hai đứa không?

Mình gào với Kasha:

- Chạy!

Kasha cố kéo mình đứng dậy, nhưng chẳng khác nào cố đứng vững trong một cái máy giặt đang quay. Cả hai đứa đều ngã lên ngã xuống. Tiếng nhạc tới gần hơn. Và tiếng ông Gunny từ bên ngoài dội vào:

- Lẹ lên, Bobby! Chạy tới nguồn sáng đi.

Tất cả đổi thay trong một giây. Chỉ một giây thôi. Một giây không đáng gì. Một tiếng tích tắc trong đồng hồ. Nhiều giây luôn trôi qua mà chúng ta chẳng hề quan tâm. Nhưng một giây cũng có thể là vô tận. Mình đứng dậy lại, kéo Kasha đứng lên. Mình đã nắm được tay cô ấy. Mình đã chậm mất một giây. Một giây ngu xuẩn. Nếu chỉ nhanh hơn một giây, đá đã không rơi trúng Kasha.

Mình đã không nhanh hơn. Trước khi kịp kéo Kasha đứng dậy, một tảng đá từ trần ống dẫn rơi trúng ngay đầu cô. Mình mừng vì tiếng động ầm ầm, làm mình không nghe thấy âm thanh của tảng đá đã gây ra. Nhưng mình nhớ mãi hình ảnh đó. Đầu Kasha bật sang một bên. Thân hình cô rũ liệt.

Không nghĩ ngợi gì thêm, mình kéo bàn tay lông lá của Kasha, quỳ một gối, choàng tay cô qua vai mình.

Tiếng ông Gunny vang vang:

- Đi đi, chú lùn, đi đi!

Mình quay vội lại nhìn. Ông Gunny đang kéo Spader xa khỏi ống dẫn. Hai người khuất sau lớp rễ cây. An toàn.

Sàn ống dẫn rung lên bần bật, làm mình lại suýt nữa ngã. Nhưng bằng tất cả sức mạnh của ý chí, mình đã có thể đứng vững vàng, một chân đặt ra phía trước, cố gắng nhích cả hai vào sâu hơn trong ống dẫn. Ánh sáng làm mình hoa mắt.

Nhưng mình còn nghe được tiếng Spader reo lên:

- Hô hây hô! Pendragon!

Mình và Kasha lên đường. Âm thanh cuối cùng từ Eelong mình nghe được là một tiếng rít lớn và một tiếng bùm vang dội khi ống dẫn nát tan phía sau. Mình chuẩn bị tư thế, tưởng toàn thể ống dẫn sắp sụp đổ. Nhưng không. Tất cả hư hại chỉ xảy ra ở nơi cửa ống. Phần còn lại không hề suy sụp.

Mình không biết chuyến đi tới Zadaa đã kéo dài bao lâu. Kasha và mình bay bên nhau. Mình ôm lấy cô và giữ cho đầu cô ngay ngắn. Máu nhuộm đỏ lớp lông đen trên mắt trái Kasha. Đặt tay lên vết thương, mình nghĩ ần mạnh may ra sẽ làm ngưng chảy máu, nhưng lại sợ nếu quá mạnh tay sẽ chạm tới phần xương sợ bị chấn thương.

Mình gọi:

- Kasha.

Kasha lơ lơ mở mắt. Mình trấn an cô:

- Chúng ta sắp tới nơi rồi. Loor sẽ giúp chúng ta.

Mình sợ chết được. Biết là Loor sẽ cố gắng hết mình, nhưng không biết thầy thuốc ở Zadaa trình độ ra sao, chưa kể tới chuyện họ có chịu chữa trị cho một con mèo khổng lồ ăn thịt không. Mình tự hỏi, liệu họ có thú y không? Lúc này mình chỉ còn biết ôm chặt Kasha và chờ cho chuyến đi kết thúc.

Chỉ mấy phút, mà mình cảm thấy như mấy ngày. Sau cùng, tiếng nhạc rộn ràng hơn và mình cảm thấy sự lôi kéo của trọng lượng. Mình ôm chặt Kasha, để khi tới nơi sẽ đặt cô xuống nhẹ nhàng. Một lúc sau, mình đã công Kasha ra khỏi ống dẫn, tiến vào một động ngằm rộng lớn dưới đất, bằng đá nâu sáng – sa thạch của Zadaa. Mình cố đặt Kasha xuống nền hang thật nhẹ nhàng. Sau đó mình nghĩ cách để giúp cô ta. Mình nhận ra ngay tình hình rất gay go. Để ra khỏi hang này phải leo lên qua một khe nứt trong đá, đặt chân vào các dấu chân đục vào đá. Mình không cách nào leo với một con mèo bất tỉnh, nặng cả trăm kí trên lưng. Vì vậy, mình quyết định để Kasha lại đây, đi tìm người giúp.

Kasha thì thầm:

- Pendragon?

Đôi mắt mở đã có vẻ hơi tỉnh táo. Mình bảo:

- Đừng nói. Tôi sẽ đi tìm người giúp cô.

- Không. Tôi không muốn ở lại một mình.

- Nhưng nếu tôi không đi tìm người giúp...

Kasha làm mình im lặng bằng cách xiết chặt cánh tay mình. Thoáng nhìn vào mắt cô ta, tim mình thất lại. Đôi mắt luôn sắc sảo, lúc này sưng nước. Máu chảy ròng rọc từ vết thương. Sự thật tàn nhẫn là: Kasha không cần giúp đỡ nữa. Cô chỉ cần an ủi. Ngồi xuống, nâng đầu Kasha lên, mình lột tay làm gối.

Kasha thì thầm:

- Nói lại cho tôi nghe đi?

- Chuyện gì?

Giọng Kasha yếu ớt:

- Những gì cậu Press đã nói. Tôi cần nghe.

Lấy hết cảm đảm, mình mới đủ bình tĩnh, run giọng nói:

- Cậu Press rất giống cha cô. Ai cũng muốn gần ông, vì ông là loại người không bao giờ gặp trở ngại, chỉ đối mặt với thử thách. Ông không bao giờ nêu ra những lí do, hay bào chữa vì sao sự việc không thể giải quyết được. Ông chỉ tiến lên và giải quyết những chuyện đó.

Kasha thều thào:

- Giống hệt cha Seegen.

- Cậu Press là một Lữ khách. Ông dạy tôi rất nhiều về nhiệm vụ của một Lữ khách, nhưng không hề bàn chút xíu gì về lí do vì sao lại như vậy. Ông hiểu biết nhiều, nhưng không có cơ hội để cho tôi biết. Điều cuối cùng cậu tôi nói khi hấp hối là: đừng buồn, vì sẽ có ngày tôi gặp lại ông. Ông đã hứa như thế. Chưa bao giờ ông thất hứa với tôi, cho đến bây giờ tôi vẫn tin ông sẽ giữ lời hứa.

- Ước gì tôi được biết ông.

- Tôi cũng ước như vậy.

Kasha nuốt nước bọt, rồi hỏi:

- Bây giờ tôi sắp gặp lại cha, phải không?

Mình gần như mất phương hướng:

- Ừ. Đúng thế.

- Bobby Pendragon, tôi hãnh diện vì đã biết cậu. Và... được là một Lữ khách.

- Cô mãi mãi là Lữ khách.

Kasha mỉm cười, nhắm mắt, rồi chết. Mình cảm thấy sự sống rời bỏ cô, khi cô gục đầu vào bàn tay mình. Mình lom lom nhìn, không muốn tin là Kasha đã chết, hi vọng đôi mắt mở lại. Nhưng không. Thực tế nghiệt ngã trĩu nặng trên đôi vai mình. Lại thêm một Lữ khách nữa ra đi. Mình đã biết những người chết trước Kasha là bà Osa, Seegen, cha của Spader, và tất nhiên, cả cậu Press nữa. Nhưng cái chết này lại khác. Kasha là Lữ khách đầu tiên cùng thế hệ với mình đã chết. Thế hệ cuối cùng.

Chủ đích thật sự của Saint Dane trên Eelong chợt quá rõ ràng.

Từ cuối hành lang vang lên tiếng nói:

- Chào, Pendragon.

Không nhìn lại, mình cũng biết là ai:

- Chào Loor.

Cô chiến binh da ngăm, cao lớn bước ra từ trong bóng tối, đứng trước Kasha và mình, dịu dàng nói:

- Tôi biết anh sẽ tới. Nhưng không ngờ đến chuyện này.

Mình cố nén cảm xúc:

- Mọi chuyện không giống như trước nữa, Loor à. Chúng tôi đã cứu được Eelong. Lãnh địa đó đã an toàn. Nhưng mình nghĩ, an toàn hay không, Saint Dane cũng bất cần.

- Vậy mục đích của hần là gì?

- Hần muốn đổi thay đường lối của “chuyện phải thế thôi”. Saint Dane đang làm mọi cách để xé nát Halla thành từng mảnh. Tại Eelong... chúng tôi đã tiếp tay cho hần.

- Làm ơn nói rõ ra đi.

Mình nhẹ nhàng đặt đầu Kasha xuống, đứng dậy, tiến tới miệng ống dẫn. Bước vào trong, mình kêu lên:

- Eelong!

Không có gì xảy ra.

Loor bước vào, kêu thử:

- Eelong!

Ống dẫn êm ru.

Mình kết luận:

- Cổng vào ống dẫn bị phá hủy rồi.

- Sao Saint Dane làm được chuyện đó?

- Không phải hần. Chính chúng tôi đã làm. Cậu Press luôn bảo, xáo trộn các lãnh địa là sai lầm. Những gì xảy ra trên Eelong là một minh chứng. Có thể Saint Dane bị mất một lãnh địa. Nhưng chúng ta đã mất tới ba Lữ khách.

Mình thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Loor. Cô ấy quá bàng hoàng đến không hỏi nổi ý mình định nói gì. Mình đến bên xác Kasha, quì xuống, nhẹ nhàng rút chiếc nhẫn Lữ khách trên cổ cô:

- Kasha là Lữ khách của Eelong. Vì chúng ta là thế hệ cuối cùng, Eelong sẽ không còn Lữ khách nào nữa.

Đeo sợi dây có nhẫn của Kasha lên cổ mình, mình đứng dậy đối diện Loor:

- Và vì cổng ống dẫn trên Eelong đã bị phá hủy, nên ông Gunny và Spader đã bị kẹt tại đó.

- Nhưng... họ an toàn chứ?

Lần đầu tiên trong đời, mình thấy sự kinh ngạc trong mắt Loor.

- Tôi nghĩ thế. Nhưng họ không đi đâu được nữa. Saint Dane bảo, các quy luật đã đổi thay, nhưng không đúng vậy. Quy luật không hề thay đổi. Chính hắn tự quyết định không theo luật.

Loor và mình đưa xác Kasha ra khỏi hang, rồi lên lút xuyên qua những hang động và đường hầm ngoằn ngoèo bên dưới thành phố Xhaxhu. Mình đã đến đây hai lần nên vẫn nhớ đường. Nhưng có một điều rất khác. Vì Xhaxhu là một thành phố ốc đảo, bao quanh là sa mạc bao la. Nước cung cấp cho thành phố là từ hệ thống sông ngòi phức tạp trong lòng đất. Những con sông này là huyết mạch của Xhaxhu. Không có nước, thành phố sẽ khô cạn và bị gió sa mạc cuốn đi. Trên đường xuyên qua những đường hầm, tụi mình phải băng qua một trong những dòng sông đó. Nhưng khi tới nơi, mình sững sờ thấy con sông đã khô cạn. Thay vì nước sông cuộn cuộn chảy như mình còn nhớ, bây giờ lòng sông khô tới đáy. Đặt xác Kasha xuống, mình đứng trên bờ một nơi đã từng là một con kênh sâu, không thốt được một lời.

Loor nói:

- Đây là lí do làm tôi biết là anh sẽ tới. Nhưng không phải lúc này, vì chúng ta còn phải đang hoàn tất công việc khác.

Mình rũ bỏ hình ảnh lòng sông khô cạn khỏi đầu, để cùng Loor đưa Kasha tới cuối cuộc hành trình. Lên tới thành phố, mình thấy đêm yên lặng như tờ. Đường phố vắng tanh. Càng tốt. Vì chúng mình rất khó giải thích việc đang làm. Mình và Loor đưa Kasha tới trung tâm hành lễ, nơi hỏa táng các chiến binh Zadaa đã hi sinh. Vì tập quán của klee là hỏa táng tử thi, nên mình nghĩ việc làm này là đúng. Chúng mình liệm thi hài Kasha trong một tấm vải trắng, rồi nhẹ nhàng đặt vào lò thiêu bằng đá. Khi mồi lửa, mình phải tránh ra ngoài, vì không đủ nghị lực chứng kiến cảnh này. Không bao lâu sau, Loor bước ra với một bình bạc đựng tro tàn của Kasha. Đón chiếc bình, cảm thấy tay nặng trĩu, mình thề hứa với Kasha: bằng mọi cách, mình sẽ rải tro tàn của cô xuống Leeandra từ trên sàn cao, nơi mà ông Seegen yêu thích.

Loor lên tiếng:

- Anh đau khổ vì mất bạn. Tôi cũng đau buồn vì chúng ta mất một Lữ khách. Nhưng chúng ta nên tạm quên đi, vì còn rất nhiều việc phải làm.

- Saint Dane sắp tới đây.

- Hãy cho tôi biết những điều tôi chưa tường tận. Cuộc chiến tôi vẫn nơm nớp lo sợ từ lâu đã bắt đầu rồi. Anh thấy dòng sông khô cạn dưới kia rồi đó. Hai bộ tộc Rokador và Batu đã đổ máu tranh giành kiểm soát các con sông ở Zadaa.

Sẽ không có thời gian nghỉ ngơi. Không còn thời gian để đau khổ. Cũng sẽ không đủ thời gian để suy nghĩ về những gì đã xảy ra và nạp năng lượng để bước vào cuộc đọ sức kế tiếp với Saint Dane.

Không chút bất ngờ về những điều đó, mình nói nhỏ:

- Vậy thì chúng ta đi thôi.

- Chúng ta đi.

Mình chấm dứt nhật kí này tại đây. Mình đang viết trong căn nhà nhỏ của Loor, trong trại chiến binh Xhaxhu. Mark và Courtney, mình muốn hai bạn quên đi ba chuyện trong nhật kí này và từ những gì đã xảy ra tại Eelong.

Thứ nhất, và có lẽ là chuyện quan trọng nhất, là những gì xảy ra không phải lỗi của hai bạn. Saint Dane không cho chúng ta được lựa chọn, mà phải làm những gì chúng ta đã làm. Mình tin chuyện hắn đầu độc Seegen trên Trái Đất Thứ Hai, chỉ là để hai bạn phát hiện ra thuốc độc của Cloral. Hai bạn đã làm đúng điều cần làm. Nếu hai bạn không tới Cloral để lấy thuốc giải, hắn Eelong đã bị tiêu diệt rồi. Hơn thế nữa, ông Gunny, Kasha và mình chắc chắn đều đã chết. Tuy nhiên, chúng ta cũng đã mất ba Lữ khách.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại .com - góc nhỏ cho người yêu sách.]

Saint Dane đã điều khiển tất cả chúng ta. Hắn cho mình biết kế hoạch sẽ tiêu diệt gar, vì vậy ngay sau khi khám phá ra vụ thuốc độc của Cloral, tất cả chúng mình đã làm những gì có thể, để ngăn chặn hắn. Theo dõi suốt cuộc đua để bị giết, là điều hắn biết chúng ta không bao giờ để xảy ra. Do đó dẫn tới chuyện thứ hai các bạn cần phải biết.

Mình biết có sự ổn định đối với Halla và các lãnh địa. Đó là lí do cho đến bây giờ mình vẫn tin những gì cậu Press nói là sự thật. Xáo trộn các lãnh địa là sai lầm. Saint Dane làm thế, là vì hắn cố tạo ra tình trạng hỗn loạn. Nhưng chúng ta không thể làm theo. Hắn lôi cuốn các bạn sử dụng ống dẫn, để các bạn phạm sai lầm. Mỗi lần các bạn sử dụng ống dẫn, ống dẫn sẽ trở nên yếu hơn. Khi hai bạn rời Eelong, là cơ hội cuối cùng. Đó là lí do cổng ống dẫn sụp đổ. Sức mạnh điều khiển Halla trong vòng trật tự bị rạn vỡ. Mình tin điều đó là toàn bộ mưu đồ của Saint Dane. Đó là nguyên nhân hắn gặp và trao cho hai bạn bàn tay ông Gunny trên Trái Đất Thứ Hai. Hắn dụ dỗ hai bạn sử dụng ống dẫn, rồi cho hai bạn lí do để làm chuyện đó.

Mục tiêu của Saint Dane không là phá hủy Eelong, mà là thúc ép chúng ta thay đổi đường lối của “chuyện phải thế thôi”. Hắn muốn khuấy đảo toàn thể Halla. Vì vậy, mình phải lập lại những gì đã nói trước đây. Đừng sử dụng ống dẫn. Mình nói kiên quyết hơn bao giờ hết. Nếu các bạn sử dụng, những gì đã xảy ra với ống dẫn của Eelong, rất có thể sẽ xảy ra trên Trái Đất Thứ Hai.

Điều cuối cùng mình muốn hai bạn biết là: mình vô cùng hạnh diện vì hai bạn. Mình rất thật lòng khi nói chuyện này không là lỗi của hai bạn. Hai bạn dũng cảm và rất đặc lực. Không lời nào có thể diễn tả hết điều đó. Mình biết hai bạn đã làm vì muốn giúp mình, vì vậy mình mãi mãi yêu thương hai bạn. Nhưng mình cũng biết, hai bạn hiểu chuyện ngăn chặn Saint Dane quan trọng đến thế nào. Liệu mạng như hai bạn, trời đất, làm mình nể luôn đó. Nếu có một điều ước, mình ước sao cả hai bạn đều là Lữ khách. Mình sẽ đổi tất cả để có hai bạn ở đây, với mình. Nhưng không thể. Mình chỉ còn có thể hi vọng, hai bạn sẽ tiếp tục làm phụ tá và bảo vệ nhật kí cho mình.

Vừa viết, thú thật mình vừa thật sự lo lắng về tương lai. Cuộc phiêu lưu của chúng ta trên Eelong đã kích cầu cuộc chiến này với Saint Dane rẽ sang ngã khác. Phân biệt tốt xấu, đúng sai không còn quá dễ nữa. Chúng ta đã phạm quy luật trên Eelong, nhưng là vì chúng ta tưởng sẽ đem lại sự tốt lành hơn. Và chúng ta đem lại điều tốt lành thật. Tuy nhiên chúng ta đã phải trả giá bằng một giá quá đắt. Vấn đề của mình là mình e sẽ không biết phải làm gì, khi lại gặp những quyết định tương tự như thế. Liệu mình có thể để cho cả một chủng loài bị tiêu diệt, chỉ vì phải chơi đúng luật? Khủng khiếp hơn nữa, liệu chúng ta có để cho Saint Dane hủy hoại một lãnh địa, để bảo toàn cho tất cả Halla không? Mình vẫn còn những cơn ác mộng về vụ Hindenburg. Chúng ta là người tốt, nhưng đạo đức nào, dù với lí do gì, lại để cho mọi người phải chết? Nghĩ đến điều này, mình tự hỏi, thật sự mình có đúng là xứng đáng làm thủ lĩnh Lữ khách không? Mình có thể nói chắc chắn một điều: mình đã nỗ lực hết sức. Nhưng rồi đây, khi lại phải đưa ra một quyết định khó khăn mới, liệu sự nỗ lực của mình có đủ không? Có lẽ tất cả chúng ta sẽ phải cùng khám phá ra điều đó.

Giữ gìn sức khỏe nhé, hai bạn. Cố gắng trở lại đời sống bình thường, dù mình không biết bình thường là gì nữa. Sau những gì đã trải qua trên Eelong, mình tin hai bạn cũng có vấn đề giống như mình. Mình rất tiếc. Nhật kí tới, mình sẽ kể cho hai bạn nghe cơn ác mộng của mình trên Zadaa này.

Vì đó đúng là ác mộng.

Chúng mình lại phải đi đây.

CHẤM DỨT NHẬT KÝ # 19

Còn tiếp.

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Gác Sách:

Ariko Yuta – Pô Pô – H.y

(Tìm - Chỉnh sửa – Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pendragon-5-nuoc-den>